

TÔ MỊCH

NGẠO MẠN và BIẾN ĐEN

Edit: Tử Tranh, Trang_Heo

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 2](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 4](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 5](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 6](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 7](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 8](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 9](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 10](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 11](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nguyễn Tương Nam tự nhận thấy ngày sinh nhật của mình luôn là một ngày xui xẻo.

Mẹ của cô vốn là một vị thiên kim đại tiểu thư, bỏ trốn cùng chồng với lời thề son sắt không bao giờ hối hận, Thế nhưng hai mươi bảy năm trước, khi cô vừa mới được sinh ra không bao lâu, bà rút cuộc không thể tiếp tục chịu đựng cuộc sống chạy trốn khắp nơi, ăn không ngon, ở không tốt, còn không có tiệc rượu cùng lễ phục hoa lệ, nên cuối cùng đã đổi ý.

Mà ngày sinh nhật mười một năm về trước, khi cha cô hấp hối trong bệnh viện, đã phải bất đắc dĩ tìm người quen đưa cô đi gặp mẹ của mình.

Năm ấy, Nguyễn Tương Nam mười sáu tuổi nhưng mặt mày vàng vọt, bắp thịt gầy teo, ngay cả tóc cũng không đủ đen dày, lại mặc trên người bộ đồng phục học sinh cũ kỹ đã giặt đến bạc phếch. Cô nhận lấy cái ôm của người em gái cùng mẹ khác cha, rồi nhìn khuôn mặt trắng trẻo mềm mại đang dính vào trên vai mình, nhìn đôi môi như cánh hoa hồng đỏ tươi phát ra âm thanh đẹp dễ nhất: “Chị, em nghe kể về chị từ lâu rồi, trước giờ vẫn luôn mong được gặp chị”.

Cô còn nhớ rõ, khi đó, mình luống cuống tay chân, tự ti cùng hoảng sợ biết bao nhiêu.

Mà sinh nhật năm nay của cô vẫn y như cũ, từ sáng đến tối đều không thuận lợi chút nào.

Buổi sáng lúc ra khỏi nhà, rõ ràng đèn giao thông trên đường vẫn còn màu xanh, vậy mà không biết từ đâu, một chiếc xe con xiêu xiêu vẹo vẹo lao ngang qua, suýt chút nữa đụng vào cô. Khi đến phòng làm việc, vừa mở cửa sổ ra thì lại thấy một con quạ đang trừng mắt nhìn cô. Cả một buổi sáng, con quạ đen đầy tràn trề sinh lực, không ngừng kêu gào, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm việc.

Nguyễn Tương Nam là bác sĩ ngoại khoa. Bình thường mà nói, nữ giới học ngành y cũng không ít, nhưng có thể đứng bên bàn mổ ngoại khoa đúng là cực kỳ ít. So với bác sĩ nam thì bác sĩ nữ ở khoa ngoại có thể nói sinh ra đã thiếu hụt về sức khỏe, thể lực.

Sau khi hoàn thành giai đoạn hậu phẫu cho hai bệnh nhân, cô bị bác sĩ Diệp gọi lại. Bác sĩ Diệp, tên đầy đủ là Diệp Trung, có một khuôn mặt với ngũ quan thiên về nét đẹp nữ tính, khóe miệng như đang mỉm cười, đại khái những tính từ miêu tả cái đẹp đều có thể dùng trên người anh ta. “Bác sĩ Nguyễn, cô không xem thử dáng vẻ sau lưng của mình như thế nào sao?”

Ba giây sau, Nguyễn Tương Nam mới kịp phản ứng, lập tức chạy vội vào nhà vệ sinh sát bên. Cô cởi áo blouse trắng ra, mới phát hiện giữa lưng áo mới không biết bị ai đó dùng bút bi xanh vẽ nên một hình người to lớn đang nhảy múa, đã thế hình vẽ còn giống hệt như thật.

Cố gắng kìm nén vẻ mặt co giật, cô vội quay trở về phòng, thay một cái áo blouse khác.

Y tá trưởng vẫn đang lưu luyến con quạ bên ngoài cửa sổ, thấy cô về liền ngẩng cằm lên nói, “Tương Nam, hôm nay có khi cô lại gặp được chuyện tốt đấy. Xem kìa, từ sáng đến giờ, con chim khách kia cứ hướng về cô mà kêu mãi đấy.”

Vất vả chịu đựng đến hết giờ làm, Nguyễn Tương Nam cũng chẳng còn hứng thú đi truy cứu con chim kia rốt cuộc là con quạ lớn lên nhìn

giống chim khách hay là chim khách giống quạ nữa (*). Dọn dẹp đồ đạc xong, cô liền ra về. Còn chưa ra tới cửa chính, vừa nhác thấy người đứng chờ ở đó, Nguyễn Tương Nam liền ý thức được có chuyện không hay, liền vội vàng xoay người về phía cửa phụ. Nấp ở bên cửa phụ quan sát một lúc lâu, đến lúc cảm thấy lối đi này khá an toàn, cô mới nhanh chóng rời khỏi.

Tiếc là vừa mới ra khỏi cửa liền bị chặn lại.

Đối phương mặc một bộ tây trang màu đen, mang kính đen, thân hình cao lớn khôi ngô, cổ tay còn lộ ra một hình xăm khá lớn. Hắn ta nâng mắt kính lên, kính cần lễ phép mở miệng: “Nguyễn tiểu thư, xin mời đi theo tôi. Trác tổng chờ cô đã lâu rồi.”

Nguyễn Tương Nam gần như có thể kết luận, con chim ngoài cửa sổ kia là con quạ lớn lên nhìn giống chim khách. Nó đã lừa gạt đôi mắt sắc sảo của y tá trưởng rồi.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Người mặc đồ đen đưa cô đi đến con hẻm nhỏ phía sau bệnh viện, mà những người chưa quen thuộc đường sá sẽ không bao giờ lái xe đi tắt từ chỗ này. Có thể thấy, đối phương còn quen thuộc khu vực này hơn cô nhiều. Hiện giờ, cho dù cô muốn chạy trốn cũng không có chỗ để trốn nữa rồi.

Người nọ mở cửa xe sau cho cô, rồi hướng vào trong xe báo cáo: “Trác tổng, Nguyễn tiểu thư đã đến.”

Người trong xe mặc quần tây với áo sơ mi Sav-ile Row may thủ công số lượng hạn chế, vừa nghe vậy liền để tài liệu trên tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, “Muốn mời thật đúng là khó khăn, mỗi lần đều phải điều động binh lực, xem ra lần sau phải cầm sung kèm hai bên người cô... cô mới bằng lòng đến đây.”

Mất hết hi vọng, Nguyễn Tương Nam cũng không giãy giụa tiếp nữa, nếu không khó tránh lại bày ra tư thế khó coi mất.

Cô ngồi ở ghế sau, chỉ cách anh ta có một khoảng, “Tôi còn tưởng là bị xã hội đen bắt cóc, suy nghĩ cả nửa ngày, hóa ra lại là anh cơ đấy.”

“Bắt cóc?”. Trác Diễm mỉm cười châm biếm. “Cả người cô trên dưới có điểm nào đáng giá để người khác bắt cóc chứ? Chẳng lẽ muốn xẻ thịt ra mà bán lẻ à?”

“So với Trác thiếu gia thì dĩ nhiên không đáng giá rồi. Gần đây thịt heo đang lên giá, giờ anh cũng có giá trị lắm đấy.”

Sắc mặt Trác Diễm trầm xuống, tự mình suy ngẫm trong chốc lát, thế mà lúc ngẩng lên đã không còn tức giận nữa. “Cho dù cô mắng tôi thành cái dạng gì đi nữa thì hôm nay tôi nhất định phải dẫn cô trở về. Người nhà cô đều đợi đến ngày sinh nhật của cô, cô không nên để cho mọi người thất vọng.”

Nguyễn Tương Nam đành phải thở dài: "Gần đây công ty được Tinh Triển phá sản rồi sao? Làm sao mà anh còn có thời gian quan tâm chuyện nhà người ta nữa chứ?". Thật ra thì từ năm nhất đại học, cô đã kiên quyết chuyển ra khỏi ngôi nhà lớn kia, mà đó không phải là nhà, căn bản chỉ là một cái hầm băng khiến cô chết rét trong đó. Khó khăn lắm mới rời khỏi được, đừng mơ cô trở về nữa. Nhưng cái tên Trác Diễm này lại không buông tha cho cô, luôn thích lãng phí thời gian quý giá của anh ta để đến thảo luận với cô về vấn đề này, “Cô nên trở về, bởi vì cô là một thành viên của nhà họ Nghiêm.”

Nhưng vấn đề là cô thì họ Nguyễn, bọn họ lại là họ Nghiêm, cái này làm sao mà tính là người một nhà được đây?

“Tinh Triển có phá sản hay không cũng không phiền cô lo lắng. Tôi chỉ chợt nhớ ra gần đây mình ít làm từ thiện, nên nể tình thân mà cứu giúp cô trong biển lửa. Chẳng lẽ cô không cảm ơn tôi à?”

Nguyễn Tương Nam từ sâu thẳm trong lòng phát ra tiếng thở dài: “Tốt lắm, nói không lại anh rồi. Tôi nhận thua.”

Bất chợt bốn mắt nhìn nhau, không ngờ Trác Diễm lại còn mỉm cười với cô nữa, mặc dù cũng chỉ là kiểu tươi cười của kẻ thắng. Trước giờ anh ta hiếm khi nào cười với cô như vậy.

Thậm chí cô còn cho rằng vẻ mặt anh ta luôn không tốt như vậy, không biết đến nụ cười là thế nào nữa kia.

Xe chạy được nửa đường thì Nguyễn Tương Nam nhận được tin nhắn: “Khi nào thì chị về nhà? Mẹ em chuẩn bị đồ ăn xong rồi, ngon lắm. Còn có cả bánh sinh nhật nữa.”

Cô chỉ có thể trả lời qua loa: “Bệnh viện có chuyện đột xuất nên chị về muộn. Chút nữa chị liên lạc lại sau.”

Đối phương có vẻ như không vui, có thể nhận thấy sự kích động lộ ra từ tin nhắn ngắn ban đầu đã biến mất, “....được rồi, chị về sớm chút nha!”

Trác Diễm thấy cô đang nhắn tin thì nhú mày hỏi: “Chẳng lẽ hôm nay còn có người nào khác tổ chức sinh nhật cho cô à?”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Nguyễn Tương Nam nhìn lại khoảng cách giữa hai người bọn họ, đáng lẽ ở cự ly này thì anh ta chẳng thể thấy được màn hình điện thoại di động của cô mới đúng chứ! Ánh mắt này đã tố cáo suy nghĩ trong đầu cô, Trác Diễm liền bổ sung một câu: “Không ngờ vẫn có người để ý đến một người ngốc như cô. Thật không thể ngờ!”

Nguyễn Tương Nam hơi hột trả lời: “Anh nghĩ nhiều rồi. Không có ai để ý tới cả. Nghe giọng anh sao cứ như đang bắt gian tại trận vậy?”

“Ý của cô là nói tôi đang ghen ư?” Trác Diễm nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt như sắp tức giận đến nơi, “Nghĩ hay quá nhỉ!”

Ở ghế trước, nữ thư ký xinh đẹp này giờ vẫn ngồi im lặng làm phong nền tốt cuộc nhin không được mà bật cười. Nhưng cô ta nhanh chóng hắng giọng, dùng giọng điệu nghiêm túc thông báo: “Trác tổng, nhà tôi ở ngay đầu đường phía trước, cho tôi xuống ở đây là được rồi. Chúc anh buổi tối vui vẻ.”

Mà anh chàng mặc đồ đen đeo kính đen vẫn lái xe cực kỳ nghiêm túc và chuyên nghiệp, nếu có thấy hai người ở ghế sau bắt đầu mắng nhau chắc cũng chẳng lộ ra chút cảm xúc nào.

Nguyễn Tương Nam liền phẩy tay, “Tôi không có nghĩ anh có ý đó đâu, anh đừng có hiểu lầm.”

Trác Diễm quyết định không nhiều lời nữa, nếu không dù cố gắng kiềm chế hơn nữa thì sớm muộn gì cũng bị cô làm cho tức chết.

Xe chạy vào biệt thự nhà họ Nghiêm rồi dừng lại, Trác Diễm mở cửa xuống xe. Lúc nhìn lại thấy Nguyễn Tương Nam vẫn còn ngồi ở trên xe, liền xoay người đi thẳng đến cửa bên kia, tự mình mở cửa xe cho cô: “Không cần biết cô có vấn đề bí mật gì cần suy nghĩ, nhưng mời xuống xe trước đã, Nguyễn tiểu thư”.

Bước ra khỏi xe, đứng tại nơi này, Nguyễn Tương Nam tự nhiên lại sinh ra cảm giác không thoải mái, nhưng Trác Diễm sẽ không hiểu được cảm giác bị xa cách, bị chèn ép khi cô ở đây. Cô quay đầu lại, nụ cười mang vẻ bi thương: “Anh nghĩ xem, anh gọi tôi là Nguyễn tiểu thư, địa vị của tôi có được như vậy không?”

Trác Diễm ngậy ngẩn cả người, bộ dạng muốn nói gì đó lại thôi.

Nguyễn Tương Nam nghĩ, thật ra quen biết Trác Diễm nhiều năm như vậy, đã sớm biết anh ta bề ngoài cứng rắn nhưng bên trong lại rất ấm áp. Cho dù là ghét cô đi chăng nữa, chỉ cần cô lộ ra chút cảm xúc khổ sở, anh ta sẽ đối xử tốt với cô ngay. Người này quả là có tinh thần kỳ lạ của kỵ sĩ thời Trung Cổ.

Chiều này cũng đã dùng nhiều lần lắm rồi, không còn mới nữa.

Cô nhìn căn biệt thự phía trước, trong lòng như có ai đó đang nói: Cuối cùng, cô vẫn phải trở lại nơi này.

Vừa vào tới cửa trước, một bóng dáng màu trắng xinh đẹp liền nhào đến, ôm lấy cổ cô: “Chị, em nhớ chị quá. Lâu lắm rồi chị không có về nhà.”

Thì ra là Nghiêm Ương, em gái cùng mẹ khác cha.

Cô bé khề bữu môi, trên mặt còn có chút ầm ứ: “Lâu như vậy chị cũng không tới thăm em, không quan tâm tới em chút nào hết!”.

Nguyễn Tương Nam mỉm cười, ôm lấy Nghiêm Ương, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng: “Thật ra thì...Chị cũng rất nhớ em mà!”. Hai chị em đứng đó ôm lấy nhau, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp.

Trác Diễm đứng một bên phát ra tiếng hừ nhẹ, giống như là đối với hành động này của cô thật đáng khinh thường, chẳng thèm ngó đến. Nguyễn Tương Nam coi như không nhìn thấy, tiếp tục nói: “Ai nói chị không nhớ em chút nào chứ? Chị nhớ rõ là em sắp tốt nghiệp đại học rồi phải không?”. Vừa dứt lời, đúng lúc nhìn thấy một người đang vội vàng chạy tới. Người này dáng điệu uyển chuyển, nhìn từ xa như một thiếu nữ, phải lại gần mới phát hiện đã ở độ tuổi làm mẹ rồi. Ánh mắt của bà nhìn chăm chăm vào Nguyễn Tương Nam, đôi tay có vẻ mất tự nhiên, đang cọ xát vào quần áo trên người: “Con đến rồi.”

Nguyễn Tương Nam buông Nghiêm Ương ra, khẽ mỉm cười: “Vâng, mẹ.”

Nghiêm Ương đứng ở một bên, kéo kéo tay áo của Trác Diễm: “Chơi Thiết Quyền (**) với em đi.”

Cuối cùng, chỉ còn lại Nguyễn Tương Nam cùng mẹ cô đứng đó, mặt đối mặt. Cô cảm thấy có chút lúng túng, lời nói ra giấu đầu hở đuôi: “Con... thật ra gần đây con rất bận...nên mới không về nhà.”

“Mẹ biết mà...”, đối phương rõ ràng cũng không biết phải làm sao, “Nghe nói con đã tốt nghiệp bác sĩ rồi, học y có khó lắm không?”.

“Cũng may, thật ra thì không đến nỗi khó như bên ngoài nói đâu ạ”. Kiểu nói chuyện xa cách này, đang diễn ra chân chân thực thực giữa hai mẹ con cô, vốn dĩ phải là loại quan hệ thân thiết nhất. Dòng máu của bà đang chảy trên người cô, thế nhưng cuối cùng ngay cả người xa lạ cũng không bằng.

“Con xem trong bệnh viện có chàng trai nào anh tuấn tài giỏi thì dẫn về cho mẹ xem, có gì mẹ sẽ giúp cho.”

“Dạ được.” Nguyễn Tương Nam bỗng quay đầu nhìn sang hai bóng dáng trong phòng khách. Trác Diễm, một thân tây trang cao quý, đang ngồi trên ghế salon với Nghiêm Ương, cầm game controller bấm lách cách. Còn Tiểu Ương thì đang kêu la thảm thiết: “Anh phạm quy rồi, em muốn dùng Lôi Vũ Long, anh dùng Tiểu Vũ đi.” Trác Diễm lập tức đồng ý đổi nhân vật với cô bé, còn cười nói: “Có đổi một trăm lần thì em cũng thua thôi.”

“Tiểu Ương đến tuổi trưởng thành rồi, Trác Diễm cũng rất ưu tú, lại còn độc thân. Khi nào có thời gian thích hợp, mẹ sẽ đề cập chuyện này với nhà họ Trác. Có lẽ Trác Diễm cũng đồng ý cưới Tiểu Ương. Con cảm thấy như vậy có tốt không?

Nguyễn Tương Nam quay đầu lại nhìn bà, nụ cười trên mặt rất tự nhiên: “Con người của Trác Diễm cũng tốt lắm.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nguyễn Tương Nam vẫn không phải là nhân vật chính. Cho dù cô trở thành đối tượng được chú ý thì nhất định là bị kéo ra làm trò cười trước mặt mọi người.

Bên bàn ăn, người dì của cô đang gỡ mai cua, để lộ ra lớp gạch cua màu mỡ, rồi rưới dấm chua lên, chậm rãi thưởng thức. Dì thờ ơ liếc nhìn cô: “Nghe nói cháu đã tốt nghiệp tiến sĩ rồi, thu nhập hàng tháng được khoảng bao nhiêu?”

Nguyễn Tương Nam coi như không nghe thấy sự giễu cợt trong lời nói của dì, chỉ trả lời đơn giản một con số phía sau của tiền thuế.

Dì cô liền cười cười: “Học hành cực nhọc, vất vả nhiều năm như vậy mà tiền lương còn không bằng tiền tiêu vặt của con gái nhà chúng ta nữa. Tiến sĩ chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi. Hơn nữa, bác sĩ bây giờ y đức đều có vấn đề, khiến bệnh nhân lúc nào cũng phải lo lắng. Dì nói chứ, bác sĩ đối với bệnh nhân chính là “dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra”, chỉ có tiền mất tật mang thôi”.

Nguyễn Tương Nam mỉm cười, mềm mỏng trả lời: “Mấy ngày trước, có bệnh nhân lái xe không cẩn thận, bị tai nạn rất thảm khốc. Lúc đó, túi khí ở kính chắn gió phía trước bật ra, đập gãy cả sống mũi. Mà xui xẻo làm sao, mũi bà ta lại là đồ giả, bị gãy rồi còn đâm xuyên vào cả môi, đúng là đáng sợ”. Cô như có như không nhìn chăm chú vào cái mũi đã qua chỉnh sửa của dì: “A, đúng rồi, bệnh nhân đó lái xe cùng loại với xe của dì đó. Gần đây nghe nói chất lượng của hàng này đang có vấn đề thì phải”.

“Cô nói cái gì? Cô đừng tưởng mình “chỉ cây dâu mắng cây hòe” là tôi không hiểu ý của cô!” Lòng mày của dì cô như muốn dựng ngược cả lên, “Cô dám nói chuyện với người lớn như vậy đấy à? Tôi biết ngay là cô đi theo cái tên nghèo kiết xác kia thì chẳng thể nào học hành đàng hoàng được!”

Nói chuyện với người lớn thì phải biết tôn trọng, nhưng cũng phải xem là dạng người lớn nào nữa chứ! Nguyễn Tương Nam đang định cãi lại, thì chợt thấy Trác Diễm ngồi bên cạnh đưa đũa qua, gắp hết mấy củ sen chiên trong chén mà cô chưa kịp ăn. Cô không thể không dời đi sự chú ý của mình: “Anh làm gì đấy?”

Trác Diễm thản nhiên gắp củ sen chiên bỏ vào miệng: “Tôi thấy cô không ăn nên tôi mới lấy. Chúng ta không nên lãng phí thức ăn một cách tùy tiện”.

Cô biết anh hành động như vậy cũng chỉ để làm dịu đi bầu không khí giữa hai dì cháu, tiện thể dời đi lực chú ý của cô. Nếu cô lại tiếp tục tranh luận với dì nữa thì càng thêm lúng túng, khó xử. Nhưng có ai quan tâm đến việc này đâu? Cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mẹ mình đang cầm cúi đối phó với con cua, hình như không có ý định xen vào cuộc khẩu chiến giữa em gái với con gái mình.

Nguyễn Tương Nam cảm thấy việc cãi lại như thế này chẳng qua là ham muốn thoải mái nhất thời, thật ra thì cực kỳ vô vị.

Cho dù cô thắng được đối phương thì thế nào? Quan hệ giữa cô với cái nhà này vốn chẳng tốt đẹp gì. Bây giờ cho dù có tệ hơn, thì cũng chỉ làm cô thêm khó chịu mà thôi.

Trác Diễm cười giảng hòa: “Dì à, dì đừng nghiêm mặt nữa. Đến lúc đó có nếp nhăn, sẽ không đẹp như bây giờ nữa!”

Theo bản năng, dì cô sờ sờ mặt: “Thật sao? Không phải mắt của dì có nếp nhăn rồi chứ?”

“Không có đâu! Dì vẫn trẻ như lần đầu tiên cháu gặp đấy.”

“Trác Diễm, cháu thật là khéo nói, không giống như ai kia...”

Nguyễn Tương Nam coi như không nghe thấy phần sau câu nói, chỉ nhìn chăm chăm Trác Diễm đang ăn, rồi nói một cách sâu xa: “Thật ra thì củ sen chiên đó đã bị tôi ăn qua rồi.”

TD thuận miệng hỏi: “Thật sao?”

“Trước giờ, mỗi khi ăn, tôi vẫn có thói quen liếm qua một lần, để vào chén rồi mới từ từ ăn hết.”

Mặc dù Trác Diễm biết cô đang nói hươu nói vượn, nhưng nghe phải kiểu miêu tả như vậy, đúng là có sức công phá rất lớn. Anh ta gian nan nuốt thức ăn trong miệng xuống, cố gắng không thèm để ý đến lời nói của cô: “Chỉ là ăn nước bọt của cô, cũng không phải là chưa thử ——”. Chợt ý thức được lời nói của mình, Trác Diễm liền im bật.

Nguyễn Tương Nam cũng yên lặng cúi đầu.

Đó là chuyện bí mật giữa hai người bọn họ, chỉ muốn vĩnh viễn không bị vạch trần.

Cơm nước xong, cô lấy cố ngày mai còn có hai ca mổ nên phải về sớm để nghỉ ngơi. Nghiêm Ương quần quanh nũng nịu một lát, thấy cô không phản ứng gì, liền mất hứng bĩu môi: “Em có quà sinh nhật cho chị đấy. Chị chờ một chút, em đưa cho.”

Nghiêm Ương quả thật là một cô bé ngây thơ, xinh đẹp. Dù Nguyễn Tương Nam tâm địa sắt đá vẫn cảm thấy thật đáng yêu. Có lẽ chính cô mới

là kẻ khó ưa, nếu không thì trước đây, mỗi lần muốn thân cận với người nhà thì kết quả lại ngày càng tồi tệ hơn. Cuối cùng, cô chỉ có thể dọn ra ngoài, sống một cuộc sống đơn độc.

Ngày ấy, khi một thân một mình rời khỏi nhà, không phải cô đi tay không mà mang theo quần áo trong tủ cùng với tiền tiêu vặt mẹ cho từ năm trước. Khi đó, cô vẫn đang học đại học, cũng sợ không thể sống qua ngày nếu chỉ dựa vào chính mình. Chỉ nghĩ như vậy thì đã không còn chút khí phách nào.

Thật ra thì khí phách có ý nghĩa gì đâu chứ? Đến lúc biết được mùi vị của cái đói cái khát thì khí phách gì đó cũng chẳng thể làm gì được. Nó cũng không biến thành bánh bao khi cô đói, cũng chẳng hóa ra nước uống lúc cô khát được.

Nguyễn Tương Nam cầm lấy quà tặng của Nghiêm Ương rồi ngồi vào xe của Trác Diễm.

Khi cô nói địa chỉ nhà của mình cho tài xế thì thấy anh chàng áo đen mặt lạnh, vốn không vì chuyện gì mà biến sắc, rớt cuộc cũng liếc nhìn cô một cái qua kính chiếu hậu. Dường như anh ta rất ngạc nhiên khi biết cô sống tại một khu chung cư cũ như vậy. Chỗ đó dừng xe rất khó khăn, xung quanh lại có công trình lộn xộn, đã vậy phòng ốc còn rất cũ kỹ.

Hai người ngồi sau xe im lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Trác Diễm mở miệng trước: “Đúng là dì của cô nói chuyện quá đáng, nhưng cô cũng không cần phải cãi lại như vậy. Dù sao dì ấy cũng là bề trên!”

Nguyễn Tương Nam nhìn ra ngoài cửa xe, tỏ vẻ mắt điếc tai ngơ trước những lời anh nói.

Trác Diễm thấy cô giả ngốc, không nhịn được bèn lấy tay chọc một cái: “Tôi biết là cô đang nghe. Nói chuyện đi chứ!”

Nguyễn Tương Nam quay đầu lại, giọng nói lạnh như băng: “Vậy tôi yêu cầu anh, sau này không cần phải xen vào chuyện nhà người khác nữa, đây vốn là...chuyện riêng của tôi.”

Trác Diễm liền cảm thấy buồn bực: “Cô cho rằng tôi quan tâm những chuyện này là vì cái gì? Còn không phải là vì tốt cho cô sao!”

“Vì tốt cho tôi? Anh thật đúng là vĩ đại, là bậc thầy của giai cấp vô sản, chuyên gia hóa giải mâu thuẫn giai cấp đấy!”

Trác Diễm nghe xong mà muốn sặc đến nơi, một lát sau mới lạnh nhạt nói: “Thì ra là cho dù tôi làm chuyện gì, trong mắt cô đều là tôi đang xen vào việc của người khác.... Vậy sau này tôi sẽ không quản đến nữa. Chờ đến khi cô với người nhà không cách nào hòa giải được nữa, đến thời điểm mãi mãi cách xa nhau như trời với đất (gần đất xa trời) thì cô sẽ hối hận.”

Hai năm trước mẹ của Trác Diễm qua đời do đột quỵ. Lúc đó, công ty được Tinh Triển đang gặp phải vụ tai tiếng chấn động rất lớn. Trác Diễm và cha anh ta bận rộn cả ngày lẫn đêm, nếu không phải là đang bôn ba trên máy bay thì cũng là đang ở trong phong họp. Lúc anh ta trở về nước thì đã không thể gặp mặt mẹ lần cuối. Đây là nỗi khổ riêng trong lòng Trác Diễm.

Nguyễn Tương Nam áy náy: “Nếu lại làm anh nghĩ đến chuyện của mẹ mình, tôi thành thật xin lỗi.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Một lúc sau, xe dừng lại ở đầu đường phía Bắc nơi Nguyễn Tương Nam ở. Tài xế ngại ngần nói: “Nguyễn tiểu thư, đường ở phía trước xe không vào được, chỉ có thể dừng ở đây thôi.”

“Không sao đâu, tôi tự đi vào được rồi. Cám ơn anh.” Cô mở cửa xuống xe thì thấy Trác Diễm cũng bước xuống, chỉ nói một câu đơn giản: “Tôi đưa cô vào.”

Từ nhỏ đến lớn, Trác Diễm được giáo dục rất tốt, ví dụ như khi đi bộ thì phải đi ở phía bên phải của phái nữ, phải mở cửa giúp phái nữ, trời tối thì phải đưa về nhà. Anh ta giống như là một quyển sách về quy tắc lễ nghi vậy.

Đi được một đoạn, Nguyễn Tương Nam nói: “Anh đưa tôi đến đây là được rồi.”

Trời nóng như vậy, Trác Diễm lại mặc âu phục cùng áo khoác chỉnh tề, không có máy điều hòa như ở trong xe thì chỉ sợ mới đi được một đoạn, người đã đầy mồ hôi rồi. Hơn nữa, bộ dạng công tử sang trọng của anh ta không phù hợp với hoàn cảnh khu vực này cho lắm.

“Đưa cô đến cửa rồi tôi trở về.”

Không còn cách nào khác, cô đành để anh ta cùng đi vào bên trong. Đây là khu chung cư đã cũ, khoảng cách giữa các lầu lại nhỏ, vật liệu cũng rất yếu kém: “Ở đây không có thang máy, nên phải đi bộ lên tầng sáu đấy!”

Trác Diễm chỉ nói: “Thế thì sao?”

Nguyễn Tương Nam lại thở dài trong lòng, đi vào hành lang phía trước. Đèn cảm ứng ở lầu một đã hư, hành lang lại chất đầy vật dụng lẫn lộn, thậm chí có chỗ không đủ cho hai người cùng đi qua. Cô đi dọc theo cầu thang lên trên, vừa đi vừa tán gẫu: “Chỗ này rất gần bệnh viện nên tôi mới chọn nhà ở đây. Dĩ nhiên là vẫn còn đang phải trả góp.” Thu nhập của bác sĩ ngoại khoa, nếu không có tiền bồi dưỡng thì cũng không cao. Mà hiện nay, tiền bồi dưỡng gần như là không có nữa rồi.

Trác Diễm hình như có chút kinh ngạc: "Trả góp?"

“Trả góp hai mươi năm.” Đột nhiên Nguyễn Tương Nam cảm thấy phản ứng của hắn cực kỳ thú vị. Có lẽ anh ta chưa từng nghĩ mua bán bất động sản cũng có thể trả góp như vậy.

“Nếu như tiền bạc eo hẹp, tôi có thể....”

“Muốn mượn bao nhiêu cũng được, tôi không để ý số lượng cụ thể.”

“....Nhưng cô phải trả lại cho tôi, nhiều nhất là tôi không tính lãi.”

Nguyễn Tương Nam bật cười: “Keo kiệt”

“Sao lại không phải trả? Tôi cũng chẳng phải là cái máy rút tiền của cô!” Trác Diễm nhỏ giọng nói.

Nếu anh ta đã nói như vậy, cô cũng thuận miệng mà hòa theo đùa giỡn một chút: “Nếu muốn anh trở thành máy rút tiền thì tôi phải làm thế nào đây?”

Trác Diễm nghe cô nói vậy, không hiểu sao lại bước hụt một cái, suýt nữa thì ngã xuống. Anh ta vội vươn tay ra vịn lấy vách tường.

Nguyễn Tương Nam quay đầu lại, nhìn anh tỏ vẻ khó hiểu: “Anh không sao chứ?” Cô đã nói từ đầu là không cần anh ta đưa cô lên nhà rồi, thế mà anh ta lại khẳng khẳng làm theo ý mình, ngộ nhỡ té gãy xương, công ty bảo hiểm sẽ khóc lên khóc xuống mất.

Trác Diễm ngẩng đầu lên nhìn cô, có vẻ như đang nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Cả đời này cô đừng có nằm mơ!”

Cuối cùng cũng lên tới lầu sáu, Nguyễn Tương Nam chạy tới mở cửa, rồi ngoảnh đầu lại trả lời anh ta: “Tôi đây cũng chẳng thêm, nói gì đến việc mơ tưởng này nọ.”

Vừa định bước vào nhà, cô lại có cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn lại thì thấy một bóng đen đang đứng đó. Chần chừ một chút, cô cất tiếng hỏi: “Tư Hưởng? Là em sao?”

Cái bóng đen khẽ run, giọng nói có vẻ sa sút: “Ừ, sao chị về trễ quá vậy?”

Nguyễn Tương Nam mở cửa rồi bật đèn lên, thấy trên tay cậu ta còn cầm một chiếc bánh ngọt nhỏ xinh thì càng kinh ngạc hơn: “Em ở đây chờ chị à? Mẹ em đâu rồi?” Lúc nhận được tin nhắn của Tư Hưởng, cô chỉ nghĩ việc tổ chức sinh nhật chỉ là cao hứng nhất thời. Thật không ngờ cậu bé lại có thành ý như vậy.

“Mẹ em đi làm ca đêm rồi!” Cậu bé cao lớn cúi đầu nhìn mũi chân, hờn giận một cách đáng thương, “Chị nói sẽ về nhà liền mà giờ lại trễ như thế này rồi!”

Trác Diễm nãy giờ vẫn đứng phía xa, bỗng nhiên đi tới trước cửa, “Theo lẽ nghi xã giao, không phải cô nên giới thiệu một chút sao?”

Tư Hưởng trừng mắt nhìn Trác Diễm, hình như không hiểu tại sao lại có một người đàn ông xuất hiện ở đây. Cậu đột nhiên quay đầu nhìn

Nguyễn Tương Nam: “Chị về trễ không phải vì bệnh viện có chuyện mà là vì anh ta sao? Tại sao vậy?”

Nguyễn Tương Nam cảm thấy đau đầu. Cô còn nghĩ hôm nay Trác Diễm không bình thường thì cũng không sao, vì sao mà bây giờ ngay cả Tư Hương cũng không bình thường. Cô cũng chỉ là bớt chút thời gian phụ đạo cho cậu ta, dù sao trước đây lúc đi học cô cũng đứng đầu, mà bài học ở lớp trung học cũng rất dễ. Ngoại trừ việc này ra cũng không có chuyện gì khác. Vì có gì mà cậu ta lại dùng cái giọng đó mà tra hỏi cô chứ? “Tóm lại là vì chuyện ở bệnh viện, không liên quan gì đến anh ta. Bài tập của em làm đến đâu rồi? Đã chuẩn bị bài lên lớp ngày mai chưa đó? Em mà dám nói dối thì mau đi về đi.”

Tư Hương nhét chiếc bánh ngọt đang cầm trên tay vào tay cô, rồi nổi giận đùng đùng chạy xuống lầu.

Trác Diễm không bỏ qua cơ hội giễu cợt cô: “Cô có sức hút quá nhỉ? Cậu ta mấy tuổi rồi? Đã trưởng thành chưa vậy?”

"Sang năm thi tốt nghiệp trung học."

“Khi đó tôi cũng chưa trưởng thành, không phải là cô đối với tôi....” Trác Diễm nói được một nửa thì dừng lại. Anh thật sự muốn quên đi chuyện kia, càng không nghĩ đến việc nhắc lại. Từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, anh liền hiểu cô chính là thứ xui xẻo nhất trong đời mình.

“Tôi đối với anh? Tôi đối với anh như thế nào?” Nguyễn Tương Nam xoay người rót ly nước, đặt “cộp” một cái xuống trước mặt anh ta, nước bắn tung tóe ra ngoài, ướt cả mặt bàn. “Có chuyện gì mà không dám nói thẳng, cứ che che giấu giấu, nói một nửa giấu một nửa thì có ý nghĩa gì chứ?”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Giữa hai người bọn họ có những điều bị coi là cấm kỵ, mà mỗi khi nhắc đến thì không dễ mà có thể tiếp tục nói chuyện. Nguyễn Tương Nam xoay người, tập trung thu dọn đồ đạc, lần lượt đem từng quyển sách chuyên ngành xếp vào một cái rương lớn. Trác Diễm chưa muốn đi, cô cũng không thể bất lịch sự mà đuổi khách được, chỉ còn cách tập trung sắp xếp hành lý của mình.

Cuối cùng, Trác Diễm vẫn phải lên tiếng trước, phá vỡ cục diện bế tắc: “Cô thu xếp đồ đạc chuẩn bị đi đâu à?”

“Đúng vậy. Tháng sau, bệnh viện có chương trình giao lưu, trao đổi bác sĩ. Vừa hay tôi lại được chọn!”

“Phải đi bao lâu?”

“Có lẽ khoảng nửa năm”. Nguyễn Tương Nam dừng tay một chút: “Đúng lúc em gái tôi tốt nghiệp, cả nhà sẽ đi du lịch. Chắc là tôi không đi cùng được rồi.”

“Tôi thật sự không hiểu nổi cô. Rốt cuộc là cô đang trốn tránh cái gì?”

Nguyễn Tương Nam quay đầu nhìn anh, mắt híp lại: “Anh nói “trốn tránh” là chỉ cái gì hả?”

“Cô đang trốn tránh!” Trác Diễm đi tới phía sau, cúi đầu nhìn Nguyễn Tương Nam. Cô đang ngồi nên cảm thấy anh ta như kẻ từ trên cao nhìn xuống. “Cô rất muốn trách móc mẹ của mình, trách bà tại sao năm đó đã

trốn nhà đi với cha cô, cuối cùng lại đổi ý, bỏ rơi cô. Cô cũng muốn biết những năm qua, bà đối xử lạnh nhạt với cô như vậy, trong lòng có áy náy hay không. Nhưng bà ấy không phải là cô, nếu muốn hiểu rõ ràng, cô nên trực tiếp đi hỏi mẹ mình thì hơn.”

Nguyễn Tương Nam đang thu xếp đồ đạc, nghe Trác Diễm nói vậy, động tác có chút khựng lại: “Tôi không cảm thấy có việc gì cần phải hỏi cả!”

“Cô là bác sĩ, hiển nhiên là rõ hơn tôi. Vết thương sưng mủ rồi, không thể dùng băng gạc che dấu hay điểm tô cho đẹp, mà phải mở miệng vết thương ra, rửa sạch hoàn toàn.” Trác Diễm nhẹ giọng nói: “Tôi biết cô có thể làm được, chỉ là cô có muốn hay không mà thôi!”

Nguyễn Tương Nam không biết phải dùng vẻ mặt như thế nào để đối mặt với anh. Con người của Trác Diễm luôn có thói quen tìm ra đường đi tốt nhất, chứ không phải là người dây dưa hết lần này đến lần khác. Giống như năm đó, khi công ty được Tỉnh Triển, do cha anh ta làm đại cổ đông đồng thời là thành viên hội đồng quản trị, gặp khó khăn liên tiếp, thì lựa chọn đầu tiên của anh là tìm mọi cách thoát khỏi cảnh khốn cùng mà không phải là đi điều tra nguyên nhân.

Nhưng hiện tại, anh lại dành rất nhiều thời gian cho mối quan hệ với người thân của cô.

Tình cảm của anh với họ rất tốt, thậm chí còn tốt hơn giữa cô với họ rất nhiều.

Nguyễn Tương Nam cảm thấy không thể né tránh, cũng chẳng cách nào mà từ chối: “Anh nói đúng, thật sự là rất đúng. Về vấn đề này, tôi sẽ cố gắng. Như vậy được rồi chứ? Anh cứ yên tâm!”

“Tôi không biết “sẽ cố gắng” của cô có chút giá trị nào không nữa!” Anh đã thuyết phục cô nhiều lần, gần như là khuyên bảo hết nước hết cái,

đến nỗi tự cảm thấy chán ghét bản thân mình, mà cô thì luôn tìm cách lần lữa hết lần này đến lần khác: “Lần này tôi sẽ cố gắng mà”.

Nguyễn Tương Nam cau mày: “Anh phiền quá!”, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười: “Tôi nhất định sẽ cố gắng mà, được chưa?”

Trác Diễm nhìn nụ cười của cô, cảm thấy có chút hoảng hốt, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, bày ra dáng vẻ ngạo mạn trước sau như một rồi quay người sang hướng khác: “Hi vọng lần “cố gắng” này của cô sẽ tiến bộ.”

Nguyễn Tương Nam đứng lên, tiễn anh tới cửa.

Trác Diễm dừng bước, tao nhã lịch sự nói với cô: “Không cần tiễn đâu, tôi biết đường đi xuống mà.”

Dọc theo hành lang tối đen như mực, đèn cảm ứng đã hỏng hết, anh vừa đi vừa không ngừng mắng chửi chính bản thân mình. Anh bị người ta coi thường đến cỡ nào rồi! Nguyễn Tương Nam vốn dĩ không thích, thế mà anh muốn tiếp cận cô, hết lần này đến lần khác xen vào việc riêng của cô. Đi châu Phi trợ giúp cho bệnh nhân HIV AIDS còn có ý nghĩa hơn là giúp đỡ cô đấy chứ!

Vất vả mò mẫm trong bóng tối mới xuống cầu thang được, đi tới chỗ đậu xe thì áo sơ mi khô ráo sạch sẽ của anh đã thấm ướt đầy mồ hôi, dính bết ở trên người. Anh không nhịn được, trong lòng lại khẽ nguyên rửa một tiếng.

Thề rằng lần sau tuyệt đối không quay lại nơi này nữa!

Nguyễn Tương Nam tiễn Trác Diễm về, lúc này mới mở quà sinh nhật của em gái ra. Món quà này lúc nhận lấy, cô đã thấy nó khá là nặng. Thì ra là một quyển album ảnh, trên mặt bìa là hàng chữ viết tay xiêu xiêu vẹo vẹo của Nghiêm Ương: “Tôi và chị gái – Mười một năm trước”.

Nhìn dòng chữ này, cô không khỏi mỉm cười.

So với cô, Nghiêm Ương càng giống với mẹ hơn. Năm đó, lúc mẹ của cô còn đi học, gia đình còn khó khăn. Vất vả một thời gian, trường đại học địa phương mới cho mẹ cô phụ việc trong một phòng thí nghiệm, cuối cùng mới có thể hoàn thành việc học. Ở điểm này, Nghiêm Ương cũng giống với mẹ, sau khi tốt nghiệp trung học cũng sẽ ra nước ngoài du học.

Nguyễn Tương Nam lật mở quyển album ảnh, ở trang đầu tiên thì thấy phía trên là một bức ảnh ghép khá lớn, bên cạnh là nét chữ của Nghiêm Ương: “Cuối cùng em cũng gặp được chị rồi. Hôm nay là sinh nhật của chị, mà em lại không chuẩn bị kịp quà tặng. Trong trí nhớ của em, chị rất xinh đẹp. Năm ấy, khi em ôm lấy chị, nói cho chị biết: “Em vẫn luôn mong được gặp chị”, chị đã trả lời “Chị cũng vậy!”. Tiếc là năm đó, em và chị không có chung tấm hình nào, không thể làm gì khác hơn là ghép hình photoshop. Nhưng mà hình như em không được khéo tay cho lắm!”

Nguyễn Tương Nam dùng đầu ngón tay sờ trớn bức ảnh, trong đó, cô đang nghiêng người về phía trước, Nghiêm Ương thì đứng đối diện, đang nắm lấy tay cô. Hai nửa của bức ảnh là lấy từ hai tấm hình riêng biệt của cô và Nghiêm Ương, rồi cắt ra, ghép lại chung một chỗ, nhìn qua có chút cứng nhắc. Nhớ lại lúc đó, Nghiêm Ương ôm lấy cô rồi nói rất nhiều, nhưng bởi vì cô tự ti, lo lắng, thêm cả hoảng sợ, chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh nói với Nghiêm Ương một câu là mình cũng mong được gặp cô bé.

Thật ra thì trước đó, căn bản là cô không biết mình còn có một em gái cùng mẹ khác cha.

Khi nói xong câu đó, cô quay đầu lại, thấy Trác Diễm đang đứng ở dưới cầu thang. Trong ánh mắt của anh ta có chút hồ nghi. Lúc đó, nụ cười của cô rất giả dối, cũng bởi vì cuộc sống nghèo nàn dưới đáy xã hội đã dạy cô một chút giao hoạt để có thể tự bảo vệ mình. Nhưng xem ra, Trác Diễm

lại cảm thấy cử chỉ của cô chẳng khác gì kẻ hai mặt giả dối. Cũng từ lần gặp mặt đầu tiên này, anh ta đã không có cảm tình với cô.

Nguyễn Tương Nam nghĩ, cô phải gọi điện nói với Nghiêm Ương rằng mình rất thích món quà của cô bé mới được.

Đối với Nghiêm Ương, những lời tình cảm này hình như đều có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng, nhưng khi đối mặt với người mẹ ruột thịt của mình, Nguyễn Tương Nam vẫn luôn trầm mặc. Cô rất muốn hỏi mẹ, năm đó bà có hối hận khi sinh ra đứa con gái là cô hay không? Nhưng cô lại sợ nghe được câu trả lời thừa nhận, nên vĩnh viễn cũng không dám mở miệng.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

Sáng thứ hai, Nguyễn Tương Nam có hai ca mổ, nhưng đều chỉ là tiểu phẫu.

Cho nên, lúc chuẩn bị bước vào phòng mổ, nhìn thấy bác sĩ Diệp, quả thật cô rất ngạc nhiên, mà vị bác sĩ gây mê cùng ca mổ với cô còn kinh ngạc hơn, như là suýt rơi cả cằm xuống đất.

Bác sĩ Diệp, tên đầy đủ là Diệp Trưng, dáng dấp ngũ quan thanh tú đẹp đẽ, nơi khoe mắt còn có một nốt ruồi như hình giọt lệ. Anh đang đội một chiếc mũ y khoa trùm đầu loại dùng một lần, có nút thắt hình tai thỏ phía sau ót, càng lộ rõ vẻ thanh cao của một người bác sĩ. Trong bệnh viện này, anh là vị Phó Chủ nhiệm khoa trẻ tuổi nhất, cũng là đàn anh đồng môn của Nguyễn Tương Nam, giáo viên hướng dẫn của anh cũng là thầy của cô.

Nguyễn Tương Nam đã thay quần áo giải phẫu xong, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu yên lặng mang găng tay cao su vào.

Diệp Trưng lên tiếng chào hỏi mọi người, rồi đi tới bên cạnh Nguyễn Tương Nam, cười hỏi: “Áo blouse hôm trước bị vẽ bậy cuối cùng thế nào rồi?”

Cái áo đó không biết bị ai đó vẽ một hình người đang uốn éo nhảy múa lên phía sau lưng, cô cũng không hi vọng có thể giặt sạch được vết bết bết nên đã vứt thẳng vào thùng rác luôn rồi.

Nguyễn Tương Nam trả lời anh: “Nó đã đi nơi nó nên đến rồi!”

“Ồ, hy sinh oanh liệt rồi à?”, Diệp Trưng gật gật đầu, anh nói tiếp: “Đừng căng thẳng, hôm nay cô mới là nhân vật chính!”

“...Vậy còn anh?”

“Tôi à? Tôi tới để phụ việc thôi!”

Nguyễn Tương Nam chợt cảm thấy câu nói đùa của anh thật sự rất đáng cười. Không giống như cô chỉ mới tốt nghiệp tiến sĩ, trong bệnh viện này, Diệp Trưng đã có thâm niên rồi, năm nay còn lên chức Phó chủ nhiệm khoa nữa. Không thể ngờ hôm nay anh lại đến làm trợ thủ cho cô, nhất định sáng nay cô rời giường không đúng cách rồi!

Diệp Trưng xoay người về hướng các thực tập sinh, vỗ tay một cái, ý bảo họ tập trung lại đây: “Các bạn hãy quan sát toàn bộ quá trình phẫu thuật của bác sĩ Nguyễn thật cẩn thận, rồi sau đó viết báo cáo tóm tắt, nộp lại cho tôi.”

Ca tiểu phẫu loại này, Nguyễn Tương Nam đã thực tập từ khi đi học đến khi tốt nghiệp bác sĩ. Bây giờ làm bác sĩ chính thức, những ca này đối với cô đã quen thuộc lắm rồi. Thuốc mê nhỏ tí tách, bình thở khí oxy cùng máy theo dõi nhịp tim từng tiếng một khê vang, phối hợp thành một loại âm thanh có quy luật. Diệp Trưng nhỏ giọng giảng giải từng động tác của cô cho các bạn thực tập sinh.

Nguyễn Tương Nam bị đèn phẫu thuật chiếu thẳng vào người, cảm giác như tóc của mình ở dưới mũ y khoa sắp bị cháy đến nơi, hai bên thái dương đã đầy mồ hôi. Không phải là cô khẩn trương mà là bị đèn hun nóng. Y tá bên cạnh thấy vậy liền lập tức giúp cô lau mồ hôi.

Cuộc phẫu thuật kết thúc thuận lợi, đèn tắt, mọi người đều ra ngoài.

Nguyễn Tương Nam ngồi trên ghế dài ngoài hành lang, nghỉ ngơi một lát. Diệp Trưng cũng đi đến, mỉm cười với cô: “Nghe nói cô có tên trong

danh sách trao đổi bác sĩ đi Anh, xin chúc mừng!”

Cô duỗi lưng một cái: “Thật ra thì tôi lo lắm ——Tiếng Anh của tôi kém thế này, đến Anh rồi không biết làm sao mà sống nữa?”

Diệp Trưng bật cười: “Khiêm tốn quá mức thì thành giả dối đấy!”

“Tôi có nói tôi không phải là kẻ dối trá đâu?”

“Nghe nói hôm qua cô bị Trác Diễm bắt cóc?”

"Nghe nói? Là nghe ai nghe nói vậy?"

Diệp Trưng nghiêng mặt sang nhìn cô một cái, rồi chậm rãi nói: “Tuy quan hệ của cô với Trác Diễm luôn là giương cung bạt kiếm, nhưng theo trực giác của tôi thì cô cũng không ghét anh ta”.

Lại đang dò hỏi cô. Mọi người đều nói Diệp Trưng thanh cao nho nhã, lại nghiêm nghị không thể chạm vào. Cô chỉ thấy người này có lúc lại có những hứng thú cực kỳ buồn nôn.

Nguyễn Tương Nam trả lời rõ ràng: “Không những là không ghét, tôi còn rất thích anh ta nữa đấy!”

Đang nói chuyện với thư ký, Trác Diễm bỗng hắt hơi một cái.

Cô thư ký tóc thẳng mũi cao đứng bên cạnh lập tức hỏi thăm: “Trác tổng, anh khỏe chứ? Chẳng lẽ hôm qua hẹn hò không vui sao?” Đây là lần đầu tiên cô thấy Trác tổng hẹn hò với người khác. Theo lý mà nói, với thân phận người đàn ông độc thân hoàng kim số một số hai của Trác Diễm, sau khi tan làm, việc tìm một tiểu minh tinh đi ăn một bữa cơm rồi trải qua một đêm tình ý tuyệt đẹp chỉ là chuyện đơn giản. Nhưng từ khi mà cô giúp anh sắp xếp lịch trình hằng ngày thì nhận thấy, anh thích nhất là các hoạt động thể thao ngoài trời như là lướt sóng, trượt tuyết, leo núi hay là đi xem đấu

bò. Cô còn hoài nghi không phải tình trạng cơ thể của anh có vấn đề đấy chứ?

Chẳng lẽ vận động mạnh để ra mồ hôi như tắm có thể thay thế được như cầu sinh lý bình thường ư???

Trác Diễm đem một chồng tài liệu cao chất ngất đặt trên bàn thư ký: “An Nhã, nếu cô bắt tay vào chỉnh sửa phần tài liệu này ngay bây giờ thì có thể hoàn thành xong lúc tan việc, cũng không cần phải làm thêm giờ!”

An Nhã đợi anh xoay người sang hướng khác mới sau lưng anh le lưỡi một cái, miệng lại kính cẩn lễ phép: “Vâng, Trác tổng. À đúng rồi, tiểu thư Lâm Giai Ý hỏi anh chủ nhật này có rảnh không, có thể dùng cơm với cô ấy không?”

Lâm Giai Ý là em họ của Nguyễn Tương Nam, cũng chính là con gái của người dì đã cãi nhau với cô trên bàn ăn. Trác Diễm không cần suy nghĩ, liền trả lời: “Chuyển lời với Lâm tiểu thư, chủ nhật tôi có hẹn đi chơi bóng đá rồi, ở ngoại ô thành phố, nếu cô ấy muốn chơi thì đến.”

An Nhã lập tức chuyển nguyên lời anh nói cho Lâm tiểu thư. Ở đầu điện thoại bên kia, Lâm Giai Ý im lặng hồi lâu rồi hỏi: “Anh ấy nói như vậy thật à?”

An Nhã dùng giọng nói dịu dàng nhất trả lời: “Vâng, đó là nguyên văn lời nói của Trác tổng”.

Cuối cùng, Lâm Giai Ý không nói gì nữa mà cúp điện thoại.

Sau đó, An Nhã đánh một dấu chéo nhỏ vào phía trước dòng cuối cùng của danh sách hẹn trước. Cô lại nhìn chồng tài liệu chất đống trước mặt, thầm than thở, rồi vội nhắn tin cho bạn trai: “Anh yêu à, tối nay em lại phải tăng ca nữa rồi!”

Bạn trai cô liền trả lời: “Lại tăng ca à? Không phải ông chủ của em có ý gì với em đấy chứ?”

An Nhã không khỏi nhớ lại, lúc cô còn chưa tốt nghiệp, có cơ hội nộp đơn xin làm thư ký ở công ty dược Tinh Triển. Lúc đó, người phỏng vấn trách mắng rằng cô quá mức tùy ý, lại mặc quần ngắn, mang giày thể thao đi xin việc. Cô bị mắng nên ngồi ở góc cầu thang, cúi đầu rơi nước mắt. Sau đó, Trác Diễm đi bộ xuống theo lối cầu thang thoát hiểm nên nhìn thấy cô, lúc trở lại mới đưa cho cô một ly cà phê nóng. Khi ấy, cô còn chưa biết thân phận của anh, chỉ cảm thấy người này rất đẹp trai nên chăm chú nhìn, quên cả khóc. Hai ngày sau, phòng Nhân sự thông báo cô đến công ty nhận việc.

Bây giờ, cô là thư ký của Trác Diễm, dĩ nhiên cũng phải có giới hạn của thư ký. Nghĩ như vậy, cô nghi ngờ không lẽ Trác Diễm xuất hiện tình trạng của cơ thể rồi hay không?

Cô liền nhắn lại cho bạn trai: “Anh yêu, em yêu anh nhất! Nhất định, em sẽ không chịu khuất phục dưới uy quyền của ông chủ. Anh phải tin tưởng em!”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hôm nay bệnh viện thông báo lịch trực mới, Nguyễn Tương Nam dò tên của mình, cảm thấy cực kỳ may mắn khi hai ngày cuối tuần đều được nghỉ. Y tá trưởng nhìn cô, chỉ hận không đâm cho cô một nhát: “Nhìn cái dáng vẻ đắc ý của cô kìa, trong lòng lại vui đến nở hoa luôn rồi! Ở đó mà còn vụng trộm vui mừng!”

Cô tỏ vẻ vô tội: “Nói không chừng Chủ nhật này sẽ rảnh rồi một chút đấy chị!”

“Mỗi lần trực với em, buổi tối sẽ rảnh một chút. Nhưng lần này lại là bác sĩ Lý, cứ đến phiên anh ta trực là công việc lại nhiều lên!”

Cô sờ sờ bụng chị y tá trưởng: “Chị có thai à? Để em nghe xem em bé có đạp không nào?”

“Tránh ra, tránh ra, không có đâu, chị ăn quá no thôi!” Y tá trưởng trả lời, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo: “Cái này gọi là có phúc đấy! Đâu giống như cô, người gù mà gầy như cây tăm!”

Nguyễn Tương Nam vừa đi vừa cười ha hả.

Tuy cô chẳng phải là người quảng giao gì, nhưng ở cái bệnh viện này, từ trên xuống dưới đều có quan hệ rất tốt. Chỉ là với gia đình của mình, cô không rõ mình nên làm gì nữa! Cuộc sống khó có được hạnh phúc trọn vẹn, cho nên chỉ có thể trách duyên số mà thôi.

Hết giờ làm, Nguyễn Tương Nam trở về căn nhà của mình. Ban đầu, cô chọn mua căn nhà trong xóm nghèo này vì giao thông ở đây thuận tiện, muốn mua thức ăn cũng dễ dàng, giá cả thì rẻ, lại chỉ cách bệnh viện có mười phút đi bộ. Vậy nên cô cam tâm tình nguyện công trên lưng hai mươi năm trả góp tiền mua nhà. Thật ra thì cuộc sống như thế quả là không tồi, dù sao cũng tốt hơn trước kia rất nhiều.

Đi đến đầu cầu thang thì cô gặp dì Trần ở lầu dưới. Dì ấy là một người nhiệt tình, vừa ngay giờ cơm nên nhất quyết kéo Nguyễn Tương Nam vào ăn cùng: “Tương Nam à, chút nữa cháu giúp dì chỉ Tư Hướng làm bài tập có được không? Năm nay thằng bé phải thi tốt nghiệp trung học, mà dì hỏi nó vài câu, nó lại chẳng chịu trả lời!”

Nguyễn Tương Nam vui vẻ nhận lời.

Cô bước vào nhà dì Trần, đang cúi húi đôi dép, ngẩng lên thì vừa đúng lúc nhìn thấy Tư Hướng đang đứng trước cửa phòng ngủ, bốn mắt nhìn nhau. Trước đây, cậu ta thích dính lấy cô, nhưng kể từ lần gặp phải Trác Diễm ở hành lang, mỗi khi nhìn thấy cô thì cũng coi như không khí. Cô đứng dậy, khẽ mỉm cười.

Tư Hướng ấy vậy mà hất mặt, quay về phía vách tường, từ trong khoang mũi phát ra tiếng hừ lạnh.

Dì Trần thấy thế liền đánh vào lưng cậu, trách mắng: “Sao lại không biết lớn nhỏ như vậy chứ? Mau chào hỏi chị Tương Nam đi!”

“...Chị...”

Dì Trần mang tạp dề vào, rồi cười nói: “Dì đi làm mấy món ăn, các con làm bài tập một lát đi nhé!”

Nguyễn Tương Nam gật đầu đồng ý, vô cùng có trách nhiệm đi theo Tư Hướng vào phòng. Lúc cô mở sách giáo khoa của cậu thì thấy một bài

thi kẹp trong sách bị rơi ra, “Đây là bài thi vừa rồi à? Trước đây điểm số của em cũng không thấp như vậy! Chẳng lẽ đề thi lần này khó lắm sao?”

Cô đọc qua đề thi từ đầu tới cuối, “Cũng đâu khó lắm đâu...”

“Xoạt” một tiếng, Tư Hướng rút lấy bài thi trong tay cô: “Không cần chị quan tâm!”

Nguyễn Tương Nam biết cậu đang trong giai đoạn nổi loạn, lại không thể vạch trần, dù gì cô cũng hiểu được tâm lý của thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành: “Em lại mê chơi game à? Hay gần đây lại để ý yêu thương bạn gái nào rồi? Em muốn chơi thế nào cũng được, nhưng không thể ảnh hưởng đến việc học. Điểm số thấp thì em không được đi chơi nữa đâu!”

Tư Hướng chẳng biết sao lại không thấy giận dữ nữa, chỉ nhỏ giọng nói: “Em làm gì mà yêu đương...”

Nguyễn Tương Nam thuận tay cầm sách bài tập của cậu lên: “Mặt mũi em cũng không tệ, thành tích lại tốt, chắc là cũng có nữ sinh yêu thích nhỉ?” Cô kiểm tra xong quyển này, lại tiếp tục đổi sang quyển khác.

Chàng thiếu niên này nghe cô nói vậy, xấu hổ đứng lên: “Chuyện đó là đương nhiên... Nhưng em chẳng thích nổi mấy đứa con gái suốt ngày lú lú kia”. Cậu ta khẽ liếc nhìn cô, giống như là hạ quyết tâm gì đó, rồi khẽ nói: “Em...em còn nhận được cả thư tình!”

Nguyễn Tương Nam kiểm tra vở bài tập xong, lấy bài thi bị rút mở ra, dùng bút khoanh tròn những chỗ sai: “Ừ...Đừng nói với mẹ em, dì ấy sẽ lo lắng đấy!”

Tư Hướng lại bất ngờ hỏi cô: “Hôm trước, người đi chung với chị là bạn trai của chị sao? Hai người đang qua lại với nhau à?”

Nguyễn Tương Nam bị đánh về cổ làm ra vẻ người lớn của cậu làm cho bật cười: “Em cảm thấy giống sao? Dĩ nhiên là không phải!”

May mà Trác Diễm không nghe thấy những lời này. Với giao tình bao nhiêu năm qua, cô có thể khẳng định, phái nữ xếp ở vị trí thứ ba trong bảng những người mà Trác Diễm ghét. Nếu anh ta mà biết người khác hiểu lầm cô và anh là một đôi, không chừng Trác Diễm bị nội thương đến hộc máu ra mắt.

Lúc này, dì Trần đi vào phòng: “Cơm xong rồi, có thể ăn được rồi đấy!”

Tư Hưởng nghe vậy liền lập tức đứng lên, đi ra bên ngoài.

Nguyễn Tương Nam lắc đầu trầm nghĩ, tuổi nhỏ đúng là dễ dụ, chỉ cần nói mấy câu là xong rồi.

Lúc ăn cơm, dì Trần không ngừng gấp thức ăn cho cô, chén cơm trước mặt đã ngập đầy đồ ăn. Tay nghề nấu ăn của dì Trần cực kỳ giỏi, Nguyễn Tương Nam sống một mình, có lúc không nhịn được muốn chạy xuống nhà dì học hỏi một chút.

Do học ngành y nên cô rất chú trọng việc phối hợp dinh dưỡng trong bữa ăn, chay mặn cân đối. Cô cảm thấy nếu như mình không để lại tai họa ngàn năm thì đúng là tổn thất cho thế giới này.

Nguyễn Tương Nam nói: “Dì Trần, để cháu tự gấp lấy là được rồi!”

Bỗng nhiên, Tư Hưởng vươn đầu ra, chọn lấy mấy miếng thịt kho mập mập trong chén cơm của cô, gấp đi một cách tự nhiên: “Mẹ thật là thiên vị mà. Con thích ăn thịt kho tàu nhất, mẹ chỉ chăm chăm gấp cho chị thôi!”

Vốn là Nguyễn Tương Nam không ăn thịt mỡ.

Cậu ta chọn lấy mấy miếng thịt trong chén cô, bỏ vào miệng mình, lại đỏ mặt cúi đầu, dùng đỉnh đầu thể hiện tâm ý với cô.

Cô cảm thấy thanh thiếu niên bây giờ phát triển sớm quá rồi. Lúc cô còn học trung học, Trác Diễm cùng với đám nam sinh cũng chỉ hứng thú với đá banh hay đánh nhau. Nhất là Trác Diễm, mắt như mọc ở trên đỉnh đầu, dù là hoa khôi lớp dưới đi ngang qua sân bóng, anh ta cũng chẳng nhìn đến.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

Cơm nước xong, cô giúp Tư Hường ôn tập thêm môn tiếng Anh, xong rồi mới chào dì Trần đi về.

Ngồi trước bàn đọc sách, Nguyễn Tương Nam chuẩn bị bài giảng cho ngày mai, là PowerPoint trình chiếu cho thực tập sinh về giải phẫu dạ dày-ruột. Việc này đối với cô khá đơn giản, không bao lâu đã làm xong. Ngồi một hồi, cô lại lấy quà sinh nhật của Nghiêm Ương ra xem.

Trang thứ hai của quyển album là hình vẽ một cô bé bị ngã, đang nằm sõng soài trên mặt đất, bên cạnh là nét chữ của Nghiêm Ương: “Chị bị trái bóng rổ đánh trúng, chảy rất nhiều máu mũi! Tiểu Ương rất lo!”

Câu này, nếu người ngoài không rõ chân tướng, đoán chừng khi đọc vào sẽ có nghĩa khác.

Nguyễn Tương Nam vẫn còn nhớ rõ chuyện mất hình tượng này.

Nàng mới vừa bị tiếp về bên cạnh mẫu thân không lâu, sẽ làm chuyển trường thủ tục, chuyển tới vốn là tốt nhất tiết kiệm trường chuyên cấp 3 đi học, làm một chọn hiệu sinh. Trong trường học cũng như nàng chọn hiệu sinh đã không ít, nàng bị đánh giả trang giống như cá bố ngẫu con nít, ngồi ở đặc biệt chọn lựa hiệu sinh thiết trí một trong phòng học, Lão sư cùng lớp trọng điểm có trùng hợp, nhưng là thi ra ngoài phân số liền cùng lớp trọng điểm khác nhau trời vực rồi.

Khi đó, cô mới dọn về ở cùng với mẹ không lâu. Sau khi làm thủ tục chuyển trường, Nguyễn Tương Nam được chuyển tới trường trung học

trọng điểm tốt nhất tình, vốn đang có đợt tuyển chọn học sinh. Học sinh thi tuyển vào trường này rất đông, nhưng bộ dạng như con nít, nên cô được chọn vào học lớp “đặc biệt”. Lớp của cô được giáo viên lớp trọng điểm của trường giảng dạy, nhưng điểm số thì quả là khác nhau một trời một vực.

Đi học một thời gian, Nguyễn Tương Nam phát hiện ra, trong giờ học, hơn phân nửa thời gian nghe giảng cô đều không hiểu, thi thử giữa kỳ thì điểm số ba môn đều là báo động đỏ. Mẹ cô nhìn bảng điểm như vậy, đến cả nháy mắt cũng không có: “Xem ra việc học của con là di truyền từ mẹ rồi. Thành tích không tốt chút nào!”

Nguyễn Tương Nam vì chuyện này mà tức giận, không ngừng nỗ lực, phấn đấu. Người khác mỗi đề thi giải một lần, cô liền làm ba lần. Giáo viên chỉ yêu cầu viết chính tả một nửa bài khóa tiếng Anh, cô liền viết hết cả bài. Ngay cả thời gian hoạt động tự do buổi chiều, lúc giáo viên đến đuổi học sinh ra khỏi phòng học rồi, cô cũng mang theo sách giáo khoa ra sân thể dục.

Hôm ấy, cô đang vừa đi vừa chúi mũi vào quyển sách, lúc đi ngang qua sân bóng rổ, chợt nghe có người kêu to, còn có cả tiếng hét. Thế rồi cô chỉ thấy trước mặt bỗng tối sầm, sống mũi ê ẩm, vội đưa tay lên che mặt thì lại chạm tới thứ chất lỏng sền sệt đang chảy ra.

Giữa mấy ngón tay đều là máu mũi.

Có người từ đầu kia sân banh đã chạy tới, giọng nói có chút dè dặt nhưng lại rất chân thành: "Thật xin lỗi, bạn có sao không?"

Nguyễn Tương Nam ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Trác Diễm, đầu đầy mồ hôi, từng sợi tóc mái dính sát vào cái trán trơn nhẵn của anh, liền trả lời: “Không có việc gì!”. Vừa nói xong, máu mũi lại trào ra nhiều hơn.

Quả thật có thể so với “dì cả” dâng trào.

Trác Diễm cũng có chút hoảng hồn, vội đưa tay vào trong túi, lấy ra nửa bao khăn giấy: “Mau lau đi!”

Tờ khăn giấy trắng noãn nhanh chóng nhiễm một màu đỏ tươi chói mắt.

Trác Diễm đưa tay nâng cằm của cô lên rồi nói: “Ngửa mặt lên, rồi nắm chặt mũi lại!”. Sau đó anh khom người xuống trước mặt cô: “Lên đi, tôi cõng cô đến phòng y tế.”

Nguyễn Tương Nam nằm ở trên lưng anh, phía trước ngực cô dựa vào phía sau lưng anh, còn thuận tiện trây đầy máu mũi lên đó.

Đến được phòng y tế thì máu mũi dào dạt lúc nãy cũng đã chảy chậm lại. Thầy giáo ở phòng y tế sơ cứu rồi chườm nước đá cho cô, một lát sau thì cầm được máu.

Thầy giáo hình như rất thân thiết với Trác Diễm, cười trêu ghẹo anh: “Thằng quỷ nhỏ, cậu làm người ta thành ra như vậy là chuyện lớn rồi!”

Không ngờ Trác Diễm lại nghiêm túc trả lời: “Tất cả tiền thuốc men em sẽ chịu trách nhiệm ạ!”

Nguyễn Tương Nam nằm ở trên giường y tế, giả bộ ngoan ngoãn.

Đợi đến khi thầy giáo có việc đi ra ngoài, Trác Diễm mới khoanh tay nhìn cô nói: “Không cần làm bộ làm tịch ngoan ngoãn nữa. Tôi biết rõ cô là loại người như thế nào!”

Nguyễn Tương Nam nghe anh nói vậy liền mở miệng hỏi: “Vậy tôi có thể yêu cầu rồi hả?”

Trác Diễm càng tỏ vẻ khinh bỉ hơn: “Cô nói đi!”

“Trong một học kỳ này, anh phải mua đồ ăn sáng cho tôi...”

“... Cái gì?” Đùa gì thế? Mỗi ngày đưa đồ ăn sáng cho cô nàng đứng thứ bét của cái lớp “đặc biệt” ấy, hẳn thế nào cũng bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên nói chuyện.

“....cần mới là lạ. Anh photocopy bài thi của anh cho tôi một phần là được rồi!” Trác Diễm là học sinh của lớp trọng điểm. Bình thường, nội dung bài giảng và bài thi không giống với lớp “đặc biệt” của Nguyễn Tương Nam. Giáo viên cũng phân ra tình huống thi dạy khác nhau.

Quan hệ của Trác gia với Nghiêm gia vốn không tệ, Trác Diễm cũng thường tới nhà chơi. Cho nên tình trạng của Nguyễn Tương Nam như thế nào, lúc người lớn hai nhà nói chuyện, anh cũng có nghe qua. Anh có chút kinh ngạc: “Được rồi! Nhưng mà cô chắc chắn muốn như vậy chứ?”

Tnn cảm thấy mũi của mình đã khôi phục bình thường, không còn chảy máu nữa, nên ngồi dậy, nhìn anh mỉm cười: “Dĩ nhiên. Tôi xác định.”

Nghiêm phu nhân, mẹ của Nguyễn Tương Nam là một mỹ nhân. Hai người con gái đều được di truyền vẻ đẹp của bà. Chỉ là khi Nguyễn Tương Nam mới tới Nghiêm gia thì cô rất gầy ốm, suy dinh dưỡng, sắc mặt xanh xao, nhìn không tốt chút nào. Trong nhận thức của Trác Diễm, cô chính là kiểu người hai mặt, dung mạo lại còn xấu xí.

Nhưng giờ phút này, nụ cười của cô hình như khiến cho phòng Y tế có vẻ trở nên nhỏ hẹp.

Vậy mà chút chuyện này vẫn không thể làm cho anh lộ vẻ xúc động. Thực sự khiến anh khiếp sợ là vào ngày thứ hai, bạn tốt của mình lén lén lút lút lại còn thần thần bí bí hỏi anh: “Ngày hôm qua trên sân bóng, cậu làm bị thương người đẹp kia à?”

“Đừng có đùa! Người đẹp ở đâu chứ? Sao tôi lại không phát hiện ra?”

Bạn tốt sờ sờ cảm nói: "Mặc dù rất nhếch nhác, nhưng mà tôi lại thấy rất đáng yêu, chẳng lẽ cậu không thấy vậy à?"

“...Không thấy!”

“Tôi cũng không có ý định để cho cậu biết. Ngày hôm qua nếu cậu làm người đẹp phải đến phòng y tế, nhất định là cậu biết cô ấy học lớp nào, tên họ là gì vậy? Mau nói cho anh em biết với nào!”

“Tôi không có hỏi đến.” Anh sẽ không thừa nhận gia đình hai bên có giao tình với nhau, cũng như không nhận là có quen biết với cô.

“Trời ạ, thật uổng phí cho trí thông minh của cậu. Thật không biết phân biệt tốt xấu thế nào mà!”

Dĩ nhiên, đoạn đối thoại nhỏ này Nguyễn Tương Nam không biết được. Đến buổi tối, Trác Diễm cầm theo bản photocopy bài thi đi gặp Nguyễn Tương Nam, ánh mắt nhìn cô có chút kỳ quái. Nguyễn Tương Nam soi gương, xác định mặt mình không có dính mực, mới yên tâm đi làm bài tập. Nghiêm Ương lôi kéo Trác Diễm sang phòng cô bé chơi game. Anh nhìn sang thì thấy Nguyễn Tương Nam đang nghiêng đầu, cắn bút trầm tư suy nghĩ, mái tóc của cô đen thẳng, sống mũi cao thanh thoát, khuôn mặt tuyệt đẹp.

Ngắn người nhớ về chuyện cũ, Nguyễn Tương Nam nhắn tin cho Trác Diễm, cô nhớ anh cũng không có thời gian mà nghe những cuộc điện thoại nhàm chán kiểu này: “Tôi đang xem album hình mà Nghiêm Ương tặng, chợt nhớ đến có người bị máu mũi của tôi nhuộm đỏ đồng phục học sinh.”

Tin nhắn gửi đi, quả nhiên không có hồi âm. Qua nửa giờ, một giờ, đến thời điểm một tiếng rưỡi sau, lại thấy Trác Diễm gọi điện đến: “Nguyễn tiểu thư, cô lại nhắn cho tôi cái tin nhắn vô vị này ư?”

Nguyễn Tương Nam chậm rãi nói: “Tôi đột nhiên nhớ lại chuyện đó, không nhin được muốn kể với anh thôi!”

Bên đầu kia, Trác Diễm lại im lặng, chỉ nghe thấy tiếng máy điều hòa không khí. Lát sau, anh thấp giọng ừ một tiếng.

“Anh vẫn còn ở công ty làm thêm giờ à?” Nguyễn Tương Nam thấy anh không phủ nhận, lại hỏi tiếp: “Buổi tối ngủ trên sofa hả?”

“Nếu không thì cô nghĩ sao? Một tháng thì một nửa thời gian tôi ngủ trên sofa trong phòng làm việc rồi! Giờ cô đã biết mẹ cô tốt với mình như thế nào chưa?”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Mục tiêu của Nguyễn Tương Nam trước khi tham gia vào đợt trao đổi bác sĩ đi Anh là bước đầu giảng hòa với mẹ.

Nhưng nói thì dễ chứ bắt tay vào làm thì khó hơn rất nhiều lần.

Cô thật băn khoăn, không biết mình nên bắt đầu như thế nào đây! Có nên mỗi ngày gửi tặng mẹ một bó hoa, đính kèm tấm thiệp nhỏ với dòng chữ “Gửi người phụ nữ xinh đẹp”. Hay là trước khi lên đường đi Anh quốc thì hẹn bà dùng cơm ở một nhà hàng cao cấp, thuận tiện để hai mẹ con hiểu rõ nhau hơn một chút.

Sáng nay, lúc ăn điểm tâm, cô ngồi bên y tá trưởng, thấy chị ấy đang nhắn tin với ông xã. Nào là dặn dò anh ta buổi sáng ra khỏi nhà phải nhớ mang theo dù, vì dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có mưa to, phải mặc thêm áo khoác, bởi nghe nói nhiệt độ không khí đang giảm xuống. Rồi còn nhắc nhở đừng quên ăn sáng nữa! Nguyễn Tương Nam len lén liếc nhìn nội dung tin nhắn, liền bắt chước làm theo, soạn một cái tin giống như vậy gửi cho mẹ của mình.

Y tá trưởng cảm giác được cô đang nhìn lén, bèn che đi màn hình điện thoại rồi nói: “Đi chỗ khác mau, con nít không được nhìn lén người lớn nói chuyện à. Cũng không cần hâm mộ chúng tôi. Chờ khi cô lập gia đình đi rồi biết!”

Nguyễn Tương Nam tỏ vẻ buồn bã, cô đơn thở dài: “Sẽ không có ai lấy em đâu...”

". Sao vậy?"

Cô đưa đũa gắp lấy mấy cọng mì trộn, sợi mì mềm uột tựa như tàn hoa bại liễu, mặc kệ cho cô muốn làm gì thì làm, rồi nhẹ giọng cảm thán: “Một người xấu xa như em, ai sẽ yêu thích được chứ?”

Y tá trưởng nghe cô nói vậy, không đành lòng nhìn vẻ mặt buồn tủi của cô, bèn mở miệng an ủi: “Mặc dù tính tình cô xấu xa...Không đúng, câu này bỏ đi. Trọng điểm là ở câu sau: Dung mạo của cô cũng không tồi đâu. Một người con gái có khuôn mặt xinh đẹp thì làm sao không có ai thích? Mấy ngày trước, khoa chỉnh hình có một nam bác sĩ độc thân mới chuyển đến. Ngày đầu tiên đi làm, anh ta đã nói, trong bệnh viện này, mỹ nhân quả thật không thiếu, ví dụ như bác sĩ Nguyễn bên khoa ngoại!”

Nguyễn Tương Nam tỏ vẻ đồng tình, gật gù nói: “Cái này thì đúng rồi! Em cũng cảm thấy nhan sắc của mình không tệ đâu!”

Y tá trưởng không còn gì để nói: "Chị đây thế mà bị tiểu cô nương nhà người lừa gạt! A...a...a... Thật quá thất bại."

Ồn ào một lúc, tâm tình vì thế cũng trở nên vui vẻ hơn. Cô trở lại văn phòng, mở laptop ra, định đặt hoa tươi.

Mẹ của cô là một người yêu thích cái đẹp, đặc biệt là những thứ rực rỡ, hoa lệ. Vẻ ngoài càng đẹp thì bà càng thích, mà hoa cắm chướng cho dù có hương thơm, nhưng vẻ ngoài lại mộc mạc quá, chắc hẳn là mẹ không ưa rồi! Cuối cùng cô chọn một bó hoa hồng vàng, điểm thêm Hoàng Oanh (*), đây là màu sắc mà mẹ cô thích nhất. Rồi yêu cầu cửa tiệm kèm thêm một tấm thiệp “Gửi người phụ nữ xinh đẹp”.

Tin nhắn ấm áp mà cô gửi lúc sáng giống như đá chìm đáy biển, không thấy hồi âm gì cả! Đoán rằng mẹ cô mỗi ngày đều có thói quen ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, chưa tới giữa trưa thì căn bản sẽ không ngó ngang gì đến điện thoại di động.

Cuối cùng, khi cô đã xong việc buổi sáng thì mới nhận được điện thoại của bà. Cô nhìn dây số đang gọi đến, liền cố gắng chuẩn bị giọng nói cùng tâm tình, sau đó phá lệ, dịu dàng nghe máy: “Mẹ?”

Bên kia điện thoại, giọng nói của mẹ cô dường như cũng có chút thấp thỏm: “Tương Nam, hôm nay có chuyện rất kỳ lạ nha...”.

Đối với sự thấp thỏm của mẹ, Nguyễn Tương Nam có thể hiểu được. Trước giờ, cô vẫn là một con vịt chết còn mạnh miệng, luôn ương ngạnh, cố chấp, bây giờ bỗng nhiên quay đầu vào bờ, đúng là rất kỳ quái.

"Thật ra thì... Ừ, cũng không phải là rất kỳ lạ."

“Không phải, con không biết đâu, hôm nay mẹ nhận được một bó hoa hồng vàng! Còn có tấm thiệp nhỏ viết là “Tặng người phụ nữ xinh đẹp”. Mẹ không nghĩ là xung quanh còn có người âm thầm ái mộ mình như vậy đấy! Nếu dưỡng Nghiêm của con mà biết, chắc sẽ tức giận lắm!”

"....."

Trong điện thoại truyền đến tiếng của Nghiêm Ương: “Mẹ, ý nghĩa của hoa hồng vàng là thất tình và ghen tỵ, còn của Hoàng Oanh nghĩa là phai nhạt. Thất tình, ghen tỵ, phai nhạt...Không biết người tặng có ý gì nữa?”

Nguyễn Tương Nam ảo não đưa tay chống trán. Lúc đặt hoa, mãi suy nghĩ đến việc phối hợp màu sắc, vậy mà lại quên mất tầm quan trọng của ý nghĩa của chúng. Thậm chí cô còn quên mất mẹ và em gái của mình có thể ngồi cả ngày nghiên cứu ý nghĩa mười hai chòm sao, làm sao có thể bỏ qua chuyện tìm hiểu ngôn ngữ các loài hoa chứ.

“Nhưng mà, mẹ thật sự rất thích !”

Xem ra cô vẫn còn biết mẹ của mình thích gì, thật là đáng mừng.

Nguyễn Tương Nam cúp điện thoại, trầm nghĩ, việc tặng hoa đã không thành rồi, chuyện hẹn ăn cơm chắc phải dời lại thôi.

Sau giờ nghỉ trưa, cô bắt đầu giờ giảng cho nhóm sinh viên thực tập.

Khi đẩy cửa bước vào, bên trong phòng học đã đầy người, mà hàng ghế đầu cũng kín chỗ. Nguyễn Tương Nam cầm máy tính xách tay lên bục giảng, lưu loát cắm điện, mở màn hình chiếu: “Bài giảng cũng không dài. Hôm nay chúng ta sẽ học về bệnh viêm đường ruột...”. Cô nhấp chuột hai cái, mở bài powerpoint, vậy mà màn hình chiếu lại bị kẹt, không chạy xuống được.

Những việc hiếm khi xảy ra như vậy, thế nào cũng có lúc đổ lên đầu cô.

Cô đành phải khởi động lại máy chiếu, vừa mở sách giáo khoa, nói số trang: “Các bạn mở ra trang này, đây là nội dung chính của bài thi.”

Ở phía dưới lớp, đám sinh viên lập tức thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu ghi chép.

Cô nhìn vào sách giáo khoa, đọc tiếp những câu cần chú ý, lại nhấn mạnh lần nữa: “Những phần này sẽ có ra thi đấy!”

Một cô bé sinh viên ngồi ở bàn đầu vội lấy bút highlight bảy màu ra đánh dấu “xoạt xoạt”. Nguyễn Tương Nam tiếp tục nói: “Phía dưới còn nhắc tới một ca bệnh, có mô tả triệu chứng lâm sàng của đường tiêu hóa.” Cô dừng một chút, để cho người bên dưới đánh dấu xong, lúc này mới bổ sung: “Câu này 90% sẽ không ra thi!”

Vốn đã không có thời gian nghỉ trưa, thực tập sinh ngồi nghe giảng đã phần nào không có tinh thần, vừa nghe cô nói những lời này liền bắt đầu than ngán thở dài. Có người còn giơ tay lên hỏi: “Sư tỷ, lỡ như đến lúc chúng em thi lại rơi vào xác suất 10% còn lại thì sao?”

Nguyễn Tương Nam trả lời: “Tôi không dự đoán được nội dung đề thi sẽ ra, chỉ là trong mười năm qua chưa hề ra thi câu này. Nếu năm nay lại được hỏi, không thể làm gì khác hơn là mọi người tự cầu phúc vậy!”

Vừa trả lời sinh viên xong, cô chợt thấy điện thoại di động trong túi áo blouse trắng khẽ rung lên.

Mà lúc này, màn hình máy chiếu cũng đã mở được nên cô cũng không để ý đến nữa, liền mở bài powerpoint đã soạn đêm hôm qua ra, máy móc tổng kết lại những kiến thức vừa mới học xong. Cuối cùng nói: “Tốt lắm, mọi người có thể nghỉ ngơi!”

Trong chốc lát, phòng học đã trống rỗng.[/size]

Đây là hoa Hoàng Oanh, mình cũng không rành tên tiếng Việt hay gọi của nó là gì nữa ?

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

Nguyễn Tương Nam vừa bước xuống bục giảng, vừa lấy điện thoại trong túi ra xem. Lúc nhìn màn hình, cô còn nghĩ mình bị hoa mắt, vì vậy liền cẩn thận xem lại một lần nữa mới phát hiện ra là không phải nhìn lầm.

Là tin nhắn của Trác Diễm gửi đến: “Tối nay tôi có tiệc rượu xã giao, cần mang theo bạn gái, không còn cách nào khác nên phải nhờ đến cô. Nếu có ca trực thì dời xuống hoặc tìm người đổi ca đi!”

Cả đời này Trác Diễm cũng chưa chủ động nhắn tin cho cô bao giờ.

Cô cảm thấy rất có thể anh ta gửi nhầm rồi.

Một giây sau, lại có tin nhắn thứ hai đến: “Nãy giờ lâu như vậy mà cô không từ chối. Vậy cứ quyết định như thế đi!”

Nguyễn Tương Nam chưa kịp trả lời, trong nháy mắt lại thấy tin thứ ba: “Hết giờ làm, tôi chờ cô ở cổng bệnh viện.”

Cô cầm điện thoại vội vang nhấc lại: “Anh làm tổng giám đốc cũng không cần keo kiệt như vậy đâu! Gọi điện thoại tốn nhiều tiền của anh lắm ah?”

Một lúc sau cũng chẳng thấy anh trả lời.

Đến khi tan ca, Nguyễn Tương Nam cầm túi xách đi ra ngoài. Vừa đến cổng, quả nhiên nhìn thấy anh chàng tài xế kiêm vệ sĩ, cả người tây trang, kính đen vô cùng nghiêm túc. Anh ta sừng sững như núi Thái Sơn, đứng

trước mặt cô, làm cho Nguyễn Tương Nam càng trở nên nhỏ bé hẳn đi. “Nguyễn tiểu thư, xin mời đi theo tôi.”

Cô vẫn còn nhớ rõ lần trước bị Trác Diễm bắt ép lên xe như thế nào, nên ngoan ngoãn nghe theo.

Vừa thấy cô, Trác Diễm nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá trong chốc lát, rồi anh quay đầu nói với tài xế: “Đi đến cửa hàng trước, để Nguyễn tiểu thư thay đổi trang phục!”. Sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào xấp kế hoạch dự án dày cộp trên tay.

Nguyễn Tương Nam nhàm chán hỏi anh: “Nhờ vả tôi thế này mà anh có có chút chi phí biểu diễn nào ư?”

Trác Diễm liếc cô một cái: “Cô mà cũng cần phí biểu diễn à?”

“Một lần một ngàn, miễn trả giá!”

“Nể tình chúng ta quen biết nhiều năm nay, sẽ giảm giá cho cô phần tiền lương tính theo giờ của tôi, còn hai ngàn một giờ. Tiệc rượu tối nay phải đi coi như khoảng hai tiếng, nếu có nhiều hơn thì tôi không thu phí, tổng cộng là bốn ngàn. Như vậy cô còn thiếu tôi ba ngàn.”

Nguyễn Tương Nam bị công lực không biết xấu hổ của anh làm cho sợ hãi: “Ý của anh là... Anh gọi tôi đi tiếp rượu đã là ân huệ đối với tôi?”

Trác Diễm lật sang trang tài liệu tiếp theo, trả lời như đó là chuyện đương nhiên: “Chẳng lẽ không đúng à?”

“...Anh đúng là không biết xấu hổ!

Lúc Nguyễn Tương Nam nói xong, mới chú ý bờ vai run lên không ngừng của nữ thư ký xinh đẹp ngồi ở ghế trước.

Một lát sau, xe đã dừng lại ở bên đường, anh tài xế im lặng này giờ, cuối cùng đã mở miệng: “Trác tổng, chỗ này không cho đậu xe, anh xuống ở đây, tôi lái xe lên phía trước.”

Trác Diễm gật đầu: “Được rồi. Lát nữa tôi sẽ gọi điện cho anh.”

Bọn họ đi vào cửa hàng ở tầng một. Nhân viên bán hàng nhìn thấy Trác Diễm, lập tức mỉm cười rồi khom người cúi chào: “Trác tiên sinh”.

Trác Diễm nhìn Nguyễn Tương Nam rồi nói với cô nhân viên: “Tìm một bộ trang phục phù hợp cho cô ấy!”

Nữ nhân viên lập tức chọn ra mấy bộ váy, toàn bộ đều là hở lưng, làn váy cao xẻ tà: “Bộ y phục này sẽ giúp làm nổi bật lên ưu điểm của vị tiểu thư này. Theo tôi thì nên chọn màu đen và xám bạc, sẽ rất xứng đôi với âu phục của Trác tiên sinh đây!”

Trác Diễm đứng lên, lấy từ trên giá xuống một cái váy dài màu xanh đậm, kiểu dáng bảo thủ vô cùng, cổ không thấp chữ V, cũng không hở lưng, thậm chí ngay cả xương quai xanh cũng không lộ ra, chiều dài váy cũng quá bắp chân. “Lấy cái này!”

Nguyễn Tương Nam cầm lấy, lật nhãn hiệu lên, nghiêm túc xem xét.

Trác Diễm thấy động tác của cô, mới nói: “Không cần nhìn, lần này tính vào chi phí của tôi là được rồi.”

“Nguy hiểm thật!”, Nguyễn Tương Nam không khỏi than thầm. Cũng may Trác Diễm không hiểu rõ hoàn toàn tính cách của cô, cũng sẽ không biết bây giờ cô đang nghĩ gì! “Những cuộc xã giao loại này, anh mang Nghiêm Ương theo sẽ tốt hơn!”

“Cô đừng đùa chứ! Nghiêm Ương nhìn qua như mười tám tuổi, vừa lên tiếng thì chẳng khác gì cô bé mười sáu. Tôi còn chưa muốn bị người

khác ngộ nhận là bắt cóc thiếu nữ vị thành niên!”

Nguyễn Tương Nam an ủi: “Thật ra thì tôi thấy em gái tôi không đến nỗi kém anh nhiều tuổi như vậy đâu!”

Nữ thư ký An Nhã đang đứng làm phong nền ở bên cạnh lần nữa lại bật cười, bị Trác Diễm liếc nhìn một cái. Cô nhận lấy ánh mắt cảnh cáo của sếp tổng, thu lại toàn bộ ý cười của mình. An Nhã cảm thấy thích vị Nguyễn tiểu thư này rồi. Phải biết rằng phòng thư ký của bọn họ đều rất sợ Trác Diễm. Thời điểm Trác Diễm mới tiếp nhận công việc, tất cả nhân viên đều gọi anh là ông chủ ông chủ, nửa năm trôi qua, cũng không có ai dám vô lễ, vẫn cung cung kính kính gọi một tiếng Trác tổng.

Nguyễn Tương Nam lại nói tiếp: “Thư ký của anh cũng rất xinh đẹp, sao không mang cô ấy theo?”

An Nhã lập tức giải đáp thắc mắc cho cô: “Vì hôm qua tôi đã tăng ca đến nửa đêm, hôm nay thật sự có công chuyện mất rồi. Chờ Nguyễn tiểu thư chuẩn bị xong lễ phục, tôi phải đi liền.”

Khi thấy Nguyễn Tương Nam từ trong phòng thử quần áo bước ra, An Nhã kinh ngạc lên tiếng: “Quả thật là rất hợp với cô! Trác tổng, anh tiện tay chọn số đo mà cũng vừa người như vậy!”

Trong nhất thời, cả người Trác Diễm cứng đờ.

Nguyễn Tương Nam cũng biết chỉ là lời nói thuận miệng của An Nhã, vậy mà lại làm cho anh và cô lâm vào yên tĩnh kỳ lạ. Cô điều chỉnh lại vẻ mặt, mỉm cười nói: “Thật ra bộ váy này có hơi nhỏ, chắc nên chọn lớn hơn một size nữa!”

“Thật sao?” An Nhã nghiêm túc quan sát cô một lúc rồi lại nói: “À, đường cong bắp chân cô thật đẹp, làm sao tập được như vậy thế? Tôi nằm

mơ cũng muốn có đường cong như thế này, chân nhỏ như vậy mà quần quanh eo người đàn ông thì quả thật có thể làm cho người ta mất đi lý trí!”

Trác Diễm cảm thấy hình ảnh miêu tả này lập tức xuất hiện trong đại não. Đại não vừa mới bắt đầu nóng lên thì lập tức bị một luồng khí lạnh từ sau lưng đánh ập tới, giống như ai đó vừa thở ra một hơi, làm không khí như muốn đông lại, hóa thành bột phấn rơi xuống.

Câu nói tiếp theo của Nguyễn Tương Nam lập tức cứu vãn không khí quỷ dị này: “Tôi tập Không thủ đạo (Karatedo) nhiều năm rồi, có lẽ là nhờ vậy mới luyện ra được!”

Người con gái tập Karatedo nhiều năm, vừa nghe vậy liền làm người khác không còn mộng tưởng gì nữa rồi!!!

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Trong lúc xe chạy, Trác Diễm giới thiệu sơ qua về nội dung của buổi tiệc rượu cho Nguyễn Tương Nam. Chủ nhân tiệc rượu tối nay chính là thủ lĩnh tài phiệt Tạ thị, mục đích nhằm chúc mừng hạng mục mới khánh thành.

Nguyễn Tương Nam mặc dù chỉ là nhân vật râu ria trong nhà, nhưng vẫn phản ứng kịp: “Là Tạ Duẩn Thiệu à?”

Khóe môi Trác Diễm khẽ nâng lên: “Ừ”

Hai người tiến vào hội trường, mặc dù có nhân viên phục vụ nhiệt tình tiếp đãi, nhưng buổi tiệc do Tạ thị tổ chức lại không có một ai ra đón tiếp Trác Diễm. Lễ nghi như vậy quả thật có chút thái quá.

Nguyễn Tương Nam kéo tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Người ta đón tiếp không chu đáo như vậy mà anh không tức giận à?”

“Nếu vì chút chuyện nhỏ vậy mà tức giận, sợ rằng ở Tỉnh Triễn, ngày nào tôi cũng phải đập bàn mất.” Trác Diễm không quan tâm, chỉ đi đến bên xe thức ăn, “Cô muốn ăn chút gì đó không?”

Thật ra Nguyễn Tương Nam đã đói bụng từ lâu, mà mấy món hải sản buffet này, quả thật không thể no bụng như dự đoán của cô được. Một con cua, sau khi gỡ hết vỏ, chỉ còn sót lại được chút thịt, ăn không no chút nào. Cô đành phải gấp lấy vài iếng thịt xông khói, thần tốc nhưng vẫn duyên dáng bỏ vào miệng rồi nuốt xuống.

Trác Diễm nhìn dáng ăn của cô như vậy, cũng không thể không phục.

Nguyễn Tương Nam gỡ sạch vỏ tôm rồi đưa cho anh: “Anh không ăn sao?”

“Nhìn cô ăn tôi cũng thấy no rồi!”

“Chút nữa phải uống rượu, tốt nhất là anh ăn lót dạ trước đi!”

Trác Diễm cúi đầu, cầm lấy cổ tay của cô, đem con tôm nướng bỏ vào trong miệng. Nguyễn Tương Nam thuận tay cầm lấy khăn ăn, giúp anh lau khóe miệng.

Trong lòng Trác Diễm chợt vang lên tiếng chuông cảnh báo. Người như Nguyễn Tương Nam tuyệt đối sẽ tự nhiên mà đối xử ân cần với anh như vậy. Nhìn dáng vẻ của cô cũng không giống như uống nhầm thuốc, nhất định là có chuyện gì lạ rồi.

“Trác thiếu gia”, phía sau có người lên tiếng gọi anh, “Anh đến khi nào vậy? Chúng tôi không nhìn thấy, ai ya, tiếp đãi không chu đáo, tiếp đãi không chu đáo rồi...”

Trác Diễm xoay người lại thì thấy bốn người chủ trì buổi tiệc này, mà dẫn đầu là Tạ Duẩn Thiệu, đang đi về phía mình. Tạ Duẩn Thiệu vốn là con trai trưởng của Tạ Thị, hiện đang điều hành toàn bộ Tạ thị, danh tiếng nổi như cồn, quả thật là đè bẹp những con cháu thế gia khác. Anh ta thờ ơ đứng đó, lại để cho trưởng phòng quan hệ xã hội chủ động thừa nhận sơ suất, chính là muốn nhìn thấy Trác Diễm không kiềm chế được mà thất lễ.

Trác Diễm tiến lên một bước, giơ tay phải lên: “Tạ thiếu gia”.

Tạ Duẩn Thiệu qua loa vỗ nhẹ lên tay Trác Diễm, nhìn xung quanh một cái rồi nhỏ giọng nói: “Lúc đầu khi anh tìm đến tôi, tự ví mình như con cọp, bây giờ nhìn lại, giống như bị thuần dưỡng thành mèo rồi!”

Năm đó, tập đoàn Tinh Triển liên tục gặp khó khăn, Trác Diễm không còn cách nào khác, đành phải nhờ sự giúp đỡ của Tạ thị. Anh hẹn gặp mặt trước, ngày nào cũng đến tòa nhà Tạ thị chờ đợi, nhưng Tạ Duẩn Thiệu hết lần này đến lần khác viện lý do không có thời gian mà từ chối gặp mặt. Thật ra thì anh biết Tạ Duẩn Thiệu muốn hạ thấp kiêu ngạo của anh, sau đó anh ta sẽ đồng ý yêu cầu đầu tư của anh - đây cũng chính là dã tâm của Tạ thị, muốn thôn tính công ty được Tinh Triển một cách hoàn toàn mà thiệt hại lại nhỏ nhất.

Cứ như vậy mà giằng co cả một tháng, cả thể xác lẫn tinh thần của Trác Diễm đều mệt mỏi.

Cuối cùng, thư ký của Tạ Duẩn Thiệu cảm thấy thương tình, mới gợi ý cho Trác Diễm rằng Tạ tổng thường sẽ đến câu lạc bộ thể hình mỗi chiều thứ tư. Đến buổi chiều ngày thứ tư, Trác Diễm liền đi đến trung tâm đó, theo Tạ Duẩn Thiệu chạy 10 km, lại cùng tập nâng tạ. Tạ Duẩn Thiệu cũng mệt mỏi quá mức rồi, cuối cùng hỏi Trác Diễm: “Anh cho rằng tôi sẽ đầu tư cho công ty của anh sao?”

Trác Diễm trả lời: “Đây là cách ít thiệt hại nhất khi anh muốn nuốt trọn Tinh Triển”.

“Anh đã biết ý định của tôi, vậy thì tôi càng không thể lưu lại đường lui cho anh nữa. Nếu như tôi vẫn tiếp tục xuống tay, đợi đến khi Tinh Triển hoàn toàn phá sản, tôi vẫn có thể thu mua, mặc dù sẽ tốn thêm một ít tiền, nhưng sẽ ít nguy hiểm hơn nhiều... Làm sao tôi biết Tạ Thị đầu tư cho các anh rồi có thu được gì hay không?”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, mặc dù ít nguy hiểm, nhưng như vậy thì không còn thú vị hay nữa rồi!” Thời điểm đó, Trác Diễm so với Tạ Thuần Diệu, ở bất kỳ phương diện nào cũng thua kém một bậc, thứ duy nhất có thể thắng được anh ta chính là tuổi trẻ.

Cuối cùng, Tạ Duẩn Thiệu đã đồng ý ký kết hợp đồng đầu tư.

Lúc này, Tinh triễn mới có thể khởi sắc, từ bờ vực phá sản cùng với cổ phiếu mất giá đã phát triển trở lại.

Mà cổ phần Tạ Thị đầu tư, mãi cho đến gần đây, Trác Diễm mới pha loãng đến giá trị hợp lý thấp hơn. Hiện giờ, Tạ Thị đã không còn sức uy hiếp đối với Tinh Triễn nữa rồi. Mặc dù là hành vi của tiểu nhân, qua cầu rút án, nhưng chiêu này của Trác Diễm đã giúp anh bộc lộ tài năng trên thương trường, trong đối đầu với Tạ Duẩn Thiệu đã mơ hồ có phần thắng.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Lúc này, đối mặt với việc Tạ Duẩn Thiệu giấu cột mình bị thuần dưỡng thành mèo, Trác Diễm cũng chỉ cười trừ: “Tôi vốn chỉ là hậu bối, lúc nói ra câu này vẫn ở tuổi chưa biết rõ trời cao đất rộng, lại phiền Tạ thiếu phải ghi nhớ nhiều năm như vậy.”

Tạ Duẩn Thiệu liếc nhìn anh mặt cái, giơ tay lên gọi nhân viên phục vụ đưa khay tới, rồi cầm lên một ly Campari (một loại rượu đẳng của Ý): “Dù sao thì cũng muốn mời cậu một ly.”

Trác Diễm nhận lấy ly rượu, nhìn qua, rồi ngửa đầu uống vào.

Tạ Duẩn Thiệu lại nói: “Tôi còn mấy đối tác phải xã giao nên đi trước, các anh ở lại tiếp đãi Trác thiếu, nhớ là không được thất lễ.”

Lúc này chỉ còn lại ba vị giám đốc, bọn họ liền vây quanh Trác Diễm mời rượu: “Lần đầu tiên nhìn thấy Trác thiếu gia dẫn theo bạn gái, không biết là vị tiểu thư nhà nào đây?”

Trác Diễm trả lời ngắn gọn: “Là tiểu thư nhà họ Nghiêm”.

Nguyễn Tương Nam hiểu rằng, với nhiệm vụ làm bạn gái của anh, cũng không cần phải nói chuyện, chỉ cần yên lặng làm một bình hoa xinh đẹp là đủ rồi. Nhưng cho dù là như thế, cô vẫn bị người ta luân phiên mời rượu. Cô uống được hai ly, đến ly thứ ba liền bị Trác Diễm đoạt lấy: “Các vị chuốc rượu một cô gái có phải là quá mất phong độ hay không?”

Đối phương thấy Trác Diễm nói vậy, cũng không miễn cưỡng phụ nữ. Dù sao thì mục tiêu của bọn hắn là chuốc say Trác Diễm mà thôi. Sang vài lượt tiếp theo, ba vị giám đốc Tạ thị cũng bắt đầu thấy choáng váng, mà nhìn ánh mắt Trác Diễm trước sau vẫn tỉnh táo, khí thế của bọn họ cũng yếu dần, sau đó liền tìm lý do rời đi.

Trác Diễm thấy đám người kia đã rời khỏi, chợt kéo cánh tay Nguyễn Tương Nam: “Tôi đi toilet, cô đừng đi lung tung đấy!”

Ban đầu, anh vẫn còn giữ dáng đi ưu nhã, đến chỗ không người, bước chân đột nhiên tăng tốc, chạy thẳng vào toilet bên ngoài phòng tiệc, rồi cho ngón tay vào họng mà nôn ra.

Sau khi nôn xong, Trác Diễm có phần kiệt sức, bỗng nhiên cảm giác được có người đang vỗ nhẹ lên lưng mình, ngẩng đầu lên thì thấy hình ảnh của mình cùng với Nguyễn Tương Nam đang hiện lên trong gương. Khóe miệng anh khẽ giương lên: “Cô theo tôi tới đây làm gì?”

Ngược lại, thái độ của Nguyễn Tương Nam rất dịu dàng: “À, đến xem anh một chút. Nhìn dáng vẻ vừa rồi của anh, tôi hơi lo lắng!”

Trác Diễm chỉ thấy cảm giác kỳ lạ đặc biệt lúc đầu buổi tiệc lại bắt đầu xông lên. Với cá tính xấu xa của cô, chẳng lẽ không phải cô sẽ nói là: “Thấy anh như vậy, tôi rất vui vẻ!” sao? Anh đứng thẳng dậy, dò xét nói: “Hôm nay cô rất kỳ lạ!”. Theo lẽ thường, anh càng yêu cầu, ép buộc cô, cô sẽ phản ứng càng dữ dội, vậy mà ngược lại, tối nay cô rất phối hợp. Nhất định là có chỗ nào sai lầm rồi!

Nguyễn Tương Nam thu lại nụ cười trên môi, mặt không đổi sắc nói: “Anh mới kỳ quái đấy!”

Như vậy mới hơi bình thường một chút.

Trác Diễm thấy trên tay cô còn bưng một cái ly thủy tinh, liền hỏi: “Cái gì vậy?”

“Sữa chua, cho anh đấy!” Nguyễn Tương Nam nhét cái ly vào trong tay anh: “Anh uống đi để giải rượu, kéo lát nữa lại dễ say lắm!”

Trác Diễm nhìn thứ nước đặc sệt trong ly một lát, nghĩ rằng chắc bên trong cũng không có thứ gì bất thường, liền uống cạn một nửa, rồi để ly vào khay trống ở chỗ góc phòng, “Đi thôi, tôi không sao đâu”

Trở lại hội trường, lại gặp Tạ Duẩn Thiệu đang bước đến, đi cùng bạn gái tối nay của anh ta: “Mời Trác thiếu khiêu vũ mở màn cùng chúng tôi được chứ!”

Nguyễn Tương Nam nhìn bạn nhảy của Tạ Duẩn Thiệu, mơ hồ cảm thấy rất quen mắt, nhưng cô gái này tuyệt đối không phải là vợ của anh ta. Vợ của Tạ Duẩn Thiệu trước đây là bạn học cùng trường với cô, dĩ nhiên là cô sẽ nhận ra. Nguyễn Tương Nam không nhận được mà nhìn cô gái trước mặt vài lần.

Lúc Trác Diễm nắm lấy tay cô, kéo vào giữa sân khấu, cô vẫn cố quay đầu lại nhìn. Trác Diễm không nhận được nữa bèn nói: “Đó không phải là niềm vui mới của Tạ Duẩn Thiệu đâu, chỉ là thư ký của anh ta thôi!”.

Nguyễn Tương Nam đáp lại: “Nhưng tôi thấy cô thư ký này nhìn quen mắt lắm!”

“Có lẽ là cô ấy từng đi khám bệnh trong bệnh viện của cô!”. Trác Diễm đứng vững, vươn tay ôm lấy eo Nguyễn Tương Nam, động tác tự nhiên đến nỗi ngay cả chính anh cũng không đoán trước được. Anh còn tưởng rằng mình phải đấu tranh một lát mới dám ôm lấy cô. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, cô khẽ ngẩng đầu lên, chóp mũi cao thẳng, đôi môi mềm óng ánh, nhìn thế nào cũng thấy rất xinh đẹp. Đột nhiên Trác Diễm có một ý

ngũ khác lạ, trái với lí trí của mình, nếu hôn xuống đôi môi này, mùi vị chắc cũng không tệ.

Đây chỉ là do tác dụng của rượu mà thôi.

Anh thở dài một tiếng, hôm nay không chỉ Nguyễn Tương Nam khác lạ, mà ngay cả mình cũng bị lây bệnh rồi!”

Ánh đèn sân khấu lại tối hơn một chút, xung quanh cũng bắt đầu có người cùng bạn nhảy của mình đi lên.

Bất chợt, Nguyễn Tương Nam vươn tay ôm lấy cổ anh, trong nháy mắt, cả người anh bỗng cứng ngắc, phần da thịt cùng tứ chi tiếp xúc với cô bắt đầu nóng lên, nhưng sau lưng lại bắt đầu đóng băng, thật đúng là cảm giác băng hỏa lưỡng cực. Đến khi Nguyễn Tương Nam đặt ngón tay lên vị trí động mạch cổ, anh mới thoát khỏi trạng thái cứng đờ. Thì ra là cô đang đếm nhịp tim của anh.

Trạng thái vừa nóng vừa lạnh này kéo dài khoảng một phút, cô buông tay ra, lầm bầm lầu bầu một câu: “Cũng may, anh vẫn còn có thể chống đỡ được đến cuối buổi tiệc”.

Bàn tay đang đặt bên eo của cô không nhịn được mà tăng thêm một chút sức lực.

Có lẽ hôm nay anh nên dẫn theo Nghiêm Ương, coi như cô bé vừa mở miệng thì giống như mười sáu tuổi, nhưng so với cái người hai mặt, tính tình xấu xa đang ở trước mặt, có vẻ còn tốt hơn nhiều.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi tiệc rượu. Nguyễn Tương Nam vừa lên xe liền cởi giày cao gót ran gay lập tức. Làn váy màu xanh đậm rủ xuống bên bắp chân của cô. Đường cong từ bắp chân đến mắt cá chân lộ ra nhìn thật mê người.

Trác Diễm liếc mắt nhìn, liền có cảm giác đau đầu óc nhức: “Cô không thể tiếp tục duy trì hình tượng thực nữ vừa rồi sao?”

Nguyễn Tương Nam cầm đôi giày giơ lên: “Còn muốn tôi làm gì nữa chứ? Tôi đã hoàn thành tốt nhiệm vụ rồi đấy! Anh thật không galang chút nào cả!” Đôi giày cao gót 12 cm này, nếu Trác Diễm có thể mang vào rồi chạy một vòng trước cửa nhà cô, cô sẽ phục anh ta sát đất luôn đấy.

“Tôi không galang ư?”

Nguyễn Tương Nam nghiêng người sang, đưa tay lên, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của anh: “Những lời này tôi nói sai rồi, anh chính là một cuốn sách lễ nghi biết đi lại.”

Trác Diễm nắm chặt cổ tay của cô: “Đừng khiêu khích người đàn ông say rượu.”

Nguyễn Tương Nam nhìn anh.

Bên ngoài cửa xe, ánh đèn chiếu lấp lánh, tiệc tùng ban đêm ở Bất Dạ Chi Thành giờ này mới bắt đầu. Mà bên trong xe, Trác Diễm nhìn bờ môi mềm mại của Nguyễn Tương Nam, giống như vô thanh vô sắc đang hấp dẫn anh nếm thử. Anh kéo cô vào trong ngực mình, giữ lấy khuôn mặt của cô, chuẩn xác hôn xuống làn môi ấy.

Vị tài xế vốn là chạy xe rất vững vàng, thẳng xe lại cũng không gây chấn động, vậy mà giờ phút này lại run tay lái một cái, nhưng lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường. Hiển nhiên là vẻ mặt trấn định của như Thái Sơn của tài xế đã bể nát.

Thời điểm chạm vào môi của cô, trong nháy mắt, Trác Diễm hoàn toàn tỉnh táo trở lại, lý trí cũng rồi rít quay trở về. Mặc kệ là do say rượu mất khống chế hay do nguyên nhân gì đi nữa, anh không nghĩ lại làm ra chuyện mà chính mình cũng không thể giải thích được. Nhưng lý trí cũng nhanh

chóng rút đi, tựa như triều rút, Trác Diễm xiết chặt cánh tay, ôm chặt người ở trong ngực mình.

Đợi đến khi anh buông tay ra, hai người đều lúng túng, chỉ biết quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, giống như ngoài đó là bầu trời trong xanh đẹp đẽ.

Một lát sau, xe đã đậu gần chỗ ở của Nguyễn Tương Nam.

Cô vừa định nói cảm ơn thì thấy Trác Diễm mở cửa xe còn nhanh hơn, chạy vọt đến thùng rác bên vỉa hè.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tài xế cũng bị Trác Diễm làm cho hoảng sợ, vừa kéo thẳng tay liền bước xuống xe: “Trác tổng, anh ổn chứ?”

Lúc này, ở buổi tiệc, Trác Diễm cũng đã nôn rất nhiều, hiện giờ trong bụng cũng không còn gì nữa, cuối cùng chỉ có thể nôn khan. Hắn không còn chút hơi sức, chỉ khẽ khoát tay: “Không có việc gì đâu, trở về ngủ một giấc là tốt lên thôi!”.

Nguyễn Tương Nam đi vào một cửa hàng tiện lợi ven đường, rồi mua một ly trà gừng mật ong ấm, đưa cho Trác Diễm: “Anh uống đi, có thể làm ấm dạ dày đấy!”. Cô nhìn vào thùng rác mà anh vừa nôn, thấy bên trong có một chút màu đỏ, liền quay sang hỏi tài xế: “Hôm nay, Trác tổng có ăn dưa hấu sao?”

“Không có đâu.”

Cô thở dài: “Vậy phải đưa anh ta đi bệnh viện kiểm tra thôi.”

Rõ ràng là Trác Diễm không muốn đi: “Không cần phiền phức vậy, đưa tôi về nhà, ngủ một giấc là được rồi.”

“Có lẽ anh nên đến bệnh viện trước.” Nguyễn Tương Nam vừa kéo vừa đẩy anh vào ghế sau, “Đừng có sợ thầy rồi giấu bệnh, tôi nghi anh bị xuất huyết dạ dày rồi... Anh có tiền sử bệnh này không?”.

Tài xế ngay lập tức cho xe chạy, hướng về phía bệnh viện mà cô đang làm. Tối nay, phòng cấp cứu khá ít bệnh nhân, các phòng bệnh nặng cũng

thừa thớt người đang nằm chườn thuốc.

Bác sĩ trực ban còn đang ngái ngủ, đưa ra tờ phiếu chờ xét nghiệm dạ dày, rồi lại gục xuống bàn, chìm vào trong giấc ngủ ngán ngủ.

Nguyễn Tương Nam nhận biên lai, cô đã quá quen thuộc với những thủ tục cần tiến hành, rồi chỉ về hướng phòng xét nghiệm: “Anh qua bên đó đợi tôi...tôi đi nộp lệ phí.”

Điền xong xuôi bệnh án của Trác Diễm, rồi đóng phí cho tất cả những mục cần kiểm tra, cô cầm tờ biên lai mỏng quay lại phòng xét nghiệm: “Trước đây anh cũng từng bị xuất huyết dạ dày rồi sao?”

Trác Diễm gật gật đầu.

Thì ra là như vậy. Thông thường, việc xét nghiệm máu và kiểm tra dạ dày không ở cùng một tầng lầu, đi đi lại lại rất phiền phức, huống hồ việc soi dạ dày không khác gì một kiểu hành hạ. Khó trách Trác Diễm thà chịu đau cũng không muốn đến bệnh viện.

Cô vỗ nhẹ lên tay anh: “Vậy anh cố gắng chịu đau một chút”.

Nhìn bộ dạng sợ hãi cả kinh của Trác Diễm, không biết tại sao cô lại hiểu được ánh mắt ấy, liền rút tay về. Cả cô và anh quả thật là không bình thường chút nào.

Sau khi kiểm tra xong hết, bác sĩ trực ban kê xong đơn thuốc, rồi nói với Nguyễn Tương Nam: “Bác sĩ Nguyễn, tốt nhất là bệnh nhân nên nhập viện vài ngày, đợi đến khi tái khám không còn vấn đề gì nữa hãy xuất viện.”

Cô gật đầu: “Không thành vấn đề, vậy anh cứ làm phiếu nhập viện cho anh ấy đi.”

Vấn đề là, phòng bệnh VIP đã hết rồi. Mùa này đang là cao điểm, các gian phòng VIP nếu không đặt trước thì không còn chỗ nữa. Nhưng muốn Trác Diễm chen chúc hai người trong một phòng, căn bản đó là điều không thể.

Nguyễn Tương Nam nhìn vào danh sách bệnh nhân rồi bắt đầu thương lượng: “Phòng này do một sản phụ đặt chỗ trước, ngày mốt mới là ngày sinh dự tính. Mà sáng mai, bệnh nhân trong phòng kia sẽ ra viện. Hay là tối nay cho tôi mượn tạm phòng của sản phụ, đợi đến sáng mai sẽ chuyển đến phòng trống. Ngày dự sinh là ngày mốt, mà bây giờ cũng gần sáng rồi, chắc sẽ không sinh sớm hơn đâu. Tóm lại nếu có chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Nhân viên phụ trách sắp xếp phòng bệnh có quan hệ đồng nghiệp không tệ với cô, thuận miệng trêu chọc váy áo của cô một chút, rồi liền mở cửa phòng.

Sắp xếp xong tất cả, rồi lại giúp Trác Diễm rút kim tiêm chuyên thuốc trên tay ra, dùng bông sát trùng cầm máu, xong xuôi đâu đó, Nguyễn Tương Nam buông tay ra, nhẹ giọng nói: “Xong rồi, anh nghỉ đi, tôi về đây!”

Trác Diễm nhẹ ngồi dậy, nói với tài xế: “Anh đưa Nguyễn tiêu thư đến nhà, rồi có thể về nghỉ ngơi. Ngày mai đem quần áo đến đây giúp tôi.”

Anh chàng tài xế khẽ hỏi: “Có nên nói cho Trác tổng biết không ạ?”

Trác tổng ở đây, hiển nhiên là cha của Trác Diễm rồi.

“Không cần, mấy ngày nay, ông ấy đang nghỉ ngơi.”

Sau khi tài xế cùng Nguyễn Tương Nam ra về, Trác Diễm gửi mail cho thư ký của mình, dặn dò nếu có tài liệu quan trọng thì liền trực tiếp đưa

đến bệnh viện. Nếu có chuyện gì mà không quá khẩn cấp thì cứ để đấy, chờ anh trở về rồi xử lý.

Gửi mail xong, trong đầu anh vẫn là hình ảnh anh dây dưa cùng với cô ở ghế sau. Nếu như anh là bởi vì cồn rượu quấy phá, nhưng cô lại không hề ghét bỏ, thậm chí còn chăm sóc tận tình. Nghĩ kĩ thì nguyên nhân chỉ có một.

Chỉ cần nghĩ đến nguyên do ở trong đó, anh lại khó tránh mà mất ngủ.

Hai người bọn họ quen biết nhau cũng hơn mười năm, không, có khi còn nhiều hơn ấy chứ. Thời điểm đó là lúc cô vừa trở về nhà họ Nghiêm với danh phận là con gái riêng, quần áo mộc mạc, đứng chung một chỗ với Nghiêm Ương da trắng tóc đen, lại càng lộ rõ vẻ mặt xanh xao, còn có chút sợ hãi rụt rè. Còn có cả ánh mắt thấp kém nhưng giáo hoạt nữa chứ.

Anh không hề nghĩ bọn họ có thể đi đến bước này.

Trác Diễm ngủ không sâu. Có vẻ như ngủ trên sofa ngon hơn nhiều. Sofa trong phòng làm việc khá nhỏ so với thân hình cao lớn của anh, lúc nằm ngủ đều phải cuộn mình lại, không lo sẽ rơi xuống.

Vì vậy, khi tiếng năm cửa xoay tròn vang lên khe khẽ, anh lập tức tỉnh giấc.

Người đến mang giày mềm đáy bằng, đi lại rất khẽ, nhưng Trác Diễm nhận ra ngay lập tức, đó là tiếng bước chân của Nguyễn Tương Nam. Quen biết một người đã lâu, chỉ cần nghe tiếng bước chân cũng đủ để nhận ra họ.

Khi cô đến gần giường bệnh, anh lập tức hô hấp nặng nề, giả bộ như mình vẫn đang trong cơn ngủ say. Quả thật hành động này rất nhảm chán, coi như anh cả đêm mất ngủ cũng không sao, việc gì phải giả vờ?

Dường như cô cúi người bên giường bệnh nhìn anh một hồi, rồi đưa tay nhẹ nhàng đắp lại chăn cho anh, còn ém góc chăn nữa.

Sau đó, người rời đi, bên ngoài vang lên tiếng đóng cửa rất khẽ.

Trước đây, Nguyễn Tương Nam rất ít khi đi tiệc rượu. Vậy mà hôm nay lại đồng ý đi cùng anh, yên lặng làm bình hoa xinh đẹp cho anh, lại vì anh mà dùng mối quan hệ để đổi một phòng bệnh an tĩnh, còn cả động tác đắp chăn nhẹ nhàng...không khỏi đang ám chỉ một khả năng.

Nguyễn Tương Nam thích anh.

Quen biết hơn mười năm, anh cũng không quá quan tâm việc cô thích anh.

Nhưng anh lại không cách nào đáp lại được, cho dù từng có kích động, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là do pheromone (*) hấp dẫn.

[i]Pheromone (*): hormone giới tính.[/i]

Nghĩ đến điều này, Trác Diễm không khỏi phiền não.

Buổi sáng, lúc y tá đến kiểm tra phòng bệnh còn mang theo túi giữ nhiệt, bên trong có một hộp đựng cơm: “Cái này là bác sĩ Nguyễn nhờ tôi mang đến cho anh!”

Trác Diễm mở hộp đựng cơm ra, mùi cháo liền xông vào mũi.

Cô y tá oa một tiếng rồi khịt khịt mũi: “Thơm quá. Ngày nào đó mà cantin bệnh viện có được cháo thơm như vậy thì tốt biết mấy.”

Câu nói này quả thật khiến Trác Diễm ăn không biết ngon, mùi vị lẫn lộn.

Tối hôm qua, lúc cô rời bệnh viện, ít nhất cũng phải rạng sáng rồi. Còn phải nấu cháo, nửa đêm còn quay lại xem chừng anh, tình cảm như thế, nhưng anh lại chỉ có thể giả vờ như không biết. Với thân phận của anh, chỉ thích hợp tìm một đồng minh trên thương trường để có thể liên thủ, vấn đề hôn nhân của mình chỉ có thể giải quyết bằng phương thức quan hệ.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

Nguyễn Tương Nam tranh thủ thời gian buổi trưa mà tới phòng bệnh thăm anh: “Sắc mặt anh nhìn tốt hơn hôm qua rất nhiều, cảm thấy trong người thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Trác Diễm nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra của cô, biểu hiện của cô rất bình tĩnh, hình như không có khác thường gì, “Cháo buổi sáng không tệ, tài nấu nướng của cô rất tốt.”

Nguyễn Tương Nam đặt tay ở trong túi áo khoác dài trắng, mỉm cười nói: “Đều là học từ y tá trưởng. Năm đó lúc tôi thực tập, y tá trưởng cũng không quá vui vẻ với tôi... tôi không thể làm gì khác là ngày ngày phải đi theo cô ấy đòi ăn và khen cô ấy nấu ăn ngon, cô ấy mới cho tôi sắc mặt tốt. Đợi đến lúc tôi không cần thầy dạy cũng biết, cuối cùng cô ấy cũng thích tôi.”

Thật ra thì cô nghị lực như thế, nếu dùng với người nhà, đoán chừng tất cả mọi người đều vui vẻ rồi.

Nguyễn Tương Nam lại nói: “Có lúc tôi nghĩ, có phải quan hệ của tôi và người nhà không tốt lắm, thật ra nguyên nhân hoàn toàn là do bản thân tôi?”

Trác Diễm thẳng thắn bộc trực lời nói thật trong lòng: “Chỉ là một phần, không thể nói tất cả là lỗi của cô.”

Nguyễn Tương Nam lấy điện thoại di động trong túi ra nhìn đồng hồ: “A, tôi nói chuyện với anh hết mười phút, hiện tại tôi phải đi về gấp.”

Cô đi ra khỏi phòng bệnh không tới mấy giây, rồi lập tức trở lại, sờ túi, cuối cùng lấy ra một lá thư màu hồng: “Vừa rồi thiếu chút nữa quên, cái này của anh.”

Cái tâm tình phức tạp lại về rồi.

Trác Diễm lung lay nhìn lá thư màu hồng, chắc chắn lá thư được làm từ giấy tốt, hoa văn cũng rất đẹp, xem ra là tốn công sức lựa chọn, ngược lại trên lá thư không có viết tên tuổi người nhận. Mà nội dung trong lá thư, không cần nói cũng biết.

Quá khứ anh nhận cũng không ít thư tình, chồng lên cũng có thể đóng thành sách giáo khoa rồi.

Trác Diễm ngập ngừng đưa tay nhận lấy, phong thư kia có chút nặng, hình như có mấy tờ giấy viết thư bên trong.

Nguyễn Tương Nam nói: “Anh xem một chút đi, dù sao cũng là tâm ý của người ta.”

Trác Diễm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt của cô một hồi, hình dáng của cô với Nghiêm Ương thật ra rất giống, người khác nhìn một cái cũng có thể biết các cô là chị em, nhưng có một chỗ không giống duy nhất là cặp mắt kia. Mắt của Nghiêm Ương trũng lên là tròn cuồn cuộn, thật đáng yêu, nhưng mắt Nguyễn Tương Nam là loại đuôi mắt hơi dài, mắt hai mí, đường nét rất tao nhã.

“Tôi sẽ xem, nhưng đáp án chưa hẳn là thứ cô muốn.”

Nguyễn Tương Nam nhún nhún vai, dáng vẻ không sao nói: “Không nói nhiều, tôi còn phải về phòng khám.”

Anh xem đi xem lại cái phong thư đó nhiều lần, cuối cùng vẫn phải hạ quyết tâm mở nó ra. Trước kia lúc anh nhận được thư tình đều là huỷ đi cũng không huỷ, tiện tay ném một cái.

Mặc dù là cô thích anh đi nữa, anh cũng sẽ không đáp lại, nhưng là xem những lời nói trong thư, cũng xem như là tôn trọng cô.

Trác Diễm mở lá thư, lấy lá thư từ trong ra, tổng cộng có bốn tờ giấy, chữ viết gọn gàng, vừa bắt đầu liền vào thẳng vấn đề: tôi thích anh nhiều năm rồi.

Tôi thích anh. . . . nhiều năm rồi hả?

Nhiều năm?

Trước kia anh đối với cô cũng không coi là tốt, hơn nữa thái độ của cô cũng rất không tốt, mỗi lần kết thúc đều là cãi vã. Bọn họ biết nhau nhiều năm như vậy, thậm chí anh ngay cả yêu thích giải trí trần tĩnh cũng không biết.

Anh nhìn xuống từng hàng từng chữ, ngược lại bên trong viết một chút chi tiết nhỏ của anh, linh tinh lang tang, có chút dài dòng, anh còn chờ nhìn tình hình, cho đến tờ cuối cùng ——

Tờ cuối cùng, rõ ràng là một tên xa lạ

Nguyễn Tương Nam tự mình trở lại phòng bệnh, lập tức có y tá trực lầu ngó dáo dác nhìn cô. Cô nâng mặt ngoắc ngoắc cô ấy: “Chỗ này không có người khác, vào đi.”

Y tá nhỏ nhìn chung quanh một chút, không có bệnh nhân khác, liền chạy tới phòng làm việc của cô ấy: “Bác sĩ Nguyễn.”

“Thư tôi đã chuyển rồi”

“Như vậy, anh ấy là ——”

“Tôi không biết anh ta nghĩ thế nào nếu như anh ta có tình cảm, đại khái sẽ đến tìm cô thôi.”

“Bác sĩ, cảm ơn chị.” Y tá nhỏ rất nghiêm túc nói, “Tôi thật sự thích anh Trác nhiều năm rồi, thì ra tôi cho là tốt nghiệp đại học sẽ không có cơ hội gặp anh ấy.”

“Như vậy sao,” Nguyễn Tương Nam suy nghĩ một chút, “Nếu không như vậy đi, tôi sẽ xin y tá trưởng, cho cô đi trực phòng bệnh này.”

Y tá nhỏ bắt đầu lấy tiền: “Cái đó, tôi biết trước kia chị chuyển thư đều thu phí, tôi đưa tiền cho chị”

Nguyễn Tương Nam vội ngăn cản: “Chút nữa mời tôi đi ăn một bữa là được rồi, nói chuyện tiền dung tục hơn. Vậy thì cô cảm thấy tôi sẽ là người vậy sao?”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lúc tối, Diệp Tỷ cũng nhận được tin tin liền đến thăm bệnh. Anh ta và Trác Diễm là bạn thân lâu năm, không đến thăm bệnh là không có tình nghĩa rồi. Khi anh ta đỗ xe ở bãi đỗ xe xong, nhìn thấy người đến bệnh viện, ai cũng xách theo hoa tươi và trái cây thì anh mới ý thức được, anh đến thăm bệnh lại là tay không.

Anh ra ngoài bệnh viện mua một giỏ trái cây.

Mà bây giờ cái giỏ trái cây chuẩn bị đưa cho Trác Diễm đã bị anh mở ra, anh lựa ra mấy quả cam, thuận tiện lột vỏ sạch sẽ: “Trác Diễm, mấy ngày trước tớ còn nghe anh tớ nói, mấy ngày nay trong phòng bệnh của bệnh viện rất hồi hộp, phòng bệnh Vip không có người căn bản đã dự định hết mấy tháng trước.”

Anh mà Diệp Tỷ nói chính là Phó Chủ Nhiệm mới Diệp Trưng, cũng là đàn anh của Nguyễn Tương Nam.

Anh ta và Nguyễn Tương Nam đều là quái thai.

Trác Diễm không buồn không vui nói: Là Nguyễn Tương Nam sắp xếp giúp tớ”

“Oa, cũng phải gánh trách nhiệm này, cô ấy cũng đối tốt với anh sao? Tôi còn tưởng rằng hai người không hợp nhau chứ.”

“Nửa đêm cô ấy còn tới đắp chăn cho tôi.”

Diệp Tỷ lại lấy một trái chuối từ tron giỏ trái cây, lột vỏ màu vàng của chuối ra, lại quên bỏ vào trong miệng: “.Theo kinh nghiệm của tớ, nhất định là cô ấy yêu thầm cậu.”

“Buổi sáng lại đưa cháo cho tôi, khẩu vị vẫn rất khó.”

“Trước khi cậu tới, cô ấy đưa thư tình cho tôi.” Quả thật Trác Diễm không nhìn được nữa, “Tôi thấy dòng cuối cùng, phát hiện thư tình không phải cô ấy viết.”

“Còn nữa, ngay từ lúc học đại học, cô đã giúp người lần lượt đưa thư tình cho tôi, thu lệ phí mười ngàn một lần. Cân nặng nhỏ của thân thể tớ, còn có màu sắc và môn thể thao yêu thích, tất cả cô ấy đều biết, cuối cùng lấy giá năm ngàn một cái bán cho người khác!”

Diệp Tỷ há to miệng: “.Tớ không nghe lầm chứ, cậu vừa mới nói, nhỏ?”

Mặt Trác Diễm không thay đổi trả lời: “Là cậu nghe lầm, tớ không có nói.”

Diệp Tỷ vốn cũng không hỏi nguyên nhân, nghe vậy liền hỏi: “Bất quá cậu vừa nói, cô ấy có thể không yêu thầm cậu, nhưng nhất định không ghét cậu á...., ít nhất khẳng định trình độ cô ấy ghét cậu cũng không tới trình độ nghiêm trọng như vậy —— đúng rồi, bây giờ cậu vẫn ghét cô ấy như thế sao?”

Thật ra thì không thể nói rõ là ghét hay không ghét, có thể chung đụng nhiều năm như vậy, cũng xem là một loại duyên phận. Lúc học Trung học có nhiều bạn học như vậy, người có thể giữ liên lạc cũng không nhiều, mà Nguyễn Tương Nam chính là một trong số đó. Mọi người có chút nhớ tình bạn cũ.

Nhưng là, giảm bớt tâm lý thiếu nợ của anh đối với cô ấy, dù nửa ngày lại là anh tự mình đa tình, thật là làm cho nội tâm anh tức muốn học máu.

——không đúng, nên cảm thấy trút được gánh nặng mới đúng.

Một Nguyễn Tương Nam yêu anh so với một Nguyễn Tương Nam là bạn xấu chỉ cùng anh đối nghịch, tựa hồ người sau vẫn tốt hơn một chút.

Mấy ngày nay Nguyễn Tương Nam quả thật bận đến sứt đầu mẻ trán.

Cuối tuần cô sẽ phải sang Anh làm hạng mục trao đổi, nhưng bây giờ Trác Diễm ngã bệnh làm cô muốn đi chăm sóc, còn có các loại công việc giao tiếp phải làm, hận không được chân lướt như bay, một ngày có bốn mươi tám giờ.

Cô vừa mới đưa cơm trưa cho Trác Diễm, nhìn thấy cô sắc mặt anh liền trầm xuống, giống như cô thiếu anh rất nhiều tiền không trả.

An Nhã cũng sẽ bớt chút thời gian đến bệnh viện một lần, đưa cho anh tài liệu khẩn cấp. Cô nhìn thấy Nguyễn Tương Nam cũng cực kì vui vẻ, kể khổ sau lưng cô: “Trác tổng bắt bẻ khẩu vị như vậy, thức ăn bên ngoài cũng không quen, phòng ăn ở bệnh viện cũng không quen, nếu không có cô đưa cơm, dù tôi có ba đầu sáu tay cũng không giúp được.”

Nguyễn Tương Nam vừa dặn y tá, vừa cười nói: “Không có việc gì, dù sao thì vài ngày như vậy, ngày mai hoặc ngày kia là có thể xuất hiện.”

Cô ký xong, y tá trưởng lại tìm cô gây phiền toái: “Ừ, tình hình kinh tế của cô còn thiếu tôi vài món đồ phải không? Có nhanh đèn bù, đợi cuối tuần cô đi đến địa bàn của giặc Tây, sao tìm được cô.” Cô lại gần Nguyễn Tương Nam, nói bên tai cô: “Nghe nói những người đàn ông ở Anh rất lịch sự, có định mang một người trở về?”

Nguyễn Tương Nam nói: “Tôi lấy thẻ tín dụng đảm bảo, tuyệt đối không có nợ cô gì rồi.” Sau đó lại hạ thấp giọng: “Bắt cóc một người trở về cho cô làm người tình?”

Y tá trưởng nặng nề vỗ lưng cô: “Rất tốt, cô hiểu tôi rất rõ.”

An Nhã che miệng cười, lại thăm dò bước vào phòng bệnh: “Trác tổng, không có chuyện gì, tôi liền đi về?”

Trác Diễm gật đầu, ý là để cho cô nhanh về làm việc.

Ngoài cửa, Nguyễn Tương Nam còn ở ngoài lôi lôi kéo kéo một đám y tá, chủ nhà phía Tây khiếm khuyết, nghe được anh ta có tinh thần nhân ái yêu thương, trực tiếp xuống giường đóng cửa lại.

Cách mười phút, Nguyễn Tương Nam mở cửa đi vào, thấy anh vẫn còn xem văn kiện, tất cả hồ sơ đều là hai phần đồng nhất, một phần đánh dấu đầy ắp hạng mục công việc cần chú ý, một phần còn lại đều trống không.

Nguyễn Tương Nam nghĩ đây là tác phong làm việc của Trác Diễm, nhìn như không hề dự định cử tạ, thật ra thì đã sớm tính toán tốt tất cả.

Cô ngồi xuống, cầm lên mâm trái cây lấy quả táo bắt đầu gọt vỏ, tay của cô trời sinh là tay bác sĩ, ngón tay thon dài, đốt ngón tay cũng không mảnh khảnh quá đáng, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến khung xương đẹp của ngón tay, rất nhanh cô gọt xong một trái táo, lại cắt nó ra, cắt thành phần nhỏ, đặt trong mâm: “Anh ngưng xuống chút, liền ăn một chút trái cây.”

Trác Diễm thấy trên ngón tay của cô có một miếng dán vết thương nhỏ.

Nguyễn Tương Nam chú ý tới ánh mắt của anh, liền giải thích: “Là mấy ngày trước lúc lật viết chuyên nghiệp, chỉ là hoàn hảo mấy ngày nay không có đứng giải phẫu. Trên tay có vết thương không thích hợp làm giải phẫu.”

“Trác Diễm, Tương Nam.” Ngoài cửa đột nhiên có người nói chuyện.

Nguyễn Tương Nam quay đầu lại, chỉ thấy mẹ mình đứng ở ngoài cửa, trên tay bà còn cầm giỏ trái cây và một bó hoa tươi. Bà ấy đi vào phòng bệnh, tất cả các học tử khay trà trên bàn trong phòng bệnh, thậm chí cửa sổ cũng bày đầy hoa tươi và giỏ trái cây. Nguyễn Tương Nam đi tới, nhận lấy bó hoa và giỏ trái cây, đặt giỏ trái cây ở bên tường, lại mở bao bên ngoài bó hoa ra, đổi hoa tươi trong bình.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 8.2

Cô làm xong những thứ này, liền nghe Trác Diễm nói: “Tôi muốn đi xuống lầu một chút, dì không cần phải đi cùng đi?”

Anh muốn tại cơ hội cho họ nói chuyện.

Nguyễn Tương Nam biết mình nếu không thật sự cảm kích, chính là không biết tốt xấu. Nhân lúc thang máy vừa xuống, rất nhanh Trác Diễm mượn cơ rời đi.

Nguyễn Tương Nam ngồi trên ghế dài, dùng dằng muốn mở miệng. Bỗng nhiên nghe mẹ hỏi: “Trác Diễm nhập viện, vẫn còn ở bên ban của bệnh viện con, tại sao con không nói sớm với mẹ?”

Nguyễn Tương Nam chỉ cảm thấy có chút tức giận, đè nén giận dữ nói: “Con quên mất.”

“Chuyện quan trọng như vậy sao con lại quên mất? Nếu như con nói với mẹ sớm, mẹ sẽ đến thăm nó sớm hơn một chút, bây giờ gây ra nhiều lúng túng?”

“Vậy thì sao? Trác Diễm bệnh hay không bệnh, ở bệnh viện hay không ở bệnh viện, mẹ cần gì khẩn trương như vậy, ” Nguyễn Tương Nam quay đầu, “Lúc đầu tôi theo ba ở chung một chỗ đói khát sao bà lại không khẩn trương?”

“Lúc ấy mẹ có nổi khổ tâm!”

Tốt lắm, rốt cuộc cũng không dám nhắc tới vấn đề đó với cô.

Nguyễn Tương Nam cau mày: “Nỗi khổ tâm gì?”

“Năm ấy mẹ vừa mới hai mươi tuổi, bỏ trốn với ba con, lại bị bắt lại, mẹ dám nhận đứa con này sao? Mẹ không thể, nếu như mẹ thừa nhận, cuộc sống sau này của mẹ sống sao?”

Thật là ích kỷ. Nguyễn Tương Nam lạnh lùng mở miệng: “Lúc đó bà đã hai mươi tuổi, đã trưởng thành, sẽ phụ trách hành động của mình.”

“Giọng nói của cô như vậy sao? Cô dạy tôi? Dù gì tôi cũng là mẹ cô, sao cô dám nói chuyện với mẹ mình như vậy?”

“Hai mươi tuổi.” Nguyễn Tương Nam dừng một chút, cắn răng nhấn mạnh nói, “Lúc hai mươi tuổi còn không biết tránh thai, hai mươi tuổi tìm người đàn ông quan hệ nhưng cũng không biết mang áo an toàn, chơi đã cuối cùng cũng hối hận —— hai mươi tuổi, trước hai mươi tuổi bà sống ở thế giới chân không sao?”

Mẹ của cô hoảng sợ nhìn cô, mở to mắt trừng người khác giống như là đột nhiên bị thợ săn công kích. Bà lấy lại bình tĩnh, giống như là muốn bảo vệ tôn nghiêm của người làm mẹ: “Nét mặt của cô là ý gì? Cô có coi tôi là mẹ cô sao? Tôi biết rõ cô cảm thấy đầu óc của mình thông minh học được tiến sĩ rồi, đã cảm thấy không giống với tôi, liền tính tôi không nuôi cô lớn, chẳng lẽ tôi không phải cực khổ hoài thai mười tháng sinh cô ra?”

“Tôi tình nguyện không cần bà sinh ra!” Nguyễn Tương Nam đứng lên, cuộc nói chuyện này không thể tiếp tục duy trì, cô quay đầu lại. Trác Diễm đang cách đó không xa, thấy cô vội vàng đi tới, muốn mở miệng hỏi, đợi đến nhìn mặt cô căng thẳng, câu nói kia cũng chưa thốt lên.

Nguyễn Tương Nam chạy thẳng tới phòng ăn của bệnh viện, lấy một ly nước chanh đá, lúc khí lạnh xông thẳng vào dạ dày cô mới khôi phục tri

giác.

Cô lại lấy ly trà sữa, đang cầm ly mờ mịt ra ngoài, trên đường gặp bác sĩ ăn cơm muộn, thấy dáng vẻ cô thất thần cũng không nhận được hỏi: “Bác sĩ Nguyễn, cô sao vậy? Có phải bị bệnh không?”

Nguyễn Tương Nam đành phải lắc đầu một cái.

Cô cảm thấy mình bị bệnh, bệnh cố chấp, còn là bệnh thời kì cuối.

Biết rõ tranh cãi những lời nói kia cũng không có ý nghĩa, nhưng vẫn không nệ được rồi, sau khi nói xong lại cãi vả, cuối cùng lại lãng phí cơ hội để hai người hiểu nhau.

Cô trở về chỗ chiếc ghế dài kia, mẹ cô úp đầu vào khóc, Trác Diễm ngồi bên cạnh nhẹ giọng an ủi. Cô lại tiếp tục bước về phía trước mấy bước, bóng dáng đứng trước bọn họ, che kín ánh mặt trời.

Cô nhẹ giọng, giọng mang theo chút mệt mỏi mở miệng: “Mẹ, cuối tuần con sẽ đi Anh học tập, thời gian nửa năm.”

Mẹ cô ngẩng đầu lên, nhìn cô, mascara cũng lem hết.

Nguyễn Tương Nam ngồi chồm hổm xuống trước mặt bà, ngẩng đầu lên nhìn bà: “Trước khi con đi, muốn hoà hảo với mẹ.”

“Nhưng là, con không biết nên nói thế nào mới phải. . . .” Dáng vẻ cô cau mày có vẻ khó chịu, “Trước kia mỗi lần con có ý niệm này, cuối cùng vẫn không thành công, con không biết —— phải làm sao mới đúng.”

Trác Diễm quay đầu, thấy cô đứng trước mặt, nước mắt ở khoé mắt không ngừng chảy ra, một giọt một giọt, dưới ánh sáng mặt trời. Cả người anh đều ngẩn ra.

“Mẹ, con không biết làm sao, mẹ dạy con.Có được không?”

Anh dùng toàn lực mới không chế được, không đưa tay lên mặt cô, vè mặt cô đầy nước mắt bi thương.

“Không cho phép khóc,” rốt cuộc mẹ cô cũng đỏ mắt mở miệng, “Cô vừa mới nói khó nghe như vậy, cô khóc cái gì? Đưa thức uống trên tay của cô cho tôi, miệng tôi khô.”

Nguyễn Tương Nam đưa ly trà sữa tới.

Mẹ cô uống một hớp trà sữa, lại phun vào trong ly, bộ dạng ghét bỏ: “Toàn là sữa tươi, loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe cô cũng uống được.”

Nguyễn Tương Nam vừa khóc vừa cười: “Mỗi ngày con đều uống loại thức uống không tốt cho sức khỏe này.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Mẹ cô chỉnh sửa quần áo một chút, xách giỏ đứng lên nói: “Đã đến lúc rồi, mẹ đi nha.” Đi được hai bước, lại nói một câu: “Chủ nhật nhớ về nhà ăn cơm.”

Cho đến lúc trước khi đi, thậm chí bà đã quên nói lời tạm biệt với Trác Diễm.

Thật ra dự tính ban đầu của bà là tới thăm bệnh.

Trác Diễm thò tay vào trong túi, có tiền mặt và thẻ ra vào, còn có một tờ khăn giấy của phòng ăn, lúc đó anh tiện tay vo thành một cục rồi bỏ trong túi. Bây giờ anh không có lựa chọn nào khác, chỉ đành đưa tờ khăn giấy nhăn nhúm cho cô: “Vừa khóc vừa cười, cô không sợ mất thể diện sao?”

Nguyễn Tương Nam nhận lấy, lau mặt: “Mất thể diện thì mất thể diện.”

Trác Diễm cười cười, bỗng nhiên nhìn thấy trên lông mi ướt đầm của cô có dính bụi đen, liền giơ tay lên cố định gương mặt cô: “Để yên, trên lông mi cô có bụi, đừng nháy mắt.”

Quý thần xui khiến, thậm chí anh đã quên muốn phỉ bụi chỉ cần dùng tay là được, căn bản không cần thổi. Nguyễn Tương Nam không nhịn được nhắm mắt lại, bụi bay đi, giống như là chờ anh hôn vậy. Trác Diễm miệng đắng lưỡi khô, do dự nhìn chăm chăm môi cô, tư vị đã hưởng qua hiện lên

lần nữa, nhưng kia là ở chỗ toa xe bật kín, bên ngoài bóng đêm mờ lung, nhưng bây giờ là ban ngày sáng trưng.

Nguyễn Tường Nam mở mắt ra, không nhìn được giờ tay lên vuốt vuốt: “Hình như không có gì trong mắt.”

Cơ hội đã bỏ lỡ, vậy cũng không còn cách nào.

Trác Diễm buông tay ra, chân chừ nữa muốn nữa không mở miệng. Anh không biết roostc cuộc cô có ý gì với mình, nhưng anh có thể khẳng định một chút ý tứ của mình: anh có suy nghĩ tốt đẹp với cô, mặc kệ là bởi vì dung mạo của cô, hay là thần thái. Nhưng nói ra thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ còn muốn phát triển thành cái loại ... quan hệ kia?

Anh tự nhận mình không phải chứng nhân quân tử, nhưng cũng không muốn làm tổn thương cô.

“Nếu như anh có mấy lời băn khoăn nên nói hay không, vậy đừng nói.” Nguyễn Tường Nam nhìn thấu mâu thuẫn trong lòng anh, “Đã là chuyện do dự, thật ra thì trong tiềm thức là chuyện không nên nói.”

Trác Diễm ừ một tiếng, trả lời: “Tôi không muốn nói gì.”

Bọn hai sóng vai nhau đi tới khu năm viện, đi được một nửa, chỉ thấy mặt Diệp Trưng tới. Anh ta mặc áo khoác trắng, áo phẩu thuật màu xanh lam bên trong cũng không có cởi ra, nốt ruồi lệ ở khoé mắt phát sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Hơi thở Diệp Trưng cũng gấp rút: “Có thể giúp tôi một chuyện không, nửa giờ sau giúp tôi đi đến giảng đường thay mặt tôi nêu lên kế hoạch? Hôm nay thời gian giải phẫu kéo dài, tiếp theo còn một cuộc, tôi chỉ có thời gian ăn một bữa cơm trưa.”

Nguyễn Tương Nam không chút nghĩ ngợi đáp: “Tốt, kế hoạch mà anh nói có nội dung gì?”

Ánh mắt Diệp Trưng quét qua Trác Diễm, gật đầu nhìn anh, tay rất tự nhiên lôi kéo Nguyễn Tương Nam: “Cô qua đây, chúng ta vừa đi đến phòng ăn vừa nói, cô ăn cơm trưa chưa?”

Trác Diễm thấy tay anh ta để ở trên vai cô, cũng là xương cốt xinh đẹp thích hợp làm bác sĩ ngoại khoa —— thật là gặp quý sống, anh nhịn không được mắng một tiếng ở trong lòng.

Trác Diễm xuất viện không lâu, cuối tuần đó, Nguyễn Tương Nam về nhà ăn cơm, Nghiêm Ương gọi điện thoại cho anh, giọng nói vui sướng kêu anh đến xem, hẳn là cô tạm thời giải hoà với gia đình rồi.

Nghiêm Ương ý vị quăn lẩy anh, muốn anh cùng làm tiệc đưa tiễn cho Nguyễn Tương Nam vui vẻ.

Lúc trước công việc nhiều chất đông, bây giờ anh lại bề bộn muốn chết, làm gì có thời gian vui với các cô? Anh đi ra phòng làm việc, một tay điều chỉnh ống nghe, một tay cầm cái ly mở nước pha cà phê.

“Anh nhất định phải tới nha, lần này chị đi Anh, phải mất nửa năm không thể gặp mặt——” Nghiêm Ương làm nũng ở đầu dây bên kia, “Suốt cả nửa năm, nửa năm rất dài nha.”

Nửa năm.

Trong lòng Trác Diễm khê động, đang muốn nói lời đồng ý, chợt nghe nước sôi cùng với tiếng hai thư kí đang tán gẫu về đồ các cô mới mua. Một người trong đó giọng nói rất vui mừng nói: “Cô xem, đây là cái váy xa xỉ tôi mua từ chỗ bán hộ mua về, cơ hồ là hoàn toàn mới, đẹp chứ?”

Một người khác liền nói: “Cô mua váy đẹp như vậy, định mặc trong tiệc hợp công ty hằng năm sao?”

“Dĩ nhiên không phải nha..., váy này bảo thủ như vậy, mặc vào tiệc hợp hằng năm sao có khả năng hấp dẫn đây.”

Trác Diễm đi tới cửa, vừa đúng lúc nhìn thấy cái váy trong tay của nữ thư ký, rõ ràng là cái anh đưa cho Nguyễn Tương Nam vào ngày tiệc rượu đó, anh lạnh lẽo nói với Nghiêm Ương ở đầu dây bên kia: “Thật xin lỗi, ngày đó anh không rảnh.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Hai cô nữ thư kí hiển nhiên bị dọa sợ do anh thành lĩnh xuất hiện, run rẩy lo lắng mở miệng: “Trác, Trác tổng.”

Trác diễm lấy nước nóng pha cà phê, không chút để ý hỏi: “Vật xa xỉ bán hộ?”

“Là có người không cần vật xa xỉ quy ra tiền bán lỗ đi, người bình thường đều bán túi, ngược lại rất ít người sẽ bán váy mới —— Trác tổng, sẽ không có cảm giác hứng thú với loại này đi.”

Nước nóng ở trên tay anh, anh giơ tay tắt nước nóng, vẫn không nhận được hỏi một câu: “Bộ quần áo này.Đổi ra bao nhiêu tiền?”

“Giảm giá 30%” Nữ thư ký càng ngày càng mơ hồ, trước kia còn không thấy Trác tổng quan tâm tới vấn đề này.

Trác Diễm quay đầu đi tới phòng làm việc của mình, nhưng trong lòng thì tức giận phá vỡ vẻ ngoài, nếu như Nguyễn Tương Nam đứng trước mặt anh, anh nhất định bẻ gãy cổ cô.

Lúc đầu anh còn nghĩ tính tình cô đã đổi khác, trở nên không vô sỉ nữa, nhưng anh sai mười phần. Cuối cùng anh cũng biết tại sao đêm đó cô

lại đặc biệt tốt với anh rồi, bởi vì anh trả tiền —— mặc dù chỉ làm bán váy quy ra tiền, nhưng cô sẽ vì tiền làm ra hành động tương ứng.

Anh quét toàn bộ tài liệu tài liệu trên bàn xuống.

Phát ra động tĩnh lớn, An Nhã vội vàng đi vào xem, nhìn thấy tài liệu rớt đầy đất, không thể làm gì khác hơn là thầm nói xui xẻo, ngồi chồm hổm xuống nhặt.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 9.2

Cô nhặt tài liệu lên rồi sắp xếp tốt lại lần nữa, chỉ thấy Trác Diễm cầm bút mở phần đầu trong tài liệu ra, tay vẫn còn run run. Mặc dù cô thật sự tò mò chuyện gì có thể khiến cho ông chủ nổi cáu như vậy, nhưng mà giác quan thứ sáu của người phụ nữ nói cho cô biết, vấn đề này tuyệt đối không thể hỏi, nếu không sẽ bị trừ tất cả tiền thưởng.

Nguyễn Tương Nam vẫn cự tuyệt đội ngũ tiền đưa ở sân bay, ngày mai cô muốn đi chuyến bay quốc tế sớm nhất, sân bay lại ở khu vực ngoài thành, đường xá xa xôi, thật sự không cần thiết điều động binh lực đưa tiền cô.

Tạm thời cô và mẹ cô, hoà giải rồi.

Mặc dù chạm mặt còn chưa được tự nhiên, khác mẹ con bình thường một trời một vực, nhưng còn bước then chốt cuối cùng kia.

Cô tan việc, đi đường vòng đến tiệm sách không xa, mua mấy quyển sách bài tập thi vào trường cao đẳng, còn cố ý nói nhân viên phục vụ sử dụng giấy gói quà tốt nhất để gói.

Cô gõ cửa, lúc đưa sách bài tập được gói kĩ cho Ti Triều, anh ta giật mình há hốc miệng.

“Lúc trước tôi đã nói với anh, ngày mai muốn đi Anh, còn nợ anh một món quà chia tay.” Nguyễn Tương Nam mỉm cười nói, “Chờ tôi trở lại, hay là muốn kiểm tra anh.”

Tì Triều vẫn giữ vững vẻ mặt kinh ngạc: “Quà tặng. Là cái gì?”

“Anh mở ra xem liền biết.”

Tì Triều mở mảnh giấy hoa lộn xộn, hiển nhiên bên trong là bốn quyển sách tổng hợp vật lí học, nhất thời mặt anh tươi rói nói: “Cái gì đó, tôi còn tưởng rằng cô định đưa tôi cái gì, thì ra là cái này.”

“Chờ lúc tôi trở về, tôi sẽ tới kiểm tra xem anh có làm xong những quyển sách này không.”

“Cô. Tại sao có thể gian xảo như vậy!” Tì Triều kêu lên, “Tôi không có đồng ý làm hết cái này đâu!”

Nguyễn Tương Nam khoát khoát tay với anh: “Tôi lên lầu trước, ngày mai sẽ dậy sớm, cũng không nói lời tạm biệt với anh được.”

Rượu chia tay cũng đã uống rồi, mặc kệ là quan hệ tốt hay quan hệ bình thường, cũng tới tiền cô. Duy chỉ có Trác Diễm, hình như ngay cả tin tức cũng không có.

Nghiêm Ương còn oán trách gần đây tâm tình Trác Diễm không tốt với cô, còn hung hăng cúp điện thoại của cô ấy.

Cô hỏi rõ ràng quá trình về sau, cảm thấy. Hình như là nằm ở chỗ cô thì phải?”

Nguyễn Tương Nam gọi số di động của anh, thật lâu sau mới có người bắt máy, cũng là thư ký của Trác Diễm, An Nhã. Giọng nói của cô dịu dàng ở đầu dây bên kia: “Nguyễn tiểu thư, tôi là An Nhã. Ủ, Trác tổng bận rộn, à, gần đây anh ấy rất bận, không rảnh để nghe điện thoại.”

Nguyễn Tương Nam nói: “Một lời nói rất bận rộn coi như xong, không nên quấy rầy anh ta.”

Cách mười phút, có một số lạ gọi tới: “Tôi là An Nhã, bây giờ nhân lúc rửa tay tôi lên gọi cô.”

Nguyễn Tương Nam nhin cười không được: “Cô còn phải lên nói cho tôi bí mật gì đây?”

An Nhã oán trách cô: “Cô không biết, hình như gần đây ông chủ nhỏ uống lộn thuốc, tâm tính tồi tệ, nhưng theo phán đoán của tôi là có liên quan. Tôi đại diện cho toàn thể đồng nghiệp trong công ty tỏ ý hận thù cô.”

“Sao cô có thể xác định có liên quan tới tôi?”

An Nhã thần bí nói: “Trực giác của phụ nữ.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Tương Nam bắt đầu hồi tưởng lại gần đây không làm chuyện không phải gì, sau nửa ngày nghĩ lại cũng không nhớ được. Nhưng điện thoại lại không gọi được, không có cách nào hỏi, chỉ có thể gửi tin nhắn: “Buổi tối anh còn phải làm thêm giờ sao, có cần tôi đưa thức ăn khuya tới?”

Cái tên này biệt tâm biệt tích.

Cô suy nghĩ một chút, lại gửi tới một cái: “Đừng nóng giận, nếu như dưới tình huống tôi không biết mà đắc tội anh.”

Vẫn không có hồi âm nào.

Nguyễn Tương Nam suy nghĩ một chút, dứt khoát đi đến Tỉnh Triển sản xuất dược phẩm một chuyến, nếu căn cứ vào các loại dấu vết để phân tích, nhất định là cô phải gián tiếp chịu trách nhiệm. Cô ra khỏi chung cư, bắt xe đến chỗ làm việc của Trác Diễm, nói với bác bảo vệ trực lâu một: “Tôi đã từng cùng Trác Diễm gặp mặt, xin giúp tôi liên lạc với anh ấy.”

Bảo vệ nghi ngờ nhìn cô, ánh mắt của cô bình tĩnh, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, giọng nói cũng rất tự nhiên, hình như không giống bộ dáng nói láo, nhưng là vào lúc này, cô lại nói từng hẹn với Trác tổng, cũng thật kì quái rồi.

Anh ta nữa tin nữa ngờ mở điện thoại, bắt đầu liên lạc với tầng giám đốc quyền cao. Rất nhanh, bảo vệ nói với cô: “Vị tiểu thư này, rất xin lỗi, Trác tổng nói không có hẹn với cô.”

Nguyễn Tương Nam nhìn đồng hồ, thời gian này thật ra cô đã nằm trên bệnh viện nghỉ ngơi, dù sao năm giờ sáng mai phải rời giường, nhưng mà nếu đã tới, liền lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn: “Tự tôi sẽ ở lâu một chờ anh một tiếng, tôi muốn chính miệng nói lời tạm biệt với anh.”

Nguyễn Tương Nam ngồi ở trên ghế sa lon lâu một, vừa chờ đợi vừa chơi điện thoại di động.

Bảo vệ bên trong khuyên cô một lần: “Tiểu thư, nếu Trác tổng không muốn gặp cô...cô cũng đừng chờ đợi như vậy, đã trễ thế này, một cô gái ở bên ngoài cũng không an toàn.”

Nguyễn Tương Nam nói: “Không có gì, tôi đợi một tiếng vừa định đi.”

“Tiểu thư, cô như vậy tôi thấy tốt hơn nhiều, trước đây cũng có người nói chờ một tiếng y chang cô, kết quả thế nào? Cô như vậy chúng tôi cũng không dễ xử lí.”

Nguyễn Tương Nam nói: “Tôi thật sự chỉ chờ một tiếng thôi.”

Cuối cùng bảo vệ chỉ có thể lắc đầu một cái rồi thuận theo cô.

Cô chờ đến lúc một tiếng, liền đứng dậy đi ra ngoài. Cô vừa mới đi không lâu, bảo vệ đã thấy Trác Diễm đứng ở thang máy, đi thẳng tới: “Vị tiểu thư mới vừa rồi đâu?”

Bảo vệ giặc mình chỉ chỉ cửa lớn.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trác Diễm đành phải chạy đuổi theo, bước chân của anh sỏi dài, rất nhanh đã đuổi kịp.

“Nguyễn Tương Nam.” Anh đuổi đến trước mặt cô, “ Cô chờ suốt một tiếng, chờ thêm năm phút nữa chết sao?”

Nguyễn Tương Nam sâu xa nói: “Chờ một tiếng còn chưa đủ sao? Chờ thêm năm phút nữa cũng vô dụng.”

Quả thật Trác Diễm bị cô chọc cho tức chết. Nhưng mà xem như cô khổ sở yêu cầu anh, phụ nữ vốn nên dè dặt một chút, khi anh không chịu để ý khiến cô chờ lâu như vậy, khó chịu tích tụ ở trong lòng cũng xem như cho qua. Dù sao có thể biết cô tính tình hai mặt xấu xa, nhất định là anh xui xẻo: “Tôi đói rồi, cô nói mang cho tôi thức ăn khuya, thức ăn khuya đâu?”

Nguyễn Tương Nam chỉ đường phố trước mặt: “Bên đường phố kia có bán đồ nướng, buôn bán suốt đêm.”

“..... Tôi không đi.”

Nguyễn Tương Nam bất đắc dĩ nói: “Tôi không có mời anh đến đó, tôi mua rồi mang về cho anh được không, Trác tổng?”

Trác Diễm suy nghĩ một chút, cần trọng đồng ý: “Vừa đúng lúc tôi cũng bận bịu, cô mua rồi về sau, về liền tự mình đi thang máy lên, tôi nói bảo vệ ở lầu dưới cho cô cà phê.”

Nguyễn Tương Nam không phản bác được.

Loại chuyện như vậy, là một thân sĩ, chẳng lẽ không nên chủ động làm thay nữ sĩ sao? Ngược lại anh đồng ý là chuyện phải làm.

Cô đi tới quán bán hàng suốt đêm ở trước mặt, bên trong khói lửa lượn quanh, cô trực tiếp chọn Đệ Nhất Gia, là nhà buôn bán thịnh vượng nhất, nhận lấy thực đơn liền chọn con hào nướng, tôm hùm nhỏ còn có cánh gà nướng ... một chuỗi đồ nướng. Chủ quán nhanh tay nhanh chân nướng cho cô, vừa thêm gia vị vừa nói chuyện phiếm: “Tiểu thư, trẻ như vậy còn tới ăn đồ nướng? Nhà cô ở gần đây sao?”

Nguyễn Tương Nam không nháy mắt trả lời: “Không phải, phía sau là chỗ làm của tôi, tối nay trực.”

“Vậy là cô làm ở Tỉnh Triển sao? Lần sau lúc trực nhớ dẫn theo đồng nghiệp tới, tôi có thể miễn phí định kì cho các cô,” Chủ quán cười nói: “Phụ nữ xinh đẹp tài trí tới bên này mua, cũng sẽ kéo việc buôn bán của tôi.”

“Đừng nói mỹ nữ, mỹ nam tôi cũng có thể mang tới nha.”

“Đàn ông coi như xong đi, cô xem khách bên này phần lớn đều là đàn ông, có bảo vệ ở đây, còn có tên trộm nào dám đến bắt chuyện?”

Tuỳ ý tán gẫu mấy câu trên trời, toàn bộ đồ của cô cũng đều nướng xong, chủ quán đứng lên đưa cho cô mấy hộp cơm, đưa cho cô: “Lần sau lại tới a.”

Cô mang theo bọc lớn đồ nướng trở lại lầu một cao ốc, bác bảo vệ lập tức giúp cô ấn thang máy, lại lấy chìa khoá tình tế kiểm soát một chút, nút tầng trệt sáng lên, bác ấy trực tiếp ấn tầng cao nhất. Nguyễn Tương Nam đưa cho ông ấy một chút đồ ăn ở ngoài hộp: “Cháu mời bác ăn đồ nướng.”

Ông ấy không nhịn được cười haha: “Nhìn cô thật vui vẻ, tốt lắm, lên nhanh một chút.”

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Tương Nam tới nơi này, thang máy mở ra, cô nhấn chuông cửa ở kính thủy tinh theo dõi ở ngoài, rất nhanh cửa mở ra.

Bên trong tối đen như mực, chỉ có ánh sáng duy nhất từ một chỗ, rất nhanh cô tìm đến phòng làm việc của Trác Diễm

Trác Diễm đang đứng ở trước nhìn xuống, nhìn thành phố phía dưới đèn đuốc sáng trưng. Giống như anh đang đứng ở đỉnh thành phố, quan sát tất cả phía dưới. Nguyễn Tương Nam đem hộp đồ ăn đặt trên khay trà, xoay người ngồi xuống ghế sa lon: “Không phải anh đói bụng sao? Ngần người ở chỗ này làm gì?”

Trác Diễm xoay người, ngồi xuống ghế sa lon đối diện cô, bất tri bất giác hỏi: “Bia đâu?”

“Không có bia, tôi cho anh lấy nước nóng thôi.”

"Ta không uống cái này."

Nguyễn Tương Nam bày ra tư thế của bác sĩ: “Dạ dày của anh không tốt chỉ có thể uống nước ấm, dạ dày mới vừa ra máu còn muốn uống bia, đừng hòng mơ tưởng.” Cô đứng lên, cầm lấy cái ly trong phòng làm việc của anh, chỉ thấy bên trong còn một tầng cà phê: “.Anh vẫn còn uống cà phê đen? Khó trách dạ dày anh yếu như vậy.”

Trác Diễm có chút phiền không kiên nhẫn: “Cô cũng không phải là gì của tôi, quản nhiều như vậy làm gì?”

Anh nói xong câu đó mình biết mình hơi quá, dù sao cô cũng tốt bụng, không cần thiết phải căng giọng như vậy. Chỉ là tựa như anh đã quen với

phương thức chung đụng như vậy, giống như cô không nhận được giấu cợt mình, anh cũng không nhận được muốn sáng giọng.

Nguyễn Tương Nam nhú mày nhìn anh một cái, xoay người đi ra ngoài: “Nước nóng ở đâu?”

Trác Diễm tự biết thái độ mình không tốt, liền đi với cô: “Tôi dẫn cô đi.”

Nguyễn Tương Nam rửa sạch ly, rót nước ấm đưa cho anh: “Mặc dù đồ nướng là phải uống với bia, chỉ là thời kì đặc biệt, anh cấp nhận một chút đi.”

Trác Diễm đang cầm cái ly, trầm mặc một hồi, liền hỏi: “Sao lại đột nhiên quan tâm tôi như vậy?”

Nguyễn Tương Nam không có trả lời liền, đợi đến khi đi tới phòng cô mới nhẹ nhàng nói một câu: “Trước đây anh cũng giúp tôi, hơn nữa, tôi nghĩ nửa năm không thấy. . . . Dường như trước kia chúng ta gặp nhau cũng không ngừng gây gổ, âm ỹ âm ỹ dần dần sẽ có quán tính.”

Trác Diễm không nhận được cười: “Ừ. . . .Nói cũng phải, nếu như không cãi vả mấy câu cũng có chút không quen.” Hình như anh nhớ tới chuyện lúc nhỏ, có chút thất thần.

Nguyễn Tương Nam cũng không có loại tâm tình này, mở hộp ra, lấy một xâu đồ nướng ra cắn một cái.

“Sáng mai mấy giờ máy bay cất cánh?”

“Chuyến bay sớm nhất, 8 giờ bay.”

Trác Diễm cầm một xâu đồ nướng lên nghe vậy lại để xuống: “Bây giờ cũng hơn mười hai giờ, cô định thức cả đêm?”

“Cả đêm liền cả đêm, dù sao thời gian ở trên máy bay dài như vậy, cũng dùng để ngủ.”

Trác Diễm lắc lắc đầu cười, động tác ưu nhã ném xuống cây que bằng trúc: “Nhìn qua rất tệ, mùi vị ngược lại cũng không tệ lắm.”

“Cái này cũng giống như anh, có vài người nhìn qua bề ngoài thì không biết như thế nào, nhưng thế giới nội tâm lại rất phong phú.”

“. Cô là tự nói mình sao?”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 10.2

“Tôi chính là nói anh,” Nguyễn Tương Nam nói: “Bề ngoài của tôi vẫn luôn rất tốt, tôi tự biết rõ.”

Trác Diễm cười không nói, dùng cái này ý bảo trình độ tự luyện của cô mười phần không biết xấu hổ.

Nguyễn Tương Nam đột nhiên nói: “Tôi nghe mẹ nói, bà muốn nói với cha anh hôn sự của hai nhà.”

Tim Trác Diễm đập lỡ một nhịp: “. Cái gì?”

“Là anh và Nghiêm Ương á.”

Thì ra là như vậy. Anh dựa người về phía sau, nhắm mắt lại cười lạnh nói: “Tôi cảm thấy không thích hợp thôi. Nghiêm Ương kém tôi vài tuổi, tôi vẫn xem cô ấy như em gái của mình.”

“Em gái? Bình thường em gái không phải là tấm màn che của đàn ông muốn tìm hồng nhan tri kỉ sao?” Nguyễn Tương Nam nói chuyện đương nhiên: “Ý nghĩ của anh cũng quá bẩn rồi.”

“Tôi nói là loại em gái ruột, đi cùng với cô là cái loại quan hệ kia. Cô có thể không nên nói tôi hèn hạ như vậy không?” Trác Diễm suy tư chốc lát, lại quăng vấn đề lại, “Chẳng lẽ cô cảm thấy tôi nên ở cùng một chỗ với Nghiêm Ương sao?” Anh nói xong những lời này liền hối hận, tựa như là thăm dò rõ ràng, thật ra thì anh cũng không có ý tứ dò xét — đại khái thôi.

“Từ phương diện khác mà nói, tôi còn rất hiểu nhân phẩm của anh.” Nguyễn Tường Nam trầm ngâm, “Dĩ nhiên, tôi hi vọng em gái duy nhất của tôi có thể hạnh phúc, đây là lời nói thật lòng.”

Cô nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt chân thành, mặc dù cô là một người rất xấu xa, có lúc còn biểu diễn mô hình nhân cách, thế nhưng một khắc, anh tin tưởng lời nói cô đều là lời thật lòng.

Trác Diễm giả bộ cầm lên ly nước lọc, đựng ly của cô một cái: “Vậy thì như cô mong muốn.”

“Như tôi mong muốn? Anh là chỉ cái gì?” Lần này đến phiên cô không hiểu.

“Cô đoán một chút xem.”

Loại đối thoại thận trọng này, lượn một vòng lớn, còn giống như không nói qua cái gì. Giữa bọn họ có xảy ra vấn đề ở chỗ nào, nhưng mà cô đoán không ra, anh cũng không nhìn thấu, tựa như nghỉ hè năm ấy, rõ ràng rất gần gũi, nhưng vẫn là cong cong queo queo ở trong lòng.

Không ngừng thăm dò, lại không ngừng thoát đi, chẳng biết lúc nào mới là điểm cuối.

Nguyễn Tường Nam ngồi ở trong khoang máy bay hạn chế, tỷ lệ trần giờ của chuyến bay quốc tế rất nhỏ, đúng giờ cất cánh. Rất nhanh, bên trong buồng máy bay một mảnh tối tăm, cô giơ tay lên, kéo rèm cửa sổ xuống, chỉ còn lại ngủ mê mệt không có ánh sáng. Cô tựa lưng vào ghế ngồi, vị trí bên cạnh trống không, cách một hành lang có một vị hành khách, đang mở đèn hướng dẫn (*), lật quyển sách trên tay.

(*) đèn hướng dẫn: là loại đèn dùng ở trên xe buýt hay các phương tiện giao thông.

Nguyễn Tường Nam nhắm mắt lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Cô nằm mơ, nằm mơ thấy mình trở lại sân trường Tinh Tinh quen thuộc năm đó. Ngoài cửa sổ ve sầu ra sức kêu, cô ngồi trong phòng học múa bút thành văn, trên đỉnh đầu là tiếng soạt soạt của quạt trần.

Trong cuộc thi, cô dừng bút lại nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy phía trước và phía sau mình đều nằm gục xuống. Bài thi cuối kỳ năm nay vô cùng khó, đối với chỗ của cô so với học sinh trong lớp thật sự quá khó khăn, phần lớn mọi người đã ngọ nguậy buông bỏ.

Cô sửa sang, bổ sung vào bài thi, lại kiểm tra tên và số thứ tự của mình một lần nữa, nộp bài thi trước giờ. Giáo viên thấy cô nộp bài thi trước giờ đi ra ngoài, vốn còn muốn khiển trách, nhưng là vừa thấy bài làm của cô mặt bà rõ ràng sừng sốt một chút, cuối cùng gật đầu với cô, cũng chưa nói cái gì.

Cô ra khỏi phòng thi, mang ba lô đi qua sân thể dục, chỉ thấy một trái bóng rổ bay đến, rơi trúng chân cô, nếu như lần này đập vào mặt cô nữa, cô thật sẽ có tâm lí ám ảnh với bóng rổ. Trái bóng màu cam vừa rơi xuống, vừa văng nằm trong vòng tay cô.

Trên sân bóng một nam sinh hô to: “Người đẹp, ném bóng qua đây giúp tôi!”

Những nam sinh chơi bóng phần lớn là người của ban thí nghiệm, bất ngờ Trác Diễm cũng ở trong số đó.

Cô lập tức ném bóng về. Chỉ thấy nam sinh nhận lấy bóng vừa được cô chuyền bất ngờ đột phá, lấy đá nhảy lên ném bóng vào rổ, quả bóng ở ngay rổ cũng nhảy lên rồi hạ xuống, tạo thành một vòng cung. Trác Diễm nhảy lên lấy đà, trực tiếp bắt lấy quả bóng đang rơi xuống, quả bóng nhẹ nhàng bay suýt qua rổ, trực tiếp rơi vào trong rổ.

Nam sinh đánh banh chung cuxg không nhin được ủng hộ.

Nguyễn Tương Nam nhìn mấy phút, liền xoay người rời đi, dù sao thì kì thi cuối kì cũng đã xong, không có việc gì làm hông bằng về nhà sớm, đáng về bọn nam sinh này, nộp bài thi trước giờ để ra ngoài chơi bóng.

Cô đi tới cửa trường học liền nhận được điện thoại của tài xế, nói là tới muộn, vì phải đi đón nhị tiểu thư, để cho cô tự về nhà. Trường học của Nghiêm Ương cách trường cô như Nam với Bắc, đón Nghiêm Ương đã muộn rồi, trở lại đón cô, khẳng định sẽ quá giờ bữa cơm tối của Nghiêm gia. Như vậy tài xế không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị phát hiện.

Cô nhin không được cảm thấy buồn cười, họ đều là con gái ruột thịt như nhau, nhưng bị đối xử hoàn toàn bất đồng. Cô là con gái riêng, không danh chánh ngôn thuận, chính là người làm cũng dám khi dễ cô. Cái nhà này giống như chỗ ở của cô mười năm, lạnh lẽo nịnh hót, ít nhất nơi đó thỉnh thoảng còn thấy ý tốt, cái gọi là “Nhà” thì không có.

Nguyễn Tương Nam sửa lại ba lô trên vai, đi tới trạm xe buýt.

Ba chiếc xe buýt vòng qua, còn phải đi bộ hơn bốn mươi phút mới đến. Tất cả khu biệt thự đều vắng vẻ, ngay cả phương tiện di chuyển công cộng, nếu cô muốn đón xe cũng không có tài xế nào nguyện ý chở cô về, nhất định là chuyến buôn bán đơn, xe chỉ có thể không trở lại.

Cô xuống xe buýt, bắt đầu đi bộ, trên đường có chút yên tĩnh vắng vẻ. Nhưng mà chuyện để cho cô lo lắng nhất vẫn xảy ra, cầm đầu là ba bốn tên côn đồ, tóc nhuộm màu sắc kỳ quái, nhìn thấy cô lập tức cười ầm lên: “Dáng dấp của cô cũng không tệ a, không bằng kết bạn?”

Nguyễn Tương Nam không lên tiếng, chỉ là bước nhanh về phía trước, nhưng rất nhanh bị kéo lại. Người đàn ông kéo cô quệt quệt khoé môi: “Cô đi đâu? Không nghe thấy chúng tôi hỏi cô sao?”

Thật ra thì thiếu chút nữa cô đi cùng bọn họ, có lẽ cô có thể làm con cá đơn độc, nhuộm tóc vàng, nhận được phí bảo vệ của trường học. Cô còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, chỉ thấy có người lái xe leo núi chạy qua, nhìn thấy liền quăng xe bước tới đây, trực tiếp đánh ngã tên côn đồ kéo cô không chịu buông trên mặt đất.

Cô có chút kinh ngạc. Lại là Trác Diễm.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tên côn đồ kia bị đánh ngã xuống đất bò dậy rất nhanh, nhổ ra một bãi nước bọt, nhìn bộ đồng phục màu xanh dương trên người anh một chút: “Há, hoá ra là trường học trọng điểm.”

Trác Diễm ngay cả chớp mắt một cái cũng không có, anh nói với cô: “Cô còn ngăn người đứng đó làm gì? Nhanh đến sau lưng tôi, tiện thể đỡ chiếc xe đạp lên giúp tôi.” Vừa dứt lời, đối phương đã đâm một cú sang đây, anh nhanh nhẹn tránh được, trực tiếp phi người đá một cái đạp vào giữa người đối phương.

Nguyễn Tương Nam đành phải làm theo lời anh, đỡ xe đạp leo núi của anh dậy, cặp sách của anh cũng rơi tán loạn trên mặt đất, sách tham khảo ở bên trong rớt trên đất, cô nhặt từng cuốn từng cuốn lên giúp anh, để lại trong cặp. Đợi đến lúc cô làm xong, mấy tên côn đồ đấu với Trác Diễm đã ngã trên đất không dậy nổi, lồm bồm cầu xin tha thứ.

Trác Diễm cởi đồng phục bị dao cắt ra, trực tiếp quăng ra sau cho Nguyễn Tương Nam, khom người xuống nhặt con dao gấp rớt trên đất, cầm trong tay ngắm nghía: “Mày thích chơi dao? Thật ra tao cũng rất thích ——” Anh cầm dao gấp di chuyển trước mặt tên côn đồ: “Mày nói, bắt đầu chơi từ chỗ nào thì tốt hơn?”

Gần như tên côn đồ rất nhanh đã bị dọa sợ ngất đi, chỉ còn lại hơi thở mạnh.

Rốt cuộc Trác Diễm cũng bỏ qua anh ta, giơ tay đâm xuống, người nọ kêu thảm một tiếng, dao gấp trực tiếp cắm vào – đất kế bên lỗ tai hắn,

chênh lệch chỉ 1cm.

Trác Diễm đi về phía cô, nâng xe, cau mày nói: “Sao chỉ có một mình cô trở về? Tài xế nhà cô đâu?”

Nguyễn Tương Nam trả lời: “Chú ấy không kịp đón tôi.”

“Vậy sao không đón xe?”

“Nơi này quá vắng vẻ, không có taxi nào sẵn lòng đón khách.”

Trác Diễm kỳ quái nhìn cô một chút: “Cô có thể khiếu nại nếu bọn họ từ chối chở cô.”

Anh đương nhiên sẽ không hiểu, nếu như chở cô tới đây, hơn phân nửa tài xế taxi trở về không công, một tới một đi, thật ra thì không có lời, nhưng cô lại không nói trả tiền xe gấp đôi.

Trác Diễm thấy cô cúi đầu không nói, cũng lười nói với cô, vỗ vỗ sườn xe phía trước xe leo núi: “Đành phải miễn cưỡng cho cô ngồi phía trước vậy, xe đạp của tôi không có chỗ ngồi ở phía sau.”

Nguyễn Tương Nam nghe lời ngồi ở đằng trước, lúc bắt đầu sườn xe còn kêu một chút, anh đưa tay kéo cô một cái để duy trì thăng bằng, nhưng mà chỉ là một sự tiếp xúc rất nhẹ thoáng qua, anh đã lập tức buông tay.

Trác Diễm rõ ràng vừa mới vận động xong liền trở về, trên người còn có mùi mồ hôi, chẳng qua mùi mồ hôi lại không hề khó ngửi, hoà quyện cùng một chỗ với mùi vị tươi mát từ nước giặt quần áo trên người anh, không ngờ rất thoải mái.

Nguyễn Tương Nam bỗng nhiên nói: “Học kỳ sau anh không cần tặng sách giáo khoa cho tôi.”

Xe đạp lắc lư một chút, Trác Diễm có chút không hiểu: “Cô vứt bỏ rồi sao?”

“Không phải, ” Cô phủ nhận rất nhanh, “Dĩ nhiên không phải.”

“ Không phải cô cảm thấy sau hội thi toàn quốc học kỳ vừa rồi nên chuyển đến lớp tôi ư?” Trác Diễm không thể tưởng tượng nổi, “Từ trước đến giờ sau kỳ kiểm tra, ít nhất cấp bậc phải trên ba mươi —— mặc dù trước ba mươi cũng không coi là khó, nhưng trước đó vẫn còn mấy khoa thi.”

Nguyễn Tương Nam không trả lời.

Trác Diễm đưa cô đến bên ngoài chỗ ở của nhà họ Nghiêm, lại nói: “Tôi cảm thấy cô nên đi học kỹ thuật phòng thân, sau này nếu đụng phải loại chuyện như vậy nữa, ít nhất có thể kéo dài thời gian.”

Đây là nhắc nhở cô. Trên danh nghĩa cô vẫn là người của nhà họ Nghiêm, ngộ nhỡ ngày nào đó bị bắt cóc, với thân phận bất tiện của cô đoán chừng sẽ không có người nào bằng lòng bỏ tiền chuộc cô, còn không bằng tự mình học cứu mình.

Trường trung học sau một năm mới mở.

Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng nói: “Học kỳ này chúng ta có bạn mới, Tương Nam, em hãy tự giới thiệu về mình đi.”

Giữa ánh mắt kinh ngạc ở phía dưới, Nguyễn Tương Nam đang cầm sách giáo khoa chậm rãi đi tới, đồng phục trên người cô là váy trắng tinh mà sạch sẽ, lộ ra trần trụi đường cong lưu loát của đôi chân dưới lớp váy ngắn, cô cười nói: “Tôi là Nguyễn Tương Nam, sau này xin mọi người chỉ bảo.”

Bút máy Trác Diễm đang cầm viết đáp án vào tờ áp phích đột nhiên gãy lìa.

Bạn học ngồi phía sau anh giống như căn phải thuốc lắc đột nhiên đá ghế anh một cái: “Mau nhìn mau nhìn, đó là người đẹp bị bóng đập trúng.”

Anh ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô đen một chút, vẻ ngoài ngốc nghếch, gầy yếu và cứng nhắc lúc trước khi đọc sách giáo khoa ở lớp cũng không thấy, toàn bộ đều tràn đầy sức sống.

Anh nghe Nghiêm Ương nói, lúc bắt đầu nghỉ hè mẹ cô hỏi các cô muốn học gì, Nguyễn Tương Nam lại chọn học karate vào nửa tháng hè, vẫn là cái kiểu khép kín này.

Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ có một gốc cây cổ thụ dựa sát đầu vào, làm cho bọn họ không đóng cửa sổ được, thật sự cô có một điểm làm cho anh chán ghét, chỉ là. Khoé miệng của anh không nhin được thoáng cười một chút.

Cô gái xinh đẹp luôn được hoan nghênh, huống chi lại là cô gái xinh đẹp mà đầu óc lại thông minh.

Trong ngăn kéo của cô bắt đầu xuất hiện những vật nhỏ, đôi khi là một thỏi chocolate, có lúc là một ly trà sữa, thư tình cô nhận được còn nhiều hơn bài thi.

Thành tích Nguyễn Tương Nam cứ như vậy cố định ở top 5 của lớp, mặc dù còn chênh lệch không nhỏ với Trác Diễm chiếm vị trí thứ nhất nhiều năm. Mẹ cô thấy phiếu điểm của cô còn ngẩn ngơ, còn gọi chồng hiện tại của mình đến xem: “Anh nhìn xem, thành tích của Tương Nam không chừng thi vào một trường trọng điểm cũng không có vấn đề gì, trời ạ, con gái của tôi có thể vào trường đại học trọng điểm mà không cần phải bỏ tiền ra!”

Nghiêm Mân Chi, cũng là cha dượng của cô, còn đặc biệt tìm cô nói chuyện một lần: “Con có nghĩ tới tương lai muốn làm nghề gì không?”

Nguyễn Tương Nam cúi đầu do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Con muốn làm bác sĩ.”

“Tại sao?” Hình như Nghiêm Mân Chi có chút kinh ngạc, “Bình thường mà nói, muốn thừa kế gia sản nên đi học kinh doanh mới đúng.”

Nguyễn Tương Nam dừng cảm nhìn lại đối phương: “Ngày ba con qua đời, con chỉ muốn làm bác sĩ.”

“Sợ rằng cũng không chấm dứt đi, ” Cha dượng hỏi, “Sợ rằng con còn học kinh doanh, người trong gia đình sẽ làm khó dễ, cho rằng con mưu đồ gia sản vì mình.”

Nguyễn Tương Nam hết sức khéo léo cười nói: “Con không có nghĩ nhiều như vậy.”

Cô đúng là nghĩ như vậy, trốn không khỏi ánh mắt của ông. Nghiêm Mân Chi thở dài trong lòng, Nghiêm Ương chính là con gái ruột của ông cũng là một người ngu ngốc, quả thật di truyền cái không học vấn không sự nghiệp từ vợ ông, nhưng con gái kế của ông, bất kể là đầu óc hay suy nghĩ đều hơn Nghiêm Ương rất nhiều, đây thực sự là tạo hoá trêu người.

Nghiêm Mân Chi lại hỏi: “Con tính khi nào thì rời khỏi nhà họ Nghiêm?”

Nguyễn Tương Nam lấy làm kinh hãi, mở to mắt nhìn cha dượng, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, đến cuối cùng là người lặn lội thuận buồm xuôi gió trên danh lợi, nhìn một cái là có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, quả nhiên cô vẫn còn non.

Nghiêm Mân Chi bổ sung: “Ta hỏi con cái này, không phải có ý muốn đuổi con đi, ta để ý thấy con có ý thức sống, để ý tới tin tức ruộng đất, thậm chí còn đi làm vào ngày nghỉ. Ta tôn trọng vào quyết định của con, nhưng mà ta hi vọng con có thể tiếp tục ở lại.”

Nguyễn Tương Nam nói: “Ít nhất phải chờ thi tốt nghiệp xong, bây giờ con còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng.”

Có kế hoạch, có thể bảo trì bình thản, thật là một đứa nhỏ thông minh. Nghiêm Mân Chi lắc đầu một cái, đáng tiếc đây không phải là con ruột của ông.

Còn một tháng là thi tốt nghiệp trung học, màn hình điện tử treo trong sân thể dục bị chỉnh thành “Còn 30 ngày nữa thi tốt nghiệp trung học”. Trong khoảng thời gian này, ngay cả Trác Diễm cũng bắt đầu chăm chỉ học, rất ít tới sân thể dục chơi bóng.

Sách bài tập bày trên bàn cơ hồ cũng bị Nguyễn Tương Nam làm rách nát, dùng sức run một cái sẽ có sách rơi xuống. Cô chưa bao giờ giấu giếm ở bất kỳ phương diện nào, trực tiếp thừa nhận mỗi sách bài tập cô mua được cũng bị tả thành cái loại đáng vẻ tàn phá.

Trong sân trường cũng bắt đầu tràn đầy vẻ lo lắng vì xa nhau.

Trời vẫn xanh như vậy, cây vẫn xanh như vậy, tất cả rồi lại tốt đẹp.

Lớp của bọn họ đứng trước gốc cây cổ thụ sống trên trăm năm, nhiếp ảnh gia khiêng cái giá ba chân, đưa màn hình dài nhắm ngay bọn họ: “Mọi người chuẩn bị ưu tư một chút, sau đó lại mỉm cười.”

Ngẫu nhiên Nguyễn Tương Nam bị xếp đứng bên cạnh Trác Diễm, bọn họ đứng chung một chỗ, xinh đẹp yên tĩnh như một bức hoạ.

Trác Diễm nhìn thẳng về phía trước, miệng lại nhỏ giọng nói: “Hi vọng cô sẽ không như xe bị tuột xích, thi rớt vào lúc quan trọng.”

Mặt Nguyễn Tương Nam mỉm cười, trực tiếp sẵn giọng trả lại: “Những lời này thật ra là anh nói cho chính mình nghe đi, mấy ngày trước cái người này có thể chăm chỉ hơn trước, chẳng lẽ sợ mình không giữ được vị trí thứ nhất?”

“Chỉ bằng cô sao?”

“Đúng vậy, chỉ bằng tôi.”

Đột nhiên nhiếp ảnh gia đứng lên, kêu bọn họ: “Hai người ở phía sau có chuyện gì, không phải nói hai người chuẩn bị ưu tư một chút, suy nghĩ về mơ ước tốt đẹp sao? Làm gì mà cứ căng thẳng nghiêng lệch?”

Lúm đồng tiền của Nguyễn Tương Nam như hoa, nói một câu thật nhanh: “Trác Diễm, tôi sẽ nhớ anh.”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

Vậy mà cô nói là “Nhớ”

Trác Diễm hừ lạnh nói: “Đây cũng là lời tôi nói với cô, gặp lại không bằng nhớ.”

“.....Chẳng lẽ đọc ngược là thích hợp?”

“Cô ——”

Máy ảnh trước mắt đột nhiên dừng lại.

In hình ra, lúm đồng tiền của Nguyễn Tương Nam tươi như hoa, mà Trác Diễm đứng kế bên cô cắn răng nghiền lợi, phong độ giảm xuống không ít.

Mỗi khi nữ sinh trong lớp cầm tấm ảnh tốt nghiệp giới thiệu với nhiều người: “Đây là hotboy của trường chúng tôi.”

Đôi lấy nhận xét cũng không ngoại lệ: “Bộ dáng còn có thể..., nhưng khi nhìn tính tình thật là đáng vẻ đáng ghét. Người như vậy, coi như có đáng dập dẹp trai đi nữa, cũng sẽ có vẻ mặt hung ác.”

Vậy mà số phận đen rủi thuộc về Trác Diễm cũng không có chấm dứt, thành tích thi tốt nghiệp trung học ngày đó, bằng vàng treo trên cửa trường, vị trí thứ nhất cao cao tại thượng đột nhiên biến thành tên Nguyễn Tương Nam.

Mà hai chữ Trác Diễm lại cực kỳ không tự nhiên xoay chuyển đứng ở vị trí số 2.

Nhất định là phương thức ra cửa của anh hôm nay không bình thường!

Ngoài mặt Trác Diễm còn duy trì bình tĩnh, nhưng nội tâm đã sóng to gió lớn, điều này sao có thể? Nguyễn Tương Nam vậy mà xếp hạng trước anh, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào xảy ra.

Giữa mùa hè nóng bức, gần như anh lạnh buốt từ bàn chân đến đỉnh đầu, còn toả ra khí lạnh.

“Trác Diễm, sắc mặt của cậu rất tệ. . . .” Bạn học bên cạnh anh như bị khí lạnh bóp nghẹn, cẩn thận nói từng từ “Mặc dù lần này cậu đứng thứ hai..., nhưng mà vẫn thi đậu thì cũng không tệ, không cần để ý như vậy đâu!”

Trác Diễm chỉ cắn răng nuốt máu nói: “Căn, bản, một, chút, tở, cũng, không, để, ý.”

Mấy bạn bè tốt lập tức kéo anh đi: “Đừng nhìn nữa, không bằng chúng ta đi uống một li đi, dù sao cũng đã thi xong rồi.”

Trác Diễm thần thờ bị kéo đi.

Cuối cùng nơi có thể tiếp nhận những người vị thành niên như bọn họ chỉ có quán ăn.

Bạn tốt của anh lập tức làm loạn, nâng li về phía Nguyễn Tương Nam: “Đầu tiên mừng cô từ sau vượt lên trước, thi đứng thứ nhất, lúc tôi thấy điểm quả thật rất kinh ngạc.”

Nguyễn Tương Nam mỉm cười: “Thật ra thì tôi muốn cảm ơn Trác thiếu đã nhường cho tôi đấy.”

Vốn là cô đang giấu cợt anh, một tháng cuối cùng này anh càng cố gắng hơn lúc trước. Trác Diễm nhìn cô chăm chăm, ống hút trên tay đột nhiên phá lớp ni lông mỏng, tiếng ‘phốc’ vang lên, giống như dùng cái đó nhắm đâm xuyên qua cổ họng cô. Đáng tiếc việc này cũng không giải được hận.

“Không ngờ lại là có ý nhường?” Các nam sinh lập tức ồn ào, “Woa, thực ra Trác thiếu có ý gì với người ta không?”

Có ý gì cái rắm!

Trác Diễm tức giận nghĩ ở trong lòng, đừng sỉ nhục anh nếu không sẽ nếm hậu quả.

“Tương Nam, tớ thấy cậu nên chủ động bày tỏ một chút đi, Trác thiếu nhất định là rất rối loạn.”

Nguyễn Tương Nam đứng lên trong tiếng đùa bỡn của mọi người, giơ tay chống lên mặt bàn, làm cho khoảng cách của hai người kéo lại rất gần. Nhiệt độ của Trác Diễm cũng cao hơn so với bình thường, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô. Cô trừng mắt nhìn, cặp mắt kia có chỗ không giống với mẹ cô, đuôi mắt của cô rất dài, lúc ẩn lúc hiện có phần quyến rũ.

Trác Diễm cố gắng chịu đựng, muốn tránh né hơi thở trong vắt càng ngày càng gần của cô, cơ thể đập liên tục như đang thức tỉnh, rục rịch ngóc đầu dậy. Thật ra nhiệt độ của máy điều hoà không khí ở quán ăn có hơi thấp một chút, thế nhưng anh lại cảm thấy có tồn tại chút cảm giác lạnh.

Nhưng mà không thể nhúc nhích, cũng không thể tránh né, nếu không một đời trong sạch của anh toàn bộ bị huỷ.

Anh nhất định có thể nhịn đến lúc cô không chịu nổi mà lui bước.

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, rồi cuộc đôi môi của Nguyễn Tương cũng nhẹ nhàng chạm được môi anh, cảm giác ấm áp trong trẻo, có chút phóng túng lướt qua.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Người xung quanh huýt sáo, âm thanh huyền ảo.

Nguyễn Tương Nam khẽ cười với anh ở trong tiếng huyền ảo.

Trác Diễm không nhìn được mắng ở trong lòng, vì cái người vợ vẫn gây rối, cô cần phải bồi thường nụ hôn đầu của mình sao? Dĩ nhiên, cái này — cũng là nụ hôn đầu của anh.

Lúc đôi môi nhẹ nhàng lướt qua trong nháy mắt, anh cảm thấy mình có phản ứng sinh lí rất rõ ràng.

Tại nơi có tất cả học sinh, Trác Diễm không hiểu ra sao thì nụ hôn đã kết thúc.

Thật may là sau này bước vào đại học, anh và Nguyễn Tương Nam ít ỏi mới có liên quan. Anh học kinh doanh, còn Nguyễn Tương Nam học ở bệnh viện, phòng dạy học cách xa, kí túc xá cũng không cùng một khối, một ngày cũng chỉ đụng mặt một lần.

Ngày đi học đầu tiên, một nam sinh có khuôn mặt thanh tú, dáng người cao gầy đi tới chỗ anh, tay phải đưa ra, cười hì hì: “Cậu là Trác Diễm sao? Tôi tên là Diệp Tỷ, nghe kể về cậu rất nhiều.”

Thật ra thì anh cũng nghe tên tuổi của Diệp Tỷ, anh ta là con út của nhà họ Diệp, trưởng nữ Diệp Vi vốn đã kết thân với tập đoàn nhà họ Tạ, ngoài dự đoán của mọi người con thứ Diệp Trưng lại học y khoa.

Mặt Trác Diễm không thay đổi trả lời: “Chữ kia đọc Diễm, Trác Diễm.”

Diệp Tỷ giật mình khiêu khích lông mi: “.Thật? Cậu không lừa tôi?”

Mặc dù tính tình của bọn họ khác nhau, nhưng hai người đều thuộc về cá tính cởi mở hướng ngoại, cũng trở thành bạn bè rất nhanh.

Căn bản Trác Diễm bị vướng tình trạng chạy hai nơi là trường học và công ty, mấy năm gần đây thân thể của cha anh không tính là quá tốt, anh muốn chuẩn bị thường xuyên thay ca. Hai học kỳ tới, anh cơ hồ mỗi ngành của tập đoàn Tinh Triển đều thực tập một lần.

Anh có vô tình gặp gỡ Nguyễn Tương Nam một lần trên đường. Cô mặc áo khoác trắng, tất cả đường mòn trong rừng phẫu thuật đều có cảm giác u ám —— trong đại học có nhiều toà nhà duy chỉ có viện y học này là có hơi thở âm trầm, còn thường có tin đồn thần bí. Cô và đám viện y học kia, giờ lên tản ra dung dịch Formalin có mùi khó ngửi thí nghiệm thân thể các nam sinh, đi nhanh một hai bước, đi nhanh đến phòng phẫu thuật.

Cuối cùng cô cũng đã tới đó vì cô rèn luyện theo yêu cầu, lúc mang theo đất ẩm khác thường, hơn nữa là cá gặp nước.

Vốn là Trác Diễm cho rằng nghiệp duyên của anh và Nguyễn Tương Nam đã kết thúc, ai ngờ những chuyện xui xẻo trước kia cũng chỉ là món khai vị, món ăn chính cũng chưa có mang lên.

Khi đó Nghiêm Ương học xong lớp, dự bị ra nước ngoài học trung học, cô di truyền đặc tính khó khăn lúc đó của Nghiêm phu nhân triệt để, cuối cùng Trác Diễm từng bỏ tâm trí giúp cô học thêm một tháng, cuối cùng cũng chủ động bỏ cuộc. Nghiêm phu nhân ăn mừng con gái nhỏ ra nước ngoài học, chuẩn bị đưa các cô đi du lịch Nam Á, còn mời Trác Diễm.

Ngồi ở phòng khách chờ đợi thì Trác Diễm để ý thấy Nguyễn Tương Nam có chút tiều tụy. Cô để gương mặt mộc, mang mắt kính, hình như đem loại mặt mới này phóng đại lên.

Cô cảm thấy ánh mắt của anh rất vui vẻ, quay đầu nhìn anh một cái, khoé miệng còn lộ ra ý cười.

Cô cúi đầu nhìn vé máy bay trong tay, chỗ đầu tiên là Việt Nam, sau đó là Cam-pu-chia và Dubai, vé máy bay bên trên cũng bị anh lật qua lật lại xem nhiều lần, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Cô bị cận sao?”

Nguyễn Tương Nam tựa lưng vào ghế ngồi, đưa lưng về phía anh, đầu cũng không quay lại đáp: “Có một chút, lúc học cấp 3, không có ảnh hưởng.”

“Nghe nói anh còn kiêm chức làm việc?”

“Ừ.”

Trác Diễm không tìm ra chủ đề khác, vì vậy không thể làm gì khác hơn là dừng lại. Tuy nói một năm không dài, cũng đủ làm cho hai người trở thành người xa lạ. Thực ra đây là chuyện làm cho anh vui mừng.

Lúc này, phòng truyền thông bắt đầu thông báo lên máy bay trước. Du khách chờ ở phòng chờ bắt đầu lên máy bay. Nguyễn Tương Nam cũng chậm rãi đứng lên, xách hành lí lên. Lúc này Trác Diễm mới phát hiện, gần đây cô vùng vẫy hết sức cũng cao gần 1m60 nhưng thủy chung vẫn thua Nghiêm Ương nửa cái đầu.

Bọn họ vào khoang máy bay, Nghiêm Ương đã sớm chiếm vị trí ngồi gần cửa sổ. Nguyễn Tương Nam chờ bọn anh chọn chỗ ngồi xong, mới đi đến cái vị trí dư lại ở bên kia. Cô nhận lấy cái mền của nữ tiếp viên mang đến, điều chỉnh ghế thật tốt, lấy sườn kính xuống liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trác Diễm vừa nhìn sang phía kia, vừa đúng lúc nhìn thấy dung nhan diễm tĩnh của cô. Dáng vẻ cô nhắm mắt lại, không hề có bộ dáng đả kích, thậm chí còn cho anh không thể nhớ tới tính tình vô liêm sỉ của Nguyễn Tương Nam.

Cuộc hành trình đến Nam Á mới bắt đầu, anh đã mơ hồ mình có xu thế trúng tà.

Trên khoang máy bay đèn phát sáng hai lần, nữ tiếp viên hàng không đưa bánh ngọt và bữa ăn tối, Bữa ăn ở khoang thương vụ cũng xem như phong phú, có trứng và muối và tôm mẩu trúc mới mẻ, còn có mùi vị của bún chả giò ở Việt Nam.

Nguyễn Tương Nam không ngủ, mà mở TV trước mắt, đeo tai nghe vào, bắt đầu xem một bộ phim Việt Nam.

Vị trí Trác Diễm đang ở bên cạnh cô, lần lượt nhìn một chút, toàn bộ phim đều là tiếng Việt, cũng không có tiếng Anh hoặc phụ đề, cư nhiên cô xem say sưa.

“Cô hiểu tiếng Việt sao?”

Nguyễn Tương Nam trả lời là chuyện phải làm: “Một chữ cũng không biết.”

“.....Vậy cô còn xem?”

Cô nghiêng đầu, khoé miệng cong cong hiện lên ý cười: “Liên đoán bừa nha, lại nói tình huống cũng đơn giản, chính là phim loại chủ nghĩa anh hùng, cuối cùng anh hùng cũng ôm được người đẹp về.”

“Tôi không tin loại chuyện cũ này.” Lúc còn nhỏ anh đã cứu cô trong tay tên côn đồ, cuối cùng lại bị cô kiên quyết cướp đi vị trí thứ nhất, anh hùng bị người đẹp lừa gạt rồi thuận tay chôn sống cũng không sai lắm.

Nguyễn Tương Nam nhìn anh nói: “Tôi tin tưởng, vẫn còn chuyện xưa có thật.”

Trác Diễm trầm mặc trong chốc lát, hỏi: “Thế nào?”

Nguyễn Tương Nam chống cằm nhìn anh một chút, buột đủ khẩu vị của anh rồi lãng sang chuyện khác: “Trác Diễm, anh có kết giao bạn gái không?”

Trác Diễm trả lời đơn giản: “Không có.”

“Vẫn không có, hay chưa từng có?”

“Vừa là không có, cũng chưa từng có.” Về điểm này anh cũng cảm thấy không có gì là không thể mở miệng, hiện tại anh thật sự quá bận rộn, mỗi ngày công ty và trường học thay đổi liên tục, có lúc vì một chút vấn đề kinh doanh, chỉ có thể ngủ trên ghế sa lon cứng ngắt trong phòng làm việc, cha anh còn chưa hài lòng về anh.

“Trác Diễm, ạnh vậy mà không có kết giao bạn gái?” Con gái dì của Nguyễn Tương Nam là Lâm Giai cũng chủ động tham gia cuộc nói chuyện của bọn họ, cô ta nhỏ hơn Nguyễn Tương Nam một tuổi, nhưng quan hệ của các cô cũng không thể nói tốt.

“Vẫn không có thời gian làm việc này.” Trác Diễm nằm lại vị trí của mình, nhắm mắt lại, ra hiệu ngầm họ nói nhảm đến đây đã đủ.

Lâm Giai tự làm cho mình mất mặt, chỉ đành phải trở về vị trí của mình.

Nguyễn Tương Nam tiếp tục tiếp tục mở ra bộ phim khác xem từ từ, trên mặt vẫn lác đác nụ cười. Trác Diễm nửa đường thoáng nhìn, quả thật cũng hoài nghi xem bản thân có nhìn lầm hay không, cô nghe anh nói

không bạn gái, tâm tình cư nhiên có vẻ rất tốt, anh không nhận được hồi tưởng lại nụ hôn ở trong quán vỉa hè kia.

Trác Diễm vỗ trán, đây nhất định là ý nghĩ không đâu.

Máy bay hạ cánh yên ổn, đã là mười một giờ đêm rồi. Chỗ bọn họ đặt chân là thành phố Hải Cảnh, bên ngoài mưa đang rơi, hình như mưa đó trôi nổi từ biển ngời Vân Đẩu mà tới.

Cửa đại sảnh còn có taxi đang đứng đợi đón khách.

Nguyễn Tương Nam chống vào cửa sổ xe, sử dụng tiếng Việt có chút cứng ngắt nói ra tên khách sạn, tài xế lập tức gật đầu tỏ vẻ biết. Trác Diễm liếc mắt nhìn cô một cái, cô nói cô không hiểu tiếng Việt chút nào cũng không phải nói dối, nhưng trước khi xuất phát nhất định là có học qua.

Nghiêm Ương đã sớm mệt, mềm nhũn nằm bên người cô: “Thì ra chị sẽ nói tiếng Việt.”

Nguyễn Tương Nam vuốt mái tóc đen của cô: “Mới học trong phim, bên trong cũng nói tới khách sạn này.”

Trác Diễm biết cô là người thông minh, nhưng nghe cô nói như vậy, vẫn giật mình một chút.

Xe taxi lái vào khách sạn, Trác Diễm trả tiền xe, mang theo hành lý của ba người rồi đến ghi danh. Sau bọn họ là mẹ của Nguyễn Tương Nam, dì và Lâm Giai cũng gần tới. Lâm Giai xưng phong nhận việc lên trao đổi với nhân viên bằng tiếng Anh, đối phương chỉ nghi ngờ nhìn cô, lắc đầu một cái tỏ vẻ không hiểu, cuối cùng cô không thể không dùng ngôn ngữ của người câm điếc.

Nguyễn Tương Nam và Nghiêm Ương đứng chung một chỗ, ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh, ngáp liên tục.

Trác Diễm thật sự nhìn không được đi tới, ngắt lời cô: “Trước khi đăng kí cô hãy ở đây, chuyện hành lí, để tôi.”

Chờ bọn họ đăng kí được, nhân viên liền dẫn bọn họ đi qua hành lang dài cổ điển, qua bãi biển, đi tới khu biệt thự. Nghiêm phu nhân mở cửa, đi quanh phòng một vòng: “Hình như phòng còn thiếu một chút, có phải đăng ký dư một phòng không?”

Dì Nguyễn Tương Nam nói: “Nhỏ tuổi thích hợp ở một phòng, đặt nhiều đến lúc đi lại phải gõ cửa nhiều phòng, rất phiền toái.”

Nghiêm phu nhân ngoắc tay với Nghiêm Ương: “Tiểu Ương, con cùng mẹ một phòng. Tương Nam con và Giai tuổi cũng không chênh lệch lắm, nên rất có nhiều chuyện muốn tán gẫu, cùng một phòng. Như vậy là đủ rồi.”

Lâm Giai nhìn cô một cái, ghét bỏ trong ánh mắt kia hết sức rõ ràng.

Nguyễn Tương Nam cũng xem như không thấy đối với loại phản ứng này, không nói hai lời giơ tay mang hành lí vào uỷ khuất cho cô một ít căn phòng ngủ.

Trác Diễm không có buồn ngủ, tắm xong lại đi ra biển chạy một vòng.

Hình như bị bão ảnh hưởng, mưa càng lúc càng lớn, quả thật có xu hướng mưa tầm tã, cây cao su bị gió thổi ngã trái ngã phải, trên bờ cát bay đá chạy, mặt phẳng Hải Thiên dâng lên một tia màu đỏ khác thường.

Anh cầm thẻ quét mở cửa chính, chỉ thấy Nguyễn Tương Nam ngồi trên ghế dài bằng gỗ trong phòng khách, ôm đầu gối mất hồn. Cái thói quen này của cô rất kì quái, hình như thường xuyên đắm chìm trong thế giới của mình không thoát ra được.

Trác Diễm đi tới, gõ chỗ tựa lưng trên ghế dài: “Cô còn không đi ngủ?”

Nguyễn Tương Nam ừ một tiếng.

Trác Diễm đi tới cửa phòng mình, vặn tay nắm cửa muốn đi vào, chợt nghĩ đến cái gì lại quay lại: “Lâm Giai khoá trái cửa?”

Thật ra anh cũng biết Nguyễn Tương Nam cũng không quá được người nhà thích, bọn họ cảm thấy cô là con gái riêng, giống như kém bọn họ một bậc. Mà Nguyễn Tương Nam ở phương diện này rất nóng tính, biết rõ mình chịu thiệt thòi, cũng sẽ phản kích liên làm cho người công kích cô không xuống đài được. Hai năm qua, thật ra thì số lần cô chống đối người nhà càng ngày càng ít, nhưng không chịu nổi Lâm Giai muốn tìm cô gây phiền toái.

Nguyễn Tương Nam lại ừ một tiếng.

“Tại sao không gõ cửa kêu cô ta tỉnh?” Trác Diễm cau mày, “Cô ta làm vật cũng không đúng rồi.”

Đôi mắt của Nguyễn Tương Nam nâng lên, chậm rãi nói: “Mọi người đều mệt rồi, một chút chuyện nhỏ như vậy không cần làm phiền mọi người.”

Trác Diễm cảm thấy lần này cô rút lui quả thật không giải thích được: “Đây không giống cô, trước kia cô làm sao chịu loại thua thiệt này?”

Môi cô hơi cong một chút: “Thôi đi, dù sao đây là lần cuối cùng, cô ta thích như vậy cứ cho cô ta vui vẻ.”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng cây đung đưa, tựa như lúc nào cũng sẽ gãy, khí lạnh trong phòng cũng không đủ, ươn ướt hết sức, làm cho người

ta cảm thấy không thoải mái. Anh tự cầm tay cô, kéo cô từ trên ghế sa lon: “Cô đi theo tôi.”

Nguyễn Tường Nam nhìn anh một cái, nhưng không có động. Anh buông tay ra, giải thích: “Tôi không có ý gì khác, ghế sa lon trong phòng ghế xếp, kéo ra là có thể ngủ thoải mái một chút.”

Nguyễn Tường Nam đi theo sau anh, chợt nói một câu: “Không ngờ anh là người không tệ lắm.” Cũng không biết thật lòng, vẫn là suy nghĩ muốn giễu cợt anh. Trác Diễm không muốn tranh với cái miệng sắc bén của cô: “Tôi đi tắm lại, cô mệt cứ ngủ trước.”

Nhưng đợi đến lúc anh tắm xong đi ra ngoài, chiếc chăn duy nhất trên giường đã bị cô mang đến ghế sa lon, cô nằm ở trong chăn, chỉ lộ ra vài sợi tóc đen.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trác Diễm chỉ trách mình nhất thời có lòng dạ đàn bà, mà cố tình quên cô là một bác sĩ kiêu ngạo. Anh đi tới so pha, cũng không dám vén chăn lên thật, lỡ như cô có thói quen khoả thân lúc ngủ, hậu quả thật không thể chịu nổi. Cuối cùng anh chỉ đành phải hi sinh ngón chân tôn quý của mình, đá đá ghế sa lon: “Cô cần chăn tự mình đi tìm, cái này là của tôi đó.”

Nguyễn Tương Nam mắt điếc tai ngơ lật người.

Trác Diễm tự hỏi mình vừa rồi sao lại sinh ra ảo giác cô rất đáng thương, đưa tay vén một góc chăn lên, Nguyễn Tương Nam còn mặc đồ ngủ, chỉ là áo ngủ kia kiểu dáng dây đeo, vừa lộ nửa vai. Tóm lại không phải ngủ khoả thân là tốt rồi, anh trực tiếp kéo chăn xuống.

Anh ôm chăn, bản thân trở lại giường, giơ tay lên tắt đèn: “Ngủ ngon.”

Cách một chút, anh cảm thấy nệm bên cạnh hơi chùn xuống, một mùi sữa tắm thơm ngát bay vào mũi. Nhất thời toàn thân anh cũng căng thẳng: “Đi xuống.”

Nguyễn Tương Nam không khách khí kéo qua một nửa chăn: “Anh có còn thân sĩ phong độ hay không, sao lại lấy chăn của tôi?”

Trác Diễm ngồi dậy, giảng co với cô trong bóng tối: “Nếu cô nói cô cần chăn, tự mình đi tìm trong ngăn kéo, hoặc gọi điện cho nhân viên khách sạn.”

“Trong ngăn kéo không có, gọi điện thoại thì ngôn ngữ tôi không rành.”

“Ngôn ngữ không rành? Cô không rành ngôn ngữ?”

Nguyễn Tương Nam vô cùng nghiêm túc thương lượng với anh: “Thật ra thì anh không cần cái này, thân thể và tố chất của anh còn muốn khoẻ hơn người thường, nhiệt độ cao một chút, chịu lạnh, có áo ngủ là đủ.”

“Vậy cô cũng hoàn toàn có thể quấn khăn trải giường.” Ý Trác Diễm bảo cô xem một tấm khăn trải giường cực phẩm bên cạnh, “Dù sao cũng chống lạnh thôi. Còn có thể tăng máy điều hoà nhiệt độ lên cao một chút.”

“Mà tôi không ôm chăn không ngủ được.” Nguyễn Tương Nam kéo lại một nửa chăn sắp bị anh kéo về, trên tay cô không khỏi tăng thêm sức. Trên người bọn họ tản ra mùi vị sữa tắm giống nhau như đúc, mặc dù là nguyên nhân là do khách sạn cung cấp, lại làm cho người ta không nhận được sinh ra mộng tưởng nhẹ nhàng.

Trác Diễm bắt đầu mất tính nhẫn nại: “Rốt cuộc cô buông hay không buông?” Làm ra vẻ thoải mái nằm trên giường ngủ mềm mại không thể ngủ, lại cùng cô thảo luận chăn thuộc về ai, điều này làm sao anh còn kiên nhẫn? Anh dùng lực lôi ra, cả cái chăn và Nguyễn Tương Nam đều kéo vào trong người mình.

Thân thể cô gái mềm mại như thế, từ trước đến nay anh cũng không biết. Anh lắp bắp kinh hãi, nghĩ đưa tay đẩy cô ra, nhưng chạm tới da thịt loã lồ trơn nhẵn ngoài cánh tay, làm cho anh thu tay lại cũng không được, không thu tay lại cũng không được. Anh không nhận được hạ thấp giọng cảnh cáo: “Cho cô một cô hội cuối cùng, lập tức đi xuống!”

Nguyễn Tương Nam nghiêng nghiêng đầu: “Tại sao?”

Trác Diễm không trả lời.

Cô quan sát anh từ trên xuống dưới, đợi nhìn đến bộ vị chống lên dưới áo ngữ của anh, ý vị sâu xa nói, kéo dài âm điệu ồ một tiếng: “Trác Diễm, anh lại là xứ nam.”

Ngoài cửa sổ chợt xẹt qua tia chớp, tiếp theo tiếng âm âm truyền đến từ xa, đây là báo trước mưa to. Ngoài cửa sổ cây chuối tây vẫn bị gió thổi, rắc. . . rắc cửa sổ thủy tinh vỡ.

Nguyễn Tương Nam bị dọa đến run rẩy, che lỗ tai, quẩn chần lại nằm xuống đưa lưng về phía anh: “Ngủ ngon.”

Trác Diễm lại kéo chần cô vừa đắp ra, lợi dụng ưu thế của thân thể ngăn chần cô trực tiếp —— cô cũng học qua karate, trong đại học karate còn rất quan trọng, nhưng vốn thể lực của nam và nữ cách xa, căn bản cô ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Nguyễn Tương Nam cảm thấy bộ phận nóng rực dán lên bắp đùi cô, toàn thân không tự chủ được căng thẳng, tiến vào trạng thái đề phòng.

Cô sợ rồi.

Trác Diễm bắt được vẻ mặt hốt hoảng trong mắt cô, coi như cô gắt gao chống đỡ, mạnh miệng không chịu nhận thua, anh cũng biết trên thực tế cô đã bại thảm hại rồi.

Anh nhẹ nhàng xoay mặt cô: “Xem ra không dạy dỗ cô, cô luôn không nhớ được, không nên tùy tiện dùng phương thức này khiêu khích một người đàn ông.”

Nguyễn Tương Nam mấp máy môi, lại lặng lẽ đóng lại.

“Không cần khách khí như vậy, có gì muốn nói cứ nói.”

Cô nhin không được mắng một câu thô tục bằng tiếng Anh, sau đó nói: “Không có gì đáng nói, tôi không cần chần nữa.”

Trác Diễm lại cười nói: “À, không cần chần nữa. Chỉ là miệng cô bẩn thế này, cần tôi rửa sạch giúp cô không?”

“..... Anh có bệnh —— ưm.”

Anh thở gấp tách ra trước sau khi đôi môi đã chạm nhau, chỉ cô: “Cái hôn lúc tốt nghiệp kia không gọi là hôn, hiện tại cái này mới đúng.”

Nguyễn Tương Nam nhìn anh chăm chăm, cô đã cảm thấy lần này đùa giỡn quá trốn, hoàn toàn thoát khỏi lòng bàn tay cô, nhưng ngoài miệng lại không chịu yếu thế: “Trác Diễm, anh thật có bệnh.”

“Xem ra mới vừa rồi không tẩy sạch sẽ được,” Trong mắt Trác Diễm mơ hồ có một ngọn lửa đang nhảy nhót, “Còn phải rửa lại một lần.” Anh cứng rắn giữ chặt cái ót của cô, tỉ mỉ khuấy động lục lợi trong khoang miệng cô. Hô hấp càng ngày càng nặng, bất tri bất giác nhiệt độ cũng tăng cao, đôi môi mềm mại và hơi thở thơm mát của thiếu nữ càng kích thích giác quan của đàn ông.

Mặc dù là cô bắt đầu trước, nhưng về sau, anh cũng không rõ rốt cuộc mình muốn làm cái gì, tất cả đều tuân theo khát vọng.

Anh vọt vào chiếc lưỡi mềm mại kia, thân thể giống như không xương, ngoài cửa sổ lại hiện lên tia chớp, giống như đến ngày tận thế, triền miên mà đau khổ, gấp rút mag thần nhiên. Cô giống như rong dưới đáy biển, khoác ánh sao, dây dưa bao phủ anh.

Cuối cùng, anh cầm bắp chân cô, đường cong hai chân cô đặc biệt rất đẹp, mềm mại thắt lại ngang eo, bất kì người đàn ông nào thấy cũng không nhìn được, gấp rút thở dốc: “Có đau không?”

Câu trả lời của Nguyễn Tương Nam nhẹ nhàng mà có lực rơi trên vai anh.

Trác Diễm lật người, cánh tay không chút trở ngại chạm vào ga giường, đột nhiên anh mở mắt ra, chỉ thấy trong phòng chỉ còn lại mình anh. Anh vén chăn lên, xuống giường đi đến phòng tắm, bên trong còn có chút hơi nước chưa tan, nhưng người thì không thấy.

Anh bước vào phòng tắm, kéo rèm để hơi nước bay, mở vòi sen. Nước nóng đổ ào xuống, trán anh áp vào làn gạch men sứ mát lạnh, ngày hôm qua anh vậy mà làm chuyện quá quắt, đối tượng lại là Nguyễn Tương Nam. Anh phiền não tắm xong lại khoát áo choàng ra ngoài, tìm quần áo sạch, lại nhất nhặt bộ áo ngủ nhăn nhúm tối qua, trực tiếp ném vào sọt rác.

Trác Diễm kéo ghế ra, ngồi yên trước bàn đọc sách một lúc lâu, chợt thấy trên góc bàn có ví tiền

Anh thuận tay cầm ví tiền lên, đang muốn bỏ vào trong túi, đã cảm thấy trọng lượng có cái gì không đúng.

Anh đại khái đã đoán được xảy ra chuyện gì.

Khi anh mở ví tiền, thấy bên trong chỉ còn lại mấy tờ 10 đô la Mỹ, cùng một đô la tiền giấy thì không nhận được mắng ở trong lòng: trong đầu cô là thứ phế liệu gì? Rốt cuộc cô liệt anh vào loại chơi gái là khách, vẫn cảm thấy nhân phẩm của anh một dạng thấp kém với loại chơi gái là khách?

Nguyễn Tương Nam đã ngồi trong phòng hưởng thụ bữa sáng.

Vốn là khẩu vị mới mẻ xen lẫn sữ chua và đu đủ, xoài, cái loại nhiều cảm xúc đó, đều khiến cô liên tưởng đến không tốt. Nguyễn Tương Nam thất bại bỏ qua sữa chua trước mặt, đổi thành phở Việt nóng hổi và lạp xưởng cắt nhỏ.

Cô đang cúi thấp đầu lấp đầy bụng, chợt thấy có người đi tới chỗ cô, kéo cái ghế đối diện, giọng nói trầm thấp chào hỏi cô: “Chào buổi sáng.”

Nguyễn Tương Nam tự xây dựng tâm lí qua loa cho mình rất nhanh, ngẩng đầu lên không có biểu tình gì nói: “Chào buổi sáng.”

Trác Diễm đã thay áo sơ mi tay ống, nút áo vẫn cực kì nghiêm túc gài đến nút cuối cùng, tay áo vén lên tới khuỷu tay. Anh im lặng không lên tiếng dùng cái nĩa xuyên qua thức ăn trong đĩa, có chút như lặp lại nhai sấp. Nhân viên phục vụ bưng khay đi tới rất nhanh, nói bằng tiếng Anh: “Cà phê hay trà ạ?”

Trác Diễm trả lời: “Cà phê, cảm ơn.”

Dĩ nhiên Nguyễn Tương Nam biết anh gài nút áo trên cùng giữa mùa hè nóng nực, chỉ vì che giấu dấu vết kua, mặc dù mặc như vậy có chút không đúng, nhưng mà đối với đàn ông vẫn xem là bình thường. Nhưng cô không có may mắn như vậy, không thể không dậy sớm trang điểm, nhân tiện dùng kem che khuyết điểm giấu đi cái vết xước lộ ra kia.

Trác Diễm cầm li cà phê lên, muốn đến môi, cuối cùng lại để xuống, còn nhẹ giọng nói một câu: “Tối hôm qua. . . .thật xin lỗi.”

Nguyễn Tương Nam nhìn chăm chăm trái cây hoà với sữa chua trước mặt đến buồn nôn, vừa đúng lúc có phục vụ dọn dẹp đi qua, cô liền cái đĩa sữa chua cho cô ta: “Không có gì, đây cũng là tôi bắt đầu trước.”

Trác Diễm đang muốn nói chuyện, chỉ thấy một phục vụ mặc com lê đi tới, trực tiếp đi tới bên cạnh Nguyễn Tương Nam, đưa cho cô một hộp thuốc và một ít tiền lẻ. Nguyễn Tương Nam vội nói cảm ơn, nhận chúng trong tay.

Trác Diễm tự nhiên biết hộp thuốc đó đại biểu cho cái gì.

Cô xem cũng không xem kỹ, liền mở hộp thuốc ra, lấy một viên bỏ vào miệng rồi uống một ngụm nước.

“Tôi cũng không phải không chịu trách nhiệm,” Trác Diễm không thể không điều hoà toàn bộ ý chí mới có thể tiếp tục cuộc nói chuyện vô căn cứ này, “Tôi hiểu rõ, tối hôm qua là tôi bắt đầu trước ——”

Nguyễn Tương Nam trực tiếp cắt đứt anh: “Anh nghĩ sẽ bồi thường tiền hay là vì phụ trách nên sẽ lấy tôi?” Cô dừng lại rồi hạ giọng xuống, lại nói: “Nếu như là cái sau, cũng không cần thiết, cũng không thể, tôi nhớ anh sau này sẽ lựa chọn đám hỏi mà không phải là hôn nhân bình thường. Cho nên, cái phương án này căn bản không thể.”

“Tôi không cảm thấy kết thân phải là hôn nhân không bình thường, hôn nhân đầy đủ hay không là ở chỗ tiến hành.”

“Vậy anh nghĩ sẽ bồi thường tiền cho tôi sao?”

Những lời này lập tức làm tinh thần phấn khởi của anh thành phần hận: “Cô thiếu tiền hay sao?”

Nguyễn Tương Nam thật thật giả giả trả lời anh: “Cứ xem là vậy đi.”

“Chuyện lúc trước coi như xong, nhưng mà tôi sẽ không cho cô một đồng nào.” Trác Diễm đè nén tức giận, “Cô coi tôi là cái gì? Cô tự xem mình là cái gì?”

Nguyễn Tương Nam suy nghĩ một chút, rồi nói: “Vậy xem như chúng ta đang qua lại, bây giờ phải có phí chia tay?”

“Chúng ta căn bản không có qua lại!”

Đều nói là ‘thành đã từng qua lại’, làm sao không tìm được trọng điểm. Nguyễn Tương Nam đang muốn cò kè mặc cả, chỉ nghe giọng nói vui sướng của Nghiêm Ương vang lên ở bên cạnh: “Oa, hai người dậy thật sớm, à, chị, phía sau gáy chị sao lại có vết đỏ đỏ. . . .”

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Tương Nam chính là lấy tay che kín hộp thuốc kia, Trác Diễm cũng nghĩ giống vậy, lúc ngón tay của anh chạm mu bàn tay cô, giống như là chạm điện liền rút về. Nguyễn Tương Nam rất ảo não, cô vốn cho là mình có thể lừa gạt và vượt qua kiểm tra, ai ngờ cô lại quên soi ở chỗ không nhìn thấy, thật là sơ sót. Cô cầm hộp thuốc kia để ở dưới đáy bàn, dùng giọng cực kì bình tĩnh trả lời: “Ừ, muối cắn.”

Con muỗi nào cắn sẽ có loại dấu vết này? Trác Diễm chịu đựng từng trận máu dồn lên não, cúi đầu dùng bữa, lỗ tai đều đỏ bừng.

Nghiêm Ương cắn môi nhìn một hồi, nhận xét: “Con muỗi này thật to nha.”

“Đại khái là tại khu nhiệt đới muỗi sẽ có chút đặc biệt thôi.”

Nghiêm Ương tin, lấy một chai nước hoa từ trong bọc nhỏ: “Chị, cái này cho chị dùng.”

Nguyễn Tương Nam mở nắp chai, mạnh mẽ mang theo khí thế lui về phía sau, nước hoa cay xè phun lên một lúc, chỗ đó của bản thân có chút rách da, bị như vậy kích thích, thật sự là đau, cô hít vào một ngụm khí lạnh, còn duy trì biểu tình bình tĩnh, dùng giọng điệu cực kì bofnh thường nói: “Cám ơn.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Trác Diễm cảm thấy mình giống như một con cua, bị đặt trong nồi hấp chuẩn bị hầm cách nhiệt. Tiếp theo là thời gian ngấm cảnh, dài dòng làm cho anh cảm thấy đau khổ. Thật ra thì thái độ của cô lúc sáng đã rất rõ ràng rồi, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng đúng là đã xảy ra, mặc kệ là giả tạo bình tĩnh cỡ nào, đều không thể thật sự biến thành “Không xảy ra.”

Thật ra anh không kiềm chế được chú ý từng nhất cử nhất động của Nguyễn Tương Nam. Mặc dù cô nhất định duy trì vẻ mặt và giọng điệu bình tĩnh, nhưng tư thế đi bộ vẫn có biến hoá nhỏ, hình như là dáng vẻ không thoải mái.

Không biết Lâm Giai xem hộ chiếu của anh lúc nào, còn thông báo hôm nay là sinh nhật anh giúp anh, cuối cùng làm cho tất cả mọi người nói buổi tối sẽ chúc mừng sinh nhật anh. Mặc dù cô có ý tốt, nhưng thái độ của Trác Diễm đối với cô vẫn không tốt, nếu như tối hôm qua cô không khoá trái cửa phòng, chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra.

Nguyễn Tương Nam đi qua một cửa hàng mua gỗ trầm hương, chỉ thấy trên bàn những miếng gỗ trầm hương để chế thành những tấm bảng gỗ, phía trên có khắc chữ Việt xiêu xiêu vẹo vẹo, cô dừng lại nhìn. Chờ mọi người đi qua, cô còn đứng tại chỗ. Trác Diễm chỉ đành đi tới bên cạnh cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô lựa ra một tấm gỗ trong đó: “Cái tôi tìm là cái này.”

Trác Diễm lấy ví tiền từ trong túi ra, trả tiền cho chủ quán: “Đi thôi.”

Nguyễn Tương Nam cầm tấm nhân hiệu, muốn nói rồi lại thôi.

Trác Diễm nhìn nét mặt cô như vậy, đại khái cũng đoán được tâm tư của cô, anh nghĩ rằng bồi thường cô, nhưng vừa không biết bồi thường từ đâu, anh đang nghĩ tới phương thức hình như cũng không thích hợp với cô: “Tôi nghĩ là cô sẽ thích.”

Nguyễn Tương Nam cười cười với anh: “Anh lại không biết tôi thích cái gì.”

Ngược lại những lời này lại trúng điểm yếu của anh, bọn họ biết nhau cũng lâu, nhưng nếu muốn anh đánh giá Nguyễn Tương Nam, chỉ có “Có một điểm là tính tình xấu xa.”, mà thứ cô yêu thích, anh hoàn toàn không biết.

Thật ra thì bản thân cũng không có gì. Cho tới bây giờ anh còn có chút chán ghét cô, cho dù sau này không thể nói ghét, nhưng tuyệt đối không phải là thứ tình cảm này. Biết không thích một người như vậy, thế nhưng đây là chuyện bình thường.

Nhưng anh mơ hồ cảm thấy đã bỏ lỡ một cái gì đó.

Anh đi ở phía sau cô, cô đã xoã tóc xuống, sợi tóc chạm vai, vừa đúng che dấu vết trên gáy. Bụng anh đầy rối rắm mở miệng: “Tôi muốn. Thử hiểu rõ cô nhiều hơn.” Đây là lời nói hao tổn sức lực và tâm khí cao ngạo sau khi đấu tranh mới nhận thua.

Nguyễn Tương Nam nghe, nhưng chỉ trả lời đơn giản: “Không cần thiết.”

Thứ hai là Cambodia.

Lúc đi dạo chơi ở hầm nhà Ngô, Nguyễn Tương Nam lần đầu tiên chủ động nói chuyện với Trác Diễm, mặc dù chỉ vì mượn máy chụp hình của

anh. Cô chụp mấy cảnh nắng chiều, tuyệt đẹp lạ thường. Nghiêm Ương nằm bên cạnh cô: “Mấy cái này đều là ảnh chụp 《 Hoa Dạng Niên Hoa 》 năm đó, trí nhớ của chị tốt lắm.”

Cho tới bây giờ Trác Diễm cũng không xem phim, chỉ là nghe nói qua, liền tìm kiếm giới thiệu văn tắt của bộ phim này qua điện thoại di động quốc tế, vừa nhìn nội dung phim anh sẽ không nhẫn nại nhìn xuống cái ... cuộn phim.

Nghiêm Ương lại đánh giá rằng: “Nghĩ yêu mà không dám yêu, gặp lại thì đã muộn.”

Nguyễn Tương Nam chụp xong mấy tấm ảnh ở góc độ phong cảnh, liền trả lại máy ảnh cho Trác Diễm. Trác Diễm nói: “Trở về tôi sẽ sao chép hình vào trong CD cho cô.”

Nguyễn Tương Nam cười cười: “Không sao cả, từng chụp là được rồi.”

Không sao cả, trong ống kính phong cảnh rất đẹp, từng chụp là được rồi; không sao cả, cô bị người khác gây khó khăn, cũng chỉ cần cảm thấy họ vui là được rồi. Nói gần nói xa luôn là không sao cả, anh thật không biết rốt cuộc có cái gì làm cô thấy thú vị, cô vừa thật thà lại giống như đang tính toán cái gì.

Cuối cùng Trác Diễm nhìn thấy cô giấu tấm gỗ trầm hương anh mua cho cô vào trong cốp.

Đột nhiên anh cảm thấy, có lẽ cô thật sự sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh, có lẽ mười năm, có lẽ một năm, có lẽ ngày mai.

Tất cả đúng như anh mong muốn, thật ra thì nên cảm thấy may mắn.

Chuyến bay đi Dubai, xảy ra một nhạc đệm nho nhỏ.

Vị trí A ở khoang thượng vụ có giấy ghi chép và viết ký tên. Lâm Giai cầm lên nhìn một lát, tò mò hỏi: “Đây dùng làm gì?”

Giọng Nguyễn Tường Nam vui vẻ nói: “Đây là mức phục vụ chăm sóc công ty hàng không thêm vào —— có thể cung cấp viết di chúc.”

Sắc mặt của Lâm Giai trở nên trắng bệch.

Kết quả đến nửa đường, chuyến bay gặp phải luồng khí mạnh, thân máy bay chấn động, quả thật lắc lư giống như đang đi trên đường lồi lõm. Cuối cùng không thể không tạm thời cấp bách hạ xuống sân bay Doha. Lâm Giai nhìn chăm chăm tấm ghi chép trước mặt, sắc mặt càng thêm khó coi, cơ hồ muốn khóc lên.

Nguyễn Tường Nam dịu dàng vỗ vai cô, an ủi: “Không cần khẩn trương quá, chỉ cần giao trái tim và suy nghĩ viết ra giấy, nhất định sẽ chuyển tới tay nhân viên.”

Lâm Giai không muốn ngồi ở bên cạnh cô, mãnh liệt yêu cầu Trác Diễm đổi vị trí.

Trác Diễm cảm thấy hành động của cô hết sức nhàm chán, liền không nhìn được giấu cợt: “Cô thì sao? Một phút cuối cùng nguyện vọng của cô là gì vậy?”

Nguyễn Tường Nam cầm bút viết xoạt xoạt trên giấy một câu: “Sau trăm năm, lúc tao mộ tôi, đừng quên thiêu Trác Diễm cho tôi.”

Trác Diễm quả thật cảm thấy dở khóc dở cười: “Vậy tôi nên nói —— cảm ơn đã ưu ái?”

Nguyễn Tường Nam khẽ mỉm cười với anh: “Không cần cảm ơn.”

Chuyến du lịch này kết thúc rất nhanh, gần tới ngày tựu trường, Trác Diễm lái xe đưa Nghiêm Ương đến sân bay, mới biết được Nguyễn Tương Nam cứ nhiên chuyển ra ngoài theo ý nhà họ Nghiêm.

Nghe nói ngày cô đi, giống như đã mưu tính từ lâu, chuẩn bị đầy đủ lại không dài dòng dây dưa chút nào.

Mẹ của cô giận đến mức muốn phát bệnh tim, nói cô có bản lĩnh đừng bước vào nhà một bước.

Trác Diễm vừa mới nghe được tin tức này có chút khiếp sợ, nhớ lại cô đã từng nói “Dù sao đây cũng là lần cuối cùng”, thì ra là lúc đó cô đã có tính toán, toàn bộ bọn họ đều bị lừa gạt.

Bản thân anh cũng có rất ít cơ hội ngẫu nhiên vô tình gặp cô trong trường học, cô còn đặc biệt trốn tránh anh —— lúc mới bắt đầu anh còn tưởng học viện y học có nhiều chuyện, mới không tìm người, sau lại gặp mặt trên đường mòn, cô cứ nhiên quay đầu bỏ chạy. Cô quyết tâm muốn đoạn tuyệt quan hệ với người và vật.

Trác Diễm không giải thích được, anh cũng không phải diện mạo hung ác ba đầu sáu tay, cần gì thấy anh liền bỏ chạy? Dù sao cũng quen biết nhiều năm, không phải bạn bè tri kỷ, ít nhất cũng có thể gật đầu quen biết chứ? Tại sao phải đoạn tuyệt như vậy?

Cô càng tránh anh, anh càng bị kích lòng háo thắng, nhất định phải gặp mặt hỏi rõ ràng, anh đuổi theo cô ẩn núp mấy ngày, thật sự tiêu hao hết kiên nhẫn của anh. Anh chỉ đi tìm Diệp Trưng của viện y học, anh ta và Nguyễn Tương Nam chính là cùng một người, nói dễ nghe gọi là đặc thù, nói khó nghe chính là quái thai, trong nhà có điều kiện lại không cần, ngược lại cực khổ đi học y khoa.

Diệp Trưng bày tỏ vẻ không hiểu khi anh hỏi thời khoá biểu của Nguyễn Tương Nam: “Bao nhiêu, thật ra thì anh có thể hỏi trực tiếp cô ấy,

tại sao lại muốn hỏi tôi?”

“Nếu như tôi có thể gặp mặt, tôi cần gì phải hỏi anh?”

“Anh không thể gặp người, chỉ có thể nói thể lực quá kém.” Diệp Trưng có ngụ ý chế nhạo anh, “Lời như vậy, thật ra anh nên đi luyện thêm mới đúng.”

Trác Diễm không làm gì được anh ta.

Cuối cùng vẫn là Diệp Tỷ lấy được tin tức có lợi, anh kéo áo Trác Diễm, run lẩy bẩy lại cố gắng nhu nhược không xương cọt xát trên người anh: “Diễm Diễm ca ca, người ta chỉ vì Tương Tương nhà anh đều hiến thân, thiếu chút nữa bị người ta bạo luân Người ta bị lột sạch quần áo, chỉ còn lại một cái quần lót, còn bị giở trò Trình tiết người ta không còn anh nhất định phải phụ trách đó.

Cả người Trác Diễm nổi da gà, vô tình đẩy anh ta ra: “Nói tiếng người.”

Diệp Tỷ cười hì hì dùng giọng điệu bình thường nói: “Được rồi, tôi có tin tức, chiều mỗi tối thứ tư Nguyễn tiểu thư đều đến phòng mỹ thuật làm người mẫu, đây là tôi đi làm người mẫu cho học viện mỹ thuật để lấy tin tức, tuyệt đối có thể tin, lúc đó anh đi chặn cô ấy, chắc chắn cô ấy không chạy được.”

Học viện mỹ thuật chính xác sẽ mời người mẫu khoả thân, mỗi tiếng được tính phí rất cao.

Trác Diễm vừa nghĩ tới cô vì tiền chuyện như vậy cũng làm, thật sự không muốn chõ mõm vào nữa, nhưng đến chiều thứ tư, thân thể làm trái với ý nghĩ của bản thân, đi tới phòng vẽ tranh.

Kết quả ngoài phòng vẽ vầy rất nhiều người.

Nguyễn Tương Nam thấy anh dĩ nhiên cũng không ứng phó kịp, trên mặt cô có chút hồng, làm cho anh có chút nhận không ra. Cô yên lặng nhìn anh nửa phút, mở phòng chứa đồ lật vật kế bên phòng vẽ tranh: “Tôi muốn thay quần áo, phiền anh không đi theo vào.”

Căn bản Trác Diễm không cho cô cơ hội này, trực tiếp đưa tay đẩy cửa, đẩy cửa chen vào.

Nguyễn Tương Nam bất đắc dĩ nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Về nhà đi.”

“.....Cái gì?”

Trác Diễm lặp lại một lần nữa: “Xin cô về nhà đi, mặc kệ thế nào, dù sao nơi đó cô còn có mẹ cô, còn có em gái ruột.”

Nguyễn Tương Nam suy tư chốc lát, hỏi: “Nói như vậy, anh đến làm thuyết khách là vì em gái tôi?”

“Tôi không phải đến làm thuyết khách vì ai cả, tới bây giờ Nghiêm Ương và dì cũng không yêu cầu tôi làm thuyết khách.”

Nguyễn Tương Nam xoay người kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn đồng hồ: “Mười phút nữa tôi phải đi đến phòng vẽ tranh rồi, anh có thể nói ngắn gọn không?”

“Ý của tôi rất đơn giản, làm người không thể tuyệt tình như vậy, tất cả không phải giống cô nói là chia cắt mà có thể bỏ qua.”

“Nói xong rồi?” Cô mặc áo phông màu trắng cùng với quần jean xanh đậm, nghe vậy đột nhiên vén vạt áo lên, “OK, vậy tôi đi thay quần áo, anh có thể đi ra ngoài.”

Trác Diễm vội vàng xoay người, nhưng đã nhìn thấy eo trắng nõn mềm dẻo của cô dưới lớp áo, nhất thời có chút khó khăn: “Cô thay quần áo không thể nói với tôi trước một tiếng sao?”

“Tôi vốn tới phòng chứa đồ lật vật thay quần áo, là anh cô gắng theo vào.” Động tác Nguyễn Tương Nam lưu loát thay quần áo mà học viện mỹ thuật đã chuẩn bị cho cô, “Lần trước tôi vì thay quần áo mà tới trễ một phút, bị mắng rất thảm, anh còn dài dòng như vậy, sẽ hại tôi trễ lần thứ hai.”

Anh nghe tiếng sột soạt sau lưng, nghĩ cô đã thay xong quần áo, đang sửa sang lại: “Thay quần áo rồi?”

Nguyễn Tương Nam đang đeo thắt lưng, cái thắt lưng bằng gỗ vô luận như thế nào cũng không thể đạt tới vẻ đẹp tiêu chuẩn, nói chuyện với anh cũng thành cãi vã: “Đương nhiên là thay quần áo, chẳng lẽ anh cho rằng người mẫu cũng không cần mặc gì?”

Thật sự anh đúng là nghĩ vậy.

Trác Diễm siết chặt nắm đấm trong túi, đều là Diệp Tử cố ý gạt anh.

Nguyễn Tương Nam đi đến trước mặt anh, quan sát cẩn thận một hồi, thấy ý nghĩ của anh rất nhanh: “Suy nghĩ của anh rất khẩn trương. Trước kia dĩ nhiên tôi cũng nhìn không ra.”

“Tôi khẩn trương?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Cô kéo thắt lưng, “Mặc dù tôi rất thiếu tiền, nhưng tôi còn chưa thiếu đến mức anh cho rằng tôi như vậy.”

“Cô ——”

“Xong rồi, lần này lại trễ, đều do anh làm hại.”

“Còn chưa cài lại đai lưng phải không?” Lúc này Trác Diễm mới thấy rõ cô mặc Hán phục, còn là Hồng Sắc, anh cường ngạnh kéo đai lưng của cô xuống, cứng rắn kéo thân thể cô qua, đeo thắt lưng cho cô, cuối cùng dùng sức buộc chặt, trong lòng nghĩ có thể đem cái tai hoạ này đau chết, có phải tốt hơn.

Nguyễn Tương Nam a một tiếng, nhỏ giọng oán trách: “Anh thật thô lỗ.”

Anh nhìn eo cô nhỏ nhắn không đến một nắm tay, hình ảnh mê loạn đêm đó không khống chế được xông lên não, anh lấy lại bình tĩnh, xoay người mở cửa phòng chứa đồ nghiêm túc nói: “Tôi chờ cô xong. Nhất định chúng ta phải nói chuyện một chút.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thầy giáo phòng vẽ tranh suy tư một chút, để cho cô nằm nghiêng trên đài, tạo ra một tư thế hai tay ôm má, lại chỉnh đèn chiếu xung quanh tốt một chút: “Mọi người nên lưu ý, tư tưởng chủ yếu của bức ảnh này là màu đỏ, như vậy một mảnh đỏ ở bên trong, hấp dẫn nhất là cái gì? Chúng ta liền lấy cái phương hướng này sáng tác, mọi người có thể tự do phát huy.”

Ở bên ngoài Trác Diễm dựa vào tường chờ đợi.

Thời gian từng phút trôi qua, thậm chí anh đều không nghĩ ra sẽ nói cái gì với cô, cuối cùng muốn đạt thành kết quả thế nào. Anh luôn có thói quen dự trữ hai phần tài liệu giống y đúc, một phần đầy hạng mục công việc, một phần trống không, đợi đến thương lượng trước, anh vĩnh viễn lấy phần trống không kia, giống như không có chuẩn bị bất kì cái gì.

Nhưng bây giờ, anh đã bỏ qua cơ hội này.

Anh không biết trận chiến này có thắng được hay không, cũng không biết bắt đầu từ đâu, thậm chí anh không hiểu được trái tim mình. Cũng bởi vì nụ hôn không rõ ràng, bởi vì một đêm hoang đường, anh phải rơi vào hoàn cảnh này, căn bản anh không thể tiếp nhận mình như vậy.

Khoá trình hai giờ kết thúc rất nhanh, học sinh khoa mỹ thuật đều lần lượt cầm bản vẽ rời đi.

Nguyễn Tương Nam còn mặc Hán phục Hồng Sắc, giống như là giá y, ngồi trên bục giảng hoạt động các khớp xương, cô cũng không phải là sắt, hai giờ không động đậy giữ vững một tư thế, máu cũng tắc nghẽn.

Trác Diễm đi tới, thuận tay cầm theo cửa thắt lưng, ngồi đối diện cô.

Trầm mặc hồi lâu, anh mở miệng trước: “Về đi thôi.”

Nguyễn Tương Nam nhìn anh một chút, cũng trả lời nghiêm túc: “Chuyện khác còn có thể thương lượng, duy chỉ có chuyện này là không được.”

“Cô thật là cố chấp.”

“Anh cũng vậy.”

Trác Diễm nói: “Chẳng lẽ cho tới bây giờ cô cũng không có nghĩ qua, tại sao quan hệ của cô và người nhà lại kém như vậy? Chẳng lẽ không phải nguyên nhân do cô từ một phương diện nào đó?”

“Nguyên nhân ở phương diện khác?” Nguyễn Tương Nam cười lạnh nói, “Mặc kệ anh làm gì đều có người lạnh lùng trào phúng, đây là nguyên nhân ở phương diện khác; luôn có người nhắc tỉnh anh... anh là một người con gái riêng thấp hèn, đây là một nguyên nhân do tôi; ngay cả người làm nhiều năm ở trong nhà đều có thể nói với anh, bởi vì anh, mẹ anh mới hổ thẹn, đây cũng là nguyên nhân khác. Thì ra tất cả đều do tôi làm sai, hô hấp là sai, sống cũng là sai.”

“Cái người này sao lại để ý cái nhìn của người khác, chẳng lẽ trong tiềm thức của cô không muốn hoà giải với mẹ, thậm chí được dì ấy hiểu?”

Bỗng chốc Nguyễn Tương Nam cứng họng, há mồm cả ngày, cũng không thốt nên lời. Cách chốc lát, cô đứng dậy: “Tóm lại anh không có tư cách quản tôi.”

Trác Diễm kéo tay áo cô: “Sao tôi lại không có tư cách? Cô đừng quên quan hệ của chúng ta.”

“Quan hệ?” Cô hơi cong môi giấu cợt một cái, “Nhiều nhất là không cần thận thì quan hệ trên giường (*) một lần thôi. Với điều kiện của anh, sau này sẽ có người đàn bà thật lòng, cũng không thiếu tôi. Anh cần bảo vệ thân thể, đây là một lời khuyên của thầy thuốc trong tương lai.”

(*): tình một đêm

“Cô có thể đừng nghĩ tôi dễ tiệp như vậy được không?!” Rốt cuộc Trác Diễm không thể nhịn được nữa.

“Bởi vì tôi nói đúng, cuối cùng tôi cũng chính xác.” Cô giơ giơ tay áo, “A, anh thật đáng ghét, về sau nói chuyện với tôi, tôi muốn thu lệ phí theo giờ.”

Trác Diễm căn rằng nghiêng lợi, anh cũng không tin anh không thuận phục được một người xấu xa như vậy.

Nhất định sẽ có một ngày anh đưa cô về nhà, anh thề.

Chuyến bay quốc tế đi Luân Đôn cuối cùng cũng có thông báo.

Nguyễn Tương Nam đắm vào lưng tê rần vì ngồi lâu, nhìn bầu trời bên ngoài xanh bát ngát mênh mông. Thân máy bay bắt đầu đáp xuống.

Nguyện vọng của Trác Diễm đã trở thành sự thật.

Tạm thời cô và mẹ đã hoà giải rồi, cô đang ở đất khách quê người.

Cô không khỏi nhớ tới bản 《 tiểu vương Tử 》 kia, hồ ly nói, tôi tìm được màu sắc của lúa mì.

Trác Diễm nhìn tin tức kinh tế và tài chính hôm đó xong, lại cầm điện thoại lên xem Blogging của Nguyễn Tương Nam.

Thật ra cô rất ít viết gì trên mạng, Blogging dùng nhiều năm, còn le que mấy cái, ngược lại tin nhắn rất nhiều. Chỉ là cô cực ít trả lời.

Blogging mới nhất của cô có hai tin, đều là tin sau khi đến Anh quốc.

“Hôm nay là ngày Luân Đôn đình công, tôi nhận một vị phu nhân bị viêm ruột thừa cấp tính ở phòng cấp cứu, cô ấy đau đớn khó nhìn, nhưng vì đình công mà không có cách nào lên bàn mổ. Ngược lại cô ấy lại nói, cô ấy có thể hiểu ý nghĩ của việc đình công, cô ấy nguyện ý chờ đợi.”

Cô viết rất ngắn gọn, thậm chí cũng không có ý kiến của mình, chỉ là kể lại chuyện xưa. Thật ra thì điều này cũng phù hợp với tác phong của cô, cô sẽ không cho bất kì ai biết được suy nghĩ của bản thân.

“Hôm nay bạn cùng phòng nói với tôi, cô ấy bị người ta theo dõi, tôi giúp cô đuổi người đi. Cô ấy nói cô ấy rất dễ dàng hấp dẫn những người kì lạ, không biết nguyên nhân có phải là do bản thân mình hay không. Tôi nói, trước thời gian phát hiện vấn đề, dù sao cũng xảy ra chuyện cũng phải giữ tinh thần, chuyện hữu ích là thể xác và tinh thần đều khoẻ mạnh.”

Trác Diễm không nhìn được cười một tiếng.

Miệng lưỡi cô lợi hại là lúc anh phát triển sự nghiệp, thật ra thì anh còn rất thưởng thức cảm giác ấn dẫu của cô.

An Nhã đi tới cửa, đưa tay gõ cửa một cái: “Trác tổng?”

Trác Diễm cầm lấy tài liệu bên tay phải, che điện thoại di động đang mở, cũng không ngẩng đầu lên trả lời: “Mời vào.”

An Nhã lại không đi vào, chỉ đứng ở cửa nói: “Trác tổng, Trác đồng vừa nói, nếu như ngài rảnh rồi, bây giờ đi tới phòng làm việc của ông ấy.”

Trác Diễm để điện thoại vào túi, đứng lên nói: “Tôi biết rồi.”

Anh vừa đi, thư kí sau lưng liền bắt đầu rối rít bàn tán: “Ông chủ vừa mới trở lại sau kì nghỉ phép liền gọi cậu chủ đến phòng làm việc, không biết tại sao a.”

“Dù sao cũng khẳng định gần đây anh không có ngủ trên ghế sa lon, tôi cảm thấy cậu chủ cũng rất đáng thương, sa lon trong phòng làm việc anh ngủ cũng sắp mòn. . . .”

“Vậy là sao, có người đối với con trai mình vậy sao? Cô xem Tạ Diệu Thuần của Tạ thị, anh chưa bao giờ để em trai mình thăm như vậy.”

“Thật ả thì Tạ Diệu Thuần mới có vấn đề, bộ dasng của anh ta rõ ràng là muốn bồi dưỡng em trai thành phế nhân, bụng dạ khó lường.”

Ríu ra ríu rít.

An Nhã ngồi vị trí gần cửa nhất, không có tham dự nói chuyện phiếm với mọi người. Cô mới không phải là loại người nhàm chán đó.

Cô đã sớm thấy sơ yếu lí lịch của mấy vị tiểu thư danh môn trong phòng làm việc của Trác đồng, sau đó Trác đồng lại gọi con trai vào phòng làm việc, mục đích không cần nói cũng biết.

Cô sẽ không bát quái đâu.

Trác Diễm đi vào phòng làm việc của chủ tịch, cầm tay nắm trên cửa mở ra, đi vào: “Ba, ba tìm con?”

Trác Hiến Dương nói cho anh một chút: “Ngồi. Gần đây chuyện trong công ty vẫn thuận lợi chứ? Không cần ba giúp con một lần sao?”

Cơ hội hai cha con ngồi đối mặt với nhau cũng không nhiều. Trác Diễm giống cha anh, nhưng mà ngũ quan càng tuần mĩ, bình thường Trác Hiến Dương sẽ đến Savile Row đề may áo sơ mi và âu phục, Trác Diễm bắt

đầu tiếp quản công ty thì cũng bắt chước cha quy định may mặc bộ âu phục màu đậm vào áo sơ mi, vừa có thể đi làm, vừa có thể mặc đi tham gia tiệc rượu.

Con cháu thế gia thích tiệc tùng ăn uống, cũng rất chú ý đến quần áo, giống như trong nhà Tạ Duẩn Thiệu có vị kia có tiếng bất tài Tạ Duẩn Luy. Mà Trác Diễm đều không để ý tới mấy cái này, công việc quá bận rộn, căn bản không có thời gian suy nghĩ về việc này.

Trác Diễm trả lời: “Tạm thời không có gì không được, nếu như có con sẽ nói với ba.”

Trác Hiến Dương ngậm một miếng thuốc, cầm cái bật lửa đốt lên, lại gạt một cái vào cái gạt tàn thuốc: “Thật ra thì thành gia lập nghiệp, cũng là giai đoạn trong cuộc đời người phải trải qua.”

Trác Diễm không nói tiếp, anh biết ý của ba, thật ra thì ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, cho nên anh cũng không kinh ngạc.

“Đây là các vị tiểu thư, nói về điều kiện cũng xem như tương đối với con, tính tình hay năng lực đều yếu hơn con, thật ra thì như vậy cũng tốt, trong một nhà không cần hai người quyết định, kết hợp nam mạnh nữ yếu là vững chắc nhất.” Trác Hiến Dương nhìn anh, “Con đang nghĩ cái gì?”

“Không có gì.”

“Con về lại hẹn người ta ăn cơm, hai người tìm hiểu một chút.”

Đưa mấy tờ giấy thật mỏng, Trác Diễm cầm trong tay, lại có chút nặng trĩu.

Lần này anh không thể nói vui lòng, nhưng cũng không ghét, chỉ là vì không biết tại sao ngày này đến hô hấp lại ngừng trệ, có chút không thở nổi.

Vị tiểu thư thứ nhất chính là Lâm Giai, cô là con gái của dì của Nguyễn Tương Nam, họ còn xem là chị em họ.

Anh tới phòng ăn trước mười lăm phút, gọi một chai rượu đỏ chất lượng cũng không tệ, phối hợp rất tốt với thức ăn. Một lúc lâu, Lâm Giai mới chậm rãi đi đến, tới trễ nửa tiếng.

Con gái dù bị trễ cũng có quyền lực, nhưng Trác Diễm không thích định luật trẻ con.

Lâm Giai hiển nhiên cố ý ăn mặc, quần áo trang điểm đều phối hợp rất tốt, có chút bướng bỉnh cười với anh: “Cái người này lần này hẹn em, em thật sự là thụ sủng nhược kinh.”

Trác Diễm cười cười, bắt đầu tùy ý tán gẫu: thời tiết hôm nay, món ăn bày trên bàn, người quen biết xung quanh —— không cần động não, cũng sẽ không kích thích tia lửa nào, chính là phương thức bình thản mà chán ngắt nói chuyện phiếm.

Lâm Giai cũng duy trì vẻ danh môn thực nữ, nghe thú vị liền mỉm cười bày tỏ đồng ý, nói tiếp một chút râu ria.

Trác Diễm cảm thấy lãng phí thời gian, anh thà bị tính kế cùng với Nguyễn Tương Nam khốn kiếp đó, cũng tốt hơn nói cái đề tài vừa nhàm chán vừa không có ý nghĩa này.

Rốt cuộc, Lâm Giai nói: “Em cảm thấy vận số của Nguyễn Tương Nam tốt vô cùng, cô vừa lúc ở cùng bệnh viện với Diệp Trưng, anh biết, Diệp Trưng là con thứ hai của Diệp gia, không chừng hai người bọn họ sẽ thành.”

Diệp Trưng và Nguyễn Tương Nam?

Hiện tại anh cũng không nghĩ tới sẽ có khả năng như vậy.

Trác Diễm giơ tay lên nới lỏng cà vạt một chút, mặt không thay đổi trả lời: “Thật sao? Không nhìn ra, ánh mắt của Diệp Trưng lại kém như vậy.”

Lâm Giai không khỏi sửng sốt một chút. Cô biết Trác Diễm vẫn là một người có quan hệ xã hội, có thủ đoạn, quan hệ với truyền thông cũng được, cho dù bề ngoài nhìn qua cũng không thân thiết, luôn có điểm xa cách, nhưng tư thái ngạo mạn cũng không làm cho người ta ghét, ngược lại còn cảm thấy anh cao quý.

Nhưng những lời này của anh cũng quá thẳng thắn, quả thật rất không khách khí.

“Cái đó, em cũng nghe nói, chị Diệp Trưng là Diệp Vi còn đặc biệt gặp Nguyễn Tường Nam.”

Trác Diễm quyết định kết thúc bữa cơm này sớm một chút. Mặc dù nhìn từ trên danh sách, không có người nào là có tài văn chương tuyệt diệu, nhưng không nghĩ đến cuộc gặp mặt nói chuyện đông tây nhằm chán.

Thay vì như vậy, còn không dứt khoát thay đổi.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Vị tiểu thư danh gia vọng tộc thứ hai trong danh sách nhanh nhẹn đi tới phòng ăn, cô mặc một chiếc váy màu trắng, giống như một cây nấm trắng đáng yêu. Cô vừa nhìn thấy Trác Diễm thì đôi mắt lập tức tròn, cả người cũng thả lỏng: "Cái gì vậy, thì ra là anh."

Trác Diễm cười nói: "Tại sao lại không thể là anh?"

Nghiêm Ương ngồi xuống vỗ bàn: "Nhưng mẹ em nói là người đàn ông vừa đẹp trai vừa tài giỏi, em cứ tưởng Tạ Duẩn Thiệu."

"Vậy cũng phải chờ anh ta ly hôn, em mới có cơ hội này."

Nghiêm Ương uống một ngụm nước chanh, bỗng nhiên nói: "Anh gần đây có thời gian rảnh không?"

Cha của anh sau khi nghỉ dưỡng đã trở lại chủ trì đại cục, cố ý giúp anh giảm bớt lượng công việc, chính là vì để cho anh có thời gian rảnh rỗi để hẹn hò với phụ nữ, coi như có thời gian rảnh rỗi: "Làm gì?" diennndn

"Em muốn đi Luân Đôn chơi, còn muốn đi thăm chị, nhưng tiếng Anh của em không tốt lắm, nếu chúng ta đi cùng nhau, em không phải lo lắng về điều đó nữa rồi."

Nghiêm Ương học trung học phổ thông ở Mỹ lại học một năm dự bị nữa, cuối cùng miễn cưỡng có được một tấm bằng. Nhưng tiếng Anh cơ bản của cô không tiến bộ một chút gì, Trác Diễm thấy điểm này cũng hết sức kỳ lạ.

Nghiêm Ương và chị của cô là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, một tính tình đáng yêu lại vô cùng ngây thơ, mà người kia thì vừa rất xấu xa vừa thông minh. Trên cái thế giới này đúng là không có chuyện gì hoàn hảo.

Nghiêm Ương thấy Trác Diễm không nói lời nào, lôi kéo cánh tay của anh làm nũng: "Van cầu anh đó. Van cầu anh nha, có được hay không, có được hay không vậy."

Trác Diễm thật sự không muốn thấy cô dính lấy mình làm nũng như vậy: "Được rồi, anh đồng ý."

Nghiêm Ương cười tươi khiến lúm đồng tiền hiện lên như bông hoa: "Tốt quá, em biết ngay anh sẽ không từ chối em mà!"

Anh có thể dành ra vài ngày nghỉ nhưng cũng sẽ không thể đi quá lâu, Trác Diễm nhờ người can thiệp bên Đại Sứ Quán, để nhanh chóng làm xong đi ra thị thực sang Anh. Tổng cộng chưa tới một tuần liền thuận lợi lên chuyến bay đến Luân Đôn.

Nghiêm Ương ngồi trên máy bay bên cạnh là Trác Diễm đang làm việc, nhìn anh mở ra Laptop bắt đầu làm việc, le,qu.y don cô biết mẫu thân thường giáo dục mình, luôn muốn cô học thêm một chút, về sau mở cổ đông còn biết xem báo cáo, nhưng là cô chỉ nhìn Trác Diễm làm việc một lúc, thì nhịn không chịu được, lấy PSV từ trong túi ra bắt đầu chơi game.

Đánh một lát trò chơi, nàng cảm thấy mệt, đắp thêm cái chăn liền ngã người lên thành ghế hoàn toàn thả lỏng, đánh một giấc.

Lúc nhỏ gần 12 bay dài quả thật có chút khó, năm đó anh vừa mới bắt đầu đi theo cha bay khắp nơi trên thế giới, thường cả đêm mất ngủ, chủ yếu là do chênh lệch múi giờ, chẳng qua là khi đó có nhiệt huyết của tuổi hai mươi, thời gian nghỉ ngơi cũng rất ít, chỉ cần có hai tiếng ngủ bù, lập tức có thể khôi phục tinh thần.

Hiện tại anh hiển nhiên không còn loại tinh lực này nữa.

Ra khỏi sân bay, thời điểm ở đây vừa quá buổi trưa.

Nghiêm Ương lập tức trở nên vui vẻ, khác hẳn với trạng thái mệt mỏi ở trên máy bay, nhất là lúc nhìn thấy Nguyễn Tương Nam, lại càng nháy nhót không ngừng vừa kêu tên của cô vừa hướng về phía cô vẫy tay.

Trẻ tuổi thật tốt.

Nguyễn Tương Nam mặc một bộ áo liền quần kiểu dáng quân trang trông vô cùng khí thế, lộ ra đôi chân dài duyên dáng, chân đi một đôi ủng ngắn màu đen, cười tủm tỉm đón nhận cái ôm nhiệt tình của em gái. Nghiêm Ương ôm cổ cô, đặt hai nụ hôn nồng nhiệt ở trên má cô: "Chị, chị mặc như vậy cực kỳ đẹp trai."

Nguyễn Tương Nam ôm nàng: "Em đói chưa? Bây giờ đi ăn cơm nhé?"

Nghiêm Ương lập tức gật đầu.

Cô một lúc lâu sau mới chú ý tới Trác Diễm im lặng bên cạnh làm nèn, có chút ngoài ý muốn nói: "Anh tới làm gì?"

Anh tới làm gì.

Trác Diễm tức giận trả lời: "Tôi không biết từ lúc nào cả Luân Đôn đều trở thành của cô cơ đấy, tôi không thể đến sao."

Nguyễn Tương Nam quay đầu, nói với Nghiêm Ương: "Em qua đây chơi mấy ngày còn được, mấy ngày trước trời mưa suốt, trên đường toàn là vũng nước."

Nghiêm Ương nói: "Nếu trời mưa thì có thể ở trong phòng chơi game mà."

Nguyễn Tương Nam cười nói: "Thật sao?"

Hai chị em vừa đi vừa nói cười ở phía trước, thật ra thì phần lớn thời gian đều là Nghiêm Ương ríu rít nói. die,n; da.n Trác Diễm hoàn toàn bị bỏ quên nên đành lẻo đẻo đi theo phía sau, còn phải giúp Nghiêm nhị tiểu thư mang hành lý. Anh tốt xấu gì ngày trước đi tới chỗ nào cũng là nằm trong số nhân vật chính, mà lần này lại bị coi như vô hình.

Đến bãi đậu xe của sân bay, Nguyễn Tương Nam mở cốp sau của xe để cho bọn họ để hành lý. Cô chủ động giải thích: "Xe là tôi hỏi mượn của một lưu học sinh cùng phòng, tôi thi cả bằng lái quốc tế, lái xe lên đường là hợp pháp."

Cô vẫn luôn là một người có năng lực thích ứng vô cùng lớn, mặc kệ đến bất kỳ địa phương nào, cũng có thể lập tức tìm được cách thức sinh tồn. Cô lái xe dẫn bọn họ đi Westminster, nơi đó là phố người Hoa lớn nhất ở Luân Đôn, có thể tùy ý tìm thấy được các quán đồ ăn Trung Quốc. Bọn họ vừa mới trải qua thời gian bay khá dài, cũng chưa hoàn toàn thích ứng hoàn cảnh mới, ăn cơm trưa quán đồ ăn Trung Quốc là một chọn lựa không tồi.

Vào quán ăn, Nghiêm Ương tự mình lấy thực đơn tiếng Trung ra xem qua: "Em muốn một xuất rau khoai lang xào tỏi, ừm, hai phần nhũ chim bồ câu, em rất thích ăn, thêm một bát canh xương, thủ heo muối tiêu."

Nguyễn Tương Nam và Trác Diễm nhìn thẳng vào mắt nhau hạ xuống, đều đọc được ý nghĩ trong mắt đối phương "Quái vật ăn thịt lại tới rồi". Nghiêm Ương dáng dấp trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần, dù là ai thấy cô, cũng sẽ đánh giá một câu thật đáng yêu, lúc cô giới thiệu tên của mình, cũng hầu như là vẻ nho nhã nói "Tôi tên là Nghiêm Ương, Ương trong câu Phù Dung Vị Ương", kết quả lại là thích ăn thịt giống Đại Vị Vương.

Cái hũ canh xương được bưng lên đầu tiên, Nghiêm Ương hoan hô một tiếng rồi khởi động.

Nguyễn Tương Nam thấy Trác Diễm vẫn không động đũa, liền lấy cái ly, cho hãm rót một ly trà nóng: "Anh gần đây không bận sao? Thế nào lại có thời gian rảnh rỗi tới nơi này chơi?"

"Ba tôi cho vài ngày nghỉ bù, để cho tôi nghỉ ngơi một chút." Trác Diễm trả lời, "Có điều nếu tính chính xác mà nói, tôi nhiều năm rồi không có nghỉ Tết Nguyên Đán." Nếu đem cả kỳ nghỉ đông cộng lại, tính cả thời gian nghỉ kết hôn, đoán chừng có thể nghỉ ngơi liên tục hơn nửa năm. Anh vừa nghĩ tới thời gian nghỉ kết hôn, lại không khỏi cau mày.

"Anh không phải là vẫn luôn nói cha anh đối với anh rất Nghiêm khắc, ngay cả để cho anh ngủ trên sofa cũng không đau lòng, còn có thể chủ động cho anh nghỉ phép?"

Trác Diễm nhìn cô, chậm rãi nở nụ cười: "Đương nhiên là cho tôi đủ thời gian để cùng các vị tiểu thư danh giá trong thành phố hẹn hò, nếu không cô nghĩ sao?"

Lúc này, phục vụ lại tới mang thức ăn lên. Nguyễn Tương Nam nói cảm ơn, quay đầu cười hỏi: "Ngày ngày nhuyển ngọc ôn hương, chắc hẳn tâm tình rất tốt?"

Trác Diễm vẫn cười: "Điều đó là đương nhiên, ít nhất gặp gỡ đều là thực nữ."

Nghiêm Ương trên miệng ngậm sườn, hàm hồ mở miệng: "Hai người đều không ăn à?"

Trác Diễm hừ lạnh nói: "Không ăn."

"Ngoan, em ăn trước đi." Nguyễn Tương Nam sờ sờ đầu Nghiêm Ương, "Món ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Ăn rất ngon." Nghiêm Ương vẻ mặt đau khổ, "Nhưng phiền hai người đừng quấy rầy nữa, có được hay không vậy."

"Tôi chưa bao giờ gây gổ với con gái."

Nguyễn Tương Nam bắt đặc dĩ, anh ta nói chưa bao giờ cùng nữ nhân gây gổ, vậy rốt cuộc cái người tranh cãi tới cùng với cô mỗi lần là ai hả. lze.qu; ydo/nn Cô gấp thêm rau cho Nghiêm Ương: "Đừng chỉ ăn mấy món mặn, ăn cả rau nữa. Cuối cùng, trả lại cho Trác Diễm gấp rau: "Anh cũng đói bụng phải không? Ăn cơm đi."

Trác Diễm người có địa vị cao lại phải đầu hàng người có địa vị thấp trước mặt ăn vài miếng, lại để đĩa xuống.

Nguyễn Tương Nam lại đành phải tiếp tục gấp thức ăn cho Trác Diễm, anh ta tựa như một đại gia, nể mặt thì ăn vài miếng, nếu không liền đặt đĩa. Bữa cơm này ăn được thật mệt mỏi, Nguyễn Tương Nam bắt đầu thấy hối hận khi đồng ý đón tiếp bọn họ.

Ăn cơm trưa xong, cô dẫn hai người họ đi đến chỗ mình ở. Ba học sinh thuê chung nhà cũng đã ra ngoài, người đi học, người đi làm, trên sofa phòng khách còn lộn xộn bày vài chiếc váy. Nguyễn Tương Nam theo chân hai người họ giới thiệu sơ lược về bạn cùng phòng của mình một chút, bốn người bọn họ hai nam hai nữ, trừ cô ra ba người còn lại là học sinh, chỉ có cô là đi theo hạng mục trao đổi.

Nghiêm Ương vừa vào gian phòng của cô, lập tức cởi giày nhảy lên trên giường đi lại, từ trong ba lô lấy ra hộp điều khiển TV cùng máy chơi game: "Có tới chơi Thiết Quyền không, hắc ám hồi phục?"

Nhân lúc bọn họ kết nối thiết bị đăng nhập trò chơi, Nguyễn Tương Nam đi phòng bếp cắt một ít cam, bưng vào đưa cho hai người họ.

Nghiêm Ương cầm game controller, miệng lẩm bẩm: "Xà hình quyền xà hình quyền. A!"

Nguyễn Tương Nam đem cắt hết vỏ cam, thả vào bên miệng Nghiêm Ương. Cô phối hợp há mồm nhai, nhưng là ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào màn hình TV, một dáng vẻ không mấy ngon miệng.

Nghiêm Ương rất nhanh sau đó tức giận đập một cái game controller: "Chơi lại lần nữa, anh dùng Bạch Hùng, em dùng Lôi Vũ Long."

"Đã nói với em rồi, em có đổi một trăm lần cũng vẫn thua." Trác Diễm rất dứt khoát đổi nhân vật.

Trò chơi mới mở màn, Nghiêm Ương vẫn bị dồn vào cục diện bị động, cột máu cứ từ từ hạ xuống. Trác Diễm lại ngược lại cột máu dường như không có gì thay đổi, quả thật không nhận máu mủ.

Nguyễn Tương Nam nhìn một hồi, lại nhớ quá khứ, ở bên tai Trác Diễm nói: "Có muốn tôi giúp anh bóc vỏ cam hay không?"

Cô nói chuyện thì thăm thăm dò bên tai, để cho anh xuất hiện ảo giác. Trác Diễm vội kéo dần khoảng cách, giữ vững khoảng cách xã giao an toàn tuyệt đối với cô, Lôi Vũ Long của Nghiêm Ương thừa cơ hội này hướng về phía Bạch Hùng của anh quyền đấm cước đá, cuối cùng một cái tuyệt chiêu trực tiếp khiến đối phương bỏ mạng.

Trác Diễm quay đầu nhìn lại màn ảnh, không thể cứu vãn.

Nghiêm Ương hướng về phía màn ảnh cười ha hả một hồi: "Ai nói đổi một trăm lần em cũng sẽ thua."

Nguyễn Tương Nam mỉm cười lộ ra một quả cam, đưa cho Trác Diễm.

Anh trực tiếp ngó lơ, hờ hững để cô một bên.

Nghiêm Ương quay đầu, cắn một miếng cam trên tay cô, liếm liếm đôi môi: "Ừ, rất ngọt đó nha, hai người đều không ăn sao?"

Nguyễn Tương Nam rút khăn giấy xoa một chút tay: "Chị mua vé xem kịch, là buổi trưa phía dưới trường, có muốn cùng đi xem hay không?"

Trác Diễm đối với những thứ ca ca kịch kịch này không có hứng thú, nhưng lại không muốn làm đại gia mất hứng, nên cũng miễn cưỡng đi theo cùng một lúc, Nguyễn Tương Nam mua ba vé, Nghiêm Ương ngồi vị trí phía bên trái, Nguyễn Tương Nam ở chính giữa, còn Trác Diễm là ngồi ở bên phải của cô.

Mở màn trước, Nghiêm Ương bữu môi nói: "Chị, người ta gọi cái này là trái ôm phải ấp, hưởng hết tề nhân chi phúc, rất hạnh phúc."

Trác Diễm ở trong lòng thầm mắng Nghiêm Ương học hành không tử tế, "Trái ôm phải ấp" "Tề nhân chi phúc" hai thành ngữ này chỉ có cô dùng như vậy.

Vở kịch có tên "M. Butterfly", kể về thanh niên làm kế toán ở đại sứ quán Pháp ở Bắc Kinh yêu một người con gái mang vẻ đẹp bí ẩn phương Đông. Từng nét mặt, từng ánh mắt đối với anh mà nói, đều là phong tình thần bí. .lơqidlJon, Anh ta quỳ dưới váy nàng, thần hồn điên đảo, mắt thấy tình yêu như ảo ảnh lúc ẩn lúc hiện, đi, đến không dấu vết.

Giữa màn đối bối cảnh thì ánh đèn trở nên ảm đạm, Trác Diễm nghiêng đầu nhìn người bên cạnh một cái.

Trước kia nhìn bi kịch tình yêu nữ sinh điện ảnh cùng lớp cũng nước mắt ràn rụa, anh chỉ cảm thấy kịch quá nhàm chán. Mà vở kịch này đối với anh mà nói cũng nhàm chán giống nhau. Anh chàng kia cuối cùng bị giam

cầm trong ngực không ngừng suy nghĩ, không người nào làm chứng cho anh, mà đưa anh ta tới chỗ này chính người con gái phương Đông kia.

Thì ra là tình yêu không có nguồn gốc cũng không có định sẵn.

Mà như cha hãn Trác Hiến Dương nói, hôn nhân là khát khao cuối cùng của cuộc đời khi đã phải trải qua một hành trình, giống như tình yêu vậy, chỉ là tình yêu càng thêm không thể dự đoán. Có người dành cả đời, đại khái sẽ cố gắng đi yêu một người, thậm chí là điên rồ.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Phim kết thúc, bọn họ cùng nhau ăn cơm tối, từ trong nhà ăn ra ngoài, trăng đã muốn mọc lên. Đi qua Waterloo, Nguyễn Tương Nam dừng lại, ý bảo bọn anh nhìn: “Nơi này là chỗ chụp 《 Waterloo kiều 》 .”

Từ trong cửa xe nhìn ra ngoài, hình như vầng trăng cong kia ở trên đỉnh, sương mù mờ mịt, ngay cả cái bóng trong nước cũng lung lay sinh động. Cái cầu cạnh nước Pháp xây dựng vết tích của cây ngô đồng, khắc sâu loang lổ, thật giống như một con mắt mở.

Nguyễn Tương Nam cong khoé miệng: “Chỉ là 《 Waterloo kiều 》 là bi kịch đó.”

Nghiêm Ương cười nói: “Ừ, bộ phim này em cũng thích, chị phương thức của người này rõ ràng là theo đuổi cô gái kia nha, ăn cơm xong rồi hóng gió ngắm trăng ở bên ngoài.”

Nguyễn Tương Nam nở nụ cười, không nói tiếp, đập ga lần nữa.

Trác Diễm không nhúc nhích nhìn ra ngoài cửa sổ, cách chốc lát, bỗng nhiên nói: “Cô có dự tính gì cho ngày mai không?”

Nguyễn Tương Nam cầm tay lái, chăm chú nhìn phía trước: “Sáng mai còn có một thí nghiệm muốn quan sát, nếu hai người thức dậy sớm thì tới trường học tìm tôi, hoặc là tôi tới khách sạn tìm hai người.”

Cô dự định đưa bọn họ đến khách sạn, lúc lái xe vào bãi đậu xe, đột nhiên nghe có người gọi Nguyễn Tương Nam, còn là giọng nói nước ngoài.

Nguyễn Tương Nam dừng xe, hạ cửa kính xe xuống, người nọ liền cúi thân thể vào, khuôn mặt dấp dấp giống người phương Đông: “Hai vị này là bạn của cô?”

Nguyễn Tương Nam cười trả lời: “Là em gái của tôi và một người bạn.”

Người nọ không mẫn không nhạt đổi tiếng tiếng Trung thành tiếng Anh: “Em gái cô và bạn trai cô ấy?”

Trác Diễm kiều ngạo dùng âm tiêu chuẩn đáp: “Chúng tôi là bạn bè, theo các nghi lễ xã giao, anh không nên hỏi người hác trước, trước tiên tự giới thiệu mình một chút.”

Người nọ không khỏi nhìn Trác Diễm một cái, đổi thành tiếng Đức: “Nguyễn, người bạn kia của cô hình như có tham muốn giữ lấy rất mạnh mẽ, cô phải cẩn thận anh ta.”

Nguyễn Tương Nam cười nói: “Đây thật là lời nói đùa làm người ta không vui a.”

Thế nhưng Trác Diễm cũng đổi thành tiếng Đức, đáp lễ rõ ràng: “Cảm ơn đã khích lệ, vừa vặn tôi cũng rành tiếng Đức.”

Nguyễn Tương Nam vội giải hoà: “Tốt lắm, vị này là bạn cùng phòng với tôi, anh ta là người Anh gốc Hoa, đây là bạn của tôi Trác Diễm.”

Cái người Anh gốc Hoa cười nói: “Hôm nay cha mẹ tôi tới thăm tôi, cũng ở đây, nếu vừa lúc gặp phải, không bằng cùng tôi đi gặp họ?”

Giặc tây không thật cũng sẽ không hiểu, truyền thống văn hoá của Trung Quốc, gặp gia trưởng là một việc hệ trọng cỡ nào. Trác Diễm quay đầu nhìn cửa xe.

Nguyễn Tương Nam nói: “Không cần phiền toái như vậy. Tôi còn muốn mời khách lên lầu ngồi, sau đó đi về, sáng mai còn phải đi tới phòng thí nghiệm.”

Người nọ nhắm mắt vúi cửa kính xe: “Vậy cũng tốt, vậy cũng nên hôn chúc ngủ ngon?”

Đột nhiên Trác Diễm quay đầu lại nhìn bọn họ. Căn bản bọn họ không phải người yê, cũng chỉ là bạn cùng phòng mà thôi, điểm này anh còn nhìn ra được. Nhưng hôn chúc ngủ ngon, là anh biết, người nước ngoài cũng không có phóng khoáng tới mức độ đó.

Quả nhiên Nguyễn Tương Nam lập tức cự tuyệt đối phương: “Tôi khá bảo thủ, lễ nghi kề mặt tôi còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.”

Cái người Anh gốc Hoa suy tư trong chốc lát, mỉm cười: “Vậy cũng tốt.”

Mặt anh áp sát lại, bỗng nhiên lấy tay giữ chặt cổ cô, trực tiếp hôn lên môi cô.

Nghiêm Ương ở một bên há to miệng, lăm bằm phát ra một tiếng oa kinh ngạc.

Nguyễn Tương Nam vùng vẫy, nhưng lập tức bị người Anh gốc Hoa cao lớn ấn chặt, tiếp tục hôn. Thậm chí anh ta còn đem đầu lưỡi thăm dò miệng cô.

Trác Diễm cũng không phải chưa từng thấy qua người biểu diễn màn kích tình trước mặt anh, nhưng vô luận một luận như vậy, đã đạt đến trình độ không làm cho anh cảm thấy buồn nôn. Trong đầu anh đã hỗn loạn từng bừng, hình như cái tự kiểm chế lí trí đã hoàn toàn gãy lìa, đột nhiên anh mở cửa xe, một tay kéo cái người Anh gốc Hoa ra hai bước, đánh một quyền vào má đối phương.

Cái người gốc Hoa căn bản là không phản ứng kịp, cho đến một lúc lâu sau khi bị đánh, mới cảm thấy gương mặt đau rát, miệng anh lẩm bẩm: “Này, cái tên này muốn làm gì.” Vừa lại muốn xông lên nắm áo Trác Diễm.

Đáng tiếc anh ta căn bản không có cơ hội lại gần người, lúc này lại bị trực tiếp đánh trúng bụng.

Nguyễn Tương Nam cũng không ngờ sẽ xảy ra tình cảnh như vậy, vội dừng xe, mở cửa xe nắm lấy cánh tay phải của Trác Diễm, vừa ngăn cản mùi thuốc súng giữa hai người đàn ông: “Trác Diễm, anh đừng náo.”

Trác Diễm bị cô ngăn trở như vậy, lập tức trên cằm trúng một quyền, khoé miệng bầm đen, anh giống như không có cảm giác đau, ngược lại nhìn chằm chằm cô: “Tại sao phải để anh ta hôn cô?”

Nguyễn Tương Nam cứng họng, không thể làm gì khác hơn là đi đối phó với một người còn lại: “Anh không sao chứ? Thật xin lỗi, xảy ra chuyện như vậy.”

“Cô không cần phải nói xin lỗi, cũng không phải lỗi của cô.” Anh quệt miệng, “Tiểu tử này thật hung dữ.”

Nguyễn Tương Nam đẩy anh đi vài bước, cuối cùng cách ly hai người nguy hiểm ra xa nhau: “Tôi thật vô cùng xin lỗi, xin anh rời khỏi nơi này trước, sau này tôi mời anh ăn cơm xin lỗi.”

Người nọ xem như có phong độ, khoát khoát tay đi xa.

Nguyễn Tương Nam đi tới bên cạnh xe, thở dài nói: “Anh ta là người nước này, nếu như anh ta báo cảnh sát, anh không thoát nổi.”

Vào giờ phút này lí trí Trác Diễm cũng bắt đầu trở về, cũng có thể nếu như chuyện còn tiếp tục sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, sẽ không thể xử

lí, anh mơ hồ cắn chặt hàm răng: “Cô thật đúng là rộng rãi, tùy tiện để người ta hôn như vậy, lần này hôn môi, lần sau có phải sẽ lên giường không? Cô cứ thích mọi việc thuận lợi như vậy, công khai quyến rũ.”

Nguyễn Tương Nam không khách khí chút nào giơ tay lên tát anh một cái.

Đời này Trác Diễm còn chưa bị ai đánh, huống chi còn ăn một cái tát ngay trước mặt người xem.

Anh thần thờ cầm thẻ mmowr cửa phòng, sau đó khóa cửa lại, thuận tay ném túi hành lí lên giường. Anh quả thật có loại tự giận mình có cảm giác vô lực.

Anh mơ hồ cũng biết rốt cuộc mình xảy ra chuyện gì.

Vậy mà cái kết quả này là anh không cách nào tưởng tượng được.

Anh tùy tiện vọt vào tắm, lại chỉnh máy điều hoà tới nhiệt độ thấp nhất, nhưng vẫn là cảm thấy nóng nảy khó nhin, lăn qua lộn lại ở trên giường không có cách nào ngủ.

Vừa nhắm mắt, chính là hình ảnh cô giơ tay lên tát anh, còn chưa phải đoạn tua chậm.

Anh lại lật người, thuận tay cầm di động đặt trên đầu tủ nhìn giờ, anh đã lăn qua lộn lại trên giường hai tiếng, lại không có chút nào buồn ngủ.

Đợi đến lúc thật vất vả mới bắt đầu nhắm mắt lại, ngoài cửa lại có người gõ cửa.

Anh âm thầm mắng, xuống giường đi mở cửa.

Mở cửa, đứng ngoài cửa chính là Nguyễn Tương Nam.

Nguyễn Tương Nam cũng đã thay quần áo, trên người có còn mùi thơm của sữa tắm. Sắc mặt cô có chút tái nhợt, đôi mắt mở thật to, con ngươi đen láy.

Trác Diễm hừ lạnh nói: “Cô còn tới làm gì?”

“Tôi có lời muốn nói với anh.”

“Tôi không có gì muốn nói với cô.”

Lần này, thái độ của Nguyễn Tương Nam lại khác thường, kéo cánh tay của anh từ phía sau: “Đừng giận, tôi lo lắng cho anh.”

“Không cần cô lo lắng cho tôi.”

Tối nay cô cũng cực kì kiên nhẫn: “Tôi thật lo lắng cho anh, lại nói cũng không phải chuyện lớn gì, cái người này sao lại tức giận lâu vậy.”

Trác Diễm quay đầu lại: “Thứ cho tôi nói thẳng, tôi không cảm thấy đó không phải chuyện lớn gì ——” còn chưa nói hết câu cô đã nhón chân lên, động tác vươn tay kéo xuống cắt đứt lời. Môi của cô rơi trên môi anh, tỉ mỉ miêu tả. Anh vốn muốn đẩy cô ra, nhưng một khi dính vào môi cô, phần uất và tức giận giấu tận đáy lòng không cách nào diễn tả cũng tiêu tán.

Anh giơ tay giữ eo cô, một tay đóng cửa lại. Cửa phòng tự động khoá lại.

Anh cuồng nhiệt hôn đối phương, cảm thấy cánh tay cô đang ôm lấy cổ mình, giống như là sắp chết chìm trong cơn ôn nhu này. Anh thò tay xuống dưới quần áo của cô, lục lọi quần áo bao quanh thân thể, phía dưới da thịt trắng nõn. Anh mang cô lão đảo đi tới bên giường, vây cô trong hai cánh tay. Thân thể của anh đè lên thân thể của cô, ngực cô dính sát anh, anh mắt của cô cũng bắt đầu thay đổi thành mông lung sương mù.

Nhìn ánh mắt của cô, nửa mở nửa khép, lông mi run rẩy, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, dịu dàng hỏi: “Tương Nam, có thể không?”

Không trả lời, bóng dáng của cô dần dần hoá thành làn khói trắng, bắt đầu từ từ tiêu tán.

Bỗng dưng Trác Diễm mở mắt ra, trong phòng khách sạn yên tĩnh, chỉ có âm thanh của máy điều hoà không khí. Anh nằm trên chiếc giường lớn, chán rối rắm, có một nửa đã rơi xuống đất.

Anh làm với cô trong mộng.

Anh ngồi dậy, chậm rãi xuống giường, kéo rèm cửa sổ sát đất, thành phố bên ngoài vẫn không ngủ, có thể thấy ngọn đèn dầu sáng ngời ở Luân Đôn ở phía xa.

Anh vốn không thích cái thành phố này, bây giờ lại càng không thể nào thích, anh cảm thấy mình giống như bị trúng tà.

Lúc trước anh cũng biết mình có hoài niệm với cô, nhưng lúc tỉnh tâm phân tích lại, tuyệt đối không thể nào là tình yêu —— tóm lại, mặc kệ là cái gì cũng không thể là tình yêu. Bây giờ nhìn lại, có thể là anh sai lầm rồi.

Quyết định sai lầm, cũng có thể lấy tài liệu mới để kí tên lại; nhưng tình cảm sai lầm, phải sửa lại như thế nào đây?

Buổi sáng chưa tới tám giờ, anh gọi điện thoại cho phục vụ khách sạn, đặt vé máy bay về nước giúp anh.

Trong lúc Nguyễn Tương Nam từ phòng thí nghiệm ra, Nghiêm Ương đã ngồi ở ghế dài ngay cửa trường học đợi cô, vừa chờ vừa chơi game. Cô có chút kinh ngạc hỏi: “Một mình em?”

Vẻ mặt Nghiêm Ương đau khổ, đáng thương trả lời: “Sáng sớm Trác Diễm liền bỏ em về nước..., nói là đột nhiên có chuyện quan trọng phải làm. Anh nói sẽ không tính sổ chị!”

Nguyễn Tương Nam cười nói: “Chẳng lẽ chị là người dẫn đường cho em cũng không hợp sao?”

Nghiêm Ương lập tức nở nụ cười có lúm đồng tiền xinh như hoa: “Em biết chị tốt với em nhất.”

Cái miệng nhỏ nhắn của cô bé này luôn ngọt. Nguyễn Tương Nam kéo cô đứng lên: “Đi tới khu trò chơi chơi được không?”

“Được, được.”

Hơn nữa còn không kén cá chọn canh, so với người nào đó còn đối phó tốt hơn nhiều.

Họ mua phiếu rất nhanh, hôm nay cũng không phải là chủ nhật, du khách cũng không nhiều. Họ ngồi ở trong bánh xe cao chót vót, chờ một khắc kia, cảnh vật bên ngoài cũng rất đẹp.

Nghiêm Ương lấy điện thoại di động ra, ý bảo cô kê mặt tới đây, sau đó điều chỉnh tốt góc độ máy ảnh, liên tục chụp chung mấy tấm, cuối cùng nói: “Em muốn tải hình lên, khiến mọi người ghen tị.”

Ai sẽ ao ước ghen tị cô chụp hình với chị mình?

Nguyễn Tương Nam không khỏi bật cười.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Bởi vì đặt vé máy bay quá gấp gáp, cuối cùng không đặt được chỗ tốt, toàn bộ chỗ ngồi hạng thương gia đều đã hết sạch. Trác Diễm đành phải đặt chỗ ở khoang phổ thông, mà chỗ ngồi ở khoang phổ thông thì chật chội, đối với hành trình bay khoảng mười hai tiếng đồng hồ, thật sự là một chuyến đi rất vất vả.

Anh ngồi ngay gần cánh máy bay, lúc trượt trên đường băng và cất cánh đều cảm thấy rung lắc đặc biệt mãnh liệt. Sau khi tiến vào quỹ đạo bay, anh mở laptop ra rồi lại sau đó lại nhanh chóng gấp lại, trạng thái này thật sự không cho phép làm việc.

Trong suốt hành trình bay, cả khoang đều là khoảng không gian đen kịt. Anh ngủ thiếp đi, nữ tiếp viên hàng không đi qua bên cạnh anh, điều chỉnh góc chần cho anh. Động tác của cô giống Nguyễn Tường Nam ở phòng bệnh đêm đó, động tác kéo góc chần cho anh rất giống, đều rất nhẹ nhàng, chỉ sợ đánh thức đối phương.

Anh nhớ tới mấy năm trước khi mẹ anh qua đời, bà cũng hay chỉnh lại chần cho anh, nhưng động tác này thường hơi mạnh, thậm chí có lúc sẽ làm anh tỉnh giấc.

Con người khi còn sống luôn luôn muốn đồng hành cùng một ai đó, nhưng nếu như điều đó không xứng đáng với tình yêu của một người thì sao?

Trở lại chốn thành thị quen thuộc, đúng vào thời điểm nóng bức nhất trong năm. Trác Diễm đang đợi dịch vụ phục vụ dành cho khách VIP của

sân bay, chờ nhân viên phục vụ mang xe của anh từ dưới hầm lên, áo sơ mi trên người anh đã bắt đầu thấm đẫm mồ hôi. Trong sân bay người đến người đi, ra ra vào vào, cho dù điều hòa nhiệt độ có mở thấp hơn, cũng không dập tắt được suy nghĩ không chính đáng đang diễn ra trong lòng anh.

Nhưng anh còn đang mặc một bộ đồ Tây được cắt may khéo léo cùng áo sơ mi màu đen.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ mang chìa khóa xe giao cho anh: "Trác tiên sinh, xe của ngài dừng ở bên kia, mời đi theo tôi."

Ra khỏi đại sảnh tới chỗ đậu xe, anh vừa ra khỏi liền cả người đầy mồ hôi, phía ngoài ánh mặt trời tràn ngập, vừa nóng nực vừa chói chang, mới có một lúc mà đã khiến người anh nóng lên.

Anh ấn nút điều khiển để mở cửa xe, nhân viên phục vụ lập tức giúp anh mở cửa: "Trác tiên sinh, hẹn gặp lại." Sau đó lại chu đáo đóng cửa xe lại giúp anh.

Trác Diễm gạt đầu một cái, khởi động xe, thuận tay mở điều hòa trong xe công suất cao nhất, để nhiệt độ ở mức thấp nhất, cuối cùng chậm rãi rời khỏi đây.

Anh ra khỏi đường cao tốc sân bay, suy nghĩ một chút thấy cũng không có việc gì làm, nên lái xe đến thẳng công ty.

Lúc anh vừa ra khỏi thang máy, quầy lễ tân và thư ký ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O, điều này làm cho tâm tình u ám tồi tệ của anh có dấu hiệu chuyển biến tốt lên một chút.

Anh đi tới trước cửa phòng làm việc của mình, chỉ thấy An Nhã đang vui đùa về phía màn hình điện thoại di động mỉm cười, dieenx ddan flee quy sddoon vốn là anh biết gần đây cô bắt đầu yêu đương, đối tượng là một

viên chức nhỏ, bây giờ đối với thế giới tình yêu cuồng nhiệt của mọi người trong lòng anh chỉ mang nỗi oán hận.

Anh chết cũng sẽ không thừa nhận từ lúc lên máy bay đến bây giờ trong lòng sinh ra cái loại cảm giác thất tình tan nát cõi lòng đó.

Trác Diễm đi tới bên bàn của cô, giơ tay lên nhẹ nhàng gõ một cái, lạnh lùng nói: "Đem cho tôi biên bản hội nghị ngày hôm qua."

Tay An Nhã run một cái, điện thoại di động rơi thẳng xuống đáy bàn.

Ông chủ nhỏ trở về mà không nói tiếng nào!

Không, đây không phải là trở lại trả phép trước thời hạn, rõ ràng ngày nghỉ của anh mới bắt đầu ngày hôm qua, nhất định là sáng nay cô bước xuống giường sai cách.

An Nhã vô cùng nhanh nhẹn lấy biên bản hội nghị ra, chạy vào phòng làm việc của anh.

Trác Diễm đang đưa lưng về phía cô điều chỉnh rèm che của cửa sổ lớn sát sàn.

Từ góc nhìn này của An Nhã, quanh người anh đều tràn ngập một loại hơi thở âm u và tà ác. Xem ra ngày nghỉ của cô không cánh mà bay rồi, cả tình cảnh của cô bây giờ cũng không lấy gì làm tốt đẹp, vốn dĩ cô còn định thừa dịp ông chủ nhỏ không có ở đây len lén làm biếng.

Cô đặt tài liệu nghiêm chỉnh ở trên bàn làm việc, lại cung kính hỏi: "Trác tổng, anh muốn uống gì không?"

Trác Diễm không quay đầu trả lời: "Một ly cà phê đen, cảm ơn." Anh thô bạo ấn chiếc điều khiển từ xa, rèm cửa sổ kéo đến một nửa thì dừng lại, liền vung tay một cái, ném thẳng điều khiển từ xa vào thùng rác: "Lập tức

bảo người tới sửa cái này, trong vòng nửa canh giờ không sửa được, về sau đừng ký hợp đồng với công ty này nữa.”

"." An Nhã ở trong lòng lệ rơi, thật là đáng sợ thật là đáng sợ.

Cô ra khỏi phòng làm việc của Trác Diễm, bên ngoài cửa phòng thư ký lập tức vây quanh, muốn tìm cô tám chuyện.

An Nhã vội vàng giơ tay ngăn cản, mạnh mẽ ngăn cản tất cả vấn đề mà họ chuẩn bị chất vấn: "Bây giờ đang trạng thái báo động đỏ cấp một."

Mọi người lập tức tản ra.

Cô gọi điện thoại cho công ty kỹ thuật, báo cho họ việc rèm cửa sổ tự động trong phòng làm việc của Tổng giám đốc bị mắc kẹt, rồi lại đi giúp Trác Diễm pha cà phê đen. Cô đoán rằng với tâm tình của anh hôm nay, mùi vị gì cũng uống không ra, cô cho lượng cà phê gấp đôi bình thường.

Tất cả đều là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Cô nhấc điện thoại dưới đáy bàn lên, tiếp tục nhắn tin: "Mới vừa rồi thật xin lỗi, đi ra ngoài một lát, bởi vì ông chủ đột nhiên trở lại."

Bạn trai lập tức trả lời: "Anh ta lại bắt nạt em sao?"

Lại? An Nhã nhú nhú mày, hình như trước kia cô cũng chưa từng oán trách ông chủ của cô, tại sao lại dùng cái từ này?

"Tâm tình của anh ấy không tốt lắm, nhưng trước mắt chưa có dấu hiệu bùng nổ."

Đối phương an ủi cô: "Nếu như công việc của em không được vui vẻ, thì từ chức về nhà đi, anh nuôi em."

An Nhã lập tức cười.

Thật ra thì cô cũng không nói cặn kẽ về công việc cho bạn trai, cũng không cho anh biết, cô cũng không chỉ là một thư ký bình thường, d;đ/l,q'đ mà là thư ký tổng giám đốc. Cả công ty từ trên xuống dưới, người dám tỏ thái độ với cô cũng không có nhiều: "Anh yêu, anh thật tốt."

Trác Diễm đi ăn cơm cùng cha.

An Nhã đợi nhân viên của công ty kỹ thuật cử người tới sửa rèm cửa sổ xong, mới sờ sờ cái bụng rỗng tuếch của mình, thư ký tổng giám đốc thật thật vất vả, cái gì cũng đến tay.

Cô quay trở lại bàn làm việc của mình, kéo ngăn kéo ra lấy một hộp sandwich ra, đang chuẩn bị cắn một miếng, thì thấy Trác Diễm đang cầm một bó hoa tươi và bóng bay khinh khí cầu từ trong thang máy đi ra.

Anh thảng đi tới trước bàn của cô, đặt bó hoa đặt ở trên bàn, để khinh khí cầu cùng với một hộp giấy nhỏ trước mặt cô: "Những thứ này có người đưa cho cô, tôi giúp cô ký nhận rồi."

Tâm tình của An Nhã tốt hẳn lên, ngắm nghía bó hoa, thắt khinh khí cầu ở chỗ tựa lưng ghế ngồi của cô, rón rén mở hộp giấy nhỏ kia ra, bên trong rõ ràng là bánh ngọt Napoléon cô thích ăn nhất.

Cô gửi tin nhắn cảm ơn: "Cảm ơn anh yêu, đồ anh đưa em nhận được rồi."

"Em thích là tốt rồi."

Cô đột nhiên giật mình, nhìn kỹ hộp bánh ngọt Napoléon một chút, đột nhiên hồn bay phách lạc, cô cố tình nhìn đi nhìn lại hai lần, vẫn là cùng một kết quả. Rõ ràng trên hộp bánh ngọt có địa chỉ cửa hàng, mà địa chỉ đó, chính là trụ sở của Tạ thị ở tầng dưới, chỗ của Tạ Duẩn Thiệu, đối thủ hiện tại của ông chủ nhỏ.

An Nhã sắp chết mất.

Cô vội vã nhét hết bó hoa bánh ngọt và khinh khí cầu vào trong ngăn kéo, cẩn thận gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Trác Diễm đã tiến vào trạng thái làm việc, ngẩng đầu lên nhìn thấy là cô, liền gật gật đầu nói: "Mời vào."

An Nhã đi vào, liền nói thẳng luôn: "Cái đó. Trác tổng, thật sự tôi có qua lại với nhân viên Tạ thị, nhưng anh ta không có vị trí quan trọng trong ngành, cũng không phải là cấp quản lý, chỉ là một nhân viên nhỏ nhoi bình thường. Tôi tin rằng anh ta không phải vì mục đích đặc biệt nên mới qua lại với tôi."

Trác Diễm ừ một tiếng: "Cho nên?"

"Hơn nữa tôi cũng chưa từng đề cập với anh ta nội dung công việc cụ thể của mình! Tôi thề, tuyệt đối không có, tôi vẫn luôn rất rất cẩn thận. Thật ra chúng tôi cũng không quá nói nhiều đến công việc." Trừ thỉnh thoảng sẽ oán trách tổng giám đốc phát tiền lương cho cô không nhân đạo cỡ nào.

Mặt Trác Diễm vẫn không chút biểu cảm: "Sau đó?"

An Nhã cúi đầu nói: "Xin Trác tổng đừng đi điều tra anh ta, tôi có thể bảo đảm anh ta không có bất cứ vấn đề gì."

Trác Diễm gật đầu một cái, dứt khoát trả lời cô: "Tôi sẽ không đi điều tra anh ta, chuyện này tới đây là hết." Cuối cùng, lại bổ sung một câu: "Không phải tôi tin tưởng người này, mà là tin tưởng cô, tôi tin tưởng cô sẽ có chừng mực."

Thật sự An Nhã cảm động rơi nước mắt, ngẩng mặt lên nhìn anh, chân thành nói: "Cám ơn ông chủ nhỏ."

Ông chủ. nhỏ. Lại gọi nhầm rồi.

Trác Diễm cũng chỉ cười cười, nụ cười rất ôn hòa: "Được rồi, cô có thể đi ra ngoài làm việc."

An Nhã trở lại bàn làm việc của mình bên ngoài, trở về chỗ nhớ lại nụ cười của ông chủ nhỏ, quả nhiên lớn lên đẹp trai chính là một vũ khí lợi hại, dù là tùy tiện cười một cái đều có thể làm cho người ta kích động muốn hét chói tai. Chỉ là cô cũng đã qua cái tuổi háo sắc đó, ngược lại nữ sinh hàng năm tới thực tập thấy Trác Diễm mỗi sáng một thân tây trang đen áo sơ mi trắng đi nhanh như gió từ trong thang máy ra ngoài, đều thầm hưng phấn một lúc.

Chỉ là cũng may, lần này có thể qua một cách dễ dàng.

An Nhã yên tâm thoải mái lấy cái bánh ngọt đó ra, cắn một cái, mùi vị quả nhiên không tệ.

Trác Diễm kéo ngăn kéo thứ nhất ra, rút một phần tài liệu từ trong túi ra, đưa thẳng vào máy cắt giấy. Thật ra thì anh biết An Nhã vừa mới bắt đầu yêu đương không lâu, thì phát hiện đối tượng của cô là nhân viên của Tạ thị. Mấy lần trước cô nhận được hoa, một hai lần là anh ký nhận, trên tờ ký nhận có địa chỉ tiệm hoa.

Anh đi qua trụ sở của Tạ thị rất nhiều lần xung quanh có cửa hàng gì anh tất nhiên không thể không biết.

Dĩ nhiên kết quả điều tra được, bạn trai An Nhã cũng đúng như cô từng nói, chỉ là một nhân viên IT cao cấp, gia cảnh rất đơn giản cũng rất bình thường, họ hàng ba đời đều không có quan hệ với người nào trong Tạ thị. Nhìn lý lịch sơ lược, người kia không phải gián điệp thương mại như dự đoán.

Chỉ là có chút không hiểu tại sao An Nhã lại cùng loại người đơn giản như này đơn thuần lui tới, đáng vẻ còn rất hạnh phúc.

Chỉ là đại khái mỗi người mỗi sở thích thôi.

Dù thế nào đi nữa anh mình cũng không hữu hảo đi nơi nào.

Tối giờ tan tầm, anh lấy điện thoại di động ra nhìn, chỉ thấy Nghiêm Ương đăng một trạng thái mới, dienn da nle quy do on là hình cô cùng Nguyễn Tương Nam áp mặt vào nhau selfie, phía sau là sân chơi Ma Thiên Luân.

Phía dưới một đám người nhàm chán vây xem ban đầu còn khen ngợi hai chị em đều rất đẹp, dần dần đề tài liền biến thành rốt cuộc là chị xinh hơn hay là em xinh hơn.

Cái thế giới này đúng là quá nhiều người nhàm chán.

Trác Diễm đóng luôn Microblogging lại.

Buổi tối khi trở lại ở căn hộ cao cấp của mình, anh lại mở ra trang Microblogging của Nguyễn Tương Nam ra xem, trên tường của cô lại rất yên tĩnh không có bất kì động tĩnh gì.

Coi như cô may mắn, không đột nhiên công bố bắt đầu yêu đương cùng người bạn cùng phòng gốc Hoa đó của cô. Tình yêu của mấy người hay ân ái đó đều dễ chết yếu, anh có chút cay nghiệt mà nghĩ.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Bởi vì tâm tình tồi tệ, ngủ thẳng đến lúc nửa đêm mới tỉnh lại. Trác Diễm tiện tay cầm lấy điều khiển ti vi và máy điều hoà không khí trên đầu giường, nhấn máy cái hạ nhiệt độ xuống.

Mùa hè này, quả thật làm cho người ta không có cách nào vượt qua nổi.

Anh trực tiếp cầm quyển tạp chí kinh tế và tài chính, quăng trên cửa sổ sát đất, tạp chí rơi xuống mặt đất rất nhanh, phát ra tiếng vang lớn. Anh xả được cơn giận một chút, cuối cùng có thể ngủ lần nữa.

Lúc sáng, điện thoại di động có thông báo của Blogging.

Anh mở ra xem, lại là Nguyễn Tương Nam đổi mới blogging, tìm anh không khỏi đập rộn lên, một mặt thầm nghĩ tốt nhất không phải là nội dung làm cho tâm tình anh xấu đi, một mặt hi vọng cô chịu người đàn ông khốn khiếp đó, như vậy anh sẽ không còn nhớ thương nữa.

Blogging của Nguyễn Tương Nam rất đơn giản, chỉ là một hình ảnh một nhánh hoa hồng, nhìn khung cảnh là ở bên trong vườn trường.

Buổi sáng đi tới công ty, vừa mới ngồi xuống bắt đầu công việc không lâu, cha anh lại gọi điện thoại kêu anh lên lầu.

Lần này Trác Hiến Dương ngồi trên ghế sa lon nói chuyện với anh: “Ngày hôm qua cha quên hỏi con, con và Nghiêm Ương đi Anh quốc nghỉ phé, sao mới có một ngày lại về?” Ông lấy một điều thuốc trong hộp thuốc,

thuận tay gõ một cái, dùng cái bật lửa đốt, lại hỏi anh: “Con cũng muốn hút một điếu sao?”

“Không cần.” Trác Diễm cũng không nghiện thuốc lá nhiều, cũng chính là trường hợp xã giao cần thiết sẽ hút một điếu, “Về chuyện nghỉ phép lần này, chính giữa xảy ra chút vấn đề, cho nên con liền về trước.”

Trác Hiến Dương có chút kinh ngạc, nhướng lông mày nhìn anh: “Về trước thời hạn phải có chuyện a.”

“Con cảm thấy Nghiêm Ương cũng không hợp với con, ” Trác Diễm cúi đầu, chậm rãi nói, “Cô ấy nhỏ hơn con tới bốn, năm tuổi, tuổi đời cũng nhỏ, con vẫn luôn xem cô ấy là em gái, không có biện pháp thay đổi thành thân phận khác.”

“Thật ra thì ta cũng cảm thấy con bé không thích hợp.” Trác Hiến Dương gật đầu tỏ sự đồng ý rất nhanh, “Cha nhớ con có phải không thích loại con gái như vậy không, con bé vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, chính là rất nhiều tâm tư, cũng không phải quan tâm nhiều đến con bé, nếu không thích thì thôi.”

Chợt Trác Diễm có một loại kích động của trò đùa dai, nếu như anh nói ra tên thì sinh trong lòng anh, có phải sẽ làm cho tất cả trấn định và bình tĩnh của cha mất hết không?

Anh nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng chưa có làm vậy.

Trác Hiến Dương vân vê khói trong tay nói: “Bản thân ta nghĩ, ta cảm thấy Lâm tiểu thư không tệ. Mẹ của cô ấy là người thân của Nghiêm gia, họ Lâm vốn gia thế trong chính trị, con không phải tốn thời gian trên người cô ấy. Hai người hiểu nhau, con cũng càng ngày càng thấy đối phương có ưu điểm.”

Trác Diễm miễn cưỡng nói: “Con cố hết sức thôi.”

Anh trở lại lâu đó, chỉ thấy mấy người phụ nữ phòng thư kí tụ lại nói chuyện phiếm, ngay cả anh đến cũng không phát hiện: “Cô xem năm nay lại thịnh hành trang phục cổ xưa, trang sức năm mới cũng thịnh hành lần nữa rồi.”

“Cô xem tôi cất giữ quyển tạp chí này ngay trang chuyên mục, coi như qua nhiều năm như vậy, lấy ra xem cũng rất tốt nha.”

“À, cô có cảm thấy bên mặt của người mẫu rất giống trưởng thư ký An?”

“Thật sao? Cái sống mũi và đường nét khuôn mặt thật sự có chút giống.”

Trác Diễm đi thẳng tới, lấy đi quyển tạp chí họ đang bàn tán: “Lúc đi làm vẫn còn nói chuyện phiếm, tịch thu.”

Nhóm thư ký đầu tiên sợ hết hồn, lại thấy bộ dáng của anh không giống tức giận, liền chuyển hướng: “Trác tổng, quyển tạp chí này rất lâu nha, bây giờ cũng không mua được, anh có thể không tịch thu quyển này không?”

Lại cò kè mặc cả với anh.

Trác Diễm khẽ mỉm cười: “Thế nào, tiền thưởng tháng này cũng không muốn?”

Nhóm thư ký lập tức giải tán như chim thú.

Anh cầm quyển tạp chí kia đi vào phòng làm việc, tiện tay ném lên bàn, tạp chí vốn đng lật tới một tờ, người mẫu trên tờ kia đối diện mỉm cười với anh.

Trác Diễm đột nhiên trở mặt, lại cầm quyển tạp chí đó trên tay, nhìn kĩ người mẫu được hoá trang làm mẫu. Đừng nói khuôn mặt bị hoá trang, cho dù hoá thành tro anh cũng nhận ra cô.

Đó là Nguyễn Tương Nam thật nhiều năm trước.

Ngược lại anh chưa từng nghĩ tới một vấn đề, là một cô gái mới học xong năm nhất đại học, xoay người chuyển nhà sống một mình, còn phải học học thêm bảy năm học y khoa, sao cô vượt qua được mấy ngày này? Anh nhìn thấy cô trong đại học, không phải cảnh vội vã đi học, chính là vội vã đi làm thêm, có lúc sẽ cảm thấy cô không che giấu bản tính thích tiền làm cho anh chán ghét.

Nhất là mùa hè năm đó, bọn họ xảy ra quan hệ đặc biệt, thậm chí cô còn khai triển buôn bán tin tức cá nhân và sự nghiệp của anh, chỉ là cuối cùng cũng không tính là quá phận, sau một thánh liên ngưng lại.

Anh giận cô cũng như chó đánh mèo, cũng rất dễ dàng tha thứ.

Nhưng không có phân tích qua, sao anh lại dễ dàng tha thứ cho cô như vậy.

Buổi tối làm thêm đến mười hai giờ hơn, Trác Diễm định tiếp tục ngủ lại trong phòng làm việc.

Trong phòng làm việc của anh có phòng tắm riêng, bởi vì bình thường sẽ qua đêm trong phòng làm việc, cho nên quần áo và đồ dùng tắm rửa rất đầy đủ. Anh tắm xong chỉ đồng hồ báo thức rồi đi ngủ.

Cũng không biết là không phải bởi vì lúc Nguyễn Tương Nam mang đồ ăn khuya đến đã ngồi qua rồi, rõ ràng anh rất mệt mỏi, vừa nằm xuống liền ngủ, cũng trở ngại cảnh xảy ra trong mộng không tốt lắm. Buổi sáng tỉnh lại chỉ thấy càng thêm mệt mỏi, giống như không có ngủ qua.

Quả thật giống như trúng tà.

Trác Diễm ngủ trên ghế sa lon ba ngày, thật không nhận được hàng đêm đều xảy ra mộng xuân như vậy —— rõ ràng mỗi giấc mộng kia bắt đầu cũng tốt, chỉ là ngồi tâm sự, nhưng trò chuyện một chút lại nói tới nội dung hạn chế. Hơn nữa trong mộng người đó còn hết sức ngaon ngaoxn dịu dàng, quả thật so với biểu hiện dịu dàng bình thường của cô tốt hơn gấp vạn lần,

Bây giờ anh có hai sự lựa chọn, loại thứ nhất là đổi ghế sa lon trong phòng làm việc, loại thứ hai là chỗ ngủ sau giờ làm thêm được đổi thành khách sạn gần đó.

Nếu lựa chọn đổi ghế sa lon, có chút không giải thích được hành động này, mà biện pháp này nhất định không có tác dụng.

Trác Diễm trực tiếp gọi cho An Nhã: “Cô giúp tôi đặt một phòng ở khách sạn Vạn Hào, chọn nơi yên tĩnh, tốt nhất là tầng cuối.”

Hiệu xuất xử lý công việc của An Nhã luôn rất cao, sẽ mang thẻ phòng tới đây rất nhanh.

Từ ghế sa lon trong phòng làm việc đổi thành khách sạn, cảnh một đêm đó cuối cùng cũng kết thúc.

Trác Diễm thở phào nhẹ nhõm.

Buổi sáng trên đường lái xe đi làm, thấy Nguyễn Tương Nam phát hiện thấy thiếu, hay là tiến hành tỉ mỉ với vương trường, toàn bộ góc độ hội tụ, nhìn anh chỉ muốn mắng chửi người.

Cũng không biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì —— mặc dù anh biết ý tưởng của cô với người bình thường rất khác nhau, nhưng sáng mỗi ngày đều duy trì thói quen chụp tất cả hoa, thật sự làm cho người ta không hiểu.

Không chỉ một mình anh không hiểu, mà những bình luận ở dưới cũng hỏi gần đây cô thế nào.

Khó có được Nguyễn Tương Nam trả lời: bởi vì, chỗ này chơi rất khá.

Bởi vì chỗ này chơi rất khá.

Chẳng lẽ cô biết mỗi ngày anh sẽ xem blogging của cô, cho nên cố ý gửi cái này để làm tiêu hao sự kiên nhẫn của anh?

Trác Diễm chống trán, mặc dù kết luận này có chút không thể tưởng tượng được, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể.

Nếu như anh thật sự muốn cùng cô ở một chỗ, thực tế đó không phải là vấn đề lớn, anh có năng lực có thể kiếm tiền, coi như thật sự lựa chọn cô, cùng lắm cha anh cũng chỉ có thể thất vọng mà không ngăn cản, chương ngại chân chính là bọn họ hiểu nhau quá ít, mà cô lại rất biết hành hạ anh.

— Không nói chuyện còn đỡ, anh lại nghĩ muốn ở chung một chỗ với cô?

Cái ý nghĩ này kinh sợ nhất rồi.

Nguyễn Tương Nam nghe xong báo cáo y học liền trở về chỗ ở, liền nhốt mình trong phòng. Cái người Anh gốc Hoa bị Trác Diễm đánh bầm mặt rồi cuộc cũng không nhìn ra rồi, cô vừa mới thấy anh còn có thể lúng túng, sau đó cũng thành thói quen. Bất quá xung quanh cô là hội học sinh đi du học, thỉnh thoảng đánh nhau vẫn điều đạt tình cảm bình thường, hơn nữa da cô dày, qua vài ngày liền quên đi chuyện này.

Hộ chiếu Nghiêm Ương đi du lịch cũng đến thời hạn, cô sẽ đưa con bé lên máy bay.

Người đến người đi trong đại sảnh sân bay, Nghiêm Ương hoàn toàn diễn vở kịch đưa tiễn, càng lúc Nguyễn Tương Nam lo lắng cô bé sẽ không kịp qua kiểm an.

Thật ra thì cũng là vận may của cô, bởi vì có Nghiêm Ương là em gái cùng mẹ khác cha của cô, mới có thể buộc cô với cái nhà này càng kiên cố thêm, lần đầu tiên chặt đứt thì không thành công.

Cô viết luận văn trên máy vi tính một lát, Skype đột nhiên nhắc nhở, là đến từ Diệp Trưng.

Cô nhận, chỉ nghe giọng nói của Diệp Trưng truyền tới trong tai nghe: “Hiện tại có một tin tốt và một tin xấu chuẩn bị nói cho cô biết, cô muốn nghe tin nào trước?”

Diệp Trưng cao hơn cao hai khoá, ban đầu một mực cùng cô chung sự phụ, biết đến nay cũng rất nhiều năm. Người người đều nói Diệp Trưng là quái thai, rõ ràng là gia cảnh rất tốt, coi như là tùy tiện kinh doanh, ít nhất cũng sẽ triển khai kế hoạch lớn, lại đi làm bác sĩ. Đại khái cô cũng là quái thai như thế, cho nên ngược lại bọn họ từ ngày thứ nhất liền không ngờ khí thể tương hợp.

Nguyễn Tương Nam suy nghĩ một chút, nói: “Hay là nói tin xấu trước đi.”

Từ trước giờ cô không có ôm hi vọng với tin tốt, đối với tin xấu năng lực chịu đựng cao đến kì lạ.

Diệp Trưng cười cười, tiếng cười rất dễ nghe: “Tin xấu là, người nhà của tôi dễ dàng tha thứ cho tôi đã đến độ cực hạn, bắt đầu bức hôn rồi.”

Nguyễn Tương Nam tâm tình đồng cảm vẫn không có giới hạn cuối: “Tin này không xấu, tôi bắt đầu mong đợi tin tốt.”

“Tin tốt chính là ——” Diệp Trưng cười đến vui vẻ, “Bị buộc cưới trong cái tổ hợp kia ra, ngoại trừ tôi, còn một người khác là cô. Chúng ta lại hợp tác vui vẻ rồi.”

Nguyễn Tương Nam không đề phòng, vốn là đang ngậm nước liên tục tiếp phun vào màn hình.

Diệp Trưng nghi ngờ hỏi: “Phản ứng kịch liệt của cô ngoài dự liệu của tôi một chút, thế nào?”

“Tôi căn bản không có đồng ý chuyện như vậy đi, ” Nguyễn Tương Nam lấy khăn giấy thu thập tàn cuộc một chút, “Hơn nữa, sao người nhà anh có thể nghĩ như vậy?”

“Bởi vì tôi rất nghèo, lương bác sĩ thật sự rất thấp, ” Diệp Trưng cười nói, “Mà cô thật sự là một lựa chọn hết sức thích hợp.”

“Nếu như anh nói nghèo, vậy tôi tính là gì?” Anh dù gì cũng là phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất, ít nhất tiền đồ vô cùng, như vậy so với cô làm gì? Chẳng lẽ đã rơi vào cấp bậc nghèo nhất sao?

“Tương Nam, suy tính một chút thôi.” Âm thanh của anh trầm thấp dễ nghe, lại hướng dẫn từng bước, “Bác sĩ với bác sĩ thật xứng như dây tây với sữa tươi vậy, vừa có thể giải quyết được vấn đề cá nhân, đồng thời cô cũng có thể giải quyết, cảm giác chúng ta đối với nhau vẫn vô cùng tốt, không phải sao?”

Nguyễn Tương Nam nói: “Cái người này thật không có thành ý, tôi giống như cái loại tùy tiện thích hợp với anh sao?”

“Cô mà không phải, mà tôi cũng không phải là. Chỉ là người khác sẽ không thể nào lấy cô, loại người như anh ta lẫn lộn trên thương trường đều quá thật tế.”

“Ai nói tôi sẽ cho anh ta cưới?” Nguyễn Tương Nam ôm cánh tay, “Không nói giỡn chuyện này, tôi biết chuyện ngay tám trăm năm, tôi cũng không phải ngu ngốc.”

Diệp Trưng đầu hàng: “Được rồi, coi như tôi nói bậy, tất cả đợi cô về hãy nói, trước báo cho cô, tránh cho lúc đó cô sẽ không ứng phó kịp.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Nguyễn Tương Nam rất nhanh cũng hoàn thành khóa trao đổi ở Anh.

Sáng sớm Trác Diễm mở ra đã thấy hình ảnh mới của cô, mọi góc độ ảnh cuối cùng từ hoa hồng đổi thành tường vi, rốt cuộc cô đổi với cây hoa tường vi có bao nhiêu oán niệm.

Nhưng hôm nay lại có không chỗ cùng, cách mấy phút sau, có thông báo tin nhắn, anh mở ra xem, lại là Nguyễn Tương Nam gửi tới: "Gần đây vẫn rất bận rộn sao?"

Trác Diễm nhìn chăm chăm vào mấy chữ nhỏ, nhìn đi nhìn lại mấy lần, khóe miệng cuối cùng nâng lên mỉm cười. Cô rốt cuộc không chịu đựng được phải tới tìm anh trước, cô nhất định phải thua. Dieenndkdan/Lúc bọn anh ở cạnh nhau, kỳ thật cũng giống như đang ở trên thương trường đàm phán chém giết, người không chịu được người kia trước chính là người thua. Tâm tình bất ổn hai tháng liên tục cũng đã có chút khởi sắc, thấy mấy cô thư kí không làm việc đàn ông tụ tập thành nhóm trước cửa tám chuyện, anh cũng cảm thấy họ hôm nay không quá đáng ghét.

Trác Diễm đi vào phòng làm việc của mình, mở máy vi tính làm ra bắt đầu xử lý công văn, thuận tiện nhắc An Nhã gọi điện thoại để cô thương lượng thời gian cùng thư ký của Tạ Duẩn Thiệu. Trong mắt anh Tạ Duẩn Thiệu cũng giống như tiểu tử không biết trời cao đất rộng. Tạ thị trong mắt anh cũng là một miếng thịt béo bở, chỉ cần có cơ hội, anh không ngại một phát nuốt trọn đối phương.

Sau khi sắp xếp mọi thứ xong, hơn một giờ đã qua. Anh mới cầm điện thoại di động lên, thông thả ung dung trả lời một câu: "Vẫn như vậy thôi."

Tỏ ra một phong thái lạnh lùng hoàn hảo.

Coi như bọn họ về sau muốn ở cùng nhau, cũng là phải cô thích anh nhiều hơn, anh nói thế nào cũng là một trong số những người đàn ông độc thân hoàng kim, điều kiện tốt lại không có ham mê bất lương, tuyệt đối không thể thất bại.

Nguyễn Tương Nam ngược lại trả lời rất nhanh, vẫn chưa tới một phút đã có tin nhắn mới: "Anh nên chú ý sức khỏe. Nhân tiện nói luôn, tôi sắp trở về."

Trác Diễm lại để điện thoại di động qua một bên, cho đến khi kết thúc toàn bộ công việc buổi sáng, mới ngẩn ngơ trả lời tin nhắn trước: "Bao giờ về?"

"Buổi sáng chủ nhật. Thế nào, anh có muốn tới đón tôi không?"

Anh dĩ nhiên không thể nào không tiếp thu được ám hiệu của cô. Trác Diễm trầm ngâm hồi lâu: "Xem tình hình đã, tôi cũng chưa chắc có thời gian rảnh."

"Không có rảnh coi như xong, dù sao giao thông ở sân bay cũng cực kì thuận tiện. Tôi đã mua quà ở Anh, chuẩn bị mang cho anh, cụ thể ngày nào đó nó sẽ đến với anh đúng giờ."

Tâm tình của Trác Diễm vô cùng vui vẻ thu lại điện thoại.

Gần tới lúc tan tầm, Diệp Ty tới tìm anh buổi tối đi chơi bóng, thấy tâm tình anh rõ ràng không tệ liền cười nhạo anh: "Thế nào, Nguyễn tiểu thư nhà cậu muốn về nước rồi, về sau tôi không thể tới tìm cậu chơi đùa nữa có phải không?"

Trác Diễm cởi bộ tây trang nghiêm chỉnh ra áo sơ mi cũng bỏ vào túi đựng quần áo cần giặt của tiệm giặt là, leeequhydonnn thay đồ đi đánh bóng: "Về sau cậu muốn tìm tôi đi chơi, nếu tôi muốn đi. Cô ấy cũng không quản được."

Diệp Tỷ chặc chặc hai tiếng: "Theo đuổi người ta cho bằng được, thì ra cậu có lại có lòng dạ này, may mà tôi không phải phụ nữ, đời tôi không thể yêu phải cậu. Tội lỗi tội lỗi, mệnh Nguyễn tiểu thư thật khổ."

Trác Diễm xoay người nói: "Rất rõ ràng, cô ấy không cần ta theo đuổi là có thể tới tay."

Thật ra thì trước kia anh đã từng hoài nghi rằng Nguyễn Tương Nam có thích anh hay không, ngược lại mỗi một lần cảm thấy chứng cứ xác thật, cô sẽ phủ đầu anh một đòn “đả kích trí mạng”, nhưng thật sự quá nhiều lần có chuyện trùng hợp như vậy? Lần một lần hai còn là trùng hợp, nhưng trùng hợp quá nhiều, thì trở thành cố ý. Anh cũng không phải là đứa trẻ mười tám tuổi đang bất mãn.

Mà lần này cô liên tục ở trên Microblogging đăng ảnh hoa cỏ, cũng là muốn gửi cho anh lời chủ động cầu hòa —— dù sao trước một ngày anh trở về nước bọn họ còn tranh cãi, cô thậm chí còn cho anh một cái tát. Cô nếu cảm thấy chơi đùa như vậy rất được, vậy hãy để cho cô tiếp tục chơi, nhưng là anh sẽ không bao giờ chịu bất kỳ ảnh hưởng gì nữa.

Một khi nghĩ đến cái điểm mấu chốt này, cả buổi tối có phải đối mặt với ba con trâu cũng đánh trơn tru.

Diệp Tỷ mệt mỏi tê liệt ngã xuống đất, thở mạnh nói: "Hôm nay trạng thái của cậu có hơi tốt quá thì phải, ăn xuân được hả?"

Trác Diễm cười nói: "Cậu dĩ nhiên không hiểu tâm tình của tôi, tôi cùng với cô ấy nhiều năm như vậy, vẫn luôn không sao thẳng nổi, nhưng bây giờ tôi muốn lập tức đòi lại cả vốn lẫn lãi, dĩ nhiên tâm tình tốt."

di@en*dyan(lee Mặc dù còn không suy nghĩ kỹ lưỡng, về sau phải có cách thức chung sống như thế nào, tóm lại chắc sẽ không quá tệ.

Anh cũng tự tin có thể kiểm soát được mọi việc.

Một quá trình thuần phục khốn kiếp, cũng có thể cực kỳ thú vị.

Diệp Tỷ lắc đầu một cái: "Tôi thật sự không hiểu. Không phải anh em muốn cố ý phá đám cậu, cậu không cảm thấy ý nghĩ của cậu thật sự quá phức tạp sao? Thực tế chính là cậu thích cô ấy, hiển nhiên cô ấy cũng thích cậu, sau đó vui vẻ ở bên nhau không phải tốt hay sao? Coi như trong tương lai một ngày kia thật sự cảm thấy không hợp, vẫn là có thể làm bạn bè."

Trác Diễm nói: "Đó là cậu không biết Nguyễn Tương Nam, tôi nghĩ kỹ rồi nếu tôi bình tâm hòa khí cùng cô ấy chung đụng, nhất định cô ấy đề đầu tôi khắp nơi, vẫn luôn là như vậy. Không muốn bị cô ấy áp chế không cự nự mình, sẽ phải có chiến lược ứng chiến."

Diệp tỷ quả thật bị anh xoay chóng mặt : "Được rồi được rồi, xem như tôi chưa nói qua những lời vừa rồi, tôi là không hiểu được suy nghĩ của mấy người các cậu, tư tưởng thế nào cũng phức tạp như vậy ."

Buổi sáng chủ nhật, anh đúng giờ đến sân bay, chuyến bay quốc tế bình thường sẽ không đến trễ, anh đến chuyến bay đã hạ xuống rồi mới từ trong nhà xe đi tới đại sảnh của sân bay.

Chủ nhật tới người du lịch cũng rất nhiều, đoàn hướng dẫn du lịch nhận người du lịch rồi rút gior bảng hiệu chờ ở lối đi an toàn.

Trác Diễm đợi trong chốc lát, liền thấy nhóm du khách đầu tiên qua cửa kiểm an ninh đi tới, Nguyễn Tương Nam cũng đột nhiên ở trong đó. Dáng vẻ có chút mất kiên nhẫn, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, rất nhanh liền nghe thấy âm thanh chút kinh ngạc của cô ở bên tai vang lên: "Trác Diễm, không phải là anh bảo hôm nay không rảnh sao?"

Anh ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô đứng ở trước mặt mình, mặc một bộ váy màu xanh đậm dệt kim hở cổ, tay áo hơi phồng lên, lộ ra cổ tay trắng muốt, màu xanh lá cây đặc biệt thích hợp với cô. Nguyễn Tương Nam mỉm cười nói: "Ừm, anh thật ra không phải đến đón tôi ?"

Trác Diễm cách hàng rào kim loại cùng cô đối diện nhau, phía sau lưng khách rồi rút đi qua bên người cô. Thời điểm anh nhìn vừa nhìn thấy cô, loại cảm giác đó có chút không tốt lắm, giống như tế bào khô cạn mấy tháng đột nhiên lại hút đủ dưỡng khí, thế giới đẹp đẽ hiện ra, (lee^qu.donnn), khiến anh sinh ra một loại thế giới mà bối cảnh màu sắc đều có cảm giác rục rờ. Anh không chế nét mặt của mình xong, cực kỳ dè dặt trả lời: "Tôi tới đón hộ khách, chỉ là thuận tiện cho cô đi cùng theo một đường cũng không phải là không thể."

Nguyễn Tương Nam lại cúi đầu nở nụ cười: "Anh có thể không cần nghiêm túc như vậy hay không , dù gì dáng dấp đẹp trai cũng như vậy, cười nhiều không tốt sao?"

"Quà cô nói tặng tôi đâu?"

Nguyễn Tương Nam từ lối đi đi ra, cúi đầu lục trong túi một lúc, lấy ra một cái hộp nhỏ: "Tôi biết anh không thiếu thốn cái gì, nên chọn cái này."

Trác Diễm nhìn một chút trên cái hộp logo, là khuy tay áo Armani, khuy tay áo nhãn hiệu này là phiên bản số lượng hạn chế, trong tủ treo quần áo chỗ anh ở đều có rất nhiều cái như vậy, nhưng mà đối với loại người Nguyễn Tương Nam mà nói, chịu tiêu số tiền này mua quà, cũng coi là khó có thể: "Cám ơn."

Anh bỏ cái hộp vào trong túi, anh nhìn cô trong chốc lát, rồi lại có chút trầm mặc.

Nguyễn Tương Nam lại không nhịn được cười nói: "Anh hôm nay làm cao vậy? Trước kia chưa từng thấy anh nghiêm túc như vậy." Mặc dù là cô

đang nói lời oán trách, nhưng mà giọng nói lại như đang làm nũng, để cho anh không khỏi có điểm tinh thần xáo trộn.

Trác Diễm duy trì dáng đứng cao lớn, định nói, chợt nghe có người nói bên cạnh: "Tương Nam, thì ra đây là nguyên nhân cô ra sớm à? Đều là người này nhất định lái xe, lại lái chậm như vậy, tôi đã sớm nói để Diệp chủ nhiệm nói."

Sống lưng Trác Diễm cứng đờ.

Chỉ thấy Nguyễn Tương Nam chạy tới hai bước, ôm người phụ nữ vừa nói chuyện kia một cái: "Tôi rất nhớ cô cùng các y tá."

Y tá trưởng là đẩy cô ra: "Tôi không nhớ cô chút nào hết, lúc không có cô sẽ không nhân thêm phiền phức cho tôi, không biết có bao nhiêu phần vui vẻ."

"Tại sao như vậy?" Nguyễn Tương Nam cau mày, "Làm người không thể ăn ở hai lòng như vậy, mặc dù chị ngoài miệng nói không muốn, thật ra thì trong lòng cực kỳ thành thực."

Y tá trưởng hiển nhiên bị cô chọc cười: "Cái người này nói năng lộn xộn gì vậy?"

Trác Diễm xoay người, chỉ thấy cô mỉm cười, cùng đám đồng nghiệp trong bệnh viện kia chuyên tâm hàn huyên, ngôn ngữ lại không mất đi sự thân thiết, da.nlze. tuyệt đối không phải là cái chuyện làm qua loa cho xong....anh chưa bao giờ biết nhân duyên của cô lại tốt như vậy, trong trường hợp này cảm giác quá mức không khỏe, không phải anh muốn thấy.

Cuối cùng đi lên trước chính là Diệp Trương, anh mặc quần áo bình thường, nốt ruồi lệ khóe mắt kia càng làm cho dung mạo của anh tăng thêm phần quyến rũ mê hoặc, anh có chút lười biếng mở miệng: "Tất cả mọi

người đều muốn đến đón em, nên tôi dẫn bọn họ tới. Nhưng muốn ôn chuyện vẫn nên đổi địa điểm thì hơn."

Nguyễn Tương Nam xoay người, hướng về phía Trác Diễm nói: "Vậy chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại."

". Được, hẹn gặp lại."

"Trác Diễm?" Diệp trưng quay đầu, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ "Anh tới đây làm gì?" , "Anh cũng tới đón cô ấy sao?"

Nguyễn Tương Nam thay anh trả lời: "Anh ấy tới đón khách hàng."

"Tới đón khách? Thì ra là như vậy." Diệp Trưng trước khi đi còn nhìn anh cười cười sâu xa.

Cái kiểu cười có chút xấu xa đó quả thật khiến Trác Diễm nội thương, nhưng là để cho anh thực sự nội thương, Nguyễn Tương Nam thứ người như thế lại có quan hệ không tệ với bạn bè đồng nghiệp, thậm chí bọn họ còn tới sân bay đón cô, mà cô cũng cũng không chút nào mà lưu luyến đi theo bọn họ.

Anh xuống gara để xe, toàn bộ tâm tình lúc đầu đều đã bị phá hỏng, lấy một hộp thuốc từ trong vali ra, đốt một điếu, chất nicotin khiến cho tâm tình đen tối trong anh có thể bình phục một chút. Anh dập mẫu thuốc lá, lái xe về trung cư.

Anh đẩy cửa đi vào, quả thật sinh ra ý nghĩa có phải mình đi nhầm chỗ hay không.

Chỉ thấy trong phòng khách để ba rương hành lý nhỏ, cái rương này đều vẫn là mở ra, đồ vật bên trong ném đến khắp nơi. Phòng cất video audio thì truyền ra từng tràng âm thanh của trò chơi chém giết, anh đi tới

cửa, chỉ thấy Diệp Tỷ nằm vắt vẻo ở trên ghế sa lon, nhấn game controller tạch tạch.

Diệp Tỷ nhìn anh một cái, dùng giọng cổ nời: "Diễm diễm ca ca, người ta bị người trong nhà đuổi ra ngoài..., liền lập tức tới tìm huynh nương tựa, ngàn vạn lần hãy thu nhận đệ."

Trác Diễm mặt không chút thay đổi nói: "Bị đuổi ra ngoài?"

"Đúng vậy, đúng vậy, " Diệp Tỷ để game controller xuống, đổi thành giọng điệu bình thường, "Cậu không phải không biết gần nhà ta khốc liệt đến mức nào, chị tôi đang đòi ly hôn với ông tỷ phủ kia, trước kia tất cả mọi người nói bọn họ rất xứng đôi quả thật chính là kết hợp dâu tây với sữa tươi vậy, nhưng ta cảm thấy bọn họ có vấn đề."

Chồng của chị Diệp là người điều hành Tạ Thị Tạ Duẩn Thiệu.

Nếu là đặt ở tình trạng bình thường, anh đối với tin tức này nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú.

Đáng tiếc hôm nay anh hoàn toàn không có cái tâm tình này.

Diệp Tỷ nghiêng đầu nhìn anh một hồi, chợt nghĩ đến một vấn đề quan trọng: "Cậu không phải là đi đón cô ấy sao? Chẳng lẽ máy bay tới trễ? Tại sao không có màn sau?"

Nói đến đây Trác Diễm liền phát bực, nhưng nguyên nhân căn bản không thể nói ra khỏi miệng, anh cũng không tin Nguyễn Tương Nam không nhìn ra anh nói đến đón khách hàng là một lý do, người khách hàng nào đáng giá anh đang cuối tuần lễ nghỉ đến sân bay tự mình đón người?

"Tôi tới dọn dẹp ít đồ đã." .qu;ydo/nn Trác Diễm suy nghĩ một chút, nhắc nhở anh một câu, "Bên trong hộp danh thiếp màu đen có số điện thoại

quản lý tòa nhà, cậu gọi điện thoại cho họ, mỗi ngày họ để nấu cơm và dọn dẹp phòng."

Diệp Tỷ lập tức lộ ra vẻ mặt đã hiểu, phất tay một cái: "Yên tâm, tôi sẽ không đem mình chết đói. Cậu có muốn vui vẻ chơi đùa, muốn kích tình như lửa?"

Trác Diễm ở trong lòng khẽ nguyên rửa một câu, xoay người đi vào phòng ngủ thay quần áo rồi ôm một loạt quần áo xuống, nhét vào trong rương hành lí. Còn kích tình như lửa, anh hiện tại chỉ có lòng tràn đầy lửa giận cũng không biết làm như thế nào phát tiết.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Nguyễn Tương Nam theo mọi người ăn hải sản ở nhà hàng, buổi chiều lại đi KTV ca hát, cuối cùng các đồng nghiệp còn coi như có nhân tính, không định ca hát vui đùa cả đêm, cô vừa mới ngồi gần 12 giờ bay, vẫn còn đang bị chệnh lệch múi giờ, bây giờ mệt mỏi đến mức chỉ muốn về nhà nằm lỳ trên giường không dậy nữa.

Diệp Trưng thấy cô càng về sau càng ngáp ngáp dài, liền đẩy cô một cái: "Có muốn về trước không?"

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái: "Đợi mọi người cùng về."

Diệp Trưng ngược lại đứng lên trước, áy náy nói: "Tôi đột nhiên có chút việc phải đi trước, không thể tiếp tục, bữa này tôi mời, đến lúc đó mang hóa đơn tới cho tôi."

Y tá trưởng lập tức lấy ra một ly rượu nói: "Nếu là Diệp chủ nhiệm mời khách, mọi người chúng tôi không khách khí nữa."

Diệp Trưng đi tới cửa phòng, quay đầu hỏi: "Tương Nam, tôi với cô thuận đường, có thể đưa cô đi một đoạn, cô có muốn đi bây giờ không?"

Anh cho cô một lối thoát, đương nhiên là cô có thể nhận ra được, liền chào tạm biệt với mọi người, đi ra ngoài.

Diệp Trưng khởi động xe, thấy cô tựa vào cửa xe, dây an toàn cũng không thắt, liền nhắc nhở cô: "Ồ Anh có thể không cài dây an toàn sao?"

Nguyễn Tương Nam giơ tay thắt dây an toàn, lại ngáp một cái: "Biết rồi."

Diệp Trưng vừa lái vừa gõ gõ ngón tay, cách chốc lát đột nhiên hỏi: "Cô và Trác Diễm. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì."

"Đừng lúc nào cũng chèn ép anh ta như vậy," anh đánh tay lái, đạp chân ga, đánh lái chuyển hướng vào đường lớn, "Có những lúc quá đáng quá cũng không được."

"Lời anh nói tôi không hiểu."

"Cô nghe không hiểu?" Diệp Trưng cười một tiếng, "Tôi thấy cô là đang giả vờ không hiểu? Tôi thừa nhận, cô đối với ai cũng không tệ, die,n; da.nlze đối với tôi cũng không tồi, nhưng chỉ riêng đối với anh ta thì không tốt, kỳ thật tôi cũng thấy rất hâm mộ anh ta."

Nguyễn Tương Nam không muốn tiếp tục đề tài này, nên qua loa nói: "Cái này thì có cái gì đáng hâm mộ, chẳng lẽ anh muốn tôi đối xử với anh bằng thái độ tệ hại đó anh mới vui mừng?"

"Không biết." Diệp Trưng trả lời thẳng thắn, "Thái độ của cô xấu xa như vậy, tôi chỉ có thể xin miễn thứ cho kẻ bất tài."

Anh đưa cô về gần đến nhà, lại nói: "Đúng rồi, chị tôi và anh rể muốn ly hôn."

Nguyễn Tương Nam biết anh cũng không phải là người thích tám chuyện, đột nhiên nói một câu như vậy, nhất định anh có ý nghĩ sâu xa, liền quay đầu, tiếp tục chờ đợi anh nói tiếp.

Ai ngờ Diệp Trưng nhếch miệng mỉm cười: "Không phải chuyện trong dự liệu sao? Yêu còn có thể chia tay, kết hôn còn có thể ly hôn, không có quy định nhất định buộc hai người chung một chỗ thì không thể."

Nguyễn Tương Nam thử dò xét nói: "Ý của anh là ——"

"Cân nhắc đề nghị của tôi ngày hôm đó?"

Cô và Diệp Trưng trở thành một đôi, hình như từ bên ngoài nhìn vào cũng không có gì không được, miễn cưỡng coi như không được thì lý do chính là đi làm tám giờ thường xuyên mặt đối mặt, tan làm còn phải tiếp tục mặt đối mặt, như vậy rất dễ buồn chán. Nhưng là bọn họ tác phong giống nhau, đôi bên cũng tính là hiểu biết lẫn nhau, nếu như về sau cùng chung sống cũng sẽ không quá tệ.

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái: "Thật xin lỗi, tôi không thích chấp vá. thành ý tối thiểu, cũng phải là anh có chút thích tôi mới được." Cô không hiểu lắm suy nghĩ bây giờ của Diệp Trưng.

Diệp Trưng mỉm cười chào tạm biệt với cô: "OK, chờ lúc nào cô có suy nghĩ khác hãy nói lại với tôi."

Cô đâu có suy nghĩ gì, đối với Diệp Trưng cô ý nghĩ bất thường gì cũng không có.

Trác Diễm cuối cùng cũng đành phải về khách sạn, vừa vào cửa sảnh, thì có quản lý khách sạn tiến đến thăm hỏi anh: "Trác tiên sinh, anh xem tối nay sắp xếp thực đơn như thế nào?"

Trác Diễm vội vã nhìn lướt qua, vuốt cằm nói: "Cứ như vậy đi."

Hiện tại chỗ ở của anh bị tu hú Diệp Tử chiếm tổ chim khách, nhà mình lại không thể về, phụ thân của anh có vợ mới, vợ mới chênh lệch tuổi

tác với anh cũng không lớn, tóm lại về nhà ở không tiện lắm, cuối cùng chỉ có thể ở khách sạn.

Anh ngồi bên cửa sổ sát đất, trên bàn trà trước mặt là đồng công việc cùng cái máy tính đang hoạt động, những suy nghĩ không đâu ngập trong đầu, cho dù vận dụng tất cả khả năng kiểm chế vẫn không thể tìm ra cách tập trung tinh thần. Ize.qu;ydo/nn Trác Diễm day day huyết thái dương, chợt đứng lên, lấy chìa khóa xe từ trong áo vest đang treo trên giá ra, lại ra khỏi phòng.

Anh rất nhanh đã tới chỗ ở của Nguyễn Tương Nam, dọc theo cầu thang đi lên, đi tới một nửa, lại ngừng lại, suy nghĩ một chút lại quay người lại đi —— lúc này hấp tấp đi tìm cô, rõ ràng chính là biểu hiện thất bại, coi như tự làm khổ mình cũng không như vậy.

Nhưng khi anh đi tới dưới bậc thang cuối, lại dừng bước.

Bên ngoài sắc trời còn sáng, nhưng cũng đã đến bữa tối. Có nhà đình bà chủ nhà đi đón trẻ về nhà, đi qua bên cạnh anh, lại không nhìn được quay đầu lại nhìn.

Trác Diễm cảm thấy phiền não không chịu nổi, lấy bao thuốc với cái bật lửa từ trong túi ra, châm lên hít một hơi, lại bị khói thuốc làm cho sặc. Anh đứng ở nơi đó, nhìn một đoạn tro thuốc lá dài rơi xuống dưới, lại vương trên mặt đất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, có người từ trên lầu đi xuống, kinh ngạc kêu tên của anh: "Trác Diễm?"

Nguyễn Tương Nam đứng ở trên cầu thang, tay xách theo túi rác, tóc tùy ý buộc ra sau gáy, lộ ra cái cổ nhỏ trắng nõn. Cô đi tới trước mặt anh, lại nói: "Anh tới tìm tôi?"

Trác Diễm nói: "Không phải, tôi đi bây giờ." Vừa mới xoay người liền cảm thấy khuỷu tay bị giữ lại, anh định bước tiếp nhưng không thể bước nổi. Anh đứng ở đó, chờ đợi cô giữ lại, nhưng đợi một lúc lâu, người sau lưng vẫn không nói một câu.

Anh cầm cổ tay cô, kéo tay của cô đang nắm khuỷu tay của mình ra: "Tôi đi đây."

Nguyễn Tương Nam vội kéo cánh tay của anh lần nữa: "Khụ khụ, cái đó —— anh ăn cơm tối chưa?" cô không đợi anh trả lời, lại nói: "Tôi hôm nay tự làm cơm, mùi vị cũng không quá tệ. Anh đợi tôi, tôi mang rác xuống lầu đổ rồi sẽ trở lại." Nói xong, liền đi qua anh.

Cô rời đi rất nhẹ nhàng, rất nhanh biến mất ở khúc ngoặt của hành lang.

Trác Diễm đứng ở nơi đó, thu lại thuốc lá cùng cái bật lửa, ôm lấy tay đợi. Nguyễn Tương Nam quay trở lại rất nhanh, anh trên cao nhìn xuống hướng cô giương cằm lên: "Cô chậm thật đấy."

Nguyễn Tương Nam lúc quay lại còn phải chạy, còn đang thở dốc: "Tôi phát hiện phong độ đàn ông của anh chưa bao giờ dùng với tôi."

Trác Diễm đi theo cô đi lên lầu: "Bởi vì tôi biết cái gì gọi là mỗi người mỗi khác."

Nguyễn Tương Nam đi qua lầu bốn thì thấy cửa phòng mở ra, Tư Hướng từ bên trong thò đầu ra: "Mẹ tôi mới vừa rồi còn nói hôm nay chị trở về, có muốn tới nhà tôi ăn cơm không?"

Anh rất nhanh thấy người phía sau cô, đứng thẳng người. Trác Diễm cũng dừng bước, nhìn xuống hàng hiên phía dưới. Tư Hướng cười cười với Nguyễn Tương Nam, kéo dài âm thanh làm nũng: Dieenndkdan/ "Trước chị

nói muốn tặng tôi quá, chẳng lẽ chị quên rồi sao?" Lúc nói chuyện, còn liếc Trác Diễm vài lần.

Trác Diễm khoanh tay, nhìn sang hướng khác, làm như không nghe thấy.

Nguyễn Tương Nam nói: "Dĩ nhiên vẫn nhớ, hơn nữa chị cũng không quên trước khi đi tặng em mấy quyển sách bài tập, chị còn nói, chờ chị trở lại sẽ kiểm tra bài tập của em."

Mắt Tư Hướng đảo một vòng, nói: "Nếu như tôi nói tôi đã làm xong, chị sẽ thưởng cái gì?"

"Em muốn phần thưởng gì?"

"Đương nhiên tôi muốn —— ừm, hiện tại không nói cho chị, chờ lần sau không có người ngoài tôi sẽ nói cho chị nhé." Tư Hướng ở trên môi giơ ngón trỏ lên, hướng cô trừng mắt nhìn. Khuôn mặt Tư Hướng thanh tú, lại trẻ tuổi, làm nũng cũng đáng yêu.

Trác Diễm ở trong lòng khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Tiểu tử này khiêu khích anh.

Nếu anh bị khích bác, mới không bình thường.

Nguyễn Tương Nam chào tạm biệt với Tư Hướng, quay đầu nói: "Hôm nay anh trông khác khác, tự nhiên mặc quần áo bình thường." Cô cảm thấy từ một khía cạnh khác mà nói, nghị lực của Trác Diễm thật không thể so sánh với người bình thường, cho dù là dưới ánh nắng chói chang, hay trong lúc đang làm việc hợp hành công tác, anh đều có thể mặc tây trang nghiêm chỉnh, kể cả lúc đó không có điều hòa đi chăng nữa.

"Vốn là định đi đánh bóng, kết quả nhân lực không đồng đều." Tóm lại, anh tới đây chỉ là do thuận đường, không phải cố ý sang đây thăm cô.

Nguyễn Tương Nam vô cùng nể tình không vạch trần anh: "Như vậy a."

Cô mở cửa phòng, nghiêng người để cho anh đi vào trước, lại xoay người giúp anh cầm giày, rót Hồng Trà cho anh: "Hồng trà tốt cho dạ dày, là lần trước bệnh viện đi du lịch mua về, anh uống thử xem."

Trác Diễm nhìn khí nóng lượn lờ quanh ly trà trước mặt, cách chốc lát mới cầm lên tay, uống một hớp.

Nguyễn Tương Nam xoay người đi phòng bếp chuẩn bị cơm tối, cô vốn là làm chỉ một mình ăn, bây giờ thêm một người nên cô xào thêm chút đồ ăn, bưng ra mang lên bàn.

Trác Diễm nhìn món cá trích nướng trên bàn, bỗng nhiên nói: "Mẹ tôi lúc còn sống, cũng thường làm món này cho chúng tôi ăn. Bà cảm thấy mấy món ăn ở nhà hàng cao cấp chẳng ra sao."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười, đưa đũa cho anh: "Vậy anh có muốn nếm thử tay nghề của tôi một chút hay không?"

Trác Diễm nhận lấy chiếc đũa, kẹp cái đuôi cá, rút cái xương ở giữa ra, gắp lên một miếng bên trên, bỏ vào miệng. /leeequhydonnn Nguyễn Tương Nam biết anh từ trước đến giờ đều tuân theo lễ nghi bàn ăn đã được dạy, lúc ăn cơm nhất định không nói câu nào, nhưng vẫn là hỏi anh: "Anh thấy thế nào?"

"Coi như là khá lắm rồi, chính là cá trích nhiều xương, ăn phiền toái."

Nguyễn Tương Nam gắp lên một miếng cá trích, cẩn thận gỡ từng cái xương ra khỏi miếng thịt, bỏ hết sạch xương cá rồi đặt vào bát của anh:

"Phàm là mùi vị tốt, khi ăn đương nhiên sẽ có chút phiền toái. Nhưng mà điều này cũng rất đáng, anh nói đúng không?"

Trác Diễm nhìn cô, ánh mắt có chút kỳ quái.

Nguyễn Tương Nam cảm thấy anh đang nhìn cô, ngẩng đầu lên anh một cái: "Thế nào?"

"Không, không có gì." Anh hít thở sâu rồi thở ra, chậm rãi hỏi, "Nếu như ngày mai cô có rảnh rồi —— ý tôi là sau khi cô tan ca, tôi tới đón cô."

"Ngày mai?" Nguyễn Tương Nam ngần ra, "Nhưng ngày mai tôi không rảnh."

Trác Diễm chỉ cảm thấy lại bị cô giáng cho một cái bạt tai, nhưng bổ sung thêm một câu đe dọa: ". Không rảnh thì thôi."

Nguyễn Tương Nam lại nói: "Ngày mai tôi phải trực, mấy ngày sau đó đều được nghỉ, ngày kia được không?"

"Ngày kia chưa chắc tôi đã rảnh." Trác Diễm giơ tay lên cởi chiếc cúc đầu tiên của áo sơ mi, khó khăn thở ra một hơi, đối mặt với cô, mới biết hình như ngoại trừ chế giễu và châm biếm nhau ra, giữa bọn họ chẳng có đề tài nào để nói. Bất kỳ ai biết nhau một khoảng thời gian lâu như vậy, cũng sẽ không mất tự nhiên thành ra như này.

Nguyễn Tương Nam tiếp tục giúp anh gỡ xương cá, đáng vẻ cúi đầu rất là dịu dàng.

Khẩu vị của anh từ trước đến giờ rất khó chiều , nhưng tay nghề của cô không tệ, cơ hồ ăn hết mấy món ăn trước mặt, cũng ăn hai bát cơm. di@en*dyan(Anh yên lặng ăn cơm xong, không nói lời nào, qua bên kia an vị, nhìn cô ra ra vào vào bận rộn.

Dáng vẻ lúc đi lại của cô, lúc đi qua đi lại khiến làn váy dịu dàng vuốt ve bắp chân của cô, vẽ phác thảo ra đường cong tuyệt đẹp. Mà cô cũng để lộ ra đường cong tao nhã sau gáy, khiến cho anh không nhìn được hồi tưởng lại nụ hôn năm đó, cái ý nghĩ này thật là khiến người ta khó có thể mở miệng.

Nguyễn Tương Nam lại rót thêm trà cho anh, nghiêng đầu nhìn anh: "Trên mặt tôi không có cái gì chứ? Ánh mắt của anh nhìn tôi thật sự rất kỳ lạ."

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cô cách gần như vậy, cũng có thể thấy lông mi căn căn của cô rõ ràng, Trác Diễm cố gắng dời lực chú ý khỏi đôi môi cô, vẫn ngăm nhìn hoàn cảnh xung quanh, chỉ thấy trong góc phòng khách bày một cái điều khắc gì đó, dùng tấm vải bố che phủ cực kỳ chặt chẽ.

“Đây là cái gì?” Cuối cùng anh cũng tìm được đề tài để đổi.

Nguyễn Tương Nam nhìn theo ánh mắt của anh, nhất thời không thể trả lời.

Trác Diễm đi tới góc bên cạnh, giơ tay vạch lên tấm vải bố, vật ở dưới lộ ra, cũng là mô hình thân thể con người, sự đặc biệt giữa hai chân nói rõ đây không phải là thân thể phụ nữ. Anh buông tấm vải bố chống bụi, xoay người, có chút tức giận bưng bưng: “Đây là cái gì?”

Nguyễn Tương Nam bị phản ứng của anh làm cho ngẩn ngơ.

“Cô là con gái, để loại vật này trong nhà, chẳng lẽ không biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào?” Anh cũng biết phản ứng của mình thật buồn cười, giống như người chồng bảo thủ biết được nhược điểm của vợ, nhưng vừa nghĩ tới nhà cô chứ một loả thể - mô hình nam, liền không nhịn được.

Nguyễn Tương Nam im lặng không lên tiếng mở mô hình ra, động tác thuần thực mở lồng ngực và bụng ra, lại lấy cơ quan nội tạng từ trong thân thể con người ra, bên trên những cơ quan nội tạng còn ghi chữ thư pháp màu đen, cuối cùng cô duỗi tay vào bụng móc ra một đoạn plastic: “Cái này, thật ra dùng thế này.”

Lần này Trác Diễm sừng sờ tại chỗ.

Rõ ràng, anh làm ra một Thiên đại Ô Long.

Nguyễn Tương Nam đem ruột plastic nhét lại chỗ cũ, lại đặt các loại nội tạng về chỗ, cuối cùng khép lại mô hình lồng ngực và bụng, kéo vải bố chống bụi lên, động tác hết sức quen thuộc.

Trác Diễm không thể tiếp tục ở lại chỗ này, cứng rắn ném xuống một câu “Tôi đi về” liền coay người mở cửa. Nguyễn Tương Nam cũng không giữ anh lại, chỉ là theo chân anh đến cửa.

Mặc dù Trác Diễm không nguyện ý, nhưng vẫn không thể không nói một câu: “Xin đừng bước.”

Cho đến khi anh đi xuống dưới lầu, cô đều không có giữ lại, thậm chí cũng không có ý định giữ lại. Anh cảm giác mình giống như là diễn viên nhỏ của đoạn kết trào lưu, hành động vụng về rồi tung rồi mù, rồi lại hi vọng đối phương có thể đuổi theo, giữ mình, dù là tùy tiện cười nhạo anh cũng tốt. Nhưng cô không biết cái này.

Cơ hồ mỗi lần gặp mặt cũng kết thúc giống vậy hoặc lí do không vui, cảnh tượng bình tâm tĩnh khí đối mặt với đối phương cực ít, nhưng anh cố tình không buông ra, coi như mỗi lần tức đến nổi thương cũng đợi đến lúc bình tâm lại, tiếp tục xuất hiện trước mặt cô.

Thật ra thì anh sớm nên biết.

Trác Diễm mới vừa vào đại sảnh khách sạn, quản lí liền mỉm cười đi tới, giọng nói nhu hoà: “Trác thiếu gia, vị tiểu thư này tới tìm anh, cô ấy đã chờ rất lâu rồi, không biết anh có rảnh gặp cô ấy không?”

Trác Diễm nhận lấy danh thiếp quản lí đưa, chỉ thấy danh thiếp viết ba chữ Phương Hàn Vân, chức vụ giám đốc Tạ thị. Anh trầm ngâm một chút,

hỏi “Vị Phương tiểu thư này tới lúc nào?”

“Đại khái khoảng sáu giờ.”

Trác Diễm đưa tay nhìn đồng hồ một cái, bây giờ đã gần chín giờ, giám đốc phe Tạ Diệu Thuần tới tìm anh vào lúc riêng tư này, còn chờ ba tiếng, đây cũng quá kì quái: “Được, Phương tiểu thư ở đâu?”

“Hành lang phía trước quẹo phải là tới.”

Trác Diễm rãi bước đi đến, lúc này, rất nhiều người từ trên lầu đi xuống, bắt đầu sinh hoạt qua đêm. Anh tìm thấy mục tiêu rất nhanh, vị tổng giám đốc Phương này tới quây rượu, lại còn mặc đồ công sở nghiêm cẩn. Anh đi tới đối diện cô, ngồi xuống ở ghế tròn cao, tao nhã mỉm cười lịch sự: “Phương tiểu thư.”

Phương Hàn Vân hiển nhiên không nghĩ đột nhiên anh sẽ xuất hiện, lấy làm kinh hãi, ngay sau đó đẩy đẩy gọng kính màu bạc, gật đầu với anh: “Trác tổng.”

Trác Diễm vẫy tay với nhân viên phục vụ: “Phương tiểu thư muốn uống gì?”

Phương Hàn Vân suy tư trong chốc lát, nói: “Irish Coffee.”

“Một ly Pussyfoot Cooktail.” Trác Diễm lấy tiền từ trong túi ra, rút tiền ra để ở cái gạt tàn thuốc.

Nhân viên phụ vụ vội nói: “Cảm ơn Trác thiếu.”

Phương Hàn Vân khẽ nhú mày: “Sao Trác tổng không hỏi nguyên nhân đột nhiên tôi tới?”

“Nếu muốn nói, cuối cùng cũng nói, huống chi Phương tiểu thư đợi lâu như vậy, tôi chờ đợi một chút, cũng đáng.”

“Anh thật sự có phong độ, ” cô cũng cười lên, “Thật ra thì tôi cũng biết rõ tôi lấy thân phận trước mắt tới tìm Trác tổng, là có chút lúng túng, nhưng bây giờ xem ra, tới chuyện này là đúng rồi.” Cô dừng lại một chút, nói: “Tôi hiểu rõ Trác tổng có suy tính mới, bước tiếp theo sẽ phải buôn bán ruộng đất, thứ cho tôi nói thẳng, khối buôn bán này đã bị Tạ thị chiếm nhiều năm, cũng không phải là không có công ty khác tranh đoạt, nhưng cuối cùng cũng không làm được.”

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng khay tới, đặt hai li thức uống xuống trước mặt họ, cầm tiền bo ở dưới gạt tàn thuốc đi: “Trác thiếu, tiểu thư, mời dùng.”

Trác Diễm đưa ly Pussyfoot Cocktail đến trước mặt Phương Vân Hàn: “Loại cocktail này không có cồn, Phương tiểu thư lái xe tới, vẫn cẩn thận thì tốt hơn.”

Anh cầm ly Irish Coffee, nhàn nhạt uống một hớp, hầu kết khẽ nhúc nhích: “Chẳng qua tôi có chút không rõ, tổng giám đốc Phương đứng ở lập trường gì đến khuyên bảo tôi?”

Phương Vân cúi đầu, dùng ông hút kết hoa xinh đẹp khuấy đều thức uống trước mặt, cách chốc lát mới hỏi: “Trác thiếu, quá mức ngạo mạn là ngoan cố.”

Rốt cuộc Trác Diễm cũng nghiêm túc nhìn cô một cái, ánh mắt kia dừng lại trên bộ đồ công sở của cô một lúc lâu, lại trở về trên mặt cô: “Không bằng cho tôi nhiều lời khuyên hơn nữa, gián điệp của Tạ thị nằm vùng bên cạnh tôi là ai?” Ý nghĩ của anh, chỉ vừa mới tạo thành kế hoạch, thậm chí còn chưa nói cho Hội đồng quản trị, bên Tạ Diệu Thuần lại biết, căn bản không bình thường.

“Tôi nói rồi những thứ này chỉ là một đề nghị nhỏ của tôi. Nói tới điểm này, cũng không sai biệt lắm. Trác thiếu, cảm ơn anh kiên nhẫn, ” cô

đứng lên, lấy tiền từ trong ví ra đặt trên bàn,

“Chúng ta AA, anh sẽ không để tâm chứ?”

Ngược lại Trác Diễm có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh đụng phải người phụ nữ chủ động vạch rõ với anh: “Xin tùy ý.” Anh đưa Phương Hàn Vân đến cửa quán bar, kéo cửa thay cô, bỗng nhiên nói: “Phương tiểu thư, tôi cũng có đề nghị, không biết cô có hứng thú hay không?”

Phương Hàn Vân xoay người: “Mời nói.”

Trác Diễm khẽ mỉm cười, ngụ ý nhìn nhìn nhãn hiệu áo cô lộ ra dưới đồ công sở: “Lần sau lúc thay quần áo, trừ bỏ muốn cắt nhãn hiệu trên cổ áo, nhãn hiệu nơi đó cũng không nên quên xử lí một chút.”

Phương Hàn Vân hoảng sợ che mặt, lại cúi đầu nhìn đồ, cũng không kịp, trực tiếp xé xuống, đi cũng không quay đầu lại.

Bởi vì cô đã tới Tinh Triển một lần, lần thứ hai tới cũng quen đường quen nẻo, phòng bảo vệ lầu dưới cũng còn nhớ cô, lúc này cười với cô: “Lại tới tìm Trác tổng sao?” Ông trực tiếp gọi điện thoại lên lầu, An Nhã nhận, cô trả lời rất nhanh: “Xin cho Nguyễn tiểu thư đi lên.”

Nguyễn Tương Nam lên lầu, thậm chí An Nhã còn đứng trước cửa thang máy đợi cô. Cô ngược lại có chút băn khoăn: “Thật ra thì tôi chưa hẹn với Trác tổng. Còn làm phiền cô, thật không biết xấu hổ quá rồi.”

An Nhã khẽ mỉm cười: “Không quan trọng, tôi đã nói qua với Trác tổng, lúc này hẳn cũng không có khách.”

Nguyễn Tương Nam theo An Nhã vào chỗ làm việc, chỉ thấy phòng thư ký thấy cô bắt đầu ghé tai, chỉ là âm thanh của họ quá nhỏ, hoà hợp thành một tiếng ong ong. Cô phỏng đoán có lẽ nguyên nhân là do Trác Diễm đơn độc tiếp đãi khách nữ.

An Nhã dẫn cô tới cửa phòng làm việc của Trác Diễm, gõ cửa một cái: “Trác tổng.”

Trác Diễm cũng không ngẩng đầu, trực tiếp trả lời một câu: “Mời vào.”

Nguyễn Tương Nam đi lên phía trước, phía sau An Nhã nhẹ nhàng đóng cửa lại.

An Nhã đi ra đến bên ngoài, liền nghe nữ thư ký cảm xúc dâng trào bắt đầu thảo luận: “Dung mạo của cô gái vừa rồi rất giống với nữ người mẫu trong Fashion Magazine bị Trác tổng tịch thu lần trước.”

“Vậy là sao, tôi nói làm sao lại khá quen, thật ra thì thưởng thức của ông chủ nhỏ cũng rất đơn giản.”

“Đúng vậy, cô xem thư ký An cũng là loại đáng dập này.”

An Nhã vừa dựng lỗ tai nghe lén, vừa làm bộ, nặng nề ho khan hai tiếng.

“Dĩ nhiên thư ký An cũng có năng lực như vậy, khẳng định không vào bằng diện mạo.”

Này cũng không kém nhiều lắm.

An Nhã mở lịch trình an bài hôm nay ra, buổi trưa Trác tổng còn hẹn với chủ tịch Tạ thị Tạ Diệu Thuần. Cô khổ não căn viết, cũng không biết cậu chủ có quên sạch chuyện này không, sau đó khẳng định lại phải nhắc nhở anh, về phần làm sao tìm được thời điểm chính xác đi vào, cái này còn phải suy nghĩ.

An Nhã đuổi lưng một cái, làm thư ký tổng giám đốc thật là vất vả, ai nói chỉ cần nhìn khuôn mặt là có thể đảm nhiệm?

Nguyễn Tương Nam đi tới trước bàn làm việc: “Anh nói ngày kia, hôm nay nhất định không rảnh rồi, cho nên tôi liền tới đi hẹn trước.”

Trác Diễm để văn kiện trên tay xuống, đứng lên nói: “Đi tới ghế sa lon bên kia thôi.”

Anh nhìn bóng lưng của cô, nhìn ra được, cô cũng không phải qua loa cho xong, cô đeo đồ trang sức trang nhã và mặc váy, còn búi tóc rất tinh xảo, lộ ra đường cong trên cổ rất đẹp. Trác Diễm gọi điện thoại ra ngoài, kêu người đi pha trà, sau đó mới đi đến ghế sofa đối diện ngồi xuống.

Hai đầu gối của Nguyễn Tương Nam khép lại, khẽ nghiêng mình, tư thế ngồi tuyệt đẹp: “Vậy sau khi anh tan việc có rảnh không?”

Trác Diễm thật hối hận đã để cho cô ngồi cái ghế salon ở phía trên, cảnh này cùng với những thứ ngốn ngang kia giống y đúc cảnh mộng xuân, anh căn bản không ngăn được những ý nghĩ kì quái dâng lên dồn dập trong đầu.

Anh đang muốn nói chuyện, liền nghe tiếng gõ cửa, An Nhã đẩy cửa vào, trên tay còn có hai ly trà. Cô đặt ly trà trên bàn trà, cầm khay nói: “Trác tổng, buổi trưa anh có hẹn thương lượng với Tạ tổng, lát nữa họ sẽ đến đây.”

Trác Diễm thầm nghĩ, chỉ kém một chút, anh vừa nhìn thấy Nguyễn Tương Nam, liền trực tiếp quên chuyện quan trọng nhất rồi.

Nguyễn Tương Nam cúi đầu nhìn li trà không chớp mắt, dùng giọng nói mất mát rõ ràng nói: “Thì ra hôm nay anh thật không rảnh.”

“Chỉ là buổi trưa có hẹn, tan việc thì chưa có. Tối nay tôi tới nhà tìm cô?” Nếu Diệp Tử nói mấy ngày nay Tạ Diệu Thuần đang bận ly hôn, đoán chừng sau khi ăn trưa xong cũng sẽ không có tâm tình mời anh đi ăn tối. Chuyện ước hẹn này, đối với anh mà nói thật khó có được.

Nguyễn Tương Nam ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười với anh, bộ dáng mắt ngọc mày ngài xinh đẹp tuyệt trần: “Tốt, tôi chờ anh, quyết định như vậy. Bây giờ không phải tôi quấy rầy anh làm việc?”

Vẻ mặt Trác Diễm thiếu chút nữa không nhìn được, nhưng cuối cùng còn chống đỡ được lí trí, không có trực tiếp phá hỏng việc lớn: “.Không có, tôi hẹn mười hai giờ.”

Nguyễn Tương Nam có hơi nghiêng xuống phía dưới, nhìn anh: “Ừ, thật ra thì ngày hôm qua phát tiền thưởng, tôi chỉ muốn mời anh ăn cơm.”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Nguyễn Tương Nam muốn mời anh ăn cơm.

Trác Diễm quả thật có chút thụ sủng nhược kinh (*), trong ấn tượng của anh, bất cứ chuyện gì cô cũng để trong lòng, không cho người khác có cơ hội giải thích, bọn họ biết nhau nhiều năm như vậy, trừ bỏ biết cô coi trọng tiền, anh cũng không thấy cô yêu thích cái gì khác.

Nguyễn Tương Nam liền biết được suy nghĩ của anh rất nhanh, cười nói: “Thì ra tôi mời anh ăn cơm, sẽ làm anh khiếp sợ đến như vậy?”

Trác Diễm nói: “Bởi vì tiền thưởng, mới muốn mời tôi ăn cơm?”

“Đúng vậy, nếu là mời ăn cơm, cũng không thể mời đến chỗ quá kém.”

Cho nên chuẩn bị lấy tiền thưởng quý ra mời anh ăn cơm? Trác Diễm cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt, nhìn đôi tay cô đoan chính đặt trên đầu gối, thân thể nghiêng người về phía trước, lấy tay cô đặt trong tay mình. Chẳng những Nguyễn Tương Nam không giãy giụa, còn khẽ cúi đầu, bày ra đường cong xinh đẹp.

Trác Diễm chỉ có cảm giác mình quá kém cỏi, anh cũng không phải chỉ hai mươi tuổi đầu, chỉ là năm tay, đâu có đến nỗi khấn trương như vậy. Nhìn tay cô bị anh nắm, màu da bọn họ chênh lệch rất lớn, quần lấy như vậy, tay cô càng trắng nõn thêm: “Mặc dù trước kia cô nói không cần tìm hiểu cá nhân, nhưng mà tôi nghĩ muốn biết nhiều hơn một chút.”

Nguyễn Tương Nam giương mắt lên nhìn anh: “Anh nghĩ muốn biết cái gì? Màu sắc, thức ăn thích nhất và cân nặng, giải trí lúc thường, còn là chiều cao, cân nặng ba vòng?”

Trác Diễm nói: “Nếu như em không để ý những điều này mà nói cho tôi..., tôi đều muốn biết.”

- Tranh nghĩ anh này đã biết tình cảm của mình nên Tr sẽ đối xứng hô cho nó thân mật nha.

“Tôi đoán anh muốn biết nhất chính là ba cái cuối cùng kia.”

Anh không nhịn được nở nụ cười

Lúc Nguyễn Tương Nam không cố ý chọc giận anh, loại chung đụng này xác thực tựa như gió xuân.

Cô rút tay về, nhìn đồng hồ, bỗng nhiên nói: “Đến giờ hẹn của anh rồi, tôi đi trước.”

Trác Diễm cảm thấy nuối tiếc, khó có được không khí tốt như vậy, nhưng lại không thể lỡ hẹn với Tạ Diệu Thuần: “Tôi tiễn em.”

Anh đi tới cửa, nắm cái vịn cửa nhưng không động: “Thật ra thì, còn tới 30 phút.”

Nguyễn Tương Nam nhìn anh: “Cho nên?”

“...Em không muốn nói với tôi cái gì?” Coi như thái độ của cô lúc lạnh lúc nóng, anh cũng có thể đoán được anh rất đặc biệt đối với cô, nếu như bây giờ cô thổ lộ, anh nhất định sẽ đồng ý.

“Còn phải nói ... cái gì với anh?” Trên mặt Nguyễn Tương Nam nghi ngờ, cách chốc lát mới hiểu ra, “À, tôi biết rồi ——”

Cuối cùng cũng biết.

Trác Diễm duy trì tính nhẫn nại tốt nhất: “Có gì cứ nói, không cần khách khí như vậy. Hôm nay tâm trạng tôi tốt, yêu cầu của em tôi sẽ không cự tuyệt.”

Loại ám hiệu này rất rõ ràng đi, anh cũng không tin cô còn có thể giả bộ không biết.

“Mặc dù phong độ mỗi người khác nhau, nhưng bữa cơm buổi tối, anh vạn lần không được tới trễ.”

“.....” Đột nhiên anh rất muốn hỏi pháp luật, bẻ gãy cổ cô như thế nào mới không phạm pháp.

Sau khi Nguyễn Tương Nam đi không lâu, Tạ Duẩn Thiệu cũng đến, đi với anh ta còn có giám đốc Hàn Vân tới tìm anh hôm trước. Phương Hàn Vân thoát nhìn cũng bằng tuổi anh, cũng đã giữ chức vụ giám đốc, nhất định cô có chỗ hơn người. Mà Tạ Duẩn Thiệu cũng không phải loại người sinh hoạt cá nhân lung tung, mặc dù ở địa vị cao, qua nhiều năm như vậy đều là xì căng đan vụn vặt.

Trác Diễm và Tạ Duẩn Thiệu đóng vai, một nhóm bốn người đã dự định sẽ đến khách sạn Vạn Hào.

Tạ Duẩn Thiệu nhàn nhạt nói với anh: “Nghe nói mấy ngày nay cậu em vợ tôi ở nhờ nhà anh không về nhà, làm phiền anh giúp đỡ nhiều.”

Trác Diễm khẽ mỉm cười: “Tôi và Diệp Tử vốn là bạn bè, cho cậu ấy mượn phòng ở vài ngày cũng không có vấn đề gì.” Từ trước đến giờ anh không phải là người nhiều chuyện, mặc dù nghe Diệp Tử nói qua hôn nhân của chị cậu ta và Tạ Duẩn Thiệu chỉ tồn tại trên danh nghĩa, nhưng cũng làm như không biết. Căn bản nhìn ra, có thể cùng Tạ Duẩn Thiệu chống lại

con em thế gia cũng chính là anh, ở trên thương trường đường đường chính chính thẳng anh. Luôn tốt hơn vạch trần chuyện riêng tư của người ta.

An Nhã đi phía sau hai người, song song với Phương Hàn Vân, chợt nghe đối phương nói: “Cô đã làm kế hoạch đưa ra thị trường sao?”

An Nhã theo lý thường trả lời: “Không có.” Lúc tập đoàn Tinh Triển đưa ra thị trường là lúc cô đang học trung học, sao đến phiên cô đưa ra phương án.

Phương Hàn Vân đẩy mắt kính một cái: “Tôi đã làm. Toàn bộ chi nhánh của Tạ thị là tôi toàn quyền phụ trách và khai thông.

An Nhã nghi ngờ nhìn cô, cô ta nói như vậy là có ý gì, nhất thời cô nghĩ không ra. Chỉ nghe cô ta nói tiếp: “Cô không có năng lực tự làm một hạng mục, lại có thể lên làm thư ký tổng giám đốc, tôi thật hoài nghi tiêu chuẩn chọn người của Trác tổng?”

An Nhã mỉm cười nói: “Ý của cô là Trác tổng thiên vị? Ánh mắt nhìn người không bằng Tạ tổng?”

Phương Hàn Vân không trả lời.

An Nhã nói: “Tôi có thể đếm ra rất nhiều ưu điểm của Trác tổng, nhất là so sánh với Tạ tổng mà nói.”

“Thật sao?”

“Dù sao Trác tổng cũng trẻ tuổi hơn Tạ tổng rất nhiều, nhiệt tình vận động, lớn lên lại đẹp trai.”

“.....”

“Dáng người cũng tốt.”

"....."

“Thế lực tốt, những thứ này mỗi người ở phòng thư ký chúng tôi đều biết.”

Phương Hàn Vân nhìn Trác Diễm sóng vai với Tạ Duẩn Thiệu ở phía trước, chỉ cảm thấy buồn nôn, mỗi người trong phòng thư ký đều biết dáng người và thế lực anh ta tốt —— chỉ mong không phải nguyên nhân giống cô nghĩ.

An Nhã lải nhải ở sau lưng, Trác Diễm cũng mơ hồ nghe được, đột nhiên quay đầu lại nói: “Cô đang nói linh tinh cái gì đó?”

Lúc đợi thức ăn được mang lên, Phương Hàn Vân lấy ra kế hoạch hợp tác giữa hai nhà từ cặp, ý nghĩ rõ ràng muốn trình bày từng điểm mấu chốt với anh. Trác Diễm cũng theo ý cô nói lên từng ý kiến riêng, đề nghị kế hoạch bố trí cạm bẫy và chưa rõ ràng một lần.

Cứ như vậy một hồi, đại khái cũng hiểu rõ ranh giới cuối cùng của đối phương.

Tạ Duẩn Thiệu nói: “Trở về tôi làm văn bản chi tiết một lần nữa, nhất định đưa cho anh một phần.”

Lúc này, món ăn cũng được mang lên, Phương Hàn Vân dùng bút ghi kẹp vào bản đề án bỏ vào trong túi xách, đứng lên rót trà cho bọn anh. Trác Diễm lấy tay cản li trà, cười nói: “Tổng giám Phương tự mình rót trà, tôi thật sự không dám nhận.”

Phương Hàn Vân khẽ mỉm cười: “Trác tổng khách khí quá, thật ra thì tôi cũng thường pha trà cho Tạ tổng.”

Những lời này hình như có ý khác.

Trác Diễm cười giỡn nói: “Tạ tổng, quả nhiên thoải mái hơn tôi, thư ký bên tôi phần lớn làm việc không đàng hoàng.”

Gián tiếp bị nêu tên, An Nhã giận cũng không dám nói gì.

Tạ Duẩn Thiệu cười nhẹ một tiếng, trả lời: “Tạ thị chưa bao giờ nuôi người rãnh rỗi, làm không tốt, tôi lập tức xoá bỏ đi. Từ lúc tôi tiếp nhận công ty đến nay, xoá bỏ cũng không biết bao nhiêu người.” Một câu nói của anh, có ý sát phạt.

Trác Diễm cũng biết anh tiếp nhận Tinh Triển đến bây giờ, đây là phương diện anh thua kém Tạ Duẩn Thiệu nhất. Nội bộ Tinh Triển lần lượt thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn căn bản là không thể dọn dẹp sạch sẽ được, làm cho anh một chút ý tưởng tốt cũng khó bước, tiếp tục như vậy, sẽ chỉ làm hoạt động của công ty khác thường. Tình huống của anh và Tạ Duẩn Thiệu hoàn toàn khác nhau, lúc Tạ Duẩn Thiệu tiếp nhận, trên tay có ưu thế là cổ phần, muốn nghị quyết chỉ cần một câu nói của anh. Nhưng tình huống anh gặp phải không có như vậy.

Tạ Duẩn Thiệu thấy chuyện quan trọng nhất đã bàn xong, liền trở lại với trạng thái tán gẫu: “Nghe nói mấy ngày nay Trác tổng đi xem mắt.”

Trác Diễm sững sốt một chút, ngay sau đó cười nói: “Đúng vậy a.”

“Muốn tôi giới thiệu cho anh không?”

An Nhã che miệng cười trộm, gương mặt lạnh lùng của Tạ Duẩn Thiệu nhiều chuyện về chuyện riêng tư của người khác, thật là khó gặp.

“Phàm là bị Tạ tổng giới thiệu đều là nữ sĩ, đoán chừng tôi cũng không có hứng thú rồi.”

Tạ Duẩn Thiệu bưng ly lên cùng với anh một cái: “Sau này anh sẽ giống như tôi, nằm vào phần mộ hôn nhân không thấy mặt trời. Giờ chút

mừng anh.”

Tan việc, Trác Diễm cho tài xế nghỉ, tự mình lái xe ra ngoài.

Anh dừng xe không bao lâu, chỉ thấy Nguyễn Tương Nam đi ra từ chung cư, nhìn xe anh đến, liền đi tới bên này. Trác Diễm mở cửa xuống xe, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, có chút kinh ngạc: “Em tới sớm.” Anh chính là muốn như thân sĩ, tới trước giờ để đợi phụ nữ là chuyện tự nhiên, nhưng Nguyễn Tương Nam cũng không để cho anh chờ.

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: “Tôi đoán được anh sẽ đến trước, cho nên tôi cũng ra cửa sớm như vậy.”

“Tôi còn tưởng rằng em sẽ cho tôi đợi hơn một tiếng, nhằm báo thù lần trước tôi để em chờ đợi dưới lầu của công ty.”

Nguyễn Tương Nam nói: “Trác Diễm đáng thương, trước kia rốt cuộc anh bị buộc phải chờ bao nhiêu danh môn thực nữ, xem anh cũng có bóng ma trong lòng rồi.”

Trác Diễm nghiêm túc giải thích: “Nếu như tôi với đối phương không có gì, tôi sẽ không hẹn với họ, hai lần thân thiết kia là bất đắc dĩ.”

Bọn họ sóng vai đi một đoạn đường.

Đột nhiên Trác Diễm phát giác vừa rồi mình giải thích thái quá, anh chỉ cố ý hẹn với họ, chẳng phải chính là nói cho cô biết, anh chỉ có ý với cô? Anh nhìn cô một cái, cô giống như không nghe thấy câu nói không bình thường đó, ngay cả một chút ý truy vấn cũng không có.

Nguyễn Tương Nam đi qua phố thức ăn cận bệnh viện, liền thuận miệng giới thiệu: “Nơi này vừa mới có một tiệm thức ăn rất ngon, buôn bán rất hot, đừng vội không phải lúc mọi người đến ăn liên hoan.”

“Em định mời tôi ăn cơm ở nơi này?”

“Làm sao vậy?” Nguyễn Tương Nam kinh ngạc nhìn anh, “Tôi định thuê phòng Khải Duyệt ở đằng trước. Không phải anh nói muốn biết thú vui bình thường của anh sao? Tôi thuận tiện nói cho anh biết.”

Trác Diễm dừng bước: “Nơi này chỗ nào em ăn nhiều nhất?”

“..... Cái gì?”

Trác Diễm nhìn một quán cơm đang buôn bán kia, chỗ dên bò cạp đối diện không thể nghi ngờ là nhiều khách nhất, có người xếp hàng thật sớm: “Đến chỗ kia thôi.”

Nguyễn Tương Nam quả thật khiếp sợ, kịp thời ngăn cản anh muốn đi tới cửa tiệm kia: “Anh ăn không quen, hơn nữa mùi vị vừa nặng, hoàn cảnh lại kém, vẫn là không nên đến chỗ này.”

Nhân viên phục vụ phát số ở cổng không nhận được lườm cô một cái.

“Sao em biết tôi ăn không quen?” Trác Diễm đưa tay lấy số. Diệp Trưng cũng ăn cơm ở chỗ này, sao anh lại không thể?

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái, có chút bất đắc dĩ: “Tuỳ anh vậy.”

Một lát sau, có khách rời đi, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ ra bàn trống rất nhanh, trước mắt còn một bàn hài cốt còn chưa dọn dẹp. Nguyễn Tương Nam nhìn nhân viên phục vụ nhanh tay nhanh chân đem nồi nước đun sôi và xương lên, lại dùng khăn lau bàn hai lần, vẫn có chút mỡ đông, lau lại cũng không thể hoàn toàn lau sạch.

Cô cầm khăn giấy lên lau lại một lần, một ít khăn giấy lau hoàn toàn trong suốt.

Nguyễn Tương Nam nói: “Tôi nhất định phòng thắng, anh xem ——”

Nhân viên phục vụ kịp thời đưa lên hai bộ đồ ăn, lại đưa cho bọn anh hai ly trà nóng, thực đơn và bảng giá để giữa bàn.

Trác Diễm nhìn thực đơn: “Lẩu Uyên ương, hai cân dê bò cạp, thịt dê hầm hành.”

Nhân viên phục vụ lập tức ghi trên tờ đơn. Anh xem lại ba loại thức ăn: “Tạm thời cứ như vậy. Em uống gì?”

“.....Coca.”

"Vậy thì hai lon coca."

Nguyễn Tương Nam cảm thấy anh giống như một quý tộc Savile Row ngồi ở trong quán ăn ổn định giá, không nói được không khỏe. Cô cầm bình trà lên, dùng nước nóng rửa lại li một cái, rót trà đầy qua cho anh.

Nhân viên phục vụ bưng lên nồi nước đun sôi rất nhanh, dê bò cạp ở bên trong, trong nồi bọt đang nổi lên ùng ục.

Nguyễn Tương Nam lại không nhịn được phát bệnh nghề nghiệp, dùng chiếc đũa chọc chọc vào trong: “Nhìn qua.Đây là thắt lưng?”

Trác Diễm nhìn cô một cái, không nhịn được tranh cãi: “Em có phải còn thuận tìm sụn đệm cột sống không?”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Từ trong tiệm ra ngoài, khắp người đều mùi của lẩu dê.

Nguyễn Tương Nam không nhịn được nói: "Tướng ăn của anh rất nhã nhặn, khẩu vị trái lại rất tốt, tôi vốn còn định mang đùi dê xách về ăn khuya."

Trác Diễm cười nói: "Tôi giúp em tiêu diệt bữa ăn khuya, tránh cho em trở về ăn vụng, ngộ nhỡ hoàn toàn biến thành cục mỡ thì phải làm sao?"

Màn đêm buông xuống, vừa mới lên đèn, ven đường đèn neon chiếu vào mặt cô, lúc sáng lúc tối, khiến ngũ quan thanh tú của cô càng thêm xinh đẹp: "Đàn ông quả nhiên đều chỉ thích nhìn mặt, đúng là sinh vật nông cạn." Cô đi về phía trước mấy bước, ở chợ đêm bán rất nhiều cây cảnh cô dừng lại ở một sạp, cầm một chậu lên xem.

Trác Diễm coi như cái câu nói đàn ông đều nông cạn kia của cô không tồn tại, anh cũng coi là có kinh nghiệm, muốn tranh luận cùng Nguyễn Tương Nam, trừ khi cô khiến anh tức đến nội thương ra thì kết quả cũng không khác biệt nhiều cho lắm, hiếm khi cso được bầu không khí tốt như thế này, anh cũng không muốn tranh chấp với cô: "Em thích cái này?" Liền rút ví tiền ra trả.

Ông chủ có chút khó xử khi nhìn tờ tiền anh đưa: "Tôi vừa mới mở quán, tiền lẻ không đủ trả lại, hoặc là các vị đi sang bên kia đổi rồi quay lại mua?"

Trác Diễm nói: "Vậy thì mua nhiều vào ——"

Nguyễn Tương Nam vội khoác ở khuỷu tay của anh, dẫn anh rời khỏi sạp: "Không cần mà."

". Tại sao?" Mấy chậu cây cảnh thôi mà, cũng không phải là vật gì quý giá, coi như nhận lấy cũng không có ý nghĩa gì. Anh thật không hiểu cô, rõ ràng là đáng vẻ rất thích.

"Trước kia tôi cũng từng mua rất nhiều chậu, khi còn đặt ở trong quán thì được chăm sóc rất khỏe mạnh, Dieennndkdan kết quả vừa về đến tay tôi liền lập tức chết khô." Nguyễn Tương Nam nhỏ giọng nói, "Thực vật cũng thật có quyền."

Trác Diễm không nhìn được bật cười.

Nguyễn Tương Nam lại nói: "Cái này chả có gì buồn cười."

Anh nắm vai của cô, từ cái góc độ này của anh, nhìn thấy một đôi tình nhân trẻ tuổi đứng ở trạm xe buýt lưu luyến không rời, thỉnh thoảng trao đổi một nụ hôn.

Thật sự rất trẻ, có khi còn không tới hai mươi tuổi, hai người đều vẫn còn chút ngây thơ trên mặt.

Nguyễn Tương Nam cảm thấy sự khác thường của anh, liền quay đầu, nhìn theo ánh mắt của anh, nhưng nhanh chóng lại bị anh xoay đi: "Xem một chút cũng không được?"

"Đó là chuyện của người ta *."

Nguyễn Tương Nam đành theo anh xoay đầu qua hướng bên kia, đầu kia cũng là một đôi nam nữ ở trên đường lôi lôi kéo kéo: "Bên kia cũng có chuyện của ‘người khác’ đấy."

Bên kia một người con gái đang kéo bạn trai của cô ấy từ phía sau, mang giày cao gót đi lên vài bước, Nguyễn Tương Nam với cô bốn mắt nhìn nhau, nụ cười trên mặt Nguyễn Tương Nam biến mất. Cô bé kia trang điểm khá đậm, đang muốn mắng cô đứng ở đó nhìn bọn họ chăm chăm làm gì, nhưng lời đến khóe miệng thì khựng lại, đột nhiên biến thành: "Cô là Tương ——" cô rất nhanh thấy người đàn ông anh tuấn phong thái cao quý bên cạnh đối phương có chút giận dữ, lập tức nén toàn bộ mấy chữ còn lại.

Nhưng người đàn ông vừa lôi lôi kéo kéo với cô ta đột nhiên từ phía sau đi lên trước hai bước, trực tiếp tát cô một cái: "Tiện nhân, tất cả đã thỏa thuận rồi còn kén cá chọn canh, cô không biết tôi là ai sao?"

Cô bị một tát này làm cho lảo đảo, còn đang đi giày cao gót nên cô loạng choạng, lại quay người lại nặng nề đẩy đối phương một cái: "Anh thật biến thái, không có tiền còn muốn chơi nhiều như vậy, cũng không thử nhìn xem mình là cái bộ dạng gì!"

Trác Diễm cảm thấy người bên cạnh cứng ngắc, nhẹ nhàng nắm vai của cô: "Sao vậy?"

Người đàn ông kia tóm tóc cô giật lại, kéo cô trở về: "Cô cũng nên nhìn lại mình đi, còn muốn chọn người sao?!"

Đám người bắt đầu vây quanh xem náo nhiệt, nhưng cũng chỉ chỉ chỉ trỏ trỏ, không người nào tiến lên.

Nguyễn Tương Nam thở một hơi, chột xồng về người đàn ông kia, tung một phát đập vào bên sườn của anh ta, thừa dịp anh ta còn chưa kịp phản ứng liền lên gối vào bụng anh ta, lại thêm một phát cùi trỏ, cả quá trình gọn gàng, trực tiếp đem người vứt ở trên sàn xi măng. /leeequhydonnn Cô nắm tóc gáy đối phương, lạnh lẽo mở miệng: "Xin lỗi cô ấy."

Người kia đau tới run rẩy, nói không hoàn chỉnh: "Cô ở đâu chui ra tiện ——"

Nguyễn Tương Nam giơ tay lên đề đầu anh ta lên nền xi măng: "Anh hãy xin lỗi vị tiểu thư kia, anh không nghe ra sao?"

Cô gái trang điểm đậm kia hiển nhiên cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy, vội vàng khoát khoát tay: "Không, không cần xin lỗi, tôi cũng không làm sao. Tôi thật sự không có chuyện gì, Tương —— không phải, tôi không sao."

Động tĩnh bên này ầm ĩ quá lớn, rất nhanh sẽ có bọn bảo kê tới, Trác Diễm gỡ từng người ra: "Nơi này không có chuyện gì, mấy anh qua chỗ khác đi."

Anh đi tới, kéo Nguyễn Tương Nam ra phía sau, ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói: "Tôi cũng quen biết Tần ca trông nom khu vực này, anh có thể đi hỏi anh ta, tôi họ Trác." Anh rút trong ví ra một xấp tiền, ném ở bên cạnh anh: "Đây là tiền thuốc thang, về sau đừng làm phiền tới vị tiểu thư kia."

Nguyễn Tương Nam xoay người, ôm người con gái trang điểm đậm kia: "Hi Hi, cô có khỏe không?"

Người con gái gọi là Hi Hi đó thân thể cứng đờ, sau đó thản nhiên đón nhận cái ôm này của cô, đôi mắt ửng đỏ: "Tôi không sao."

Trác Diễm nhìn họ, trầm mặc chốc lát nói: "Đi nhanh một chút thôi."

Bọn họ đi tới đầu con đường phía trước, vừa lúc có một chiếc taxi dừng lại, Nguyễn Tương Nam lập tức đẩy Hi Hi tới chỗ ngồi phía sau, vịn cửa xe nói: "Tôi đưa cô ấy trở về trước."

Trác Diễm gật đầu một cái: "Đi đường cẩn thận, trở về nghỉ ngơi sớm một chút."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Cô ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe, đóng cửa lại, chiếc xe từ từ rời đi.

Dư Hi nhìn phía ngoài cửa xe, khẽ cắn môi: "Là mình hại cậu, nhưng tôi không phải cố ý, cô hoàn toàn có thể làm như không biết tôi ——"

Nguyễn Tương Nam ngăn gọn trả lời: "Anh ấy không phải là bạn trai của mình, bọn mình chỉ là lần đầu tiên hẹn hò mà thôi."

Dư Hi lại im lặng.

Rất nhanh về đến chỗ ở của cô, Nguyễn Tương Nam thanh toán tiền xe, nhẹ giọng nói: "Bây giờ cậu có chỗ ở không?"

"Đương nhiên là có rồi——" chỉ là một nhà trọ nhỏ giá rẻ, mà buổi tối cũng chính là thời điểm "Làm việc", die,n; da.nlze thời gian nghỉ ngơi xa xỉ có được bao nhiêu, nhưng cô không muốn để cho Nguyễn Tương Nam biết cô lẩn lộn thảm như vậy. Vừa là tự giày xéo mình, đối mặt với bạn bè vẫn có lòng tự ái.

Nguyễn Tương Nam kéo cánh tay của cô: "Mình ở một mình, cậu qua đây ở chung với mình."

Dư Hi tắm xong, mới cảm thấy vết thương trên người đau rát. Cô tẩy sạch lớp trang điểm đậm, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt phượng lại càng thêm phần lung linh.

Nguyễn Tương Nam lấy hòm thuốc ra, giúp cô xử lý qua vết thương, động tác của cô rất nhẹ nhàng thanh thoát, động tác mang theo sự chuyên nghiệp của công việc.

Dư Hi suy đoán: "Cậu bây giờ là y tá, hay là bác sĩ?"

"Bác sĩ." Cô dùng bông băng tẩm thuốc thoa một lần lên vết thương ở bên ngoài, sau đó dọn dẹp đồ đã dùng qua, "Hiện tại cảm thấy thế nào?"

Mình đi rót cho cậu ly nước."

Dư Hi thở phào một cái: "Không sao, cũng đã gặp không ít người biến thái như này, mình đã quen rồi."

Cô có cái thói quen đó, thật là làm cho Nguyễn Tương Nam không thể nói gì: "Nếu không, đi ngủ sớm một chút?"

Dư Hi nằm ở bên cạnh cô, cô sửa sang lại chăn giường, họ tựa như giống như hồi còn bé, cùng nằm trên một chiếc giường, nhưng thời gian lại ngăn cách giữa hai người, dù là bạn bè thân thiết từ hồi tãm bé, chợt gặp nhau như này, cũng không tìm được lời nào nói với nhau.

Cách một lúc lâu, Dư Hi nhẹ giọng mở miệng: "Người phụ nữ kia. Đối với cậu có tốt không?"

". Thành thật mà nói, cũng không tệ lắm." Mặc dù không ra dáng là một người mẹ cho lắm, ít nhất khi nói yêu cầu với cô cũng còn phải xem phản ứng. Mẫu thân của cô giống như là một đứa bé bị làm hư, dù là làm sai, cũng sẽ có người thay bà gánh vác trách nhiệm, bà thậm chí còn không biết mình làm sai cái gì.

"Vậy cậu còn hận bà ấy không?"

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái: "Ban đầu hận đến muốn chết, hiện tại không còn nữa."

Ngày sinh nhật cô hôm đó, bị Trác Diễm ép về nhà, thấy thần thái trong mắt bà vẫn giống như một thiếu nữ, giống như bà chẳng già đi, cũng không có trưởng thành.

Bốn mắt nhìn nhau trong phút chốc, cô đột nhiên cảm thấy bất lực. Cô cũng chỉ đang trừng phạt một người ngây thơ, mặc dù người đó trên danh nghĩa là người mẹ cùng huyết thống của cô.

Trừng phạt một người mà người đó không bao giờ biết mình đang trừng phạt họ, chẳng khác nào tự trừng phạt mình.

Dư Hi từ trong chăn vươn tay ra, nhẹ nhàng cầm ngón tay của cô: "Đừng buồn nữa."

Tựa như khi còn bé họ rúc vào nhau an ủi.

Nguyễn Tương Nam trở tay cầm tay của cô, nhẹ giọng nói: "Cậu có thể đổi công việc khác được không? Mình kiếm được một chút tiền. Chỉ là cho cậu mượn thôi, chờ cô về sau tìm được công việc trả lại cho mình."

Dư Hi đột nhiên nhỏ giọng nức nở.

Nguyễn Tương Nam chợt nghĩ, tiền bạc là một thứ thật tốt, Hi Hi phải bồi bao nhiêu khách chịu bao nhiêu tổn thương mới có thể kiếm được một chút như vậy, cô liên tục trực ở phòng khám thậm chí có những lúc phải đứng phẫu thuật mười mấy tiếng đồng hồ mới kiếm được một phần tiền lương nay, nlze.qu;ydo/nn tất cả mọi người sâu thẳm bên trong đều là chúng sinh bình thường, ai dám thanh cao, người nào dám nói nó không tốt?

Từ bệnh viện về đến nhà, Dư Hi đang trong phòng bếp bận rộn, nhìn thấy cô liền cười nói: "Mình thấy trong tủ lạnh có đồ ăn, nên nấu nướng một chút."

Nguyễn Tương Nam xắn ống tay áo lên: "Để mình tới giúp cậu."

Dư Hi nhìn gò má bình tĩnh của cô, thử dò xét nói: "Cậu cùng người bạn ngày đó vẫn còn liên lạc sao?"

Nguyễn Tương Nam nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười: "Anh ấy rất bận rộn, không phải ngày nào cũng liên lạc."

"Thật xin lỗi."

"Cái này thì có cái gì phải xin lỗi?"

Dư Hi cắn môi, không biết trả lời cô như thế nào. Nguyễn Tương Nam có người bạn như vậy, đoán chừng bất kỳ người đàn ông nào thích cô cũng khó chấp nhận. Gia thế trong sạch, tuy nói sẽ không phân biệt, nhưng cũng là cán cân công bằng, ai cũng không muốn cô kết giao cùng một cô gái như cô, huống chi nhìn qua cũng biết đó là một người đàn ông tốt.

Nguyễn Tương Nam ngẩng đầu lên nói: "Chủ nhật tôi muốn trở về Thiến Xuyên một chút, cậu thì sao?"

Dư Hi cúi đầu: "Cậu đừng nói với mẹ mình."

"Nói gì?"

". Không có gì."

Nguyễn Tương Nam lại nói: "Cậu đã nghĩ đến tìm công việc gì chưa?"

"Tôi không biết, "Dư Hi có chút mờ mịt nhìn cô, "Đầu óc của tôi không tốt như cậu, trước kia cậu đọc sách thôi thành tích cũng cao hơn mình rất nhiều, mình có thể làm trừ cái loại đó buôn bán, chính là dốc sức rồi."

Nguyễn Tương Nam vỗ vỗ lưng của cô: "Vậy thì thi lấy bằng y tá đi, như vậy cậu cũng có thể chăm sóc bác gái, mình biết rõ thân thể bác gái vẫn không tốt lắm, chính là làm y tá sẽ rất cực khổ."

Dư Hi cúi đầu, nhẹ giọng trả lời: "Mình không sợ cực khổ."

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Sáng thứ Bảy, Nguyễn Tương Nam và Dư Hi bước lên xe buýt đến nông thôn.

Nông thôn cách thành phố không xa, tổng cộng hơn hai tiếng đồng hồ đi đường, cái đó là gặp sông nhỏ, toàn bộ đường đi cũng là con sông nước chảy siết.

Đó là chỗ Nguyễn Tương Nam sống mười sáu năm, mãi cho đến sinh nhật mười sáu tuổi, cô mới bị bắt về với mẹ.

Dư Hi mang theo túi, cùng cô chậm rãi đi quanh bờ sông màu vàng. Cái sông đó gọi là Tương Thủy, năm đó họ đã ở phía nam Tương Thủy, hiện tại mới có cái tên Nguyễn Tương Nam này.

Cô hít thở thật sâu dâng lên hơi nước, có chút mùi vị của bùn đất, hoà lẫn vị cỏ xanh, rất quen thuộc. Màn đêm vừa xuống, là lúc nơi này mới thức tỉnh, cạnh sông vật quái dị mọc, gây tai hoạ vốn có.

Dư Hi dẫn cô về nhà, một ngôi nhà trệt trên con đường nhỏ, xung quanh là tường trắng. Cạnh giường bệnh, còn có dán mấy tờ giấy úa vàng được cắt từ báo, có phương thuốc chữa bệnh cổ truyền, cũng có tin nhắn về bác sĩ trong thành phố.

Nguyễn Tương Nam cúi đầu xuống, nắm tay của mẹ Dư Hi, dịu dàng nói: “Dì, con là Tương Nam, con tới thăm dì.”

Người phụ nữ kia rất già nua, trong ấn tượng của cô, bà ấy từng rất xinh đẹp, giống như Dư Hi bây giờ, có một đôi mắt xếch xinh đẹp, khoé mắt phong tình, không thể bàn cãi.

Nhưng bây giờ bà đã già rồi, mắt xếch xinh đẹp cũng không thấy.

Đột nhiên Nguyễn Tương Nam cảm thấy thật ra mình cũng già rồi, mệt mỏi lại già nua, đại khái trên đời này người trong bị ảnh hưởng của năm tháng chỉ có mẹ ruột của cô thôi?

Mẹ của Dư Hi cũng kéo tay cô, chỉ có gấp gáp nói tốt.

Dư Hi đi lên trước, khoác vai Nguyễn Tương Nam: “Mẹ, con dẫn Tương Nam ra ngoài dạo một chút.”

Đi ra khỏi phòng, Nguyễn Tương Nam mới hỏi: “Anh cậu đâu?”

Dư Hi nhún vai: “Ai biết, chắc là lẫn lộn đâu đó trong buổi biểu diễn tối thôi.”

Nguyễn Tương Nam thở dài: “Thôi, không trông cậy vào người khác, chỉ còn biết trông cậy vào mình thôi.”

Lại nói thời gian Nguyễn Tương Nam ở nông thôn tương đối dài, đã từng tản ra mùi hoa hồng, cô gái lớn lên bên cạnh dòng sông đều là dung mạo trong veo như nước. Tại nơi có kinh tế lạc hậu như vậy, còn có nhiều người sẽ ra ngoài hoạt động vào ban đêm.

Cô cảm thấy điện thoại trong túi xách rung lên, liền lấy ra xem, chỉ thấy tên hiện trên màn hình là Trác Diễm.

Nhận hay không nhận, đều là một vấn đề.

Thật ra thì với tâm trạng của cô bây giờ, thật không có ý nghĩ sẽ nhận điện thoại của anh, nhưng không nhận, lại có chút không nói được.

Dư Hi ghé mắt qua, vén sợi tóc ở trên mặt Nguyễn Tương Nam, hơi ngửa chút: “Nhận đi.”

Màn hình di động tối xuống, chỉ cách chốc lát, Trác Diễm lại gọi điện thoại tới đây. Nguyễn Tương Nam có lẽ cũng đoán được tâm trạng của anh vào giờ phút này, đoán chừng lại nghĩ cô đùa giỡn anh.

Dư Hi giục điện thoại di động của cô: “Cậu không nói được, tớ nhận giúp cậu.”

Điện thoại di động đến tay cô rất nhanh, vốn là điện thoại chuẩn bị tắt, sẽ tối đen rất nhanh.

Nguyễn Tương Nam cười nói: “Cậu xem đi, thật không phải tới không nhận, cho là tớ nhận đi, đoán chừng một câu còn chưa nói xong liền tắt điện thoại.”

Dư Hi vội vàng đẩy cô về: “Tớ không quản nhiều như vậy, nhanh đi về sạc điện thoại, trả lời điện thoại cho người ta —— cái này chính là người đàn ông Trác Diễm hẹn với cậu lần trước phải không? Bỏ qua cái nhà trọ này, bây giờ cũng không phải là lúc giận dỗi, cậu phải đúng mực.”

Nguyễn Tương Nam cũng lần đầu tiên bị người ta nói “Cậu phải có chừng mực,” nhưng câu nói này cũng không phải là của mẹ cô, ngược lại là bạn thân từ nhỏ của cô.

Cô cũng hiểu ý của cô ấy, bỏ qua Trác Diễm, cũng sẽ không có người tốt hơn. Nhưng cô chọn anh, cũng không phải vì anh “ưu tú”, điểm này mặc dù không tưởng tượng được, cũng chính xác như vậy.

Nguyễn Tương Nam trở lại nhà Dư Hi, tìm trong giỏ nửa ngày, cũng không tìm thấy cục sạc điện thoại, bất đắc dĩ buông tay: “Cư nhiên quên mang theo.”

“Cậu sẽ không phải là cố ý quên mang theo chứ?”

“Thật quên mất.”

Dư Hi kéo cô lên, đẩy đẩy ra ngoài: “VẬY HÃY NHANH TỚI BIỂN HIỆU MUA CÁI MỚI ĐI.”

Nguyễn Tương Nam ngăn lại hành động này của cô: “Dù sao cũng chỉ ở có một đêm, ngày mai liên lạc lại cũng giống nhau.”

Nguyễn Tương Nam ngăn lại nàng hành động này: "Dù sao chỉ tại nơi này qua một đêm, ngày mai sẽ liên lạc lại cũng giống như nhau."

Buổi tối săn sóc mẹ Dư Hi đi ngủ, các cô ở tại phòng của Dư Hi, nói là “phòng”, nhưng cũng chỉ là một không gian nhỏ được ngăn cách bởi một cái rèm.

Nguyễn Tương Nam nghe tiếng ho khan sát vách, khổ sở trong lòng, bệnh của mẹ Dư Hi cũng không tốt lên, ung thư phổi giai đoạn cuối, sẽ phải tiếp tục trị bệnh bằng hoá chất nhưng cũng là loại hành hạ. Dư Hi chạm cô, nhẹ nói: “Trị vẫn muốn trị, cũng chỉ là trị liệu bảo thủ, có thể không lâu nữa rồi.”

“VẬY CẬU NÊN Ở BÊN CẠNH CHĂM SÓC DÌ ẤY NHIỀU HƠN.” Nguyễn Tương Nam lấy một tấm thẻ từ trong ví tiền ra, “Ở đây tớ còn có chút tiền gửi ngân hàng, không nhiều lắm, có thể dùng lúc khẩn cấp, mặt mã là sinh nhật của cậu.”

Dư Hi do dự một chút, vẫn nhận trong tay, xoa xoa đầu: “Cám ơn.”

“Không cần nói cảm ơn, phải trả.”

Cô không nệ được bật cười: “Tớ biết rồi.”

Nằm đến nửa đêm, Nguyễn Tương Nam không ngủ được, không nhin được xoay người, rất nhanh, người bên cạnh cũng bắt đầu xoay người. Cô về đây, ngủ rất khó. Dư Hi nhẹ giọng hỏi: “Cậu vẫn không ngủ được?”

Nguyễn Tương Nam ừ một tiếng.

Bỗng nhiên cô nói: “Tớ cũng không ngủ được, hay là đi dạo một chút?”

Nguyễn Tương Nam trực tiếp ngồi dậy, mặc quần áo vào trong bóng tối, lại khoác cái áo lông dê bên ngoài. Gọn gàng sạch sẽ.

Hai người đi dạo gần dòng sông. Mấy nhà bên cạnh đều thấp đèn dầu sáng rõ, quần áo nhìn giống cậu ấm được dâng tận miệng. Từ lúc nhỏ Nguyễn Tương Nam cũng không hiểu, vì sao chỗ căn cội này, lại có nhiều chỗ tìm ẩn như vậy.

Hơi nước ẩm ướt đua nhau mà đến, thật giống như cô gái đang yêu, tóc dài ướt nhẹp, dùng đôi mắt tà mị quyến rũ người đời.

Dư Hi rút vai một cái: “Trời bắt đầu lạnh, mỗi lần luôn lạnh rất nhanh, nhiệt độ lập tức rớt xuống dưới.”

Nguyễn Tương Nam nhìn dòng sông phía xa, mặt nước sóng gợn lăn tăn, trăng treo ở giữa không trung, lại chiếu rọi xuống đáy nước, mơ hồ: “Trước đây tớ từng nghĩ vĩnh viễn sẽ không trở lại nơi này nữa.”

Dư Hi ngồi bên cạnh dòng sông, thở ra một làn khói trắng: “Tương Nam, thật ra tớ cũng rất sợ cậu thay đổi, xem tớ như người không quen biết.Thì ra cậu không có thay đổi.”

“Ai nói tớ không thay đổi, ” cô lắc đầu một cái, “Trước kia tôi rất kiêu ngạo, nhưng kiêu ngạo thì có ích gì, cuối cùng còn không phải cũng thấp hơn cái đầu?”

Trên người em gái ruột Nghiêm Ương của cô, có một mùi vị tinh khiết không nhiễm một hạt bụi nào, đâu phải như cô nơi nào có cô nơi đó có khói lửa.

Hai người đi dạo bên cạnh sông hơi lạnh, lại đi không xa cơ quan ăn khuya lớn của nhà họ Trần. Nơi đó, nhiều cửa hàng đầy ắp người, vài ni – lông trong suốt phủ lên cái bàn, Nguyễn Tương Nam gọi ba kí tôm hùm nhỏ xốt cay, đối mặt với cô lột ra từng cái.

Dư Hi tự mình rót bia, uống bắt đầu hơi say,, ngay cả nói chuyện cũng có chút không rõ: “Tương Nam, tớ thật sự vô cùng mệt mỏi a, thật ra thì tôi. . . .Cũng không muốn đi bán thân tớ. . . .”

Nguyễn Tương Nam im lặng trả lời cô: “Tớ hiểu rõ.”

“Tớ thật sự không muốn, tớ không muốn.Cậu phải tin tưởng tớ. . . .”

“Tớ biết rõ, tớ biết rõ.”

Đột nhiên Nguyễn Tương Nam cảm thấy mình thật may mắn, đối với Dư Hi mà nói, cô lại có thể sạch sẽ tinh khiết đi ra từ nơi này. Cô cảm thấy mình giống như con rối vá lại, phức tạp đến nỗi ngay cả mình cũng không rõ, cô vừa sinh tồn ở nơi cuối của vũng bùn, lại đang giãy giụa trong đỉnh cao của nhà hào môn, cuối cùng trước mắt lại bình thản như vậy, cuộc sống tầm thường.

Lúc trở về, Dư Hi không có đi cùng cô, cô ấy nói muốn chăm sóc mẹ nhiều hơn nữa.

Nguyễn Tương Nam nói với cô mấy lần “Có chuyện nhớ phải gọi điện thoại” , cuối cùng bị cô ngắt lời: “Biết rồi, cậu đi mạnh khỏe.”

Cô đi xe buýt về, về đến nhà thì trời đã tối, gần đây bắt đầu vào mùa đông, trời tối càng ngày càng sớm.

Toàn thân cô quần mùi vị hơi nước đi vào, vừa định lấy chìa khoá ra mở cửa, chợt cảm thấy trước cửa có người. Cô cảnh giác lui về phía sau một bước, đợi thấy rõ người đứng ở trước cửa mới thở lên tiếng gọi: “Trác Diễm. . . .?”

Chính xác là Trác Diễm.

Anh có đứng dậy có chút lung lay, một thân bình tĩnh cao quý Savile Row cũng biến thành nhả nhó, khàn khàn nói: “Em đã đi đâu?”

Nguyễn Tương Nam mở cửa, thuận tay bật đèn: “Tôi về nông thôn, chính là nơi tôi sinh hoạt trước khi nhà họ Nghiêm đón về.”

Cô xoay người, ánh sáng đầy đủ liền thấy bộ dáng tiêu tụy mệt mỏi của Trác Diễm, không nhận được khiếp sợ: “Anh. . . .đợi rất lâu rồi?”

“Điện thoại được, lại bị cúp ngang, nếu đổi lại là em...em nghĩ sao?”

“Khi đó đúng lúc điện thoại di động tôi hết pin, tôi lại quên mang theo cục sạc.”

Trác Diễm đi lên một bước, chợt ôm eo cô từ phía sau, từ từ thắt chặt tay: “Tương Nam, tôi thật sự Không biết nên làm sao. Tìm rất nhiều nơi, lại không tìm được người, thiếu chút nữa muốn đi báo cảnh sát. Em nói xem, rốt cuộc em muốn tôi làm gì?”

Anh nhận thua, cuối cùng cô vẫn thắng.

Nhưng cô lại không vui mừng nổi.

“Trác Diễm, anh cũng thấy được, cũng có thể tưởng tượng được những ngày tôi trải qua trước kia.” Nguyễn Tương Nam thở dài, “Không

cần vội vã thông cảm với tôi, thật ra thì tôi có thể bỏ đèn ngày hôm nay, xem như tôi rất may mắn rồi.”

“Thông cảm em?” Trác Diễm khẽ cắn răng, lặp lại một lần, “Thông cảm em? Thông cảm em cái gì? Thông cảm em từ trước đến giờ đùa giỡn tôi, một lần lại một lần, tôi liền biết mà vẫn nhảy vào, nếu có thời gian rảnh rồi thông cảm cho em, thì tôi còn không bằng tự thông cảm cho mình.”

Nguyễn Tương Nam bởi vì lời của anh mà không nhịn được nở nụ cười: “Nói hươu nói vượn, tôi đùa giỡn anh khi nào?”

“Không sao cả, tôi cũng không nghĩ em sẽ chấp nhận.” Trác Diễm cúi đầu, nhẹ nhàng cọ gương mặt cô, nhiệt độ làm cho người bên cạnh né qua một bên.

Mặc dù biết nhiệt độ của Trác Diễm cao hơn một chút so với người bình thường, nhưng bây giờ không khỏi cao quá mức đi. Nguyễn Tương Nam không nhịn được xem xét trên trán anh một chút, nhíu mày lại: “Trác Diễm, anh có phải sốt không?” Cô vội kéo anh vào trong phòng, lấy nhiệt kế và rượu sát trùng từ trong hòm thuốc ra, xác định nhiệt độ chính xác, liền đưa cho anh: “Ngậm vào.”

Trác Diễm lấy nhiệt kế qua.

Nguyễn Tương Nam xoay người lại đi đến phòng bếp nấu nước gừng, lại trở lại bên cạnh anh, nhìn nhiệt kế một cái, quả nhiên tới 39 độ: “Nóng rất nhiều.” Cô lấy thuốc hạ sốt từ trong hòm thuốc ra, lột ra một viên: “Uống thử một viên thuốc hạ sốt trước, nếu nhiệt độ vẫn không giảm xuống phải đi bệnh viện truyền nước biển rồi.”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Nguyễn Tương Nam để cho anh uống thuốc, rồi uống một chút canh gừng. Anh nhanh chóng mơ màng nằm nhắm mắt trên ghế sofa.

Diện tích căn phòng của cô tương đối nhỏ, vậy nên ghế sa lông cũng không thể rộng rãi, nhưng mà cũng không sao cả, dù sao ngủ trên ghế sa lông ở công ty cũng là ngủ, ngủ trên ghế sa lông ở nhà cô cũng là ngủ, tóm lại là anh lười di chuyển địa điểm.

Nguyễn Tương Nam xoay người lại, thấy anh từ từ nhắm hai mắt hô hấp nóng hầm hập, trên mặt cũng bắt đầu ửng hồng không bình thường, cô càng thêm lo lắng: "Trác Diễm, bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

Anh không trả lời.

Nguyễn Tương Nam lại sờ sờ trán của anh, nắm cánh tay của anh: "Dậy đi, đừng ngủ trên ghế sa lông nữa ——"

Nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

"Ngủ thì cũng phải ngủ ở giường." Nguyễn Tương Nam cuối cùng kéo người anh dậy, lại giúp anh cởi áo khoác ngoài, sau đó định cởi chiếc áo sơ mi thì hơi do dự, nhưng cũng không mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ, quyết định trực tiếp lờ đi. Anh không mang áo ngủ, hiện tại cô đi ra ngoài mua rồi trở về tắm rửa sạch sẽ cũng không kịp, không thể làm gì khác hơn là cứ để cho anh ngủ như vậy.

Trác Diễm cảm thấy cô đắp chăn lên cho mình, đột nhiên cảm nhận được chút cảm giác, mặc dù cái giường nệm của cô ấy thật sự không bằng khách sạn —— chẹp, có lúc cũng không thể so đo nhiều như vậy. Nguyễn Tương Nam giúp anh đắp kín chăn, rồi ôm một cái đệm tới, lại úp xuống. : Die nd da nl e Trác Diễm không chịu nổi định hất ra, liền nghe cô ở bên tai dịu dàng nói: "Chỉ là muốn che thôi, anh đừng có đẩy ra."

Trác Diễm mơ mơ màng màng ngủ tới rạng sáng, toàn thân đau nhức. Chỉ nghe đồng hồ báo thức vang lên một tiếng, liền lập tức bị tắt đi. Nguyễn Tương Nam trải chăn đệm nằm dưới đất, nhanh chóng đứng lên đánh răng rửa mặt.

Không bao lâu sau, nghe thấy âm thanh cửa chính được đóng lại.

Trác Diễm trong nháy mắt bỗng tỉnh táo, hận đến cắn răng nghiêng lợi, anh bây giờ bệnh thành như này, cô vẫn có thể nhàn hạ thoải mái đi bệnh viện làm việc.

Nhưng hết cách rồi, Nguyễn Tương Nam chịu chứa chấp anh một đêm, cũng coi như là nhân từ lắm rồi. Anh lại không có tư cách gì để yêu cầu cô xin nghỉ ở nhà chăm sóc mình. Nếu như lên tiếng thỉnh cầu lại bị cự tuyệt, đó mới là không thể nén giận được. Miễn là anh đầu óc còn bình thường, tuyệt đối không thể vì cái này mà cúi đầu.

Trác Diễm đi xuống giường, lấy điện thoại di động từ trong áo vest đang treo trên giá ra, gọi điện cho An Nhã.

Điện thoại vang lên rất nhiều tiếng tút, An Nhã mới mơ mơ màng màng nhận điện thoại: "A lô?"

Trác Diễm lúc này giọng nói lạnh buốt như tảng băng ngàn năm trực tiếp khiến đối phương tỉnh ngủ: "An thư ký, bây giờ này cô còn chưa ra khỏi giường, cô rất có thể đã trễ."

An Nhã lập tức nói: "Tôi đã dậy rồi, Trác tổng anh có gì muốn căn dặn ạ."

"Bảo tài xế tới đây một chuyến, mang quần áo đã được giặt sạch sẽ trong phòng làm việc của tôi tới, tôi đang ở trong nhà Nguyễn tiểu thư, tài xế biết địa chỉ."

An Nhã nắc một tiếng, âm thanh đã hoàn toàn tỉnh táo: "Nguyễn tiểu thư. Trong nhà?"

Trời ạ, ông chủ nhỏ tự nhiên qua đêm ở nhà Nguyễn tiểu thư, thế này là thế nào!

"Đúng, cô không có nghe lầm." Trác Diễm ngắn gọn trả lời, "Sau đó nếu như mà cha tôi có hỏi, thì nói với ông ấy rằng tôi thấy trong người không khỏe xin nghỉ hai ngày."

"Trong người không khỏe." Trong đầu An Nhã nhất thời bắt đầu hoạt động nghĩ đêm ở nhà Nguyễn Tương Nam lại thêm mấy từ thân thể không khỏe kia, cô liên tưởng đến một loại khả năng không tốt lắm.

Anh nói chuyện điện thoại xong, vừa nằm xuống nghỉ ngơi.

Một lát sau, bên ngoài vang âm thanh của tiếng mở khóa. Nguyễn Tương Nam đi vào, ngồi ở bên giường sờ trán anh: "Vẫn còn hơi nóng, nhưng so với tối hôm qua đã tốt hơn nhiều. Bây giờ anh cảm thấy thế nào?"

Trác Diễm hừ lạnh: "Em không phải là đã đi làm sao? Trở về làm gì?"

"Ta đi xin phép, nhưng vẫn không được, cuối cùng tôi phải xin đổi ca." Cô dịch góc chăn, lại nói: "Anh bây giờ cảm thấy như thế nào rồi hả?"

Trác Diễm nhìn cô một chút, nhắm mắt lại có chút không kiên nhẫn nói: "Nhức đầu."

Nguyễn Tương Nam làm nóng tay, đặt lên huyết Thái Dương của anh, nhẹ nhàng xoa: "Hiện tại thế nào?"

"Toàn thân đều đau nhức."

Nguyễn Tương Nam thu tay lại, đẩy anh một cái: "Anh không đói à? Mau dậy ăn sáng."

Trác Diễm đi vào toilet, chỉ thấy trên bồn rửa tay đã để sẵn cốc nước cùng bàn chải đánh răng mới, ngay cả khăn mặt cũng đã chuẩn bị xong. n l e q u u y d o n, Anh mở vòi nước, bước đầu tiên là ban đêm tá túc ở nhà của cô, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, có thể dẫn cô trở về chỗ ở của mình, phòng khách sạn đó có thể rút lui khỏi cuộc sống của anh.

Anh rửa mặt xong, chỉ thấy Nguyễn Tương Nam đã cởi áo khoác ngoài mặc trước lúc ra cửa, ở trên bàn đã bày đồ ăn sáng. Thì ra là cô đi đến bệnh viện xin nghỉ sau đó thuận tiện đi qua quán ăn mua về, bánh bột mì cháo trắng hoành thánh, một bữa sáng kiểu Trung Hoa đơn giản.

Nguyễn Tương Nam đưa thìa với thìa cho anh: "Hoành thánh cũng không tệ lắm, tôi cố ý bảo nhà bếp không cho bột ngọt rồi."

Trác Diễm hiếm khi không bắt bẻ, có cái gì ăn cái nấy.

Nguyễn Tương Nam đứng dậy dọn dẹp, vừa đem bát đĩa bỏ vào trong bồn rửa, quay người lại, liền đụng vào người Trác Diễm, cô theo bản năng ngẩng đầu lên nói: "Anh làm gì đấy ——" toàn bộ câu nói phía sau đều bị nuốt hết vào trong đôi môi của anh. Ngày đông nắng ấm xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhẹ nhàng trút xuống, cả căn phòng đều sáng ngời, lần này hôn không phải ở trong màn đêm, cũng không phải ở nơi không gian bị đóng kín, mà là đắm chìm dưới ánh mặt trời ấm áp.

Nguyễn Tương Nam cắn môi: "Anh."

Trác Diễm nhìn vào mắt cô: "Em đã chủ động tới hôn anh như vậy, anh miễn cưỡng đáp lại một lần thôi."

Nguyễn Tương Nam đẩy anh một cái: "Đừng loạn."

Hai chữ này nói ra vừa có chút khát khao vừa có chút tựa như giận dữ. Trác Diễm ôm lấy cô vào trong hai cánh tay, cúi đầu đặt một nụ hôn lên cổ cô, Nguyễn Tương Nam không nhịn được rút một cổ một cái, chỗ nhạy cảm trên người cô quả nhiên là nơi này. Trác Diễm nhỏ giọng nói: "Anh biết rõ là em cũng thích anh."

Nguyễn Tương Nam há miệng, muốn nói, lại bị anh chặn đôi môi lại.

Cô tức giận đập vào lưng của anh.

Trác Diễm lại nói: "Em nhìn vào mắt anh, em có dám nói không có một chút cảm giác nào với anh hay không? Anh không tin, mọi việc không có trùng hợp như vậy." Là anh quyết định ngã bài, trò chơi này nếu còn muốn chơi tiếp, rốt cuộc lúc nào thì mới đến điểm cuối?

Nguyễn Tương Nam cuối cùng nhìn thẳng vào anh, bình tĩnh nói: "Anh muốn em nói thật?"

Anh thật sự đang cầm trên tay một lá bài tốt chiếm phần thắng, chỉ bằng mấy chiêu vụn vặt của cô, dọa người đánh vu hồi còn tạm được, khi phải mặt đối mặt, cô thật sự một chút cơ hội để thắng cũng không có.

"Em thật sự sẽ nói thật sao?"

"Thật lòng chính là em thích anh. Nhưng là vậy thì thế nào? Thích cũng không nhất định là có được." Diennndkdan/ Nguyễn Tương Nam cực kỳ bình tĩnh mở miệng, "Trác Diễm, anh hãy nhìn bố mẹ ruột của em, họ chính là ví dụ tốt nhất. Chúng ta có thể đi tới ngày hôm nay, thật sự là kết quả tốt nhất rồi."

"Em thật sự cho rằng ai cũng giống ai?" Trác Diễm cau mày, "Thật ra thì dựa trên một loại ý nghĩa nào đấy mà nói chúng ta vẫn luôn ở chung một chỗ, nhiều năm như vậy."

Nguyễn Tương Nam đẩy anh ra, lạnh lùng trả lời: "Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn."

Trác Diễm giơ tay lên dè lên mép bồn rửa, trong lúc này, anh chỉ cảm thấy ngọt ngào khó thở, giọng nói của anh cũng không còn bình tĩnh được nữa: "Em cần anh chứng minh cho em xem sao?"

"Đừng lãng phí sức lực."

"Em còn nhớ nghỉ hè lên cao tam năm ấy hay không, em nói với anh rằng, về sau không cần anh đưa bài thi nữa, sau đó em liên tục đứng nhất trong các bài thi khảo sát; trước khi chụp hình cho kỳ thi tốt nghiệp trung học, em nói với anh rằng, phải cẩn thận không khó giữ được vị trí thứ nhất, sau đó em liền thay thế được vị trí thứ nhất của anh; đến đại học có một lần em nói học kỳ này thành tích chỉ có thể có được giải nhì học bổng, sau đó cũng được thật. Mỗi một việc em làm đều có mục đích, người hiện tại nói với ta đừng lãng phí sức lực, vậy em đối với anh làm những thứ kia tính là gì?"

Nguyễn Tương Nam nhếch miệng lên một nụ cười: "Phàm là những thứ không có được, chính là thứ tốt nhất."

Trác Diễm chống tay lên bồn rửa, vừa hít sâu bình phục tâm trạng, vừa không ngừng cảnh cáo mình, cô là phụ nữ, tuyệt đối không thể sử dụng bạo lực với phụ nữ. Cũng may điện thoại di động của anh rất nhanh vang lên, là tài xế gọi tới. Trác Diễm nhận, đi ra phòng bếp: ". A lô, ở dưới lầu chờ tôi...ta dưới mình ."

Anh cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn cô một cái, cô đứng bên cửa sổ, dáng vẻ có chút cô đơn.

Trong đầu Trác Diễm xuất hiện một ý niệm, muốn đi tới ôm lấy cô, cứ như vậy đến thiên trường địa cửu, nhưng rất nhanh lại dùng lý trí khắc chế. Anh mở cửa, không nói lời nào, đi thẳng ra ngoài, sau đó tiếng đóng cửa vang lên.

Nguyễn Tương Nam bị động tĩnh này làm cho thức tỉnh, cuối cùng phục hồi tinh thần, lại cảm thấy mình rất buồn cười.

Người bình thường gặp phải tình huống như vậy, chắc cũng không cách nào lại đi tới kết quả này như cô? Cô đến cuối cùng miễn cưỡng có thể trù tính vào khuôn mẫu của người bình thường đi chẳng nữa, nhưng căn bản không thể xem là người bình thường thì phải?

Nhưng là có thể khẳng định một điều là, Trác Diễm cả đời cũng sẽ không quên cô. Mặc kệ "Không thể quên được" mặt tích cực, hay là mặt tiêu cực.

Cô nhớ tới cô đã từng cùng Diệp Trưng thảo luận qua vấn đề này: Trác Diễm coi như thích cô, bọn họ có thể tiến tới với nhau, cũng không nhất định đi đến cuối cùng. (lee^qu.donnn), Anh luôn biết mình đang làm cái gì, đang muốn cái gì, cho dù có xuất hiện sai lầm, anh đều sẽ nghĩ biện pháp sửa chữa chúng.

Chúng tôi cũng có thể, chỉ là không cần bắt đầu.

Đặt chính mình trong tình huống lựa chọn này, quả thật là tình huống tàn khốc, vẫn là khiến nó không có cơ hội xuất hiện thì tốt hơn.

Nguyễn Tương Nam nhớ tới mẹ của mình và cha dượng Nghiêm Mân Chi, quan hệ của bọn họ lạ lùng như vậy, Nghiêm Mân Chi là một người đàn ông ưu tú như vậy, ở trên thương trường lăn lộn luôn thuận buồm xuôi gió, lại lựa chọn mẹ của cô, hơn nữa bà cùng cha cô bỏ trốn năm đó bao lời gièm pha phía sau. Có chút chuyện bí ẩn, người trong cuộc cảm giác che

giấu rất thành công, tất cả mọi người không biết, thật ra thì muốn biết, cũng không phải là nhiều khó khăn.

Cha dưỡng cô, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, ngay cả một chút kinh ngạc cũng không có.

Ông đã sớm biết.

Thật may là mẹ của cô chưa từng có căn thận nghĩ tới, như vậy mơ mơ hồ hồ cả đời, cũng coi như hạnh phúc.

Nếu bà nhìn rõ mọi chuyện, vậy thì không thể làm bộ như không biết, không lừa được người khác cuối cùng chỉ có thể lừa gạt mình, vậy thì có ý gì?

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Nguyễn Tương Nam đi tới mở cửa, chỉ thấy Trác Diễm đứng ở trước cửa, trên tay còn cầm một túi hành lý nhỏ.

Sắc mặt anh âm u, cứ như mắc bệnh hiểm nghèo vậy, nghiêm mặt nói: "Em bày yến tiệc còn không giải tán đi?"

—— thật ra thì tại một ý nghĩa nào đấy mà nói chúng tôi vẫn luôn ở chung một chỗ, nhiều năm như vậy.

—— thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Tạm thời thì không."

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Sáng ngày thứ hai Trác Diễm còn bệnh mà vẫn đi đến công ty.

Nguyễn Tương Nam nhìn tủ treo quần áo của anh, cũng không biết khi nào thì sự kiên nhẫn của anh sẽ tiêu hao hết, sau khi nghĩ lại, dứt khoát không muốn làm khó mình tự nghĩ đến vấn đề không có kết quả này, vẫn là thuận theo tự nhiên cũng tốt.

Buổi sáng có một ca cấp cứu, chủ nhiệm bắt người khắp nơi, nhìn thấy cô cũng trực tiếp kéo tới: “Cô nhanh đi giúp Diệp Trưng một tay, bên kia chỉ có mình cậu ta.”

Nguyễn Tương Nam đeo ống nghe khám bệnh liền đi qua.

Cô đi qua hành lang rồi bời, mở màn che trong phòng cấp cứu ra, một mảnh xanh trắng, bên trong có y tá bưng khay ra ra vào vào, bình ô xy trộn lẫn với còi báo động, một mảnh rối loạn.

Nguyễn Tương Nam trực tiếp đi vào, chỉ thấy Diệp Trưng đưa lưng về phía cô, đang làm cho tim bệnh nhân phục hồi. Yêu cầu làm tim phục hồi cao, mỗi phút phải trải qua trăm lần, mức độ lõm ngực xuống phải đạt tới ba bốn cm, mười phút đi qua phải dựa vào thể lực gắng gượng. Lưng Diệp Trưng đã ướt đầm mồ hôi, trán và cằm cũng bắt đầu nhỏ mồ hôi.

Nguyễn Tương Nam nhìn máy theo dõi một chút, nhịp tim bệnh nhân vẫn không bình thường như cũ.

Cô cúi xuống – tự mình xem cánh tay của bệnh nhân, cánh tay kia sưng phù, căn bản nhìn không thấy tĩnh mạch. Cô nâng cánh tay bệnh nhân lên, sau khi ấn cũng không tìm ra tĩnh mạch, cô không khỏi thở dài, đây còn cấp cứu thế nào?

Y tá tiêm cũng vào rất nhanh, nét mặt muốn khóc: “Tĩnh mạch không thông, ống bố trí cũng không vào được, làm sao bây giờ?”

Nguyễn Tương Nam nhận lấy dụng cụ trong tay cô: “Tôi tới.”

Năm đó lúc thay đổi thời điểm liên tục cô cũng đã làm thuốc mê, học qua chích, cứ dựa theo kinh nghiệm mà đẩy ống tiêm vào. Thật ra thì như vậy rất mạo hiểm, toàn bằng cảm giác trên tay, coi như y tá trưởng kinh nghiệm phong phú cũng chưa chắc được như vậy.

Diệp Trưng vừa ấn tim vừa thở gấp nói: “Có chắc chắn không? Không chắc liền đổi người.”

Nguyễn Tương Nam đẩy mạnh ống tiêm vào, máu chưa trở lại, suy nghĩ một chút lại tiêm tiếp bình nước biển và ống tiêm, điều chỉnh vị trí tay của bệnh nhân, giọt dịch kia bắt đầu nổi lên thẳng tắp, mà dưới da cũng không có dấu vết lõm vào —— cô tìm chính xác vị trí của tĩnh mạch rồi.

Vừa đúng lúc bên ngoài cũng có bác sĩ ngoại khoa vào thay thế Diệp Trưng, anh lau mồ hôi trên khuôn mặt, thở dồn dập: “Tôi là bác sĩ mổ chính của bệnh nhân này, tôi xin cho cô hỗ trợ phụ, không có vấn đề chứ?”

Nguyễn Tương Nam nói: “Tốt nhất không cần, tôi phát hiện mỗi lần hợp tác với anh đều sẽ có chút vấn đề.”

Diệp Trưng lau sạch toàn bộ mồ hôi, lộ ra cái trán sáng bóng: “Ca bệnh lần này rất đặc biệt, vẫn không thể chuẩn đoán chính xác hoàn toàn —— cô thật không muốn thử một chút?”

Giăng co nửa ngày, cuối cùng máy theo dõi tim cũng bắt đầu động.

Nguyễn Tương Nam nhìn chăm chăm máy hồi lâu, chợt nhớ tới năm mười sáu tuổi, cô tận mắt thấy trên máy theo dõi của cha trong phòng bệnh, chỉ có thể ép tim. Thật ra thì cô rất không thích nghe tiếng còi báo động, cũng rất sợ đối mặt với máy theo dõi nhịp tim, nhưng lại không thể không đối mặt —— không thể bởi vì không xem được kết quả mà lùi bước.

Tan việc, Nguyễn Tương Nam và Diệp Trưng tiếp tục thảo luận ca mổ, trong phòng ăn quá ồn, không thể nghi ngờ chính là chỗ không thích hợp bàn bạc. Hai người phải đi tới nhà cô bàn bạc.

Năm đó Nguyễn Tương Nam chuyển ra khỏi nhà họ Nghiêm, ngược lại Diệp Trưng biết chuyện, đến bây giờ cô cảm thấy anh ta đối với việc cô bỏ nhà đi không đồng ý cũng không phản đối. Thật ra thì cũng đủ rồi, mọi người đều phản đối, chỉ có một mình anh là bỏ phiếu trắng, cũng coi ủng hộ cho tính khư khư cố chấp của cô một chút.

Diệp Trưng vào phòng, liếc mắt liền nhìn thấy áo khoác treo trên giá áo: “Savile Row làm thủ công, Trác Diễm vẫn đủ tiền.”

“Cũng không phải là tiền của tôi, có gì đáng giá phải cao hứng sao?” Nguyễn Tương Nam rót trà cho anh, lấy sách chuyên nghiệp ra tìm ca bệnh.

“Anh ta sẽ là của cô, cô vẫn là của cô.” Diệp Trưng cười híp mắt, “Chỗ này chính là một vấn đề.”

Một trong những oán niệm của Trác Diễm chính là không trở thành máy rút tiền của co, câu nói lúc đó vẫn còn văng vẳng bên tai. Nguyễn Tương Nam lật tới điều mục mẫu chốt kia: “Tôi nhớ ở gần chỗ này, anh tới xem ——”

Vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên tiếng mở khoá. Người tới không có suy nghĩ khác, sáng nay anh còn muốn hỏi cô chìa khoá dự bị. Nguyễn

Tương Nam quay đầu lại nhìn, Diệp Trưng đã giành chào hỏi trước cô: “Trắc thiếu.”

Trác Diễm nhìn thấy anh ta, tâm tình cũng không có gì. Hai anh em nhà họ Diệp trong khoảng thời gian này xem ra nhất định làm khó dễ anh, Diệp Tỷ chiếm chỗ ở của anh cũng được, dù sao bọn anh cũng là bạn tốt nhiều năm, nhưng Diệp Trưng ở đây, thật sự làm cho sắc mặt anh không tốt. Anh gật đầu: “Chào anh.”

Diệp Trưng mỉm cười: “Ngồi, tôi rót cho anh ly trà.”

Nguyễn Tương Nam thật không có gì để nói, anh vậy mà dùng thân phận chủ nhà tới đón Trác Diễm, tỷ lệ đốt lửa là một trăm phần trăm.

Trác Diễm lập tức nói: “Người tới là khách, hay là tôi rót trà giúp anh vậy.”

Diệp Trưng nghiêng đầu mỉm cười sâu xa với cô, ánh mắt kia nói rõ ràng “Nhìn đi, đây chính là thủ đoạn, học một chút”. Nguyễn Tương Nam nhìn anh ta, im lặng nói: “Chớ chọc anh ấy, lỡ như anh không lên bàn mổ được thì hỏng bét.” Gặp sức mạnh cường bạo của Trác Diễm, Diệp Trưng đúng là hơi quá.

Trác Diễm rót trà ra, đẩy cái tách tới trước mặt hai người, lại xoay người qua bên kia, mở Laptop chuẩn bị xử lý tài liệu. Anh nhập một dãy mật mã, vừa quay đầu lại, thấy hai người kia bộ dạng muốn nói lại thôi, chỉ cảm thấy tức giận.

Nguyễn Tương Nam cúi đầu đọc sách, bỗng nhiên nói: “Tìm được rồi, chính là bệnh này, anh cảm thấy giống không?”

Bọn họ chính xác là đang bàn bạc công việc, thái độ cũng không hề mờ ám, loại giải quyết việc chung này. Trác Diễm vừa nhìn màn hình Laptop trống không, vừa hết sức suy nghĩ những từ chuyên môn mà hai

người đang nói. Cuối cùng cuộc bàn bạc về ca phẫu thuật kia kết thúc, anh thở phào nhẹ nhõm, có thể tiễn khách.

Bỗng nhiên nghe Diệp Trưng nói ở phía sau: “Chuyện kết hôn đã nói với cô lần trước, cô tính như thế nào?”

Tay Trác Diễm run một cái, một sấp tài liệu trong tay rơi tán loạn trên sàn nhà.

Nguyễn Tương Nam dùng khẩu hình miệng nói với anh ta: “Tôi sẽ bị anh hại chết.”

Mặt Diệp Trưng không đổi sắc, nhìn cô càng thêm thành khẩn: “Tôi rất có thành ý, xin tin tưởng tôi —— dĩ nhiên hôn nhân là chuyện đại sự của cô, chính xác cũng nên suy nghĩ kỹ, cô có thể suy nghĩ kỹ rồi nói kết quả với tôi.”

Nguyễn Tương Nam không nói gì đưa anh tới cửa.

Diệp Trưng lại nói: “Thật ra thì chúng ta hợp lại, có thể lấy tên là Hắc Phong Song Sát.”

Nguyễn Tương Nam bị anh chọc cười: “Tôi lại không độc ác, sao lại muốn gọi cái này.”

Sau lưng vang lên tiếng ly trà rơi xuống bàn trà.

Nguyễn Tương Nam nói: “Ừ, ngày mai đến phiên tôi trực phòng bệnh, anh xếp hàng trực ngày nào?”

Diệp Trưng khẽ mỉm cười: “Tôi cũng là ngày mai, thật trùng hợp.”

Nguyễn Tương Nam tiễn Diệp Trưng xong, quay người lại thấy Trác Diễm ngồi trên ghế sa lon, Laptop vứt sang một bên, sắc mặt rất khó coi. Nhưng chỉ cách chốc lát, sắc mặt căng thẳng của anh từ từ thả lỏng, xoay

đầu nhìn cô, giọng nói bình tĩnh: “Hôn nhân là chuyện đại sự, hay là chờ suy nghĩ chu toàn rồi quyết định.”

Nguyễn Tương Nam liếc anh một cái: “Đó là đương nhiên.”

“Nguyễn Tương Nam, ” anh đứng dậy, đưa lưng về phía cô, “Rất đáng tiếc em cũng không có cơ hội suy tính chuyện hôn nhân đại sự rồi.”

Ngược lại anh rất ít khi nói chuyện mà gọi cả tên lẫn họ của cô.

Cô có chút không giải thích được: “Có ý gì?”

“Em đùa giỡn tôi nhiều năm như vậy, nói thu lại là thu lại, nói kết thúc là kết thúc, tất cả đều là em quyết định, ” Trác Diễm nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô, “Nhưng là, tôi còn chưa phát biểu bất kỳ quan điểm gì về chuyện này.”

Nguyễn Tương Nam khẽ nheo mắt, tốt lắm, anh còn muốn bộc phát: “Nói đùa giỡn khoog khỏi quá nghiêm trọng rồi.”

Trác Diễm vươn tay ra, từ từ vuốt gò má cô, thật là khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lại biết lừa gạt người khác: “Nguyễn Tương Nam, nếu lừa tôi đến tay, em phải phụ trách tới cùng.”

Chiều nay Trác Diễm vẫn không về khách sạn, mà đang qua đêm trên ghế sa lon trong phòng khách.

Nguyễn Tương Nam vào phòng trước, còn thuận tay phá trái cửa, cảm giác sợ hãi trong lòng, anh còn nói “phụ trách” gì thế, đùa gì vậy, cô phải phụ trách cái gì. Từ trước đến giờ cô chính là người không chịu trách nhiệm.

Đúng giờ cô rời giường thì thấy Trác Diễm đã thức dậy, còn đi xuống dưới mua đồ ăn sáng về. Anh chỉ chỉ bát đĩa trên bàn, giọng nói bình tĩnh:

“Ăn đi, em cũng không ăn mấy ngày rồi.”

Nguyễn Tương Nam chế nhạo nói: “Anh chuẩn bị cái này là muốn xử lí tôi như thế nào?”

Trác Diễm ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười với cô: “Em nghĩ tôi sẽ xử lí như thế nào?”

“Cho Bạch Y thiên sứ bắt đủ xác chết mới thôi. Tôi cảm thấy được việc làm của tôi có giá trị cao hơn việc của anh một chút, tuyệt đối không thuộc về loại bỏ đi.”

Trác Diễm cầm áo khoác móc trên giá, quan sát cô: “Được, thì cho em được toàn thân.”

Nguyễn Tương Nam vừa đến bệnh viện tìm Diệp Trưng, trực tiếp than phiền: “Ngày hôm qua tôi không nên để cho anh kích thích Trác Diễm, lần này tốt lắm, tôi cảm thấy tinh thần anh ta bắt đầu phân liệt rồi.”

Diệp Trưng đang mặc bộ áo khoác trắng, vừa cầm giấy ghi chú bỏ vào trong túi áo, vừa lên tiếng nói: “Đây không phải là cô cũng thấy sao? Ồ, cô nói tôi biết người này nhiều năm, lần đầu tiên thấy cô kinh ngạc, tôi cảm thấy thế giới này vẫn có thiên lí.”

Nguyễn Tương Nam đi tới tháo áo khoác trắng dài của anh: “Anh lại lấy quần áo của người khác.”

Diệp Trưng lại cởi áo khoác ra, nhìn cổ áo một chút, tên ở phía trên không phải của anh, lại bình tĩnh mặc vào: “Không sao, sạch sẽ mới vừa được đưa tới, tôi sẽ không chê nó bẩn.” Anh dừng lại một chút, nói: “Đúng rồi, nói cho cô biết một tin xấu, sáng hôm nay gặp phải chủ nhiệm, ông ấy nói với tôi, tiệc tân niên năm nay ngoại khoa chúng ta không ở cùng với y tá, nói cách khác, khoa chúng ta sẽ phải độc lập.”

Dáng vẻ Nguyễn Tương Nam không sao cả: “Không phải cho anh sao? Năm ngoái Diệp thiếu gia đa tài đa nghệ có thể song ca với y tá, năm nay liền đổi thành đơn ca.” Nghĩ đến tiệc năm ngoái, Diệp Trưng này là một màu xanh lá giữa rừng hoa hồng, quả thật làm phái nam cả bệnh viện ghen ghét.

“Chủ nhiệm còn nói, hoàn hảo ngoại khoa của chúng ta còn có một cô gái, nếu không cũng chỉ có thể trình diễn Đoạn Bối Sơn (*).”

(*) Đoạn Bối Sơn : gay

Còn có một cô gái.

Tự dưng Nguyễn Tương Nam cảm thấy lạnh đến buồn nôn: “Tôi không ngại diễn Đoạn Bối Sơn, tôi có thể cải trang thành đàn ông.”

Diệp Trưng khẽ mỉm cười: “Nguyễn Thế Mỹ, tôi biết rõ diễn trò đối với cô mà nói cũng không phải là vấn đề khó khăn.”

Nguyễn Tương Nam nhú nhú mày: “Cái gì Thế Mỹ?”

Diệp Trưng khoát khoát tay, dứt khoát đi về phòng. Cô cũng đi theo đến phòng khám bệnh, y tá ở cửa nhìn thấy cô che miệng cười vui, đây không phải là cô không bình thường, chính là cái thế giới này không bình thường: “Có gì đáng cười thì chia sẻ cho mọi người với?”

Y tá cười nói: “Nghe nói ngoại khoa các người chuẩn bị biểu diễn 《trát mỹ án》 cho tiệc tân niên hằng năm, bác sĩ Nguyễn trúng thầu rồi.”

Nguyễn Tương Nam nhớ tới Diệp Trưng gọi cô một tiếng “Nguyễn Thế Mỹ”, rợn cả tóc gáy, nếu như cô diễn cái này, vậy Tần Hương Liên là vị nào?”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Sáng sớm Trác Diễm đã đi đến giao tài liệu cho Hội Đồng Quản Trị ký tên.

Trác Biểu Dương đại khái lật ra mấy phần tài liệu, trực tiếp lựa ra một phần để qua một bên: "Phần văn kiện buôn bán địa ốc này do Hội Đồng Quản Trị quyết định, cho dù ta ký, nhưng những người khác cũng sẽ không ký, con không cần phải lãng phí thời gian tinh lực ở mặt này." Ông mở nghị quyết của mấy phần hạng mục khác ra, tùy tiện xem một lần, liền ký tên.

Trác Diễm cầm những tài liệu bị trả lại, suy ngẫm chốc lát nói: "Trong chương trình của công ty có quy định rõ ràng, phương diện phê duyệt hạng mục mới, cổ đông sẽ áp đảo Hội Đồng Quản Trị, nếu như chúng ta đổi một loại phương thức khác thì sao?"

Trác Biểu Dương sửa sang tài liệu đã ký xong đưa lại cho anh, đứng lên vỗ vỗ vai anh: "Bản thân Cổ đông và thành viên của Hội Đồng Quản Trị có một phần trùng hợp rất lớn, những người con muốn thuyết phục thực ra vẫn là một đám người giống nhau. Ta hiểu biết rõ con rất muốn đạt được thành tích, nhưng thực tế là như thế, đừng uống phí hơi sức thì hơn."

Trác Diễm rũ mắt xuống, lại nói: "Tối nay con muốn về nhà ăn cơm, không biết có bất tiện hay không?"

Trác Biểu Dương có chút kinh ngạc, từ lúc ông cưới phu nhân mới về, Trác Diễm luôn viện lý do ở nhà bất tiện nên dọn ra sống riêng, bình thường cũng ít khi về nhà. Thật ra thì nguyên nhân bên trong ông cũng có

thể hiểu, chỉ là cả hai người đều không nói thẳng ra thôi. Đây là lần đầu tiên anh chủ động muốn về nhà ăn cơm.

"Đều là người một nhà, cái gì mà tiện hay không tiện chứ? Để ta gọi điện cho dì con, bảo bà ấy chuẩn bị mấy món ăn mà con thích."

Đến lúc tan làm, Trác Diễm trở lại phòng làm việc, mở tủ treo quần áo ngoài phòng tắm ra, chọn một cái áo len Vivienne Westwood cùng quần jean, cái này vốn định mặc lúc đi chơi cùng Diệp tỷ vào chủ nhật tới. Anh từ trong phòng làm việc đi ra thì điện thoại di động trên tay An Nhã trực tiếp lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất.

Trác Diễm dừng bước, nhìn cô một cái: "Thế nào?"

An Nhã nắm chặt tay ở trên môi ho khan hai tiếng: "Trác tổng, hôm nay anh thật trẻ."

"Nếu như cô không biết khen ngợi đối phương như thế nào, thì không nói cũng được."

Anh đi đến ga ra tầng hầm, đứng đợi ở chỗ đậu xe của cha anh, rất nhanh Trác Biểu Dương cũng từ thang máy đi xuống, lúc nhìn thấy anh trong đáy mắt hiện lên chút sùng sốt, ngay sau đó giơ tay lên vỗ vai anh một cái: "Con ăn mặc như này thật không tồi."

Từ lúc con trai ông vừa mới bắt đầu tiếp nhận công việc của công ty thì đã cố gắng trở nên trưởng thành, chừng hai mươi tuổi, muốn có nhiều chứng chạc có nhiều phong độ thực sự cũng không thể nào, ông nhìn con trai từ từ lớn lên, cho tới bây giờ có thể một mình đảm đương một phía. Nhưng bây giờ đột nhiên nhìn thấy anh tùy ý mặc đồ thường, mới nhớ tới anh cũng chưa đến hai mươi bảy tuổi, ở cái tuổi này bao nhiêu con em thế gia vẫn còn chưa làm việc đàng hoàng.

Trác Biểu Dương vỗ vai anh, chợt cảm khái nói: "Tiểu tử con đã cao lớn hơn ta rồi."

Trác Diễm mở cửa xe, để cho cha anh của vào trước, anh mới theo ngồi ở ghế sau, tài xế rất nhanh nổ máy xe, lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Hai người họ ở trên đường tùy ý nói một chút về vấn đề quyết định chiến lược, lại tán gẫu chuyện nhà.

"Dì của con hiện tại muốn quản rất là nhiều thứ, ngay cả ta hôm nay ăn món gì hút mấy điều thuốc đều muốn quản." Trác Biểu Dương lắc đầu một cái, "Món ăn mặn ăn nhiều vài miếng cũng không được, chỉ có thể ăn mấy món ăn chay, ăn thêm chút nữa thì so với hòa thượng không khác biệt lắm."

Trác Diễm nhớ năm đó mẹ của anh qua đời không bao lâu, ông liền cưới người khác, người phụ nữ kia còn vốn là gái làng chơi nổi danh trên tiệc rượu, đại khái khi anh mẫu thân còn chưa qua đời thì đã bắt đầu muốn bỏ vào gia đình anh, trong ấn tượng cũng là một người phụ nữ diện mạo xinh đẹp, so với anh không lớn hơn được mấy tuổi. n Bà ta đến đây thì anh liền đi ra bên ngoài ở, vừa là để tránh hiềm khích, thứ hai cũng là cảm thấy cha cưới vợ sau quá nhanh khiến anh khó chấp nhận được.

Hai trường hợp giống nhau, nhưng anh và Nguyễn Tương Nam lại có phương thức xử lý không tương đồng lắm, anh biết đến bước này tức giận cũng chẳng được gì, mà cha anh có cưới người khác hay không, cũng không phải là việc anh có thể khống chế, nhưng là anh cố ý không trở về nhà, nhắm mắt làm ngơ.

Trác Diễm nghĩ một đằng nói một nẻo: "Có lẽ là dì quan tâm cha."

Anh đi vào cửa nhà, cái người phụ nữ gọi Lăng Tiêu đó ngược lại đứng ở cửa nghênh đón, nhìn thấy anh cũng liền mỉm cười chào hỏi: "Trác Diễm về, đây cũng là dịp hiếm có."

Trác Biểu Dương cười nói: "Lúc ấy nó nói muốn về nhà ăn cơm, ta cũng vậy lấy làm ngạc nhiên."

Trác Diễm trầm mặc nhận lấy đôi dép đi trong nhà, lặng yên đi theo cha anh và mẹ kể đi vào phòng ăn, kéo ghế ra, ngồi xuống chỗ ngồi thuộc về mình.

"Ta vừa nghe con trở về, lập tức sửa lại mấy món ăn của ngày hôm nay, dì Từ làm món con thích ăn." Chỗ bà ta ngồi là chỗ ngồi trước kia của mẹ anh, lại dùng giọng trưởng bối thân thiết nói với anh mấy lời này.

Trác Diễm chỉ cảm thấy ngán: "Cám ơn."

Ăn cơm xong, Trác Biểu Dương cùng anh vào thư phòng. Ông ngồi ở trên ghế xoay, nhìn con trai: "Con có cái gì muốn nói, cứ nói thẳng đi, nín nhịn lâu như vậy cũng không dễ dàng."

"Trước kia có lần cha nói, hôn nhân là quá trình cần thiết trong cuộc đời một người." Trác Diễm đan mười ngón tay vào nhau, cúi đầu nhìn tay đặt ở trên đầu gối, "Con nghĩ, con đã có quyết định."

Trác Biểu Dương nhíu mày nói: "Hả? Là tiểu thư nhà nào có thể làm cho con ra quyết định nhanh như vậy?"

"Nghiêm gia."

Trác Biểu Dương trước còn nhớ rõ bọn họ thảo luận qua Nghiêm Ương, mà cuối cùng kết luận là Nghiêm Ương cũng không phải lựa chọn thích hợp, nhưng anh bây giờ nói, lựa chọn lại là Nghiêm gia tiểu thư. di@en*dyan Ông rất nhanh hiểu được, trầm ngâm nói: "Quyết định này của con. Rất đặc biệt."

Trác Diễm ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cha: "Chuyện con quyết định, cũng không dễ dàng thay đổi."

"Ta hiểu rất rõ —— ta hiểu rất rõ tính khí của con." Trác Biểu Dương không nhịn được lấy bao thuốc lá ra, châm một điếu, "Tại sao đột nhiên như vậy. Ta nhớ trước kia cũng không có nghe con nói tới."

"Chỉ là cố ý không đề cập đến thôi."

"Con biết điều này nghĩa là cái gì không?" Trác Biểu Dương lắc đầu một cái, "Con tranh đoạt người với Diệp gia, hơn nữa lại tranh đoạt một người không có khả năng trợ giúp con."

"Về phương diện Diệp gia, con sẽ xử lý thỏa đáng, huống chi Diệp gia cũng không có lên tiếng, cũng chỉ là mọi người suy đoán. Mà con thật ra thì cũng không cần mang phụ nữ vào giúp đỡ."

"Ánh mắt của con rất đặc biệt. Khiến cho ta có chút nghĩ không ra."

"Cha truyền con nối, đến nhìn người ánh mắt cũng tương tự." Trác Diễm nói thẳng, "Con cũng không rõ con mắt chọn nhị phu nhân của cha."

Trác Biểu Dương bật cười: "Con thật ra đang đẩy hết trách nhiệm lên ta."

Ông hút xong một điếu thuốc, dụi tàn thuốc vào trong gạt tàn, lại nói: "Ta sẽ không ngăn cản con, ta cũng không phải là người cha không thấu tình đạt lý. Con đã lựa chọn Nghiêm gia tiểu thư, xuất phát từ việc tôn trọng đối phương, hôn lễ ... các loại công việc cũng không được đơn sơ quá mức, hiện tại phải chuẩn bị, tối thiểu cũng phải một năm."

Trác Diễm biết ông đang nói một năm thể hiện cái gì, cha của anh không có ý định trực tiếp ngăn cản anh, mà là muốn xem bọn họ có thể vượt qua thời gian thử thách hay không —— anh thậm chí còn cảm thấy có niềm tin rất lớn rằng bọn họ không cách nào sống quá thời gian một năm này. Đây đã là nhượng bộ lớn nhất cha anh rồi, anh cũng không thể không

nhượng bộ: "Trước cùng Nghiêm gia lập hôn ước sau đó sẽ tổ chức hôn sự, đây cũng là lễ tiết. Ta cảm thấy an bài như vậy không có vấn đề gì."

"Ta thật ra cũng rất tò mò, vị tiểu thư này rốt cuộc đã làm cái gì mới có thể kiến cho con ra một quyết định không lý trí như vậy. Nghĩ như vậy, không nhịn được muốn gặp cô bé một lần."

Trác Diễm nhìn cha: "Cô ấy cũng không có cái gì đặc biệt. Con chỉ cảm thấy nếu là người đàn ông, cũng không nên dựa vào hôn nhân mưu cầu lợi ích, làm như vậy chỉ có thể là năng lực quá kém. Cho nên cha không cần đích thân đi gặp cô ấy."

Trác Biểu Dương vỗ vai anh một cái, thân thể của anh còn có chút căng thẳng, hơi mỉm cười nói: "Không cần khẩn trương, ta sẽ không làm cái gì, hơn nữa cùng sẽ không trối người cho vào túi rồi vứt xuống sông, bây giờ còn có pháp luật và đạo đức. Ta đơn thuần chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi."

Nguyễn Tương Nam tối nay trực phòng cấp cứu, buổi tối không có bệnh nhân nào, cô nhàm chán đến buồn ngủ. .loqid]on, Chợt điện thoại di động vang lên một tiếng, mở ra xem là tin nhắn của Trác Diễm: "Tối nay về nhà, hay không về."

Cô biết ý tứ của anh là nói về nhà mình, cô đi vắng thì qua đêm ở đây, nhưng là cái hình thức xin phép này thật sự rất kỳ lạ, anh qua đêm ở nơi nào đó cô thật không có chút nào muốn biết.

Cô để điện thoại di động xuống, thấy hai bậc phụ huynh dẫn một cô con gái đi tới. Cô bé cúi thấp - ôm bụng, mặc đồng phục học sinh của trung học gần đây, diện mạo thanh tú, chỉ là sắc mặt chắc vì đau đớn mà trở nên trắng bệch. lee^qu.donnn), Nguyễn Tương Nam nhận lấy bệnh nhân, nhìn đồng hồ đối diện trên tường một chút, mở ra sổ ghi bệnh án viết thời gian lên trang trống tiếp theo: "Khó chịu chỗ nào?"

Cô gái dùng thanh âm đứt quãng trả lời: "Bụng, đau bụng."

Nguyễn Tương Nam vội kéo một cái ghế cho cô bé ngồi xuống: "Em trước ngồi xuống một lát."

Mẹ cô bé lập tức nói: "Con bé lúc tối muộn thì bắt đầu đau bụng dữ dội, không ngủ được, bác sĩ nói xem có phải ăn thứ gì hỏng hay không?"

Nguyễn Tương Nam đứng lên, buông rèm phía ngoài của giường bệnh xuống: "Trước tiên nằm lên đây, để chị kiểm tra một chút."

Cô bé nhanh chóng được đặt lên giường bệnh. Cô thực hiện một vài kiểm tra thông thường, lại quay lại phía máy tính, đánh dấu vào một vài hạng mục cần kiểm tra ở hệ thống máy tính: "Hãy đi thực hiện một số xét nghiệm này trước." Cô viết hai hàng chữ lên bệnh án, lại lật trở về trang thứ nhất xem thông tin của bệnh nhân, cô bé kia chắc là nữ sinh cao trung, mới vừa tròn 15 tuổi. Cô không khỏi lắc đầu một cái.

Cô bé cùng cha mẹ đều đã đi rồi, cô mới cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi khoa phụ sản: "Phía bên khoa ngoại tôi vừa tiếp nhận một ca bệnh, bệnh nhân vừa mới đi làm kiểm tra HCG rồi, rất có thể làm phiền cô tới hội chẩn."

Đối phương có vẻ buồn ngủ âm thanh mông lung mơ hồ: "Kết quả HCG còn chưa có. Cô đã khẳng định?"

Nguyễn Tương Nam cầm bút gõ gõ mặt bàn: "Căn bản khẳng định."

Mẹ của cô chưa kết hôn mà có con, tuổi còn trẻ đã sinh hạ cô, cô khi trẻ cũng đã từng làm chuyện vượt rào, không biết cái này có phải cũng có di truyền hay không. Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, cô khắc phục hậu quả của việc mình đã làm ra, khiến chuyện không thể cứu vãn trước kia không lặp lại.

Cách hơn nửa canh giờ sau, khoa phụ sản bên kia gọi điện thoại tới: "Về sau muốn tôn cô làm thần linh, cô đoán đúng rồi."

Nguyễn Tương Nam hỏi: "Tình huống là như thế nào?"

"Thai ngoài tử cung."

Nguyễn Tương Nam thở dài, chuyện như vậy, đối với cô bé tuổi còn nhỏ như vậy mà nói, thật sự là đã kích trí mạng. Thời điểm cô còn chưa thực tập, luôn cảm thấy mẹ mình đã làm ra chuyện không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng đã trưởng thành, nhưng vẫn là không có khả năng gánh vác trách nhiệm, cuối cùng giày vò xảy ra chuyện như vậy. Đến khi đã thấy mệt mỏi, liền bắt đầu thói quen vô cảm. Nguyên nhân có rất nhiều loại, trong khoảng thời gian ngắn đôi mắt bị che mờ hay lý trí tình yêu cũng được, kiến thức sinh lý thiếu sót cũng được, tóm lại là lý do khiến cô không thể hiểu được nhiều không kể xiết.

Cũng không phải ai hai mươi tuổi cũng có thể đủ thành thực độc lập.

Thật sự cô cũng không thể lấy tình huống của chính mình mà đòi hỏi mẹ của cô, mặc dù bà lớn tuổi hơn cô, từng trải hơn cô nhiều, nhưng trước sau giống như là không có trưởng thành.

Lại cách một lát bác sĩ trực ban khoa phụ sản lại gọi điện thoại cho cô: "Cha mẹ bệnh nhân vẫn không thể tiếp nhận được sự thật này, cũng không đồng ý phẫu thuật, nếu có thể thuyết phục người thân, chút nữa tôi gọi lại cho cô."

Nguyễn Tương Nam lại bắt đầu rảnh rồi đến bị khủng, cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho Trác Diễm: "Mới vừa rồi khám gặp tới một cô gái, còn chưa trưởng thành, thai ngoài tử cung."

Trác Diễm rất nhanh trả lời: "Có ý tứ gì?"

Nguyễn Tương Nam cầm điện thoại di động bất động. Đúng vậy, có ý gì, đề cập với anh cái này làm gì, cũng không phải là cô mang thai.

Trác Diễm rất nhanh gửi đến tin nhắn thứ hai: "Khi đó, nếu như em không làm việc đó, có thể con của chúng ta đã mấy tuổi rồi."

Nguyễn Tương Nam suy nghĩ một chút, quyết định một cước đạp vào chỗ đau của anh: "Cũng chưa chắc, còn có một loại có thể là của anh – tinh trùng chất lượng kém."

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Trác Diễm nhìn chăm chăm tin nhắn trên màn hình điện thoại mà Nguyễn Tương Nam vừa gửi tới, trong nháy mắt có chút kích động.

Lúc này, Diệp Tỷ đi vào gọi điện thoại, anh ta thuận tay bắt máy: “Điện thoại nghề nghiệp ở trên tủ trước cửa, tự anh kiểm tra.”

Diệp Tỷ hạ thấp giọng nói: “Không phải vấn đề đồ vật nghề nghiệp —— việc lớn không tốt, anh hai nói muốn tôi thu dọn đồ đạc về nhà ngay lập tức, nếu không thì khiến cho tôi đẹp mắt.”

Anh hai Diệp Tỷ chính là Diệp Trưng, bây giờ anh đang nhìn thấy nhân vật không vui vẻ trên bảng xếp hạng thứ hai, đầu tiên là chủ tịch Tạ thị Tạ Duẩn Thiệu, hai người bọn họ còn có quan hệ thân thích. Thật là không phải người một nhà một cửa. Trác Diễm nói: “Cần gì để ý đến anh ta?”

“Cậu không biết, anh hai tôi là sinh vật khủng bố nhất trên thế giới này, giống như bộ đội vi khuẩn tác chiến thật đáng sợ!” Giọng nói Diệp Tỷ mơ màng, “Cậu còn dám cướp người của anh hai tôi, cậu nhất định phải chết, nhất định chết chắc! Tôi kẹp ở giữa hai người là chết chắc rồi!”

“Ngạc nhiên đến vậy sao?”

“Thật ra, tôi đã nói với cậu, khi còn nhỏ anh ấy làm chuyện xấu gì cũng đổ lên đầu tôi, anh ấy làm vỡ cửa sổ nhà người ta thì nói tôi làm, đừng nói cô giáo sẽ tin tưởng, cha mẹ tôi cũng rất tin không một chút nghi ngờ. Sau này tôi không chịu nổi học tiểu học ở đây nên phải đi Mỹ học.”

“Ừ. . . .”

“Tôi thật vất vả phải trở về nước học đại học, cảm thấy cũng nên quên ân oán trước kia kết thân với anh ta, thậm chí còn ký cái giấy nguyện vọng hiến cho thể xác gì đó nữa. Sau đó anh ta dẫn tôi đi đến học viện Tiêu Cửu Thiều xem bọn họ giải phẫu thi thể biến thái!” Diệp Tỷ kêu rên, “Tôi hối hận hiến cho thi thể rồi! Thi thể của tôi không nên để cho loại người như bọn họ đụng.”

Thi thể của anh. . . .Lời nói của anh bắt đầu không lưu loát.

“Hết giải phẫu thi thể anh ta mời tôi ăn gan heo và ruột máu, tôi hận anh ta ——” Diệp Tỷ phát điên nửa ngày, chợt bình tĩnh lại, “Cậu nói lần này tôi có nên chịu sự uy hiếp của anh ta mà về nhà không?”

Trác Diễm nói: “Danh thiếp chức nghiệp ở trên tủ trước cửa, mặc kệ cậu về nhà hay tiếp tục ở trọ, đều được.”

Diệp Tỷ chửi thề một câu, trực tiếp bấm điện thoại.

Trác Diễm lại kiểm tra tin nhắn mặt biên lần nữa: “Tình trạng của tôi – hoạt tính không thấp, em có thể tự mình kiểm tra một chút.”

Đấu với người con trai ở phương diện này, Nguyễn Tương Nam vẫn còn quá non.

Anh để điện thoại qua một bên, tắt đèn đầu giường, chui vào trong chăn. Cả quá trình ngủ rất tốt đẹp, cả đêm không mộng, một giấc tới sáng.

Nguyễn Tương Nam trực cả đêm, ngày thứ hai còn phải đi làm bình thường, buổi trưa đã không nhận được bắt đầu ngáp.

Nghiêm Ương cố tình nhắn cho cô một tin nhắn, nói buổi trưa họ sẽ đến kiểm tra chỗ gác, để cho cô đợi trong bệnh viện không đi đâu cả. Cái từ

“họ” đó dĩ nhiên là bao gồm cả mẹ cô.

Nguyễn Tương Nam chỉ đành phải đi toilet rửa mặt sau khi tan việc buổi trưa, cởi áo khoác trắng ra rồi đi tới cửa bệnh viện. Mẹ cô đặc biệt thích cái đẹp thậm chí là cái đẹp không có thực, cô thật sợ bà lái một chiếc xe thể thao nhiều màu sắc chặn trước cửa bệnh viện, bị người quen nhìn thấy sẽ khó tránh khỏi lời đồn nổi lên khắp nơi.

Thật may là cuối cùng không có, chỉ có một chiếc Land Rover dừng trước cửa bệnh viện.

Nghiêm Ương hạ kính cửa sổ xuống, vẫy tay với cô một cái: “Ở đây ở đây!”

Nguyễn Tương Nam có chút thoải mái cười với cô, vừa muốn mở cửa xe, ngồi cùng một chỗ với em gái, sắp tới lại thay đổi chú ý, ngồi vào kế bên tài xế.

Mẹ của cô ngồi ở chỗ tài xế, đeo kính đen, nửa gương mặt chìm dưới ánh mặt trời, da thịt tuyết trắng, chỉ là khoé miệng còn lưu lại nếp nhăn nhẹ theo thời gian.

Nguyễn Tương Nam đang muốn nói chuyện, lại nghe mẹ cô mở miệng trước: “Con từ Anh về, mẹ còn chưa ăn cơm với con đấy.”

Nguyễn Tương Nam cười cười: “Ừ, đúng vậy, là do con. . . .sơ sót.”

Bà vừa lái xe, vừa tán gẫu với cô: “Gần đây trong bệnh viện có bận rộn không?”

“Cũng may, ca giải phẫu không nhiều.”

“Tiểu Ương làm việc ở công ty ba nó, chỉ là chi nhánh dưới, nếu có rảnh rồi, con nên dạy nó một số việc nên làm thế nào.”

Nguyễn Tương Nam nghi ngờ quay đầu nhìn Nghiêm Ương. Nghiêm Ương le lưỡi một cái, giơ tay lên miệng giả bộ làm động tác khoá miệng.

Nguyễn Tương Nam cười nói: “Em đáng yêu như thế, không cần dạy cũng không có vấn đề gì.”

"Đáng yêu thì có tác dụng gì?" Mẹ cô bật đèn xi nhan, cũng không nhìn kính chiếu hậu, trực tiếp một thanh đảo tay lái. Nguyễn Tương Nam vội vươn tay qua, thật nhanh đem tay lái kéo trở về, bên cạnh một chiếc xe buýt vừa đúng lướt sát qua: "Cẩn thận."

Mẹ của cô lại càng hoảng sợ, có chút dè dặt nhìn cô một cái: "Ta cho là ta bật đèn rồi thì họ sẽ nhường đường."

Nguyễn Tương Nam nhìn thẳng phía trước: "Mọi người không sao gì là tốt rồi."

Ba người đi vào phòng khách sạn, nhân viên phục vụ nhanh chóng đi vào đưa thực đơn.

Nghiêm Ương hào hứng cầm thực đơn lên đến xem: "Chim bồ câu chiên giòn nhìn qua không tệ, chị thấy như thế nào?"

Nguyễn Tương Nam vẫn chưa trả lời, mẹ của cô đã giành trước trả lời: "Không được tốt lắm, con có nhớ lần trước bác sĩ dinh dưỡng nói con hấp thu lương thực quá cao hay không? Không được."

Nghiêm Ương suy sụp hạ mặt tới: "Haizzz."

Nguyễn Tương Nam quay đầu lại nói với phục vụ: "Cho một suất, dinh dưỡng của chim bồ câu cũng không tệ lắm."

Nghiêm Ương cắn môi: "Ừ, giò heo muối tiêu. Nhìn qua không tồi."

Nguyễn Tương Nam muốn bảo không được, nhưng lại không nhẫn tâm, liền nhìn về phía mẹ cô.

"Vậy thì gọi đi, Tương Nam con gầy như vậy, ăn nhiều thịt một chút, Tiểu Ương con ngồi nhìn chị ăn là được."

Nghiêm Ương lập tức không vui: "Tại sao chị có thể ăn nhiều thịt như vậy? Chị cũng có thể hấp thụ nhiều thịt mà."

Mẹ nói: "Con xem cân nặng của con đi."

Nghiêm Ương bị đả kích lớn, vô vọng chuyển sang Nguyễn Tương Nam: "Chị. Cân nặng của em. Thật sự có bất bát như thế?"

Nguyễn Tương Nam sờ sờ đầu của cô, hơi cong môi một cái: "Đáng yêu là đủ rồi, thể trọng vốn không quan trọng."

Đợi đến lúc nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, Nghiêm Ương mới giống như gia tăng hình phạt, động một chút lại buồn bã nhìn vào thức ăn trong bát của chị, vì trước mặt cô chỉ toàn là rau dưa đạm bạc.

Trong lúc mẹ cô đi ra ngoài nghe điện thoại, Nghiêm Ương lập tức duỗi tay về phía món giò heo muối tiêu: "Tí nữa mẹ có hỏi, chị nói chị ăn nhé."

Nguyễn Tương Nam nói: "Chỉ cho ăn một thứ."

"Không được, em muốn ăn ba loại!"

"Một loại cũng không cho ăn."

"Vậy. Một miếng giò heo một nửa miếng chim bồ câu?"

"Cũng không cho phép ăn."

". Được rồi, vậy thì một nửa nhũ chim bồ câu nhé..., có được hay không?" Nghiêm Ương vẻ mặt đau khổ, "Mấy ngày nay em đều phải ăn chay cùng đậu hủ rồi, xin chị đấy, để cho em ăn một miếng nha, bây giờ tối nào em cũng thức giấc vì đói."

"Thảm như vậy?" Nguyễn Tương Nam nhất thời cảm thấy ở xã hội mới rồi mà em gái còn phải nhịn đói thật sự là có chút đáng thương, "Em nhanh lên ăn một chút đi, tí mẹ trở lại nhìn thấy là không hay đâu."

Nghiêm Ương lập tức hành động xé chim bồ câu ra, tàn sát đĩa thịt như gió cuốn. Nguyễn Tương Nam quả thật không dám nhìn thẳng, cái tư thế kia còn có cái gì giống dáng vẻ của đại tiểu thư hay không, chắc hẳn phải chịu đói nhiều ngày rồi.

Nghiêm Ương đang thỏa mãn liếm liếm môi, cửa phòng bị đẩy ra. Nguyễn Tương Nam tay mắt lạnh lẽ, đối cái đĩa xương trước mặt Nghiêm Ương với của mình. Mẹ đi tới, nhìn thấy dáng vẻ các cô, cũng không hoài nghi, ngoảnh lại nhìn cô mở lời: "Tương Nam, cuối tuần này là sinh nhật của dưỡng Nghiêm, ta muốn con trở về ăn một bữa cơm, đều là người một nhà."

Nghiêm Ương lập tức hỏi: "Dì kia có tới hay không?"

"Cái con bé này sao lại hỏi như vậy? Dì người đương nhiên có tới chứ."

"Nhưng là dì người này quá xấu tính, rõ ràng chị xuất sắc như vậy, còn dì luôn tìm cách xoi mói."

Nguyễn Tương Nam nói: "Được, con sẽ đến."

Mẹ cách một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Con sẽ cảm thấy uất ức sao?"

Nguyễn Tương Nam lập tức cũng không phản ứng kịp, cách mười giây mới hiểu được ý của cô, ho nhẹ một tiếng: "Không có. Con không sợ cái này."

Gia đình gặp gỡ kiểu này, cũng không phải là lần đầu tiên cô tham gia, nhớ hồi mới vừa về đến nhà, thì liền có một lần như thế này. Trước khi ăn cơm có bưng lên một bát canh, cô cũng không biết đó là cái gì, chỉ là nghe Dư Hi kể qua nghe rất giống thật, gia đình người có tiền trước khi ăn cơm sẽ bưng lên đồ dùng để rửa tay giống như bát canh.

Cô tuyệt nhiên không dám động, chỉ có chờ đến những người khác bắt đầu dùng cái muỗng múc canh thì cô mới dám động.

Thì ra là chuyện xưa cũng chỉ là chuyện xưa.

Nhưng đó là chuyện lúc trước, cô hiện tại thật không có cái gì phải sợ hãi, bình đến tướng chặn, không gì hơn cái này.

Cô tan việc về đến nhà, mở cửa, Trác Diễm đã ở trong.

Anh gác chân lên bàn uống trà nhỏ đang để Laptop: "Anh đói rồi, em đi nấu cơm đi."

Nguyễn Tương Nam trực tiếp trả lời: "Đói thì tự mình đi mà làm."

Trác Diễm cuối cùng dời tầm mắt khỏi màn hình máy vi tính, rơi vào trên người cô, hợp tình hợp lý trả lời: "Anh không biết."

"Không biết học sao." Cô cởi áo khoác tới treo lên, thuận tay đem tóc buộc đằng sau gáy, rồi đi vào phòng. Đợi đến lúc từ trong phòng đi ra, Trác Diễm đã không có ở phòng khách, mà đang làm gì đó trong phòng bếp.

Cô thầm nghĩ không tốt rồi, vội đi tới cửa phòng bếp, chỉ thấy Trác Diễm đã múc gạo ra, còn đánh bốn quả trứng gà, đang đặt chảo dầu lên

bếp: "Anh đang làm cái gì vậy?"

"Anh làm cơm rang trứng."

Nguyễn Tương Nam quả thật muốn sụp đổ: "Anh ngay cả cơm rang trước cũng không biết, cơm rang trứng không phải dùng gạo sống làm." Cô chỉ còn nước bước tới trước xua anh ra, tiếp tục sự nghiệp cơm rang trứng còn dang dở của anh.

Cô lại lấy đậu nành và cà rốt từ trong tủ lạnh ra, cà rốt thái hạt lựu, lấy nồi cơm điện ra để thổi cơm.

Trác Diễm thấy cô vội vàng, đột nhiên từ phía sau ôm lấy eo của cô, vành tai và tóc mai chạm vào nhau: "Em thật sự rất gầy."

Nguyễn Tương Nam giãy giụa một lúc, không thoát ra được, không buồn động đậy nữa: "Anh là lấy thời điểm nào để so sánh?"

Trác Diễm nở nụ cười, xoay cô lại, trực tiếp hôn vào môi của cô. Môi của cô thật mềm mại, trong đôi mắt hơi nước tràn ngập, cái bộ dáng này thật làm cho anh muốn chiếm đoạt người trước mặt, nhưng là bây giờ thời cơ vẫn chưa tới. Trác Diễm lấy lại bình tĩnh, nói: "Tối nay xem anh trổ tài nấu nướng. Em ra bên ngoài chờ."

Đều nói tóm được dạ dày của một người thì đồng nghĩa với tóm được tâm người đó.

Nguyễn Tương Nam ở trong lòng lắc đầu, cô không cảm thấy rằng Trác Diễm có thể tóm được dạ dày của cô, có thể không hủy diệt phòng bếp chính là vô cùng may mắn. Cô ở một bên nhìn anh làm cơm chiên trứng, còn phải thỉnh thoảng nhắc nhở anh: "Lật đi, ở dưới sẽ cháy mất."

Cuối cùng bề ngoài thành phẩm vô cùng khó nhìn, có mấy miếng trứng gà đều là màu đen.

Chính anh nếm thử một miếng, đều cảm thấy không cách nào ăn được, đang định nói không bằng vẫn lại là đi ra ngoài ăn, chỉ thấy Nguyễn Tường Nam cầm đĩa lên từng miếng từng miếng ăn hết, sau cùng lấy cái ấm rót thêm một ly nước nóng: "Cũng may, chỉ là hơi mặn."

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Rất nhanh đến ngày hẹn phải về nhà ăn cơm, vào lúc tan ca Nguyễn Tương Nam đi vào trong phòng thay đồ tắm rửa, thay bộ quần áo phù hợp, đeo đồ trang sức trang nhã chuẩn bị về nhà.

Khi cô vừa đi tới cửa, thì gặp ngay tài xế của Trác Diễm: "Nguyễn tiểu thư, mời đi theo tôi."

Cô cũng không nghi ngờ gì, đoán rằng lần này Trác Diễm cũng trong danh sách mời dự tiệc, liền đi theo tài xế, ai ngờ chiếc xe đậu trong hẻm nhỏ phía sau bệnh viện không phải xe Trác Diễm. Sau khi tài xế mở cửa xe ra, dùng tay làm dấu mời: "Trác đồng, Nguyễn tiểu thư tới."

Trác Biểu Dương ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, hướng cô khẽ vuốt cằm: "Mời ngồi."

Nguyễn Tương Nam lấy làm kinh hãi, có chút thận trọng ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe, nhỏ giọng nói: "Trác tiên sinh."

Trác Biểu Dương khẽ mỉm cười, giọng nói trầm thấp đậm đà: "Không cần khách khí như vậy, cháu gọi ta bằng bác là được rồi." Ông dừng một chút, lại nói: "Nguyễn. Ủ, Tương Nam, thật ra thì ta nên sớm tới thăm cháu một chút, hàn huyên tán gẫu với cháu, có lẽ bây giờ cũng không trở thành như xa lạ vậy."

Nguyễn Tương Nam biết lúc này chỉ cần nghe lời ông nói là được, cô cái gì cũng không cần phải hỏi cũng không cần suy đoán.

Trác Biểu Dương xoay chuyển lời nói, hỏi "Cháu cảm thấy Trác Diễm như thế nào?"

". Anh ấy rất tốt."

Trác Biểu Dương nhìn cô, lông mày nhướn lên có chút kinh ngạc: "Trả lời của cháu chỉ đơn giản như vậy thôi sao?" Ông hơi mỉm cười nói: "Cháu và Nghiêm Ương kỳ thật rất khác nhau, cũng như ta tưởng tượng thật không giống nhau."

Nguyễn Tương Nam quay đầu, nhìn thẳng đối phương: "Không biết bác Trác đây trong đầu tưởng tượng cháu như thế nào?"

Trác Biểu Dương tự nhiên bị sự can đảm của cô làm cho có chút kinh ngạc, cách chốc lát không nhìn được bật cười: "Cháu không giống mẹ của cháu, ừm, nghe nói cháu là học y, là bác sĩ y khoa?"

"Vâng"

"Ta chỉ có một đứa con trai," ông mở lời, "Ta vẫn luôn dùng biện pháp nghiêm khắc nhất yêu cầu nó, ta không muốn nhìn thấy nó cùng những vị công tử con nhà quyền thế không có chí tiến thủ kia rơi vào sa đọa. dieendaan Nhưng là bây giờ nó đã trưởng thành, có thể một mình đảm đương một phía rồi, có suy nghĩ riêng của mình, không còn là người làm cha đây nói gì, thì nó sẽ nghe theo."

Nguyễn Tương Nam chỉ cảm thấy không hiểu ra sao, nhưng theo lẽ phép, cũng chỉ có thể ôn hòa phụ họa: "Cháu cảm thấy như vậy rất tốt, có chủ kiến là một ưu điểm rất lớn."

Trác Biểu Dương gật đầu một cái: "Cháu nói đúng. Tính cách của nó cũng có chút cố chấp, một chuyện đã quyết thì sẽ không dễ dàng buông tha. Khi ta cưới phu nhân thứ hai, nó liền dọn đi ra ở, cũng rất ít trở lại, ta hiểu biết rõ nó đang nghĩ cái gì, nó cảm thấy ta quá vô tình."

Trác Diễm đích xác rất cố chấp.

Mặc dù đây là phẩm chất cần có của người làm việc lớn, nhưng cũng từng gây cho cô biết bao phiền phức không chịu nổi.

Thời điểm cô rời Nghiêm gia, anh hầu như ngày nào cũng chặn đường cô, có lúc đợi cô tan lớp, chờ đợi ròng rã hai, ba tiếng đồng hồ, thế nhưng cũng chịu được. Anh tốn nhiều thời gian và hao tổn tinh lực như vậy, nhưng không phải muốn theo đuổi cô, chỉ là vì khuyên cô về nhà, điển hình đem đến đen đủi cho cô không biết bao nhiêu lần. Quả thật cô cũng dở khóc dở cười.

Cô thừa nhận mình cũng có phần hứng thú chơi ác, mỗi lần thấy anh bày ra đủ loại phương thức cô đều khiến anh bị tức chết mà quay về, đến mức vào buổi tối một ngày trước về sau cô đều không nhìn được suy nghĩ kế sách để chọc giận anh vào lần kế tiếp.

Mà anh cũng không phát hiện được nguyên nhân. Nếu như đổi thành người khác đối với cô bám đuôi dai dẳng không tha như vậy, xen vào việc của người khác, cô tuyệt nhiên nhìn cũng thêm nhìn một cái, dù sao khi đó đây là một cái gai trong lòng cô, người nào nói liền chuẩn bị lập tức với ai trở mặt.

Rất nhanh đến tòa nhà của Nghiêm gia, xe vừa mới dừng lại, Trác Diễm liền tiến lên tự mình mở cửa xe. Trác Biểu Dương cười cười với anh: "Con chờ ở đây chắc cũng đã lâu rồi? Thật ra thì có thể đi vào trước mà, mọi người cũng tương đối quen thuộc rồi, không cần khách khí như vậy."

Trác Diễm trong bụng thấp thỏm, nhìn Nguyễn Tương Nam một cái, nhận lấy tây trang áo khoác phụ thân đưa tới: "Không có, con cũng vừa mới không đến lâu."

Trác Biểu Dương đi ở phía trước, đi tới cửa Nghiêm gia vẫn còn quay đầu lại phía sau nhìn hai đứa bé kia một cái, hai đứa đứng ở chung một chỗ,

nhìn qua quả thực rất là xứng đôi, nhất là con trai của mình, ánh mắt kia như là dính lên người Nguyễn Tương Nam vậy. Ông lắc đầu một cái, tình yêu.

Trác Diễm nhỏ giọng hỏi: "Ba anh nói những gì với em vậy?"

"Không có gì, chỉ là tùy tiện tâm sự."

Trác Diễm còn định nói chuyện, nhưng suy nghĩ một chút lại nuốt trở vào.

Bọn họ đi tới cửa, lập tức có người tới đón tiếp. nleequuydonn, Hôm nay mẹ Nguyễn Tương Nam vận một trang phục lộng lẫy, nhẹ nhàng đứng ở trước cửa, cười nói: "Trác đồng, hôm nay còn phải phiền anh thu xếp công việc bớt chút thì giờ đến đây, mấy món ăn gia đình chỉ là những món bình thường, hi vọng anh không để ý."

Cha dượng cô Nghiêm Mân Chi bắt tay với Trác Biểu Dương, lại vỗ vỗ Trác vai Diễm: "Mau vào đi."

Khách quý đến đủ, gia yến liền khai tiệc.

Nguyễn Tương Nam biết thân phận của mình cao lắm là hàng chót, nên trực tiếp ngồi ở phía sau cùng, một lát sau, Nghiêm Ương cũng chen chúc tới, ngồi chung một chỗ với cô, cười thật ngọt ngào duyên dáng: "Ừ, em cùng ăn cơm với chị nhé."

Nguyễn Tương Nam nghiêng mặt sang bên, quay lại cười một tiếng: "Chẳng lẽ hôm nay em không phải ăn rau cải đậu hũ?"

Nghiêm Ương lập tức bày ra vẻ mặt suy sụp: "Chị thật đáng ghét hu." Cô lại gần người Tương Nam, nhẹ nhàng nói vào tai cô: "Chị à, anh Trác Diễm từ nãy vẫn nhìn chăm chăm vào chị đấy, em báo cáo nhanh cho chị tin tức này, có phần thưởng hay không?"

Nguyễn Tương Nam quay đầu đi, chỉ thấy Trác Diễm vội vã chuyển hướng nhìn sang chỗ khác.

Nghiêm Ương cười hả hê: "Chị xem không ngờ mặt chị họ xanh lét rồi kìa."

Nguyễn Tương Nam một câu xuyên thủng tâm tư của cô: "Em không thích cô ta? Muốn chị giúp em báo thù?"

Nghiêm Ương le lưỡi, dáng vẻ thật đáng yêu: "Được rồi, bị chị nói trúng rồi, em rất là ghét cô ta, cô ta luôn thích nói xấu em, cô ta nói em hết ăn lại nằm, cân nặng vượt tiêu chuẩn, trí lực lại thấp kém."

Thật là quá thẳng thắn rồi. Nguyễn Tương Nam nhin cười, an ủi cô nói: "Cái người này mới đáng yêu, so với cô ta đáng yêu ít nhất gấp trăm lần."

Nghiêm Ương gõ càng cua ra, lột thịt cua bên trong ra, dùng chiếc đũa đang kẹp đưa tới bên miệng cô: "A —— há mồm."

Nguyễn Tương Nam phối hợp cắn miếng thịt cua, lại gấp con hào cho cô: "Ăn cái này đi, cái này không dễ bị mập."

Hai người cùng nhau dứt tới dứt lui ở bàn cuối, thật sự làm cho không người nào có thể bỏ rơi. di@en*dyan Nghiêm Mân Chi ho khan mấy tiếng: "Tiểu Ương, con thích ăn cái gì thì cứ ăn, làm gì mà bày ra nhiều hình thức như vậy?"

Ông mới vừa nói, Trác Biểu Dương liền lập tức nói theo: "Tình cảm hai chị em nó có vẻ rất tốt, thật là rất khó được."

Nghiêm Mân Chi vội nói: "Đâu có đâu có."

Trác Biểu Dương nói: "Ta chỉ có một đứa con trai là Trác Diễm, nó cũng đã đến lúc cần phải thành gia lập thất, ta muốn thừa dịp đặc biệt ngày hôm nay sinh nhật anh Nghiêm đây, tới đề cập đến việc song hỉ lâm môn."

Nghiêm Mân Chi sửng sốt một chút, lại cười nói: "Không ngại anh cứ nói ra đi?"

Trác Biểu Dương cười nói: "Chúng ta cũng không phải là không có thành ý, tùy tiện ở trên bàn mang chuyện lớn như vậy ra nói. Ta nghĩ để chúng đính hôn trước, tiệc rượu chờ thêm một thời gian nữa, đợi hai đứa nó thật sự hòa hợp."

Trong lúc nhất thời, những giọng nói của mọi người đang nói chuyện chợt im lặng, chờ đợi Trác Biểu Dương tuyên bố người trong lòng anh. Lâm Giai Ý không động đũa nữa, đôi mắt bất động theo dõi anh.

Nghiêm Ương nhỏ giọng hỏi: "Chị đoán xem người đó là ai?"

Nguyễn Tương Nam rút cuộc hiểu rõ vì sao hôm nay Trác Biểu Dương đích thân đến tận bệnh viện đón người, ông muốn tự mình gặp riêng cô, lén lút trò chuyện vài câu.

Ánh mắt Trác Biểu Dương lướt qua vài người gần đó, rồi chuyển mắt tới vị trí ở hàng cuối cùng, lại cười nói: "Tương Nam, ý của cháu thế nào?"

Nguyễn Tương Nam nhìn Trác Diễm một chút, anh chỉ để lại cho cô một bên mặt: "Ta không có ý kiến gì."

Trác Biểu Dương đối với những tiếng bàn luận xôn xao trên bàn ăn như không nghe thấy, chuyển sang Nghiêm Mân Chi: "Vậy thì cứ quyết như vậy, có được không?"

Nghiêm Mân Chi cười nói: "Dĩ nhiên là được. Nhân phẩm và năng lực của Trác Diễm, chúng ta đều nhìn lấy được, lại nói vẫn còn có chút với cao

, về sau Tương Nam còn phải nhờ Trác Diễm chăm sóc nhiều hơn."

Trác Diễm vẽ mặt bình tĩnh: "Cháu biết rồi, chú Nghiêm xin yên tâm."

Một lúc sau, Trác Biểu Dương cáo từ cùng tài xế rời khỏi. Để lại một mình Trác Diễm, đi chào xã giao với khách khứa.

Nghiêm Ương siêu cấp khổ não: "Chị à, mặc dù em và Trác Diễm có quan hệ rất tốt, nhưng mà về sau em lại sẽ phải cùng anh ấy cướp người rồi, suy nghĩ một chút thôi cũng thấy đáng sợ."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Chị rất là thích em."

"So với mẹ cũng thích?"

Cô suy nghĩ một chút, thừa nhận: "Đúng vậy ."

"So với Trác Diễm cũng thích?"

"Đúng vậy."

Nghiêm Ương lập tức cười.

Chỉ nghe sau lưng Trác Diễm nói: "Đã đến lúc rồi, anh chuẩn bị đi về, không phải em cũng thuận đường sao?"

Nguyễn Tương Nam gật đầu một cái: "Được."

Trác Diễm từ trong túi quần rút tay để ra ngoài, ý bảo cô khoác khuỷu tay của mình: "Vậy thì đi thôi." (lee^qu.donnn), Nghiêm Ương con bé này, bình thường ăn của anh uống của anh còn xe riêng đưa đón, thời khắc mấu chốt sẽ tới vạch trần cô.

Nguyễn Tương Nam thuận tay kéo cánh tay của anh: "Em đi trước chào tạm biệt với mọi người."

Cô duy trì lễ tiết cần có, cùng những người họ hàng của cha dưỡng cô cáo từ, nể mặt mũi của Trác Diễm, coi như sắc mặt của dì tái mét, cũng chỉ là qua loa mà đối với cô gật đầu một cái, chưa nói bất kỳ lời khó nghe nào.

Trác Diễm tự tay mở cửa tay lái phụ, đợi cô ngồi vào trong, mới đóng cửa xe lại, đi vòng qua bên kia, ngồi vào chỗ cầm lái. lieqiudoon... Anh chuyển động chìa khóa xe, lại lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm số điện thoại di động của cha mình: "Em có phải là muốn đổi ý, bây giờ có thể gọi cho cha anh." Nguyễn Tương Nam nhìn dãy số trên màn hình điện thoại di động, không nói gì.

Trác Diễm lại nói: "Mặc dù anh không biết rõ cha anh an bài, nhưng mà anh sẽ tiếp nhận quyết định của ông."

Nguyễn Tương Nam nhìn anh, khẽ mỉm cười: "Anh thật giống như không quá nguyện ý?"

Trác Diễm lấy ra ngạo mạn phái đoàn tới: "Không thể nói nguyện ý, cũng không thể nói là không muốn, nếu như muốn đổi ý, anh sẽ nhường cho phụ nữ, dù sao là làm đàn ông cũng nên có phong độ."

Nguyễn Tương Nam đưa tay ra, làm bộ muốn lấy điện thoại di động trong tay anh.

Trác Diễm lánh hạ xuống, nhường ra: ". Em muốn đổi ý?" Rõ ràng mới vừa rồi ở trên bàn cơm, chính miệng cô nói "Không có bất kỳ ý kiến," anh không nhịn được thở dồn dập, anh đã nhân nhượng như vậy, lời nói còn phải khiêm nhượng, cô lại vẫn muốn đổi ý?

Nguyễn Tương Nam nói: "Không phải, em thấy ống tay áo anh có chút rối loạn, muốn giúp anh chỉnh lại."

Trác Diễm lái xe đến gần nhà cô, tìm một chỗ đậu xe thu lệ phí xong, theo cô đi vào chung cư.

Nguyễn Tương Nam trầm mặc đi lên lầu, trong lối đi đen như mực, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của hai người. dfienddn Cô đột nhiên trượt chân, thiếu chút nữa té xuống lầu dưới, thật may là bị Trác Diễm ôm chặt vào lòng.

Trác Diễm nhìn mấy cái lon rỗng bị giẫm bẹp trên mặt đất, nhẹ nói: "Có muốn chuyển sang nơi khác ở hay không? Gần khu này anh cũng có một căn hộ, cách chỗ làm việc của em, vừa hay khoảng cách bằng một bến xe điện ngầm."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Đây coi là cái gì? Kim Ốc Tàng Kiều*?"

*Dựa theo một điển cố của Trung Quốc, Lưu Triệt nói nếu lấy được Trần A Kiều sẽ xây nhà vàng để nàng ở, ý câu này nghĩa là “Nhà vàng cất người đẹp”. Trác ca ca đang lấy nhà vàng ra dụ người đẹp ^^

Trác Diễm giữ chặt eo của cô, đem thân thể cô dán chặt lên người mình: "Phải đóng tiền thuê phòng."

Nguyễn Tương Nam cau mày: "Đồ keo kiệt."

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Sáng sớm Nguyễn Tương Nam còn có cuộc phẫu thuật, là hỗ trợ cho Diệp Trưng.

Cuộc phẫu thuật này kéo dài hơn sáu giờ, trong khi phẫu thuật không ngừng xảy ra vấn đề đột ngột, khiến cho cô càng khẳng định một điều: mỗi lần cô hỗ trợ cho Diệp Trưng đều sẽ xảy ra vấn đề phát sinh, tốt nhất vẫn là hai người bọn họ không nên xuất hiện cùng nhau trên bàn mổ.

Cô đi ra khỏi phòng phẫu thuật, quần áo phẫu thuật màu xanh lam cũng đã thấm đầy mồ hôi, dính vào trên lưng khiến cô rất khó chịu. Mà trên thực tế bây giờ cũng đã đến thời điểm lạnh nhất trong năm.

Cô đi vào phòng thay đồ tắm rửa, thay quần áo, gặp y tá trưởng. Cô ôm một bó hoa hồng đỏ to, đi tới phía cô. Nguyễn Tương Nam buộc mái tóc vẫn còn hơi ẩm lên, cười trêu ghẹo cô: "Có cần phải sến như vậy hay không, chỉ là mới một lát không gặp sẽ phải tặng hoa cho chị."

Y tá trưởng cười với cô hỏi: "Hoa này rất đẹp đúng không?"

"Đương nhiên là rất đẹp."

"Đối với tôi không nhận được ao ước ghen tị?"

"Đúng vậy."

Y tá trưởng cười đem hoa đưa cho cô: "Thật ra thì cô cũng không cần đáng thương như vậy, bởi vì hoa này chính là đưa cho cô."

Nguyễn Tương Nam sửng sốt một chút, đưa tay nhận lấy bó hoa, lật tấm thiệp kẹp trong giấy bọc ra xem, phía trên ngược lại không có viết lời chúc gì, chỉ là ở chỗ ghi lời chúc viết một chữ “Trác”.

Cô nhìn tấm thiệp kia, thật không biết phản ứng ra sao.

Cô ôm bó hoa trở về phòng làm việc, bỏ hết lớp giấy bọc phức tạp bên ngoài đi, mang lọ hoa đến- cắm hoa vào trong lọ rồi đặt lên bệ cửa sổ. Trác Diễm không chủ động nói, cô cũng không chịu hỏi, ai biết được đến ngày hôm sau, bó hoa thứ hai lại đưa đến, cô chỉ có một bình hoa, không thể làm gì khác hơn là đem hoa tặng cho phòng khám cách vách.

Tiếp theo ngày thứ ba ngày thứ tư ngày thứ năm, mỗi ngày đều đúng giờ điện hoa được chuyển đến, khiến cả nhân viên chuyển hoa cũng biết cô, thấy cô liền trực tiếp cười chào hỏi: "Hôm nay lại là cô, tới ký nhận giúp tôi."

Y tá trưởng nhìn tờ ký nhận mới kia lại nâng bó hoa bóc hộp lên, chép miệng: "Đúng là tạo nghiệt, tần hoa kiểu này đúng là đốt tiền."

Nguyễn Tương Nam cũng cảm thấy rất rối rắm.

Trác Diễm quả nhiên không hiểu rõ cô, đưa hoa một hai lần là sở thích, ngày ngày như vậy lại không bằng trực tiếp gặp cô. Phải biết rằng hiện tại cô thật sự rất phiền não tìm cách xử lý mấy bó hoa kia.

"Nhưng mà," y tá trưởng đối chủ đề, "Nếu có người chịu đốt số tiền này tặng hoa cho tôi, ta nhất định sẽ theo anh ta."

An Nhã đặt hóa đơn trong thùng của tiệm hoa lên đầu tiên: "Của tiệm hoa đưa tới, phiền Trác tổng ký tên."

Trác Diễm không cần xem qua, trực tiếp lấy bút ra ký tên.

An Nhã mang catalog của Sav-ile Row quý này đặt trước mặt anh: "Đây là catalog mới nhất, Trác tổng anh xem qua rồi nói với tôi, tôi quay lại rồi sẽ gửi email."

Trác Diễm mở catalog ra, cứ theo thường lệ chọn mấy bộ com-lê màu xám với màu đen, lại chọn vài cái áo sơ mi, rồi đóng lại đưa cho cô.

An Nhã nhắc anh: "Trác tổng, về sau Nguyễn tiểu thư sẽ cùng anh xuất hiện trong các buổi tiệc rượu, tốt hơn là cũng đặt luôn mấy bộ?"

Tin tức Trác Diễm đính hôn đã truyền ra cả công ty, tuy nói chỉ là đính hôn, không có tờ giấy kia làm vật bảo đảm, tương lai vẫn có cơ hội lật bàn, nhưng cũng đủ khiến rất nhiều người tan nát cõi lòng.

Trác Diễm ngẩng đầu lên, trầm ngâm chốc lát: "Cô giúp tôi chọn một nhãn hiệu rẻ tiền, theo số đo của Nguyễn tiểu thư mà mua, không cần mẫu mã phiến toái như vậy, không mất hết thể diện là được."

". Hả?" An Nhã ngây ngẩn cả người, lắp bắp lặp lại, "Nhãn hiệu rẻ tiền?"

"Cô bình thường không phải rất thích đi dạo phố sao? Chọn nhãn hiệu rẻ hơn, không cần quá đắt, mua về xong cắt bỏ toàn bộ nhãn hiệu và hướng dẫn đi."

An Nhã không dám hỏi nhiều, liền ôm tài liệu đi ra ngoài, quay người ngồi vào bàn làm việc, mới tỉnh hồn lại. lee^qu.donnn), Cô thật sự bị làm cho chấn động, cùng với chấn động, cô còn cảm thông sâu sắc đối với Nguyễn Tương Nam—— Ông chủ nhỏ thật sự quá keo kiệt rồi, tiền lương hàng năm của anh ở vị trí đó, cuối năm còn có hoa hồng, lại muốn cô chọn một nhãn hiệu rẻ tiền.

Quả nhiên mỗi người đều có khuyết điểm, chỉ là nhất thời không phát hiện mà thôi.

Ông chủ nhỏ trẻ tuổi anh tuần nhiều tiền, lại thành ra keo kiệt như vậy, cũng may cô không thích anh, cô chính là không nhịn được đàn ông keo kiệt. Nguyễn tiểu thư thật sự là quá đáng thương.

Chủ nhật, Nguyễn Tương Nam không phải trực, liền ngủ nướng, ai biết đến lúc tám giờ, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, là Trác Diễm: "Em còn nửa tiếng nữa để rời giường."

Nguyễn Tương Nam không thèm để ý tới, lật người ngủ tiếp.

Qua năm phút đồng hồ, Trác Diễm mở cửa đi vào —— cũng là cô sai lầm, trước khi ngủ nên khóa trái cửa. Trác Diễm đi tới bên giường, cúi người xuống kéo một góc chăn: "Cuối cùng cho em một lựa chọn, em muốn tự ra khỏi giường, hay là muốn chờ anh giúp?"

Nguyễn Tương Nam thấp giọng nói nhỏ: "Chào anh." Cô tuần này trực ca đêm không ngừng, tuy rằng buổi tối ít ca bệnh hơn so với ban ngày, nhưng mỗi khi nghỉ nằm một lát thôi, lại có người cắt đứt giấc ngủ của cô. Mặc dù Trác Diễm vẫn còn đang dùng ý chí kiên trì lớn nhất để ngủ trên sofa, nhưng ngày đêm không có cô như vậy thật khiến anh phát điên.

Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Có lựa chọn thứ ba không?"

Cả người Trác Diễm dần thấp xuống -, trực tiếp đem cô vây ở trong hai cánh tay của mình: "Lựa chọn thứ ba? Có, hôm nay chúng ta không cần đi nơi nào cả, cứ như thế này đi."

Nguyễn Tương Nam còn định nói chuyện, đã bị anh trực tiếp đè lên, nhất thời thở cũng không kịp, chỉ đành phải mở mắt: "Bây giờ em đứng lên còn không được sao?"

Trác Diễm vô cùng quân tử ngồi dậy, nhìn cô xuống giường khoác thêm áo ngủ đi rửa mặt. dieendaanl Cô quay anh còn đứng ở nơi đó, mới

bất đắc dĩ nói: "Em muốn thay quần áo, anh có thể tránh đi một chút được không?"

"Có quan trọng không? Chúng ta đã có hôn ước."

Nguyễn Tương Nam kéo tủ quần áo ra dừng tay một chút: ".
Tùy anh." Anh nói như vậy rồi, cô cũng chỉ có thể không thèm để ý, nhưng không biết vì sao sao cả quá trình thay quần áo đều có chút cảm giác đứng ngồi không yên.

Cô sửa sang trang phục xong, Trác Diễm lại quan sát từ trên xuống dưới một lần, gật đầu một cái: "Đi thôi."

"Đi đâu?"

Trác Diễm ở nhếch miệng lên nở một nụ cười: "Ăn điểm tâm, cùng cha anh, có lẽ còn mẹ kế của anh."

Nguyễn Tương Nam có chút kinh ngạc: "Nhưng tối hôm qua anh không có nói."

"Thật sao?" Anh hời hợt nói, "Có lẽ là anh quên."

"Chuyện quan trọng như vậy anh cũng có thể quên?"

Thời điểm, cả thành phố đã dần dần thức tỉnh, có một cặp vợ chồng đang mang đứa nhỏ đến nhà trẻ, bóng dáng nho nhỏ khoác một chiếc cặp sách to đùng.

Trác Diễm quay đầu nhìn cô một cái: "Em cảm thấy điều này rất quan trọng? Xem ra em rất coi trọng hôn ước này."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Em đương nhiên coi trọng."

Trác Diễm giúp cô mở cửa xe, vốn là vừa nghĩ tới hôm nay phải cặp cha anh và mẹ kế đã cảm thấy dạ dày khó chịu, nlze.qu;ydo/nn nhưng là nghe cô nói như vậy, tâm tình cũng không còn đi xuống nữa. Anh đánh tay lái, trầm ngâm nói: "Em coi trọng hôn ước giữa chúng ta. Là bởi vì cái gì?"

Lại không yên tâm rồi, Nguyễn Tương Nam ở trong lòng oán trách, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời: "Bởi vì em thật sự rất thích anh."

Trác Diễm quay đầu nhìn cô: "Có thích nhiều không? Đến mức ngưỡng mộ?"

"Đúng vậy, đúng vậy, em rất ngưỡng mộ anh."

Thế nhưng anh lại còn bất mãn, chỉ trích nói: "Đây là thái độ qua loa lấy lệ?"

Nguyễn Tương Nam không nhịn được nhìn đồng hồ, bọn họ đi như vậy chắc sẽ không trễ đến: "Thái độ của em đúng là, ngoài miệng nói cái gì cũng không tính toán, nhưng là trong hành động làm cái gì mới là sự thật."

Trác Diễm gật đầu: "Được, anh muốn xem em hành động."

Thật ra thì Nguyễn Tương Nam ở trong vài ngày gần gần nhìn thấy Trác Biểu Dương lần thứ hai, cảm giác vẫn là có chút phức tạp, cô do dự chốc lát, nói: "Bác Trác."

Trác Biểu Dương cười với cô, giới thiệu vợ sau Lăng Tiêu với cô biết: "Đây là của phu nhân của ta, theo như thân phận mà tính cũng là trưởng bối của cháu, cháu có thể gọi cô Lăng là bác gái."

Lăng Tiêu cười vỗ một cái mu bàn tay ông: "Bống chốc đã kêu tôi già đi."

Trác Biểu Dương cười sang sảng: "Chẳng lẽ em còn muốn nghe Tương Nam gọi em là chị hay sao?"

Trác Diễm không nói một lời giúp Nguyễn Tương Nam kéo ghế ra, đợi cô ngồi xuống rồi mới ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, đối diện là cha của anh và mẹ kế. Anh ngăn gọn cắt đứt đối thoại của bọn họ: "Diễm tâm sáng lần này con mời, tùy ý mọi người."

Trác Biểu Dương gõ gõ cái bàn: "Để Tương Nam chọn trước đi."

Phục vụ đem hai bản thực đơn ở trước mặt Nguyễn Tương Nam, cô mở một quyển ra, thầm nghĩ Trác tiên sinh để cho cô chọn món trước đoán chừng là muốn xem phương diện năng lực ứng đối của cô, muốn gả cho Trác Diễm, chắc chắn không phải một học vị bác sĩ là có thể lên đài. dinendian Cô vừa chỉ món cho người phục vụ đứng ở phía sau, vừa thỉnh thoảng lại hỏi thăm ý kiến của ba người kia, mấy món ăn và điểm tâm đã được phối hợp cân đối, cuối cùng đẩy thực đơn tới trước mặt Trác Diễm: "Em đã chọn những món này, anh cảm thấy như thế nào?"

Trác Diễm trực tiếp đem thực đơn đóng lại trả lại cho phục vụ: "Được rồi, cứ như vậy đi."

Anh giơ tay đề lên cổ tay Nguyễn Tương Nam, nhỏ giọng nói: "Ý định của con là chờ qua giai đoạn công việc cuối năm bận rộn này, thì nghỉ vài ngày, con muốn mang Tương Nam đi gặp bà ngoại và mẹ con."

Vốn là Lăng Tiêu ngồi ở phía đối diện mặt mỉm cười nhất thời sắc mặt không được tự nhiên, có chút lúng túng cứng lại.

Trác Biểu Dương nói: "Vốn là ta nên đi cùng với các con, chỉ là các con hiện tại nên bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn, ta chen vào giữa có vẻ làm cản trở rồi. Yêu cầu nghỉ phép này của con, ta phê chuẩn."

Trác Diễm gật đầu một cái: "Con nghĩ, mẹ con cũng sẽ không bằng lòng nhìn một người phụ nữ khác tới quét mộ của bà."

Sắc mặt của Trác Biểu Dương cũng có chút khó coi.

Nguyễn Tương Nam xoay cổ tay, lồng vào tay của anh, lòng bàn tay của anh có chút lạnh lẽo ươn ướt, ngón tay cũng còn có chút run rẩy. Trác Diễm rất nhanh nắm chặt tay của cô, giọng nói bình tĩnh nói thêm một câu: "Xin lỗi, lời con vừa mới nói quá vội vàng."

Vừa vặn lúc này món sủi cảo tôm hấp măng đã bùng lên, Nguyễn Tương Nam cầm bình trà lên, đứng dậy rót trà cho bọn họ. Trác Biểu Dương cười với cô cười: "Cám ơn."

Bữa điểm tâm sáng này bắt đầu hơi muộn, đợi đến khi Lăng Tiêu rốt cuộc trở lại bình thường, bắt đầu cười cười nói nói tích cực, không khí cuối cùng không hề nữa khó chịu đựng. Nguyễn Tương Nam cũng là biết rõ cái này được rèn luyện từ khi còn tranh giành rồi trở thành phu nhân sau Trác Biểu Dương, bàn về diện mạo cô coi như là thanh tú, trong đám minh tinh mỹ nữ ấy, cô chỉ có thể coi như là canh sông quả nước, nhưng nói về khả năng giao thiệp và thương lượng, bà thật sự là vượt xa người bình thường. equidoon Khó trách Trác Diễm ấm ức, nhưng là không có khả năng đổ tội cho đối phương.

Khẩu vị Trác Diễm thật ra thì có chút lệch về phong cách phương Tây, uống cafe đen, không thích trà xanh truyền thống, trà Bát Bảo điểm tâm sáng cũng không hợp vị của anh vị. Nhưng hôm nay anh rất nhanh uống cạn ly trà trong khay, lại ý bảo cô rót một lần nữa.

Nguyễn Tương Nam cùng anh nhìn nhau chốc lát, rót chén thứ hai.

Trác Diễm lại uống hết.

Cô quay đầu, bảo nhân viên phục vụ đổi ly trà to hơn, sau đó trực tiếp rót đầy đặt ở trước mặt anh: "Thì ra anh thích uống trà, vậy thì uống nhiều một chút."

Anh lập tức nắm chặt cổ tay cô.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ăn bữa sáng xong, lại đi bãi đậu xe tiễn cha và mẹ kế của Trác Diễm, thế nhưng sau đó anh lại không hề có ý định rời đi, mà ngược lại đi vòng tới trước mặt cô.

Nguyễn Tương Nam nói: "Hiện tại anh đã hiểu em khi đó em muốn rời nhà ra ở riêng, trong lòng lại không muốn trở về rồi chứ?"

"Với chuyện kia căn bản không giống nhau. Em với mẹ em là mới vấn đề cốt lõi, còn anh là vấn đề đối với người ngoài." Anh tức giận nói, "Lúc ấy anh vừa mới tốt nghiệp chỉ là trưởng bộ phận, bắt đầu tham gia vào vòng xa giao, người phụ nữ kia bắt đầu xem trọng Tạ Duẩn Thiệu, sau đó lại tìm cách quyến rũ anh, bây giờ lại trở thành mẹ kế của anh, em nói xem bên ngoài sẽ có những lời đồn đại gì, anh sẽ có cảm nhận gì?"

Anh có thể nhẫn nhịn chịu đựng người ta đùa cợt anh, nhưng là không cách nào chịu được họ chế nhạo cha mẹ gia đình anh.

Nguyễn Tương Nam nhún nhún vai: "Phần lớn tự mình lo nghĩ không đâu."

Trác Diễm dừng bước lại, ghé mắt nhìn cô: "Vậy còn em?"

"Em chỉ là người bình thường, chẳng lẽ anh cảm thấy em rất thông minh? Không ngờ anh lại để mắt tới em...muốn em nói cảm ơn anh sao?"

Trác Diễm lườm cô một cái, quả thực, cô rất kiên định, ngày trước muốn rời nhà ra ở riêng, kế hoạch hoàn chỉnh thì lập tức hành động, dài

dòng dây dưa không phải là phong cách của cô, thậm chí còn bằng lòng cắt đứt mọi liên hệ, cho dù là thời điểm đó bọn họ đã phát sinh chuyện như vậy. Die nd da nl Mặc dù anh biết cô thích mình, thế nhưng thứ tình cảm ấy suy cho cùng có được bao nhiêu? Nói không chừng trong lòng anh, cũng chỉ là nhẹ nhàng hai chữ.

Anh không cam tâm.

Anh trực tiếp dẫn cô tới quầy trang sức ở tầng một, kéo tay trái của cô đặt lên mặt kính thủy tinh: "Ngón áp út nhỏ, tôi muốn một chiếc nhẫn phong cách đơn giản."

Người bán hàng tính toán kích cỡ ngón tay của cô, lấy ra năm kiểu dáng nhẫn: "Những chiếc này đều là kiểu dáng kinh điển."

Trác Diễm chọn trong đó một chiếc nhẫn bạch kim, cầm tay cô, trực tiếp đeo vào ngón tay áp út của cô, nhẹ nhàng xoay tròn, vẫn có chút lỏng: "Đổi chiếc nhẫn nhỏ hơn."

"Cái này không thành vấn đề, ngài chờ một canh giờ, chúng tôi sẽ mang đi sửa ngay."

Trác Diễm quẹt thẻ, lại đem cô kéo đến trên lầu. Nguyễn Tương Nam ngạc nhiên nói: "Anh lại còn phải mua cái gì?"

"Đệm" Trác Diễm trực tiếp rẽ vào Đệ Nhất Gia, "Mấy ngày trước anh đã nói với em, anh có một căn hộ cách bệnh viện chỗ em không xa, đang sửa sang lại, vật dụng trong nhà cũng đã sớm mua xong rồi, chỉ cần mua chút đồ dùng hàng ngày là có thể vào ở —— em thích cái nào?"

"Anh năm anh chọn, hỏi em làm gì?" Nguyễn Tương Nam trực tiếp ngồi lên ghế sa lon chờ.

Trác Diễm lại cầm tay cô kéo lên: "Cùng dùng mà, chọn một em thích đi."

Những cái đệm kia màu sắc đều rất thanh lịch, cũng không coi là quá mềm yếu cũng không có chút nào cứng rắn, phù hợp với tiêu chuẩn sinh lý học của thân thể con người. Nguyễn Tương Nam nghĩ tới nghĩ lui, không quyết định được.

Trác Diễm hừ lạnh nói: "Thật giống phong cách của em, đàn ông bên người nhiều như vậy, chỉ có thể chọn một bộ có phải rất khó khăn hay không?"

Nguyễn Tương Nam nhìn anh một cái, bây giờ cảm xúc của anh thật là càng ngày càng thay đổi thất thường, n l e q u u y d o n năm nay chẳng những phụ nữ khó hiểu, đàn ông cũng phiền toái: "Vậy thì lấy cái này đi."

"Tại sao là cái này?"

Nguyễn Tương Nam xoay người cùng anh nhìn thẳng vào mắt: "Bởi vì, nó đắt nhất."

Trác Diễm gật đầu một cái, trực tiếp mở túi của cô ra, tìm ví tiền rút ra tấm thẻ tiền lương bên trong, bảo người bán hàng: "Tôi lấy cái này, ghi hóa đơn đi."

Nguyễn Tương Nam khoanh tay: "Anh biết mật mã sao?"

"Không biết cũng không sao, anh giúp em bảo quản." Anh bỏ tấm thẻ kia vào trong ví của mình, "Mật mã là ngày sinh nhật sao?" Anh nhìn thấy phản ứng của cô, xác nhận: "Dùng sinh nhật làm mật mã đúng là người không có tiền đồ."

Nguyễn Tương Nam thoáng cái đã bị khống chế kinh tế, nhất thời hết sức đau buồn.

Tiếp theo, Trác Diễm lại không chút do dự quẹt một bộ đồ sứ Lladró, đương nhiên là dùng là thẻ của cô. Đồ sứ Lladró tuy xinh đẹp, nhưng cũng không cứu vớt trái tim bỗng trở nên yếu ớt hơn cả đồ sứ kia.

Trác Diễm quay đầu lại, nhìn cô: "Còn chưa muốn đi sao? Bộ đồ sứ này coi như trả trước tiền thuê nhà." Anh dừng một chút, lại nói: "Bộ ly kia cũng không tồi, màu sắc rất được, rất phù hợp thẩm mỹ của anh."

Thật là cầm thú.

Nguyễn Tương Nam khẽ cắn răng, khuất phục: "Em đi."

Trác Diễm cuối cùng để lại thẻ của cô vào trong túi, tâm tình tươi tắn ôm vai của cô: "Đi lấy chiếc nhẫn thôi."

Nhẫn đã sửa xong, Trác Diễm cầm chiếc nhẫn của nữ, kéo tay trái của cô, trực tiếp đeo vào ngón áp út, lại lật tới lật lui nhìn một hồi, đưa hộp nhẫn cho cô: "Giúp anh đeo lên."

Nguyễn Tương Nam cầm chiếc nhẫn bạch kim còn lại lên, hướng tới ngón áp út của anh, là lần đầu tiên nên thiếu chút nữa tuột tay. Cô lấy lại bình tĩnh, cuối cùng thuận lợi hoàn thành.

Trác Diễm nhìn chiếc nhẫn trên tay trái, mỉm cười nói: "Không nghĩ rằng, anh lại bị em trói lại."

Nguyễn Tương Nam bình thản trả lời: "Em cũng không nghĩ đến."

Trác Diễm kéo tay trái của cô: "Đi thôi, trở về thu dọn đồ đạc."

". Gấp gáp như vậy?"

"Đừng nghĩ để cho anh ngủ tiếp một đêm trên ghế sa lon," Trác Diễm nắm ngón tay của cô, "Xét thấy những chuyện cũ không vui của chúng ta ngày trước, anh không muốn làm cho em hiểu lầm anh rằng chỉ muốn đem

em lên giường làm chuyện cầm thú, nhưng anh cũng không phải là Liễu Hạ Huệ."

Về đến nhà, lúc đi ngang qua lầu bốn, Trác Diễm nhắc nhở cô: "Sắp phải đi rồi, không chào tạm biệt với người hàng xóm của em sao?"

Nguyễn Tương Nam biết anh nói không sai, thế nhưng điểm xuất phát vốn đã không bình thường. Cô nhìn anh một cái, không ngờ còn đi lên trước gõ cửa, muốn nói rõ ràng thì trước sau cũng vẫn phải nói, cô như là đã phát giác điều không tự nhiên vẫn giả ngu đi xuống. Trác Diễm giữ cô yên tại chỗ, đi lên lầu trước.

Rất nhanh, dì Trần tới mở cửa, vừa nhìn thấy cô lập tức cười nói: "Hôm nay cháu được nghỉ à? Mau vào ngồi một chút đi?"

Nguyễn Tương Nam nói: "Là như vậy, cháu sắp đính hôn, cháu muốn dọn đến ở cùng vị hôn phu, cho nên tới đây để chào từ biệt."

Dì Trần quả thật mừng rỡ: "Cháu sắp đính hôn? Ta biết ngay người con gái như cháu không thể nào không ai thích, vị hôn phu của cháu là người như thế nào?" Sau lưng trong phòng truyền tiếng dép lẹp xẹp, Tư Hường rất nhanh thò đầu ra từ phía sau. Dì Trần xoay người nói: "Mau chúc mừng chị đi, chị sắp kết hôn đó."

Tư Hường nhất thời sắc mặt trắng bệch, thất thanh nói: "Cái gì?!"

Nguyễn Tương Nam bình tĩnh trả lời: "Chị mới vừa đính hôn."

Trên ngón áp út tay trái của cô, chiếc nhẫn trang nhã mà hào nhoáng còn phát ra ánh sáng nhạt.

Tư Hường cắn môi, cách một hồi lâu chỉ trích nói: "Chị gạt người, trước kia chị đều nói rằng không có bạn trai, chị còn nói không có ai thích chị."

Dì Trần lập tức đẩy anh trở lại, có chút lúng túng nhìn Nguyễn Tương Nam: "Thằng bé này ở nói xằng nói bậy, nó nhất định là rất vui mừng, cháu đừng để ý."

Nguyễn Tương Nam mỉm cười nói: "Không sao, cháu không để tâm đâu."

Thật ra thì năm ấy cô mới chuyển ra khỏi nhà, vẫn ở nơi này, lúc ấy chọn nơi này nguyên nhân là vì chung cư vừa hay ở giữa trường học và chỗ thực tập ở bệnh viện, giao thông lại dễ dàng, sau ở lại lâu thì có tình cảm, cộng thêm chủ nhà muốn dọn đi đến một thành phố khác, cô liền mua lại phòng ốc.

"Thời gian qua, cảm ơn dì đã chăm sóc."

"Đâu có đâu có, rõ ràng là cháu cũng luôn quan tâm đến thằng bé Tư Hường." Dì Trần cười nói, "Đúng rồi, cháu làm nốt việc của mình đi, không cần nói chuyện cùng ta."

Nguyễn Tương Nam đi lên lầu, chỉ thấy cửa phòng mở rộng ra, Trác Diễm đang đem đóng sách của cô bỏ vào rương hành lý. lee^qu.donnn),Nguyễn Tương Nam nói: "Thật ra thì không cần mang toàn bộ sách đi, mang những thứ cần là được."

Trác Diễm nhường lại vị trí cho cô, nhìn cô lựa lại sách lần nữa đem phần lớn sách để lại lên giá, lại thấy cô đi lấy mấy bộ quần áo: "Không cần mang quá nhiều quần áo, anh đã chuẩn bị xong."

Nguyễn Tương Nam có chút ngoài ý muốn nhìn anh: "Chuẩn bị rất đầy đủ rồi chứ gì."

Xá bất đắc hài tử sáo bất tứ lang*. Hiện tại anh ngay cả mình cũng sáo tiến vào.

*Dựa theo một điển cố của Trung Quốc. Nghĩa đen là muốn tóm được sói không ngại vứt bỏ con của chính mình, nghĩa bóng ý nói muốn đạt được một mục đích nào đó, hoặc thu được lợi ích càng lớn thì càng phải trả một cái giá xứng đáng.

Ở đây Trác ca muốn có Nam tử thì thì làm gì anh cũng bằng lòng >o<

Thu dọn xong tất cả, anh xách va li xuống lầu, Nguyễn Tương Nam khóa chặt cửa, lại quay đầu lại nhìn mấy lần, rồi đi theo phía sau anh.

Căn hộ của Trác Diễm quả thực là nằm ở vị trí rất tốt, môi trường tốt, tổng thể thiết kế theo phong cách châu Âu cổ, trừ những đồ dùng bị phủ vải lên để chống bụi ra, kiểu thiết kế này vô cùng ấn tượng. lợqid]on, Nhất là bộ ly trà bằng sứ Lladro ở phòng khách, phối hợp với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Nguyễn Tương Nam không thừa nhận cũng không được, đúng là quý công tử sinh ra đã ngậm thìa vàng, mắt thẩm mỹ thực sự rất tốt.

Trác Diễm đứng ở ban công phía trước cửa sổ thủy tinh, xác định thời gian giao hàng với cửa hàng bán đệm, lại gọi điện thoại cho quản lý phòng, cử người tới quét dọn vệ sinh.

Anh cúp điện thoại, quay đầu lại nói: "Đoán chừng phải ngày mai mới có thể vào ở, nếu em không để ý, chúng ta đi tới khách sạn ở một đêm, căn phòng đó là phòng anh ở trước đây bây giờ Diệp Tử ở đó."

Nguyễn Tương Nam chế nhạo anh: "Em có thể nói để ý sao?"

"Tại sao không thể?" Trác Diễm rất nghiêm chỉnh giáo huấn cô, "Nếu chúng ta đã đính hôn, về sau đương nhiên cũng sẽ tiến đến quan hệ hôn nhân, việc trong nhà không chỉ mình anh có thể quyết định, cần hai người cùng làm."

Nguyễn Tương Nam chỉ đành phải ngậm miệng, cô hiện tại mới phát giác anh lại là một người truyền thống như vậy, quả thật có chút. Quá ngoài dự tính của cô rồi.

Bọn họ vừa tới khách sạn, quản lý đại sảnh liền chào đón: "Trác tiên sinh, lần trước vị Phương tiểu thư kia lại tới tìm ngài."

Trác Diễm cau mày, thư kí Tạ Thị hai lần tới khách sạn tìm mình, còn là thời gian Chủ nhật riêng tư, làm vậy không khỏi quá nổi bật: "Phương tiểu thư ở đâu?"

"Quán cà phê bên đường."

Nguyễn Tương Nam hỏi: "Cần em tránh sao?"

Trác Diễm nhìn cô: "Không cần, về sau còn nhiều trường hợp như này, dù sao em cũng cần phải quen, không bằng hiện tại liền bắt đầu làm quen."

Nguyễn Tương Nam lại hỏi: "Phương tiểu thư là ai?"

"Là thư ký của chủ tịch Tạ thị, Phương Hàn Vân."

"Phương Hàn Vân." Nguyễn Tương Nam lặp lại một lần nữa, như có điều suy nghĩ, "Cô ấy có phải người nhảy cùng anh trong tiệc rượu mừng công của Tạ Thị hay không?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Không, không có gì."

Trác Diễm vốn còn định giải thích với cô rằng Phương Hàn Vân là trợ thủ đắc lực của Tạ Duẩn Thiệu, nlez;yo không thể có khả năng nào với anh, đột nhiên nghĩ lại không cần giải thích, thỉnh thoảng để cô ăn chút giấm chua cũng tốt.

Anh dẫn Nguyễn Tường Nam đi tới quán cà phê bên đường, trước hết để cô ngồi xuống, mới ngồi ở bên cạnh cô, nhìn chăm chú vào Phương Hàn Vân đối diện: "Phương tiểu thư, lần này cô tới tìm tôi, có chuyện gì vậy?"

Phương Hàn Vân nhìn đôi nhãn cùng kiểu dáng trên tay bọn họ, hơi sững sờ, nghiêm túc nhìn Nguyễn Tường Nam một cái, vừa kinh ngạc, nhưng rất nhanh bình phục về mặt: "Trác tổng, tôi tới là muốn trao đổi về việc thăng chức."

Trác Diễm khẽ mỉm cười: "Tôi có chút bất ngờ."

"Không, tôi không nghĩ rằng Trác tổng anh bất ngờ, lần trước tôi đến thương lượng, tôi rót trà cho anh, khi đó anh cũng đã hiểu rồi." Cô giơ cổ tay nhìn đồng hồ, lại nói, "Bây giờ đã đến cơm tối rồi, không bằng chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện?"

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Trong lúc Trác Diễm đi thanh toán.

Phương Hàn Vân bỗng nhiên nói: "Không ngờ lại gặp được cô ở chỗ này."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Tôi cũng không ngờ, thật sự rất lâu rồi không gặp."

"Còn không phải sao, trước kia lúc học đại học, người bạn duy nhất của tôi là cô, tiếc là tôi học xong hệ chính quy thì tốt nghiệp, cô vẫn học tiếp, cũng đã trở thành bác sĩ rồi."

"Y khoa mà nói, không học thành bác sĩ cũng không được."

Phương Hàn Vân nhìn cô, thật tâm nói: "Tương Nam, thật ra thì tôi rất hâm mộ cô."

"Hâm mộ tôi?" Nguyễn Tương Nam nói đùa, "Hâm mộ ta có thể rời nhà trốn đi lại còn trở thành bác sĩ?"

"Hâm mộ cô có một vị hôn phu thật tốt."

Nguyễn Tương Nam yên lặng nhìn cô, xác định cô cũng không phải đang nói đùa hay muốn lấy lòng, mới ho nhẹ một tiếng: "Rất xin lỗi, tôi không biết ——"

"Cô thật sự không biết, trước kia tôi cũng chưa từng nói với cô, đó đã là chuyện thời đại học." Phương Hàn Vân đẩy mắt kiếng một cái, "Chớ để

ở trong lòng, tôi không có ý tứ gì khác."

Nguyễn Tương Nam đang định nói, thì thấy Trác Diễm đẩy cửa đi vào, họ lập tức trầm mặc đi xuống, làm như không biết.

Phương Hàn Vân không nhắc lại chuyện tìm cách thăng chức nữa, chỉ là tùy tiện nói vài việc ở Tạ Thị trước đây, ăn xong bữa cơm, cô liền chủ động cáo từ.

Ở trong thang máy đi lên phòng, Trác Diễm chợt liếc cô một cái, hỏi: "Biết rồi?"

Nguyễn Tương Nam khó tin nhìn anh: "Làm sao anh biết?"

Trác Diễm cười cười lắc đầu: "Rốt cuộc nên nói em thông minh, hay là ngốc nghếch đây? Anh lăn lộn nhiều năm như vậy, nếu là chút nhân tình thế sự này cũng không nhìn ra được, chẳng phải là vô cùng thất bại?"

Nguyễn Tương Nam nâng tay trái lên, quơ quơ trước mặt anh: "Chuyện thất bại nhất của anh chẳng lẽ không phải cái này?"

Trác Diễm cầm tay của cô, đưa lại gần bên mũi, hôn lên ngón tay đang mang chiếc nhẫn: "Đúng là rất thất bại, có điều là anh không phải người duy nhất thất bại."

Trác Diễm thiết kế phòng chỉ có một cái giường lớn, Nguyễn Tương Nam trong lòng biết rõ những chuyện sẽ phát sinh, đang định tắm rửa, chợt nhìn thấy trên bàn bày rất nhiều túi hàng, cô tò mò lấy một bộ quần áo ra xem, đúng là số đo của cô, vậy không lý nào lại vo viên nhét vào túi như vậy, bên trong cũng nhăn nhúm.

Cô lấy mấy túi còn lại ra xem, bên trong có lễ phục, cũng có trang phục hàng ngày, điều duy nhất không bình thường chính là tất cả nhãn hiệu trên quần áo đều bị cắt sạch.

Nguyễn Tương Nam dờ khóc dờ cười, vừa đúng lúc nghe thấy tiếng cửa phòng tắm bị kéo ra, không quay đầu lại hỏi: "Những thứ này đều là cho em?"

Trác Diễm dùng khăn bông lau tóc còn ướt, đi tới bên cô, điềm nhiên như không trả lời: "Đúng vậy."

"Về phần chứ sao."

Trác Diễm hừ lạnh: "Em làm chuyện gì thì trong lòng em rõ nhất, anh không muốn vạch trần em thôi." Chiêu này ở trên thương trường gọi là rút củi dưới đáy nồi, cơ bản là chặn đứng mọi cơ hội của cô.

Nguyễn Tương Nam nhú nhú mày: "Anh thật là hẹp hòi."

"Anh hẹp hòi?"

"Chẳng lẽ không đúng? Em đã làm việc đó thì sao? Anh đưa y phục cho em, chẳng lẽ em không có quyền xử lý nó?"

"Đúng vậy, em có thể xử lý, nhưng là anh nhìn thấy rất đau lòng," Trác Diễm vứt khăn bông qua một bên, "Em có hiểu đạo lý phải quý trọng tâm ý của người khác hay không?"

Nguyễn Tương Nam tự biết mình đuối lý, nhưng lại không muốn nhận thua, nói xạo: "Cái loại lễ phục đó căn bản không thực dụng, mặc một lần rồi cũng không mặc lần thứ hai được nữa, em tận dụng đồ bỏ đi, ai nói không quý trọng tâm ý."

Trác Diễm thấy cô nguy biến liền phát cáu, trực tiếp đi tới bên giường, vung lên chân đi vào nằm: "Đi ngủ sớm một chút. Tóm lại anh nhắc em lần cuối cùng, anh không phải máy rút tiền của em, kể cả bây giờ chúng ta đã có hôn ước, điều đó vẫn không đổi." leeequhydonnn,Anh vừa nghĩ tới cô thích tiền của anh, thích tiền hơn anh, căn bản không chịu được. Trong lòng

anh nghĩ đến thứ tự quan trọng trong lòng cô, anh không có biện pháp thắng được Nghiêm Ương, dù sao các cô cũng là chị em, nhưng anh lại không bằng tiền bạc, thật sự là không thể nhận được nữa.

Nguyễn Tương Nam thấy anh cứng rắn đưa lưng đối về phía mình như vậy, liền rón rén bò đến phía sau anh, ôm lấy anh từ phía sau: "Em đã sớm biết anh đối với em đặc biệt keo kiệt."

Trác Diễm không để ý đến cô.

"Anh đối với em hẹp hòi như vậy, em vẫn thích anh," Nguyễn Tương Nam gác cằm lên vai anh, "Chẳng lẽ điều không chứng minh được cái gì?"

Trác Diễm xoay người, nhìn ánh mắt của cô, trong phú chốc, anh lật người đè cô xuống. Nhiệt độ của anh vốn đã cao hơn so với người bình thường, nhiệt độ này áp sát tới trên da cô, khắc xuống làn da, như lưu lại ấn ký không thể xóa —— cho dù là một nụ hôn, đều là những dịu dàng tốt đẹp trong trời đất quay cuồng, chỉ có thời khắc này cô mới thuần phục nghe lời nhất.

Trên trán của cô thấm rịn mồ hôi, núp ở trong chăn, lộ ra nửa bên vai, da thịt trắng nõn. Mập mờ hỗn loạn, lại như sóng ngầm mãnh liệt, cô giống như xà nữ, càng độc càng đẹp.

Trác Diễm hỏi: "Em nói. Không phải chỉ phụ nữ mới nhớ người đàn ông đầu tiên, mà đàn ông cũng vậy?"

Nguyễn Tương Nam nhắm hai mắt suy nghĩ, giọng nói mơ hồ trả lời: "Vấn đề này cần phải phân biệt tình huống, nếu như lần đầu tiên rất tệ mà nói, đại khái sẽ hận không quên ngay lập tức được."

Trác Diễm thành công bị cô làm tức giận đến mức bật cười: "Về sau những thời điểm như này, em không nói gì là tốt nhất." Anh dừng một chút,

lại nói: "Anh chưa từng có người khác, vì công bằng, em có phải cũng có thể làm được hay không?"

Nguyễn Tương Nam đang buồn ngủ, nghe anh một câu nói này còn có chút không liên qua: ". Hả?."

"Anh biết em nghe được, nói đi."

Nguyễn Tương Nam bị anh lay tỉnh, nhất thời tỉnh ngủ: "Được được được, em nghe rồi, em có thể làm được, bảo đảm làm được!"

Trác Diễm nghe được cam kết, cuối cùng bỏ qua cho cô.

Nguyễn Tương Nam nghe hô hấp của anh dần trở nên đều đều, cô vừa tỉnh lại còn chưa muốn ngủ, không chịu được làm cho anh tỉnh lại: " Khó được lúc nào không gây gổ, chúng mình nói chuyện phiếm đi?"

Quyền kinh tế vĩnh viễn là vấn đề nan giải.

Nguyễn Tương Nam vốn không nghĩ sẽ kiểm soát tình trạng kinh tế của Trác Diễm, hơn nữa hai người vẫn đang độc lập vận đề tài chính, tóm lại cô mặc kệ anh, anh cũng không thể kiểm soát cô.

Kết quả ở phương diện này Trác Diễm cố chấp dị thường, die,n; da.n nhất định kinh tế phải rõ ràng, từ lúc hủy bỏ phòng khách sạn đến khi dọn đến nhà mới vẫn không chịu nhả ra.

Nguyễn Tương Nam không nhịn được nữa, hỏi "Vậy anh muốn thế nào?"

Trác Diễm khinh thường nói: "Em xem sau nhiều năm làm việc như vậy mà tình hình kinh tế thì..., từ đó có thể thấy em không có đầu óc quản lý, nếu anh mang toàn bộ tài sản giao phó cho em, em có thể quản lý? Cho

nên chỉ có một cách, về sau anh quản lý kinh tế, anh đưa thẻ tín dụng của anh cho em, mỗi bút chi đều phải ghi lại."

Nguyễn Tương Nam nhìn anh một lát, xác nhận là anh nghiêm túc, mắt khép hờ, dùng giọng mất mát cực đoan nói: "Nhưng mà, em không muốn bị bó buộc bởi cảm giác bị bao nuôi này."

Thời điểm Cô bắt đầu thể hiện loại tính cách này, anh cho tới bây giờ cũng không chông đỡ nổi ba hiệp.

"Làm sao em biết là bị anh bao dưỡng?" Trác Diễm mở cửa phòng ngủ chính ra, chiếc giường mới mua ngày hôm qua đã đưa tới, sớm được lắp đặt vào vị trí, ga giường khăn phủ được xếp ngay ngắn không một nếp nhăn, ngay cả mười cái gối đầu cùng màu phía trên cũng đã được sắp xếp vô cùng đẹp mắt, "Nếu như anh muốn bao nuôi phụ nữ, chắc chắn sẽ không chỉ có dừng lại ở mấy chữ số như vậy, nói ra thật ngại quá."

Nguyễn Tương Nam vẻ mặt không thay đổi, giương mắt sâu xa nói: "Nói đúng là, em ngay cả bao nuôi cũng không bằng? Thì ra em đây là đồ giá rẻ."

Trác Diễm sững sờ, xoay người lại nhìn sát vẻ mặt của cô một lúc: "Giả bộ đáng thương cũng vô dụng."

". Em không có giả bộ đáng thương." Lần này diễn trò kia với anh lại hoàn toàn không có tác dụng. nlze.qu;ndo/nn Nguyễn Tương Nam tựa vào ngực của anh, đưa tay ôm eo của anh, như vậy đến gần, nhịp tim của anh bắt đầu hỗn loạn không thể che giấu được, cô lần nữa điều chỉnh sách lược: "Nhưng em chỉ muốn tự lập về tài chính, không phải nói cơ sở kinh tế quyết định cơ sở thượng tầng sao?"

"Chẳng lẽ em cảm thấy cơ sở kinh tế của em ở trước mặt anh còn có giá trị tồn tại?" Trác Diễm ôm chặt lấy cô, "Ngoan, nghe lời anh, sau này dùng thẻ của anh, chỉ cần báo được những danh mục hợp lý, anh sẽ không

hạn chế em tiêu tiền." Chỉ cần cô có nhật ký chi tiêu, sẽ phản hồi lập tức đến di động của anh, còn bổ sung thêm căn kẽ thời gian, địa điểm, danh mục, quả thật không thể tốt hơn, cho dù cô thông minh đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể tìm ra cách vô hiệu hóa.

"Không cần," cô buồn bực nói, "Không phải em thích tiền của anh."

Những lời này nói xong quả thật khiến tâm anh thông suốt, tinh thần sáng khoái.

Trác Diễm hôn môi cô, một mặt mang người đi đến chiếc giường, anh biết cô là đang làm nũng để đàm phán với, nhưng cô quên một chuyện, mỗi lần Nghiêm Ương làm nũng chỉ cần không phạm phải những nguyên tắc của anh thì anh sẽ thỏa hiệp, nhưng Nguyễn Tương Nam làm nũng khó gặp, càng khiến không thể nào dễ dàng đồng ý, hận không thể nhìn cô làm nũng lâu một chút.

Nguyễn Tương Nam không chút khách khí kéo cổ áo của anh, cắn một phát vào gần cổ anh: "Tóm lại em sẽ không đồng ý điều kiện của anh, anh không trả lại thẻ lương cho em cũng được, em sẽ đi đến ngân hàng báo mất giấy tờ là xong."

Trác Diễm đi đến chiếc gương bàn trang điểm xem xét vết cắn trên cổ, chỉ cần cài nút áo sơ mi móc gài thì sẽ không bị lộ ra ngoài, coi như cô xả giận cũng rất có đúng mực: "Như vậy đi, thẻ của em để ở chỗ anh, coi như em là cổ đông, anh theo cổ tức 30% chia hoa hồng cho em. Thật ra thì em cũng không có tổn thất không phải sao?"

Anh suy nghĩ một chút, lại giải thích với cô: "Phàm là 10% lợi nhuận trở lên, ít nhất cũng phải gánh chịu ký gửi loại sản phẩm nguy hiểm. 30% tiền lãi tại ngành nghề gì cũng đều hết sức khả quan, huống chi lại không nguy hiểm."

Nguyễn Tương Nam trầm mặc: Anh vì muốn lấy được quyền hành kinh tế của cô làm ăn kiểu này chỉ lỗ không lãi, đây rốt cuộc ý gì?

Trác Diễm tiếp tục nói: "Nếu em đi liên hoan cùng đồng nghiệp dùng thẻ của anh mời hết cũng được, anh tuyệt đối không ngăn cản, chỉ cần không được chơi quá đà, tuân thủ cam kết của em tối hôm qua, anh sẽ không can thiệp vào việc xã giao bình thường của em."

"Bình thường bọn em liên hoan toàn chia nhau." dfienddn Nguyễn Tương Nam chỉ cảm thấy bên trong đang có hai thế lực đấu tranh với nhau, lựa chọn mãi không xong. Tiền hoa hồng Trác Diễm nói rất hấp dẫn, nhưng đó dù sao cũng là đổi kinh tế tự do để lấy.

"Vậy tốt, chỉ cần em không làm trái lời hứa tối qua với anh. Nếu như em làm chuyện xấu, em có hai cái lựa chọn, thứ nhất, lập tức dọn dẹp sạch sẽ tàn cuộc, hủy diệt chứng cứ, không để cho anh phát hiện; nếu không thì, làm sai thì phải có thái độ thành khẩn nhận lỗi, chờ anh trở về cho em một trận giáo huấn khó quên, em đã hiểu chưa?"

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Ngày đầu tiên dọn vào nhà mới, lại còn là chủ nhật, vừa hay muốn làm quen hoàn cảnh xung quanh một chút.

Hai người đi dạo một vòng siêu thị lớn ở gần đó, sắm thêm mấy đồ dùng hàng ngày, lúc đi qua quầy thực phẩm tươi sống chiếc thì Trác Diễm nói: "Bữa tối muốn ăn cá Squirrel." Nói xong vợ một đồng nguyên liệu nấu ăn từ trên kệ hàng vớt vào xe đẩy.

Nguyễn Tương Nam cầm lên một hộp bánh pho mát cùng một hộp tiramisu: "Anh ăn cái này sao?" Cô chợt cảm thấy, cách cô và anh sống với nhau như vậy tựa như vợ chồng già cùng sinh hoạt chung nhiều năm rồi.

Trác Diễm nhú nhú mày: "Đồ ngọt là để phụ nữ ăn."

Nguyễn Tương Nam nói: "Đúng vậy, em cũng phát hiện, có mấy lần phần thức ăn có thêm món bánh trứng bác sĩ nam đều không ăn, cuối cùng cũng bị em ăn hết."

Trác Diễm nhìn cô chăm chăm: "Về sau đừng ăn đồ người khác đưa cho em."

". Tại sao?"

"Không có việc gì mà lại ân cần."

Nguyễn Tương Nam phản ứng kịp thời, cúi đầu cười cười, giơ tay lên khoác tay anh: "Y tá trưởng của bọn em nấu ăn rất khéo, em coi như là đồ

đệ đã xuất sư của cô ấy, anh có thể chọn món, chỉ cần không phải quá khó, em đều biết làm."

Trác Diễm hướng cô khẽ mỉm cười: "Em làm cái gì anh cũng ăn."

Hôm nay anh ngược lại rất là thẳng thắn. Nguyễn Tương Nam suy đoán điều này hơn phân nửa nguyên nhân xuất phát từ anh đoạt hết quyền lực tài chính, đang xuân phong hả hê, liền đặc biệt khoan hồng độ lượng không so đo với cô.

Bọn họ mua xong các loại nguyên liệu và gia vị, lúc đi qua giá hàng hóa trước ngay gần quầy thu ngân, Trác Diễm bỗng nhiên thò tay cầm vài hộp Durex ném vào xe đẩy, gần như lấy hết cả giá hàng. Xung quanh người đến người đi, Nguyễn Tương Nam vẫn không có cách nào khuyên anh không dùng mua nhiều như vậy. Nhân viên thu ngân coi như không thấy gì cầm mấy cái hộp lên quét mã vạch.

Đợi đến lúc bãi đỗ xe ngầm, Nguyễn Tương Nam rốt cuộc không nhịn được nữa: "Anh mua nhiều Durex như vậy căn bản không dùng hết được?"

Trác Diễm bình tĩnh trả lời: "Người dùng cái này là anh, với lại sao em biết là dùng không hết?"

". Thôi, coi như em chưa nói gì."

Anh lái xe trở về nhà mới, từ cốp sau lấy ra hộp gỗ đựng rượu vang. Nguyễn Tương Nam thấy tình thế không ổn, lập tức nói rõ: "Tửu lượng của em cực kì kém, chỉ 3 chén thôi là gục rồi."

Trác Diễm xách các loại bao lớn bao nhỏ lên: "Anh lại cảm thấy tửu lượng của em không đến nỗi kém như vậy."

Cô tiếp tục đe dọa: "Em uống say còn có thể say khướt."

"Thật tốt quá, anh chưa từng thấy qua dáng vẻ say khướt của em."

Đi thang máy lên nhà mới, Trác Diễm lập tức kéo màn cửa sổ ra, lại tiện tay ném áo khoác ngoài vừa cởi ra lên ghế sa lon, vén tay áo lên nói: "Nấu cơm, muốn anh giúp em không?"

Nguyễn Tương Nam quả quyết cự tuyệt: "Không cần, em càng sợ anh giúp lại thêm vương tay vương chân."

Mua cá quế đã được mổ, cô lại cẩn thận xử lý vảy cá, ở trên thân cá khéo léo cắt một đường dao, lại dùng gia vị tẩm ướp, quay đều chuẩn bị nồi để hầm xương. Cô đang chuẩn bị đến một nửa, chợt bị Trác Diễm ôm từ phía sau, anh lại gần bên tai của cô nhỏ giọng hỏi: "Có thể ăn cơm chưa?"

"Nào có nhanh như vậy," Nguyễn Tương Nam cười nói, "Anh đợi ở bên ngoài đi."

"Nhưng anh đói rồi, cơm trưa của tiệm kia mùi vị quá tệ, không thể nào ăn nổi."

Nguyễn Tương Nam cầm một quả cam gọt vỏ rồi cắt ra, đưa cho anh: "Ăn tạm chút trái cây?"

Anh trực tiếp cắn miếng cam trên tay của cô: "Mấy ngày Tết Nguyên Đán sắp tới em không phải trực chứ?"

"Bây giờ vẫn chưa biết, cuối tuần mới sắp xếp ca."

"Ừ, anh định dẫn em về nhà bà ngoại, còn đi tảo mộ cho mẹ anh."

Nguyễn Tương Nam đột nhiên hất ra anh, cô nhào tới nhắc nắp nồi xương lên, thêm nước vào trong nồi, bởi vì là nước lần thứ hai, màu sắc trong nồi sườn đã rất là dễ nhìn: "Thiếu chút nữa thì tiêu—— nếu là đến

lúc đó sắp xếp ca làm gặp bất tiện, em cũng sẽ nhờ người đổi ca, nên đó cũng không phải vấn đề khó khăn"

Trác Diễm cười ừ một tiếng, vừa đúng lúc điện thoại di động của anh cũng vang lên, liền nhận điện thoại, nói không đến hai câu, sắc mặt liền trở nên khó coi. Nguyễn Tương Nam đưa lưng về phía anh, ở trên bàn bếp bận rộn, chợt nghe giọng nói của anh càng ngày càng lạnh, quay lại nhìn anh một cái. Anh ra dấu với cô rằng sẽ sớm quay lại, đi tới ban công nói chuyện điện thoại.

Nguyễn Tương Nam làm cơm tối, bưng cái mâm lên bàn, chỉ thấy Trác Diễm ngồi đối diện laptop, sắc mặt nghiêm túc. Cô đi tới, một tay đặt lên vai của anh: "Sao vậy, có chuyện gì nghiêm trọng so ăn cơm còn quan trọng hơn?"

Trác Diễm vuốt vuốt mặt: "Thật ra thì không nghiêm trọng lắm, cũng không khác biệt lắm so với dự đoán của anh." Anh đứng dậy, nắm cả bả vai của cô đi tới cạnh bàn ăn, cười cười: "Nhìn qua mùi vị cũng rất ngon."

Trác Diễm ngồi xuống, ăn hai miếng lại để đĩa xuống: "Thật ra là chuyện trong công ty, anh cũng sớm biết bên trong công ty có nội gián _____"

Nguyễn Tương Nam lập tức cắt đứt lời đầu của anh: "Đừng nói, em không muốn biết."

Trác Diễm lập tức bị cắt ngang, nhúu nhúu mày: "Người khác muốn nghe anh đều không nói, sao em lại không muốn biết?"

"Em mới không muốn làm thùng rác cảm xúc của anh."

"Anh nói em nghe. Anh biết rõ có người trong nội bộ chúng ta câu kết với Tạ thị, ăn cây táo rào cây sung, trước anh còn không thông qua hội đồng quản trị quyết định một hợp đồng buôn bán bất động sản, Tạ thị lại

nhanh chóng biết được. di@en*dyan Sau đó anh điều tra ra được có một công ty con tuyển dưới, do một thành viên ban quản trị điều hành, nghiên cứu số liệu tài vụ thật mấy năm này, phát giác người đó tự ý buôn bán số được liệu mới nghiên cứu ra, phần lớn là bán cho một nhà máy dược phẩm mà Tạ thị nắm phần lớn cổ phần."

Nguyễn Tương Nam lại lần nữa cắt đứt anh: "Thực sự mấy năm nay người này làm việc rất cẩn thận, giữ nghiên cứu phát triển này lại trong tay, cho nên đối phương không lấy được cách điều chế hoàn chỉnh, như vậy công ty đối thủ mới không có cách hạ giá chi phí sản xuất dược phẩm nghiên cứu phát triển của mình."

Trác Diễm nhìn cô một cái: "Em có thể kiên nhẫn một chút hay không, chờ anh nói xong?"

"Em đã nói không làm thùng rác của anh, đây là em nói hiểu biết của em, vừa rồi em nói sai sao?"

Ở trong lòng Trác Diễm thừa nhận, cô đối với anh xác thực hiểu rất rõ, mặc dù không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng không còn xa, nhưng là ngoài miệng nhất định không thể thừa nhận: "Làm một cái thùng rác thế nào? Em có phải đang có việc phiền phức, cũng có thể nói ra nói với anh để giải tỏa."

Cô thật ra thì cũng chẳng có nhiều việc phiền lòng. Cho dù là nhiều vấn đề nghiêm trọng thì cũng có thể giải quyết, chung quy chỉ là vấn đề thời gian, cho nên dứt khoát không suy nghĩ nhiều.

Chỉ có điều nói đến chuyện phiền lòng không tìm ra được cách giải quyết quả thực gần đây có một chuyện.

"Họp thường niên lần này, khoa bọn em biểu diễn ‘Trát Mỹ Án’."

Trác Diễm nhướn mày: "Hả? Vậy em diễn vai gì?"

"Trần Thế Mỹ đi, nghe nói vậy."

Trác Diễm lập tức cười nói: "Quả thật không thể nào tìm được người thích hợp hơn."

". Chỗ nào thích hợp?"

"Từ hành động đến nội tâm, cho dù điểm nào cũng thích hợp, ai chọn vậy, rất tinh mắt."

Nguyễn Tương Nam hừ nhẹ nói: "Anh thật nhạt nhẽo, tẻ nhạt như oán phụ."

Lần này Trác Diễm bị chửi thành oán phụ cũng hoàn toàn không để ý, lại nói: "Buổi biểu diễn họp thường niên lần này nhớ mang video về cho anh xem nhé."

Cơm tối xong, Trác Diễm lại mở một chai rượu vang, nói là để cho cô nếm thử hương vị thượng hạng. Nguyễn Tương Nam đối với rượu đỏ chẳng biết tí gì, uống vào đều là mấy loại rượu nho chát chát và rượu cồn, đối với cô mà nói cho dù là chai rượu vang này được đấu giá với giá trên trời, cũng không khác biệt lắm với mấy loại bình thường.

Trác Diễm ngược lại bắt cô ôn tập lại cách thưởng rượu, nói lại tất cả những kiến thức cơ bản, lượng tin tức quá lớn khiến cô thấy choáng váng, cuối cùng đưa ly thứ hai cho cô.

Nguyễn Tương Nam chỉ muốn đẩy ra, nhưng đành phải tiếp tục cùng anh uống. Đợi đến ly thứ ba, cô liền bắt đầu hoa mắt chóng mặt, tình huống này so với lần trước cô cùng Trác Diễm tham gia tiệc rượu cô còn nặng hơn nhiều, ít nhất lần đó chỉ khiến cô đỏ mặt, không làm trở ngại đến sự tỉnh táo của cô. Nguyễn Tương Nam sắc mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập: "Thôi, em thật sự say mất."

Trác Diễm nghiêng người, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên má cô, một lúc sau, lại không nhìn được bề cô đứng lên. (lee^qu.donnn Trong phòng có hệ thống sưởi, khác xa với bên ngoài đang lạnh giá kia. Nguyễn Tương Nam cởi áo quá nửa, lộ nửa bên bả vai trắng nõn, đập vào mắt anh thật khó chịu.

Một khắc cuối cùng, Trác Diễm nhắc nhở cô: "Em biết anh là ai chứ?"

Nguyễn Tương Nam mở mắt ra, khước mắt long lanh, trực tiếp trả lời anh: "Trác Diễm."

Thật ra thì anh cũng có chút hoài nghi cô rốt cuộc say thật hay giả say. Chỉ là anh cũng chẳng để tâm suy nghĩ, vậy cũng có được một đêm tuyệt đẹp. Trác Diễm sáng sớm đã tỉnh dậy, lôi cô từ trong chăn ra, hôn lên trán cô. Nguyễn Tương Nam đang ngủ mơ mơ màng màng, không chịu nổi sự quấy nhiễu này, trực tiếp xua tay như đuổi ruồi hất anh ra, lại cuộn mình vào trong chăn.

Trác Diễm đành phải buông cô ra, rời giường tắm, lúc từ trong phòng rửa tay đi ra, thấy cô đã ngồi dậy, có chút chậm chạp cầm điện thoại di động lên nhìn đồng hồ.

Thời gian dừng lại năm giây, cô mới nhớ ra không còn ở nhà cũ, lập tức vén chăn lên tìm y phục. Trác Diễm dựa cạnh cửa nói: "Anh đưa em đến bệnh viện, không cần gấp gáp như vậy."

Nguyễn Tương Nam rất nhanh vọt vào toilet, đánh răng rửa mặt, tắm qua nước nóng, vừa đi vừa mặc áo len: "Hôm nay em bị muộn rồi."

Trác Diễm đặt áo khoác lên cánh tay, cầm chìa khóa xe: "Bây giờ đi vẫn kịp."

Quả thật đúng như lời anh nói, mặc dù giờ cao điểm sáng thứ hai tương đối kinh khủng, nhưng lúc cô đến cửa bệnh viện cách giờ làm việc

còn kém năm phút đồng hồ, nếu cô chạy như điên vào phòng làm việc có khi còn có dư.

Nguyễn Tương Nam mở cửa định xuống xe, bị Trác Diễm kéo lại. Trác Diễm nói: "Buổi tối nếu là em trực muộn, gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em."

Hết một buổi sáng thứ hai đen tối phải bận rộn từ sớm, Nguyễn Tương Nam tranh thủ gửi tin nhắn cho Trác Diễm: "Anh không bị muộn chứ?" die,n; da.n. Bệnh viện của cô và công ty Trác Diễm hai hướng ngược nhau, lại đang gặp phải giờ cao điểm.

Cách một lát, anh trả lời lại: "Tối trễ, bị cha anh tóm gọn."

"Về mặt tinh thần em bày tỏ sự thông cảm sâu sắc với anh."

"Có bồi thường không?"

"Ngày hôm qua không đủ để bồi thường sao?"

Mặc dù cô có chút hoa mắt chóng mặt, nhưng dù sao cũng không có mất đi ý thức, chuyện xảy ra phía sau cô đều nhớ rõ. Thật may là mùa đông quần áo đều cao cô, không phải đi làm mà mang theo cả đồng dấu vết.

Nguyễn Tương Nam còn chưa kịp nghỉ ngơi hai phút, bên Diệp Trưng điện thoại tới đây: "Hiện tại tới phòng cấp cứu, ổ bụng tụ dịch, ngực chảy máu, gan bị tổn thương."

Cô vừa chạy tới phòng cấp cứu, vừa đánh giá tình trạng của bệnh nhân, nghe những triệu chứng mà Diệp Trưng giống như là vụ giết người. Trên hành lang người đến người đi, còn có mấy y tá đẩy xe đẩy, phía trên bệnh nhân đang nằm truyền dịch, trong một khoảng thời gian ngắn cô không thể chen qua được, chỉ có thể dừng lại đi theo dòng người từ từ đi qua, chờ đến vị trí thoáng hơn một chút cô lập tức chạy đi.

Cô chạy đến bên ngoài hành lang phòng cấp cứu, hô hấp cũng không điều hòa, liền đi thay quần áo phẫu thuật. Nhìn liếc qua một chút, đúng là nhìn thấy có hai cảnh sát đang chờ bên ngoài, chẳng lẽ thật sự là một vụ mưu sát?

Thay quần áo phẫu thuật xong cô mới ý thức tới một vấn đề, đồng phục giải phẫu có cổ chữ V, vết hôn là khẳng định không giấu được rồi, hiện tại xử lý cũng không kịp. Cô chỉ có thể như vậy mà ra trận.

Ai ngờ cô vừa mới bắt đầu đợi lệnh, đã có người đi thẳng vào, người nọ hơi thở dồn dập, sắc mặt tái xanh, phía sau hai bác sĩ thực tập tới kéo cũng kéo không được, trực tiếp bị anh kéo đến vài bước: "Nhất định phải bảo đảm em trai tôi không làm sao, nếu không tôi không để yên cho các người đâu!"

Là giám đốc điều hành Tạ thị Tạ Duẩn Thiệu.

Nguyễn Tương Nam có chút ngoài ý muốn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy anh tây trang nhẵn nhúm, sắc mặt đen tối, dáng vẻ lo lắng rồi loạn. Nói cách khác trên bàn phẫu thuật lần này là em trai của anh ta? Quả nhiên bên bàn phẫu thuật, còn có chủ nhiệm mổ chính.

Diệp Trưng ra dấu tay cho y tá: "Gọi an ninh."

Nguyễn Tương Nam nhìn anh: Anh thật ác độc, ngay cả anh rể trước đây của mình cũng không thiên vị.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Cửa phòng cấp cứu đóng lại, tất cả đều trở nên an tĩnh, chỉ còn lại âm thanh của máy theo dõi. Sau khi giải phẫu kết thúc, bệnh nhân đưa ICU, bọn họ tắt đèn, chỉ để lại tầm hai ba người dọn dẹp.

Diệp Trưng có chút mệt mỏi ngắt sống mũi, lấy khẩu trang y tế xuống, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Nguyễn Tương Nam một cái, dừng lại, vừa cẩn thận quan sát một lần, cười chế nhạo: “Rất kịch liệt.”

Nguyễn Tương Nam cứng ngắt tại chỗ.

Y tá trưởng lẩm bẩm: “Nguyễn Thế Mỹ có mới nới cũ lại tìm người mới, Diệp công chúa cậu cũng đừng nhớ thương người ta.”

Nguyễn Tương Nam trải qua một chút chuyện như vậy, bắt đầu suy nghĩ: “Cuối cùng Tần Hương Liên là vị kia?”

“Chính là bác sĩ Chu ngoại khoa của các người, Chu Bàn Tử.”

Nhất thời trong lòng cô chỉ còn lại một mảnh nhớ hết: hình dáng Hương Liên cô nương như vậy, bất luận người nào cũng sẽ chọn công chúa thôi.

Cô đi tới hành lang, chợt bị người phía sau nắm cổ tay, sức lực này căn bản không nhẹ, tựa như có thù oán muốn bóp vỡ cổ tay cô. Cô quay đầu, chỉ thấy người nắm cô không buông là Tạ Duẩn Thiệu, mặt anh ta u ám, làm khó dễ Diệp Trưng: “Cậu có bất mãn gì với tôi thì nhắm về tôi, tại sao lại để cho thực tập sinh này lên bàn môt? Liên tính tôi với chị cậu có

chỗ không hợp không thể không ly hôn, cũng không cần trả thù đến em trai trên người tôi!”

Diệp Trưng nhún nhún vai: “Anh nghĩ sai rồi, tôi không có tâm tình trả thù anh.”

Y tá trưởng trực tiếp đẩy anh ra: “Nhường một chút, người ta là bác sĩ Nguyễn tốt nghiệp ngành y khoa nghiêm chỉnh đấy, có quan hệ gì với thực tập sinh?”

Tạ Duẩn Thiệu cũng không thèm nhìn cô, trực tiếp giơ tay lên một cái, suýt nữa đẩy ngã đối phương xuống đất. Nguyễn Tương Nam nhìn hành lang một chút, lúc này là lúc ăn trưa, trống rỗng không thấy bóng người, mà camera giám sát hình như cũng không chụp tới vị trí góc chết này. Cô trực tiếp giơ đầu gối lên thúc vào bộ phận trọng yếu của đối phương, cuối cùng còn có chút lương tâm, lúc hạ độc thủ liền thu lại chút lực.

Tạ Duẩn Thiệu lập tức bị đau đớn mà buông tay.

Cơm nước buổi trưa xong, trên đường bị Tạ Duẩn Thiệu chặn lại.

Mặc dù sắc mặt anh ta còn có chút khó coi, nhưng cũng nói xin lỗi Diệp Trưng: “Lúc trước tôi hiểu lầm cậu, là tôi sai lầm, rất xin lỗi.” Ở bên ngoài anh nhìn em trai nhỏ của mình một chút, nghe bác sĩ nói, giải phẫu thành công, là chủ nhiệm chỉ đạo, cấp cứu cũng kịp thời, nên rất nhanh sẽ không có vấn đề gì.

Diệp Trưng không thèm để ý: “Một cái nhắc tay mà thôi.”

Tạ Duẩn Thiệu chuyển sang Nguyễn Tương Nam, dùng loại ánh mắt thấy con kiến nhìn cô: “Cô chờ tiếp nhận thư của luật sư tôi.”

Những lời này vừa nghe có chút dọa người.

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: “VẬY sao, xin cứ tự nhiên. Thuận tiên nói thêm một câu, anh phải nhớ đi xét nghiệm thương tích để cất giữ chứng cứ.” Cô mới không tin loại người như Tạ Duẩn Thiệu sẽ đi đến loại chỗ này xét nghiệm vết thương.

Một chút thể diện Diệp Trưng cũng không có đối phương, khoái trá cười to ra ngoài.

Tiết mục họp 《 trát mỹ án 》 hằng năm, công hội còn đặc biệt tìm những giáo sư đã về hưu tới chỉ đạo bọn họ.

Nguyễn Tương Nam chọn thời gian vào buổi trưa, đúng giờ đến phòng họp, hình nam mập mạp Tần Hương Liên diễn đùa giỡn với cô còn chưa tới. Hai giáo sư về hưu lập tức bắt được cô, lên giọng, dạy một câu, để cho cô hát theo một câu, còn chỉ đạo động tác của cô: “Cô thể vai đàn ông, liền phải có khí chất nhô lên, phong độ, sống lưng cứng rắn.”

Nguyễn Tương Nam nói thầm ở trong lòng, cô vốn cũng không phải là đàn ông, làm sao có thể giống như đàn ông được.

“Sẽ không giống như người đàn ông bình thường đi bộ, liền sai bước đi số tám đi,” lão giáo sư nhìn cô không ngừng lắc đầu, “Ngẩng đầu ưỡn ngực, tưởng tượng mình thành phò mã.”

Đang lúc Nguyễn Tương Nam chịu đủ loại đau khổ, Hương Liên cô nương mập mạp tới.

Cô trực tiếp xoay đầu lại chào hỏi: “Bác sĩ Chu!”

Trong tay Chu Bàn Tử còn cầm bình nước sôi, chân chó đưa cho hai vị lão giáo sư trà hoa cúc: “Hai vị giáo sư uống nước nghỉ ngơi một chút, Nguyễn Thế Mỹ nhà chúng tôi khẳng định khiến mọi người thật khó khăn đi, này, tấm lòng cô không có đức hạnh.”

Nguyễn Tương Nam không ngờ còn có chiêu này, chỉ có thể yên lặng trầm mặc, trong miệng còn tranh cãi với anh ta: “Anh nói nhân phẩm là được, còn nhân phẩm chết, là có ý gì.”

Chu Bàn Tử vỗ ngực một cái, lại sửa áo khoác trắng lại từ đầu đến chân: “Để cho cô nhìn xem phong thái Chu Tương Liên của tôi.”

Một vị giáo sư không khách khí cắt đứt lời anh ta tự biên tự diễn: “Bậy rồi, Tần Hương Liên lớn như anh vậy, khó trách người ta muốn thay lòng.”

Nguyễn Tương Nam ngồi một bên trên bàn hội nghị, cười đến không dừng lại được.

Kết quả bác sĩ Chu còn thảm hơn cô, bị quở trách không ngừng: “Cái ánh mắt này là gì, soi gương chưa? Anh phải dùng ánh mắt then thùng của người phụ nữ để nhìn chồng của mình, hiểu không?” “Bụng thẳng lên, bước nhỏ hơn, muốn yêu kiều, ai cho anh bước nhanh rồi?” “Tiểu tử anh phải giảm cân, anh vậy chỉ đến số ba thôi?”

Cuối cùng cũng tới thời gian nghỉ ngơi, bác sĩ Chu nằm ở cạnh bàn đặc biệt ưu sầu hỏi: “Phu quân, Diệp công chúa đi đâu rồi?”

“Nương tử, anh ta hoá thân thành đại nhân đi họp, anh ta diễn ít, đừng nhớ thương người ta.”

“Cô nói tốt như vậy muốn tự mình thay đổi kịch bản?”

Hiệu quả phiên bản nam nữ đổi vai đương nhiên tốt, đoán chừng vừa mở màn toàn trường sẽ cười to. Nguyễn Tương Nam đứng đắn trả lời: “Chẳng lẽ không bởi vì khoa ngoại của chúng ta ít phụ nữ, không đủ dùng sao?”

Buổi trưa luyện tập một tiếng, cuối cùng hai vị lão sư cũng cho bọn họ đi về nghỉ.

Nguyễn Tương Nam lợi dụng một chút giờ cuối của buổi trưa kiểm tra ca bệnh: “Tạ Duẩn Thiệu anh ruột của Tạ Duẩn Luy, khu vực mới đưa xe sáng nay, đụng phải hàng rào, xe thể thao trực tiếp bị va chạm nát bươm, một thanh sắt trên hàng rào vừa đúng đâm trúng bụng anh ta, kiểm tra máu còn thấy anh ta đã cắn thuốc trước tai nạn xe cộ xảy ra.

Lúc trước cô có nghe qua Tạ Duẩn Thiệu có một em trai ăn chơi trác táng. Đoán chừng bản thân Tạ Duẩn Thiệu đã chiếm hết toàn bộ ưu tú, nhường lại những bộ phận không ổn cho em trai ruột của mình.

Còn một tiếng nữa sẽ tan sở, Trác Diễm gọi điện thoại cho cô, nói rằng tan tầm sẽ tới đón cô.

Nguyễn Tương Nam liền thuận tiện nói giản lược chuyện em trai của Tạ Duẩn Thiệu xảy ra tai nạn xe cộ nói lần nữa. Cách nửa tiếng, Trác Diễm liền xuất hiện bên ngoài phòng làm việc của cô, Nguyễn Tương Nam ngoài ý muốn nhìn giỏ trái cây và hoa tươi trên tay anh: “Ách, anh phải đi thăm bệnh?” Cô đưa bệnh án chưa hoàn thành giao cho thực tập sinh, liền dẫn anh lên iCU.

Em trai Tạ Duẩn Thiệu còn ở bên trong phòng giám sát iCU, hiển nhiên không thể nào gặp khách, chỉ là Tạ Duẩn Thiệu ở đây, phần lớn người đến thăm bệnh đều để ý mặt mũi của Tạ Duẩn Thiệu.

Trác Diễm không có việc gì liền theo sát cô nói chuyện: “Xem ra hôm nay em rất bận?”

“Thật ra thì buổi sáng này phải cấp cứu giải phẫu.” Nguyễn Tương Nam hỏi, “Anh đến trễ, anh ba chuẩn bị phạt anh như thế nào?”

“Trừ nửa tháng lương.” Vừa đúng lúc thang máy đến, bọn họ đi vào, khó có được thang máy cũng không có người nào khác, Trác Diễm đưa tay ôm eo cô, “Còn em, tính tới nay bồi thường anh như thế nào?”

Nguyễn Tương Nam suy nghĩ một chút, đang muốn mở miệng, lại nghe anh bổ sung một câu: “Anh biết rõ em hiểu ý anh, đừng nghĩ giả vờ ngốc.”

Tới bây giờ cô đều giả bộ ngu, lại nói giả bộ cái gì không được lại muốn giả bộ ngu, cô mới không có loại hứng thú này: “Không phải muốn dục – tiên – dục – tử, cảnh nóng muốn ngừng mà không được sao?”

Chuyện tươi đẹp quyến luyện vậy nghe cô nói ra cũng rất không chỉ một bậc.

Trác Diễm không nói gì mà lắc đầu, anh hoài nghi mình có phải có thói quen chịu ngược không, gần đây mặc kệ cô nói gì, anh đều không có cảm giác thất bại lắm, bắt đầu thay đổi chết lặng.

Nguyễn Tương Nam đưa đến hành lang phía ngoài ICU, chỉ phương hướng cho cô: “Đi tới phòng thứ hai đếm ngược từ dưới lên.” Cô đoán Tạ Duẫn Thiệu chắc cũng không muốn nhìn thấy cô, lo lắng xuất phát từ tâm bác sĩ, cô là tránh cho tâm anh ta bị tắc nghẽn.

Trác Diễm nắm vai cô, kéo cô trở lại: “Quay lại, em đi với anh.”

“Không cần chứ?”

“Sao lại không cần? Sau này cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, hay là trước để cho anh ta thừa nhận quen mặt.”

Thật ra thì căn bản không cần dùng nhận thức thấy quen mặt, anh ta sẽ nhớ rõ ràng.

Nguyễn Tương Nam không cưỡng lại anh, chỉ có thể ôm ờ theo sát anh.

Em trai Tạ Duẩn Thiệu chỉ mới vào ở không tới nửa ngày, cửa khu nghỉ ngơi đã bày đầy giỏ trái cây và hoa tươi, Trác Diễm không hề để ý việc mình cũng trở thành một phần trong đó: “Tạ tổng.”

Tạ Duẩn Thiệu ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, lại cúi đầu vuốt mặt, đứng lên nói: “Để cho anh nhìn thấy bộ dạng này của tôi, thật sự chê cười, chuyện xảy ra bất ngờ, anh cũng thấy tình huống đó.”

Trác Diễm đứng ở bên ngoài tường thủy tinh ICU, sóng vai đứng chung một chỗ với nah ta, cũng không kém chút nào, có vẻ vừa trầm ổn lại có một cỗ tự nhiên thành khí chất cao quý: “Không cần lo lắng, Nhị thiếu sẽ tốt lên rất nhanh.”

Tạ Duẩn Thiệu nghiêm túc nhìn thấy cô gái mặc áo khoác trắng treo ống nghe bệnh, trên mặt mệt mỏi xuất hiện vẻ kinh sợ: “Cô ấy ——” hôm nay xem như anh tăng thêm xui xẻo, cảm giác thiếu chút nữa bị cô phế, nhưng lại không thể đi kiểm tra thương thế thật, cái này truyền đi chẳng phải làm cho người ta cười rớt răng? Cũng là bình thường thủ đoạn anh quá ác độc, là người nghiêm khắc từ trước đến giờ, gây thù chuốc oán quá nhiều, một đồng người chờ nhìn anh bị mất mặt mà mỉm cười. Sau lại nghĩ uy hiếp cô, để cho cô đứng ngồi không yên, lại bị một câu nói chặn lại.

Trác Diễm khẽ mỉm cười, kéo tay trái Nguyễn Tương Nam qua, chỉ cô giới thiệu: “Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi, Nguyễn Tương Nam.”

Tạ Duẩn Thiệu tìm kiếm tên này trong đầu, một hồi lâu cũng không có kết quả, chỉ đành phải dùng ánh mắt thấy một sinh vật bé nhỏ nhìn cô, diện mạo cũng được, bàn về phong cách quần áo và thưởng thức tao nhã cũng

theo đuổi, trực tiếp có thể trừ điểm diện mạo cô không đáng kể, càng không cần phải nói tình hình quý dị.

Anh nghiêm mặt nói: “Trác tổng, thưởng thức của anh rất đặc biệt.”

Trác Diễm cười nói: “Xác thực là, vợ sắp cưới của tôi là bác sĩ y khoa, trình độ học vấn còn muốn cao hơn tôi.”

Dĩ nhiên Tạ Duẫn Thiệu biết cô là bác sĩ y khoa, cũng có bác sĩ ngoại khoa đang hoàng, đây chính là anh dùng máu và nước mắt đổi lấy, anh duy trì giọng nói tao nhã và xa cách: “Thời gian của Trác tổng quý báu, tới thăm em trai tôi, tôi đã hết sức cảm kích, không cần trì hoãn quá nhiều thời gian ở đây.”

“Được, tạm biệt, lần tới lại tới thăm bệnh.” Trác Diễm rời khỏi hành lang một đoạn, mới nói, “Tại sao Tạ Duẫn Thiệu lại dùng ánh mắt này nhìn em, em quen với anh ta? Chuyện khi nào?”

Loại ánh mắt này là loại ánh mắt nào?

Rõ ràng là ánh mắt hận không thể giết chết cô.

Nguyễn Tương Nam bất đắc dĩ, chỉ đành kể đơn giản đoạn bên ngoài phòng cấp cứu một lần nữa, Trác Diễm trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: “Lần sau, nếu như em phải động thủ với anh phải nói với anh, có thể không dùng chiêu này không.”

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Gần như Trác Diễm có dáng vẻ tâm trạng nặng nề.

Đây là cảm nhận trực giác của Nguyễn Tương Nam, anh thường ăn cơm tối xong đang ở trong phòng ôm máy tính mấy tiếng đồng hồ, mới bắt đầu còn nhìn bảng báo cáo và ghi chú một chút, sau đó liền biến thành ngẩn người nhìn chăm chăm máy vi tính.

Cô đứng bên ngoài thư phòng, bưng đĩa trái cây, tự mình nhìn thăm dò bên trong một chút, anh lại duy trì trạng thái bất động.

Nguyễn Tương Nam gõ cửa, chỉ thấy anh ngẩng đầu lên nhìn sang.

Trác Diễm nói: “Tối liền vào đi, sao lại gõ cửa?”

Nguyễn Tương Nam đặt đĩa trái cây bên góc bàn đọc sách, dựa vào cái ghế trên lan can: “Lần sau sẽ không gõ cửa.” Cô đưa tay xoa thái dương giúp anh: “Anh giống như rất khổ sở đấy.”

Trác Diễm cười cười: “Đúng vậy, anh nghĩ, có thể thừa dịp mấy ngày nay Tạ Duẫn Thiệu không có ở đây, bán lại mấy công ty con cho nhà họ Tạ.”

“Chính là phương pháp buôn bán anh nói mấy ngày trước, bảng báo cáo giả kia sao?”

“Đúng vậy.” Trác Diễm nắm cổ tay cô, “Năng lực của em tốt như vậy, sao lúc trước chú Nghiêm lại không cho em đi học kinh doanh?”

“Là em không đi, ông ấy đã hỏi em... em nói em muốn học y.” Nguyễn Tương Nam cắt gọt trái cây ở trên – cầm một cây tăm, “Ăn trái cây trước.”

Trác Diễm nhìn đĩa trái cây một chút, lại nhìn cô một chút, đột nhiên nói: “Chẳng lẽ không phải em đút anh ăn?”

“... Đút anh ăn như thế nào?”

"Dùng miệng."

Nguyễn Tương Nam không nhịn được cười trách mắng: “Thật buồn nôn.”

“Buồn nôn thì sao?” Trác Diễm than thở, “Anh còn chưa có hưởng thụ qua loại đối xử này đâu. Em thật không chịu? Chắc chắn chứ? Vậy anh đến đút em ăn thôi.”

Nguyễn Tương Nam không ngừng đẩy anh ra, nhưng bên hông đã sớm bị cố định, căn bản không giãy thoát được. Giằng co một lát, loại biểu diễn này quả nhiên là niềm vui thú cho khán giả, người thực hành chân chính thật sự luống cuống tay chân chà đạp – chà đạp đĩa trái cây, tình hình này không tốt đẹp chút nào. Trác Diễm khẽ thở hốt hển buông cô ra, giơ tay lên mở hai nút áo trên ở sơ mi, nhỏ giọng hỏi: “Tối nay... Có thể không?”

Nguyễn Tương Nam có chút nhịp tim, cái bộ dáng động tình kia luôn đặc biệt gợi cảm hấp dẫn: “Bỗng nhiên em có cảm giác thành tựu khiến Quân Vương không tạo triều hại nước hại dân.”

“Em vốn gieo hoạ,” Trác Diễm lăm băm oán trách, “Anh là vì dân trừ hại.”

Trác Diễm nghỉ ngơi một lát, lại tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Nguyễn Tương Nam đứng ở giá sách bên cạnh cầm sách nhìn, sách của cô và Trác Diễm đều chia ra đặt ở hai giá sách khác nhau, những thứ kia cô đã sớm xem rất nhiều lần, không có hứng thú xem lại, liền lật xem những thứ kia của anh, viết ngoáy mấy cái, sau đó lật một quyển Fashion Magazine.

Nguyễn Tương Nam có chút kinh ngạc mở ra, rất nhanh liền tìm được hai tờ người mẫu mình làm mấy năm trước.

Cô không khỏi quay đầu nhìn Trác Diễm, chỉ thấy anh còn nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, thỉnh thoảng gõ bàn. Cô trả tạp chí về chỗ cũ, suy nghĩ một chút, lại đi xem chỗ anh cất giấu CD, bên trong phần lớn là nhạc cổ điển Ba Hách, tấm thiết kế thứ hai trong góc và những bìa CD hết sức không hợp nhau.

Cô rút ra kiểm tra, cũng là DVD, là mảng lớn buôn bán năm đó, bên trong có rất nhiều ống kính bạo phá bắn nhau đua xe hiệu quả không ngờ tới, coi như là sản phẩm buôn bán hết sức ăn khách rồi.

Bên trên mấy tờ bìa DVD, còn có mấy chữ kí của vai chính.

Nguyễn Tương Nam giống như là phát hiện được bí mật trọng đại tay không nhin được mà đổ mồ hôi. Bộ phim này quay lúc mùa hè cô rời khỏi nhà, cô đi toà Fashion Magazine làm kiêm chức người mẫu, lại ngẫu nhiên đụng phải Đạo diễn Tổng của bộ phim ——Lên Đạo ban đầu là tổ văn nghệ nhỏ, còn đùa trò dân gian, có tiếng trầm trồ khen ngợi vô giá, lúc này nhưng bởi vì nhà sản xuất bộ phim trước kéo tới tài trợ mà không thể không chuyển hình.

Bên trong cô chỉ diễn một người có hai ba cảnh đào kép áo văn, đi loanh quanh ở hoang mạc Tây Bắc theo tổ diễn kịch, lúc trở về trường học thiếu chút nữa vượt qua kỳ hạn nộp bản báo cáo.

“Em đang xem cái gì?” Không biết Trác Diễm đi đến bên cạnh cô từ khi nào, ánh mắt rơi vào tấm VCD trên tay cô, bỗng nhiên đoạt về, “Đừng động nó.”

Nguyễn Tương Nam lặng lẽ nhìn anh.

Trác Diễm càng thấy lúng túng, giọng điệu cũng mất tự nhiên: “Lúc ấy công ty cũng có đầu tư bộ phim này, cho nên đưa DVD có chữ ký cho anh. Thật ra thì căn bản anh không thích xem loại phim thương mại này.”

Nguyễn Tương Nam hỏi “VẬY anh xem qua sao?”

“... .Mới xem một phần.” Trên mặt Trác Diễm có chút tức giận, “Anh bận bịu như vậy nào có ở không xem loại đặc hiệu miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn nhưng kịch bản đều có chỗ hở khắp nơi này.”

Nguyễn Tương Nam còn nói: “Lúc đó anh không kỳ quái sao tới ngày cuối cùng em mới về trở nộp báo cáo sao? Thật ra thì em đi quay bộ phim này, bất quá chỉ là đào kép áo văn.”

Trác Diễm trách móc nói: “Cho nên em vì kiếm thù lao quay bộ phim này mà mạo hiểm để điểm kém bị trường học đuổi?”

Nguyễn Tương Nam không để ý chất vấn của anh, tiếp tục nói: “Em đi theo tổ diễn kịch đi nội địa khu Tây Bắc, rất nhiều khu không có tín hiệu thư từ qua lại, bão cát lớn, tài nguyên nước thiếu thốn, ngày lại dài, ban đêm còn có sói.”

“Cái người nam diễn chính là kiểu em thích?” Trác Diễm nhìn tên tuổi của mấy diễn viên chính trên mặt bìa DVD, trong dạ dày chưa một hồi, giống như cô kiên trì như vậy trừ nguyên nhân này sẽ không có nguyên nhân khác. Thế nhưng, dù sao chuyện quá khứ cũng lâu như vậy, anh có thể khoan dung độ lượng không so đo.

Nguyễn Tương Nam kinh ngạc nhìn anh một cái, lập tức huỷ bỏ: “Không phải, em chỉ thích qua một mình anh.”

Sắc mặt căng thẳng của Trác Diễm hoà hoãn xuống, để tấm DVD về chỗ cũ: “Xem như em nói thật.”

“Ách, anh không tin tưởng?”

Trác Diễm cúi đầu nhìn cô: “Ở chỗ này của anh độ tin tưởng em đã sớm trở về con số không rồi.”

Nguyễn Tương Nam cười nói: “Ừ. . . .Lại tệ như vậy? Vậy em thật muốn kiểm điểm chính mình, anh nói bây giờ còn kịp không?”

Trác Diễm siết chặt gương mặt của cô: “Vậy thì xem biểu hiện sau này của em.”

Từ sáng sớm mí mắt của An Nhã đã không giải thích được nháy loạn, đập nước ẩm cũng vô dụng, quả thật làm cho cô bức dọc. Theo nguyên tắc, bây giờ Trác Diễm vẫn còn trong thời gian đính hôn hài hoà, ngay cả bị Trác đồng phạt trừ nửa tháng tiền lương cũng không để trong lòng chút nào, càng sẽ không tới làm khó cô.

Cô nên vô tư, cả người thoải mái mới đúng.

Chờ đến buổi trưa, loại dự cảm bất an vì mí mắt nháy cuồng lòng liền trở thành sự thật.

Mới vừa định tới cửa bị khảm trên cửa hết sức chói mắt: thư ký tổng giám đốc, Phương Hàn Vân. Cô ta cư nhiên đi vào chiếm giữ một phòng làm việc của tầng cuối cùng.

Trác Diễm còn gọi điện thoại nội bộ cho cô: “Đến phòng làm việc của tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

An Nhã vào phòng làm việc, ngồi xuống nghe anh sắp xếp.

Trác Diễm nói một cách đơn giản: “Về sau cô cho Phương Hàn Vân làm thư ký, cô ta vừa tới bên này, có chút vấn đề khá phiền toái với chỉ điểm quan hệ với người giúp cô ấy một chút.” Anh tự nhiên tin tưởng năng lực của Phương Hàn Vân, chỉ là mới đến, muốn thăm dò cả công ty trên dưới còn cần rất nhiều tinh lực, có người chỉ điểm sẽ tiết kiệm không ít thời gian.

Cho nên hiện tại sự việc đã phát triển thành: Phương Hàn Vân ăn cây táo rào cây sung phản bội Tạ thị, dưới tình huống Tạ thiếu bộ mặt tiêu tụy chờ ở ICU; Cấp trên Trác Diễm không cần cô nữa, ném cô cho Phương Hàn Vân; Phương Hàn Vân là cấp trên mới của cô; Phương Hàn Vân xem thường năng lực của cô nên nhất định sau này sẽ gây khó dễ cho cô.

An Nhã bật thốt lên: “Trác tổng, có chỗ nào tôi làm không tốt tôi có thể đổi, anh không thể không quan tâm tôi!”

Trác Diễm dừng một chút, không thể tưởng tượng nổi nhìn cô: “Rốt cuộc cô đang nói cái gì?”

An Nhã nghiêm túc nhìn anh: “Trác tổng, chẳng lẽ anh không hoài nghi Phương tiểu thư đột nhiên tới đây, là Tạ thị an bài làm gián điệp thương mại ở chỗ chúng ta sao?”

“Tình huống như thế tôi cũng nghĩ qua, ” Trác Diễm đang chéo mười ngón tay, “Dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, nếu cô ấy tới, tạm thời hết sức tin tưởng cô ấy.”

An Nhã không nhịn được bắt đầu tính toán cò con trong lòng, tình thế đi xuống như vậy, chỉ cần Phương Hàn Vân không có hai lòng, cực kỳ rõ ràng nếu muốn thay vị trí cũ của cô là phân chia, bàn về năng lực xác định cô không bằng đối phương, chỉ có thể ở trình độ chăm chỉ cùng những chi tiết nhỏ khác.

Trác Diễm nói: “Còn có chuyện khác sao? Không có, cô có thể đi ra ngoài làm việc.”

An Nhã ủ rũ cúi đầu đi ra khỏi phòng làm việc trở lại bàn mình xử lý công việc, lập tức có thư ký vây quanh: “Sắc mặt của chị thật không tốt, chẳng lẽ Trác tổng phê bình chị một trận?”

". Không có."

"Đó là trừ tiền thưởng hay là trừ tiền lương."

". Cũng không có."

"Vậy thì vì cái gì?"

“Tôi bị đổi chủ,” An Nhã chỉ chỉ cái phòng làm việc bị bỏ trống, “Chờ người ở bên trong tới, tôi liền không làm cùng Trác tổng rồi.”

Cô nhìn cấp dưới của mình ồn ào an ủi, mặc dù mọi người nhất trí, chủ yếu là đang an ủi cô, nhưng cũng không ít người nhao nhao muốn thử trong lòng, nghỉ nhân cơ hội này trở thành thư ký riêng của Trác tổng. Nhưng cái này căn bản không thể nào, mặc dù danh hiệu của Phương Hàn Vân là thư ký tổng giám đốc, căn bản thay thế tất cả công việc trước kia của cô, cô ta mới đến, cũng không đủ thủ đoạn cứng rắn nhưng đè ép được các cô gái phòng thư ký.

Thứ hai là ngày Phương Hàn Vân tới.

An Nhã đã sớm xây dựng quan hệ tốt đẹp với HR, chỉ cần người đi tới làm thủ tục nhận chức, liền lập tức thông báo cho cô. Cô cũng chủ động đi xuống lầu nghênh đón cấp trên mới, mặc dù trong lòng hết sức không thích cô ta đến, nhưng trên mặt mũi là muốn mời chào.

Phương Hàn Vân nhìn thấy cô, cũng rất ngoài ý muốn: “Thư ký An.”

An Nhã nghề nghiệp thay đổi mỉm cười: “Phương tổng, về sau tôi chính là thư ký của cô, có bất kỳ chuyện gì cô cũng có thể gọi tôi.”

Cô dẫn Phương Hàn Vân đến phòng làm việc, trước mặt cô xem xét trông đen, mở cửa ra: “Hôm nay đồ vật công việc bên kia sẽ đưa Phương tổng số liệu hệ thống gác cửa, về sau là có thể tự do ra vào nơi này và trên tầng lầu của hội đồng quản trị.”

Phương Hàn Vân gật đầu nột cái: “Được.”

“Phòng làm việc cũng đã sắp xếp xong, Phương tổng cô xem một chút xem có thiếu cái gì, gọi điện thoại cho tôi, tôi liền kêu người đưa tới.”

Phương Hàn Vân nhìn khung cảnh quanh phòng làm việc một cái, biết không thể thiếu thứ gì, An Nhã đã chuẩn bị thoả đáng một ngày trước, ngay cả trên bàn một chậu Lục La cũng suy tính đến, liền gật đầu cười một cái: “Tốt, cô tốn nhiều tâm tư rồi.”

An Nhã khom người: “Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

Sau khi cô đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy những thư ký kia tụ tập chung một chỗ: “Vị kia thoát nhìn cũng là người bình thường thôi.” “Đúng là, cô không có khiếu mặc quần áo như thế nào.” “Cổ xưa hơi vị phụ nữ cũng không có.”

Thường thức mặc quần áo của người ta bình thường, cũ kỹ không có hơi vị phụ nữ, nhưng không chịu nổi biết làm phương án đưa ra thị trường. An Nhã thở ngắn thở dài.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Phương Hàn Vân đã vào công ty hơn một tuần, mặc dù cố gắng hết sức, tình trạng công việc cũng tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là người mới nhảy dù đến, làm bất cứ chuyện gì có thể nói là “Mỗi bước khó khăn”.

Cô cố tình am hiểu công việc, mà không xem là người mạnh vì gại, bạo vì tiền.

Trong một lần cô làm hạng mục báo cáo chi phí lưu thông đã từng có chỗ sai lầm, thật ra An Nhã cũng phát hiện, bởi vì còn sót lại lòng riêng cũng không có nhắc nhở cô, phần báo cáo kia đưa đến chỗ Trác Diễm, Anh trực tiếp gọi người vào phòng làm việc, không khách khí chỉ ra sai lầm. Mặt Phương Hàn Vân lúc đi ra khỏi phòng làm việc lúc trắng lúc đỏ.

An Nhã cũng nhận được điện thoại nội bộ rất nhanh, kêu cô vào một chuyến.

Năm đó cô cũng nhìn thấy Trác Diễm nhảy dù từ công ty con lên, vị trí còn cao hơn Phương Hàn Vân bây giờ, lúc ấy cũng có rất nhiều người không phục sắp xếp của Trác Hiến Dương. Vậy mà Trác Diễm lại có hình ảnh trầm ổn và loại sức quyến rũ công thành đoạt đất, thu phục hơn phân nửa lòng người rất nhanh. Nửa năm trôi qua, ngay cả những thư kí lúc mới bắt đầu còn cười hì hì gọi anh là “Cậu chủ nhỏ”, đều không thể không cung kính gọi anh một tiếng “Trác tổng.”

Chuyện mờ ám của cô, đương nhiên anh sẽ phát hiện rất nhanh.

Trác Diễm thấy cô đi tới, chỉ vào cái ghế đối diện: “Mời ngồi.”

An Nhã ngồi xuống, duy trì tư thế ngồi đàng hoàng tiêu chuẩn: “Trác tổng, anh tìm tôi?”

Trác Diễm đặt tay lên bàn, giống như nói chuyện tán gẫu với cô: “Phương tổng mới đến nhậm chức, có một số việc cô phải giúp cô ấy kiểm định, còn có chút chuyện tôi không nói cô cũng hiểu. Đúng rồi, An Nhã, cô nói về sau kiểm tra đánh giá thành tích, tôi sắp xếp cô và Phương tổng chung một chỗ được không?”

An Nhã không khỏi thầm nghĩ, chiều này quá độc.

“Cô cũng là cực nhân viên rồi, tiền lương căn bản đều trả theo cấp bậc, cũng tăng lên nhiều, chỉ có khối đánh giá tiền thưởng này còn có thể cải thiện, như vậy cũng xem như cho cô nhiều lợi ích chút.”

An Nhã chỉ có thể nói: “Cảm ơn Trác tổng.”

Nguyễn Tương Nam đi qua phòng ăn chật chội, thật vất vả mới tìm được chỗ trống, lập tức ngồi xuống giải quyết vấn đề muốn ăn thật nhanh. Buổi trưa mấy ngày nay, cơ hồ mỗi ngày đều muốn bỏ chút thời gian đến luyện tập 《 Trát Mỹ Án 》, vẫn đùa giỡn với Hương Liên béo, quả thật là khổ không thể tả.

Bác sĩ chu khá vui vẻ, nghiêm chỉnh tập luyện, thật là kéo theo cô một chết đi được.

Cô còn chưa ăn xong, bỗng nhiên có cảm giác điện thoại di động trong túi áo khoác trắng rung lên. Cô cũng không nhìn đến số trên màn hình, trực tiếp nhận. Đầu dây bên kia là âm thanh hô hấp.

Cô xem màn hình một chút, là một số lạ, vội vàng thu dọn hết đĩa, đi đến bên ngoài phòng ăn, thử dò xét một câu: “.Hi Hi?”

Rất nhanh, ở đầu dây bên kia Dư Hi thấp giọng ừ một tiếng: “Tương Nam, mẹ tớ. . . .đã qua đời.”

Nguyễn Tương Nam đứng ở dưới ánh mặt trời, vào mùa đông buổi trưa ánh mặt trời sáng chói, nhưng nhiệt độ vẫn luôn không đủ. Cô hắng giọng một cái: “Chuyện khi nào? Tớ đến giúp đỡ.”

Dư Hi trả lời rất nhanh: “Không cần, hậu sự tớ đã làm xong.”

Nhất thời Nguyễn Tương Nam không có nói tiếp được, trầm mặc một cái mới nói: “VẬY về sau cậu có tính toán gì không? Không bằng tớ chỗ tớ ở đây đi, rời khỏi Thiển Xuyên, bắt đầu lần nữa.”

Dư Hi cười cười: “Tớ đã ở cửa của bệnh viện cậu rồi.”

Nguyễn Tương Nam vội chạy đi, chỉ thấy mặt Dư Hi ở ngoài cửa, màu da tái nhợt, khoác áo khoác thật dày, dáng vẻ còn lạnh đến phát run. Cô đi tới, kéo tay Dư Hi: “Lúc đi qua đời cậu nên gọi điện thoại cho tớ.”

Dư Hi mỉm cười: “Tớ sợ chuyện làm cậu phiền lòng đã đủ nhiều, liên không gây rối cho cậu thêm nữa.”

“Phiền thêm cái gì.” Nguyễn Tương Nam chà sát ngón tay của cô, tay của cô lạnh giống như que kem, “Cậu ăn cơm chưa? Tớ còn chưa no, chúng ta giải quyết vấn đề no ấm trước thôi.”

Dư Hi gật đầu một cái.

Nguyễn Tương Nam gọi điện thoại cho bác sĩ Chu, dãy số thông qua rất nhanh anh ta sẽ nhận, giọng nói còn chuyển thành nhăn nhó: “Phu quân.”

Nguyễn Tương Nam cười nói: “Nương tử, hôm nay tôi không đến, cho nên anh ở cùng với Diệp công chúa là được rồi.”

Cô nghe thấy bác sĩ Chu nói với người bên cạnh: “Diệp công chúa, hôm nay Trần Thế Mỹ chạy trốn.”

Âm thanh cười mỉm của Diệp Trưng cũng truyền vào ống nói: “Đừng nóng, ngày mai cô ấy sẽ trở lại.”

Nguyễn Tương Nam cúp điện thoại, nhìn Dư Hi nghi ngờ nhìn cô, ánh mắt kia rất vụng trộm, né tránh, chỉ đành phải giải thích: “Cái này. . . .Khụ khụ, là tiết mục hợp hăng năm của chúng tớ, khoa chúng tớ diễn 《 Trát Mỹ Án 》 , tớ đóng vai Trần Thế Mỹ. Cho nên mọi người cười nhạo tớ đấy.”

Ngược lại Dư Hi không có cười nhạo cô, chỉ khẽ hé miệng mỉm cười: “Bây giờ cậu cười mở hơn nhiều, gặp lại cậu như vậy tớ thật vui mừng.”

Nguyễn Tương Nam dẫn cô đi đến cửa hành nóng hổi, bên trong có thịt và cá nướng, có lúc cô sẽ cùng đồng nghiệp đi ăn cơm vào lúc mùa hè hơn bốn mươi độ C, mặc dù bên trong chuẩn bị đầy đủ khí lạnh, còn đồ mờ mờ như mưa, lại nói mùa đông, liền nóng vừa vặn.

Thịt bò cắt lát được đưa lên trước, Nguyễn Tương Nam cầm cái kẹp gấp thịt bò đặt trong khay đồng, sau đó mở lò than ra, từ từ nướng, thịt bò liền phát ra âm thanh xuy xuy rất nhanh, chảy mỡ. Lúc này, canh xương rong biển cũng mang tới.

Dư Hi múc một chén rồi đẩy qua cho cô: “Cậu và người đàn ông Trác Diễm đó phát triển đến bước nào rồi?”

Nguyễn Tương Nam gấp thịt nướng đã chín bỏ vào trong chén của cô ấy, lại nâng tay trái lên cho cô ấy thấy chiếc nhẫn: “Mới vừa đính hôn.”

Dư Hi oa một tiếng: “Động tác thật nhanh.”

Nguyễn Tương Nam cười trả lời: “Thật ra thì tớ cũng không ngờ. Tớ yêu anh ấy nhiều năm, nhưng cũng không ngờ sẽ tới bước này.” Cô dừng một chút, lại nói: “Bị tớ yêu, anh ấy cũng thật xui xẻo.”

Dư Hi lắc đầu một cái: “Cậu phải nói cho anh ta biết những lời này, nói không chừng anh ta sẽ sướng đến phát điên.”

Nguyễn Tương Nam có chút hăng hái trả lời: “Thật ra thì cũng không phải không thể nói cho anh ấy biết, chỉ là ——”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là anh ấy phải mang loại giày cao gót như trên chân cậu chạy một vòng trên đường lớn, sau đó tớ liền nói.”

“Vậy khác gì với cái chết?”

Chiếc đĩa trên tay Nguyễn Tương Nam dừng lại, gật đầu một cái: “Đúng, chính là chết cũng không nói.”

Dư Hi ăn quá cay không được, lại đặc biệt thích ăn cay, liên tục chọn nguyên liệu đều là đồ cay, chỉ là ăn đến môi đỏ bừng, giống như có chút sưng to lên: “Lúc trước cậu có chuyện gì thì chết cũng không nói.”

Cô còn nhớ lúc bọn họ lên trung học, thành tích của Nguyễn Tương Nam là số một số hai trong trường học, nhưng vậy cũng không dùng được, ra khỏi trường học thì cái gì cũng không còn, hàng sớm láng giềng chỉ chỉ chỗ chỗ: “Sau khi tốt nghiệp trung học, cũng có thể đi bán ban đêm.” Lúc đó thiếu nữ vừa mới dậy thì, yếu ớt dính chính, không hề cứng nhắc nữa, đường cong từ từ phập phồng. Khi đó trên đường họ bị tên côn đồ đùa giỡn cười nhạo, Dư Hi sẽ trừng mắt, Nguyễn Tương Nam không thường gây chuyện, liền cúi đầu đi qua.

Một ngày kia cha Nguyễn Tương Nam cũng bắt đầu làm việc buổi tối.

Cuối phố có người không vợ uống say lại tìm đến gây chuyện, tiếng vang ảnh hưởng đến bảo vệ, có ngày Nguyễn Tương Nam và Dư Hi đi đưa cơm cho mẹ Dư Hi xong, đụng phải cái người không vợ đó, uống say tựa như cầm thú, một phát bắt được tóc Nguyễn Tương Nam, muốn xé quần áo của cô. Dư Hi trực tiếp nhào qua cản bắt đùi của người đó không thả, dù bị đập vài cái lên người.”

Nguyễn Tương Nam nắm người đó đập trên tảng đá bên cạnh, từng phát từng phát, người không vợ lão đảo chạy. Ánh mắt của cô có chút hung ác, giống như con thú nhỏ, sáng như tuyết, sau đó ôm lấy Dư Hi, tay chân run rẩy sờ tới sờ lui trên người Dư Hi, kêu lên một chuỗi âm thanh: “Hi hi? Hi Hi, Hi Hi,”

Dư Hi bị cô làm cho buồn cười, trên lưng lại đau đến lợi hại, cười đáp một chút chỉ có thể hít khí lạnh: “Không có việc gì không có việc gì, còn cậu? Có bị thương không?”

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái.

Ngày thứ hai cô ấy không có đi học.

Tan học Dư Hi đến tìm cô, nhìn cô cũng không giống bị bệnh, liền hỏi cô ấy thế nào.

Nguyễn Tương Nam không nói.

Về sau mới gián tiếp nghe nói, thì ra ngày thứ hai cái người không vợ đó lại dám đến cửa tố cáo, muốn tố cáo cô ấy đã thương người. Cha của Nguyễn Tương Nam vì làm giảm cơn giận của đối phương, chỉ đành phải đánh con gái, muốn cô ấy nói xin lỗi người ta.

Nhưng Nguyễn Tương Nam không nói, mặc kệ cô hỏi thế nào, cầu xin cũng được, ép hỏi cũng được, cô ấy mở miệng, chỉ cần cô ấy không muốn nói, bất luận là ai cũng không thể cạy miệng cô.

Ăn cơm xong, Nguyễn Tương Nam đưa chìa khoá nhà cho cô: “ Cậu còn nhớ rõ tớ nhà tớ ở đâu? Cậu về nhà tắm rửa ngủ một giấc, tối nay tớ trở lại với cậu.”

Dư Hi nghe cô dùng từ “Nhà”, hốc mắt có chút đỏ, nhưng là nhin được rất nhanh: “Ừ, được.”

Nguyễn Tương Nam đi vài bước, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, muốn gửi tin cho Trác Diễm, suy nghĩ một chút, vẫn là gọi điện thoại: “Bây giờ anh rất bận phải không? Nghe điện thoại một chút được không?”

Trác Diễm cười nói: “Sao buổi trưa đột nhiên lại gọi điện thoại cho anh? Chẳng lẽ quá nhớ anh, muốn nghe giọng anh một chút?”

Nguyễn Tương Nam lời đến bên miệng, cuối cùng vẫn lặng lẽ nuốt xuống, quả nhiên cô không thích hợp nói lời ngon tiếng ngọt, cảm giác nói ra cả người sẽ không được tự nhiên: “Trác Diễm, sao anh lại ngây thơ như vậy.”

Quả nhiên Trác Diễm bị cô cản trở một lần, hừ lạnh nói: “Còn không bằng miệng em chó không mọc ra ngà voi.”

Nguyễn Tương Nam nói: “Em đây là thật lòng, nghe nói bình thường anh đêm trầm ổn có tác phong nhanh nhẹn, mỗi lần em cũng hoài nghi lời đồn này có tính chân thật không.”

“Có phải trời sanh em miệng lưỡi bén nhọn như vậy? Suốt đời cũng không thể nói nặng em một câu?”

“Anh mới vừa nói câu kia ‘ miệng chó không mọc ra ngà voi ’ kia là anh công kích em đó,” Nguyễn Tương Nam trả lời, “Lại nói anh thật sự nói rồi, lại muốn em cái gì cũng chưa nghe chưa thấy?”

Trác Diễm biết cùng cô nói vậy, sẽ không biết lạc đề đến mấy vạn dặm, vội kéo đề tài trở về: “Cũng biết buổi trưa em gọi điện thoại tới đây không có chuyện tốt gì, em muốn nói với anh cái gì?”

“Buổi tối em không có về.” Nguyễn Tương Nam cầm điện thoại di động, đi tới một nửa chợt có người vỗ bả vai, quay đầu lại chính là Diệp Trưng và Chu Bàn Tử. Bác sĩ Chu làm bộ lau nước mắt than thở khóc lóc nói: “Diệp công chúa, anh phải làm chủ cho nương tử đó, phu quân Trần Thế Mỹ đang vụng trộm.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Nguyễn Tương Nam lặng lẽ nghĩ, đây thật là một cuộc nói chuyện tào lao.

Trác Diễm hiển nhiên cũng nghe được, giọng nói lập tức trầm xuống: “Đây là cái gì? Cái gì vụng trộm?”

Nguyễn Tương Nam đỡ đầu nói: “À, chúng em tập luyện 《 Trát Mỹ Án 》 —— là hôm nay Dư Hi tới tìm em, mẹ của cô ấy vừa mới qua đời, em muốn ở với cô ấy mấy ngày.”

“Vậy thì được, tối nay anh lại gọi điện cho em.”

Cô vội vã kết thúc điện thoại, chỉ thấy Chu Bàn Tử cười run rẩy hết cả người với Diệp Trưng: “Thấy vừa rồi tôi biểu diễn như vậy không?”

Diệp Trưng cười trả lời: “Ừ. . . . Không tệ, càng ngày càng xuất hiện Tần Hương Liên hấp dẫn rồi.”

Mặt Chu Bàn Tử rất hưng phấn: “Quan trọng nhất hợp hăng năm nhưng có tiền thưởng, chuyện tốt như vậy thà giết nhầm chứ không thể bỏ qua?”

Nguyễn Tương Nam đi qua bên cạnh bọn họ, trực tiếp nghiêng lên chỗ đầu của đối phương: “Trước đó có phải giảm cái bụng trước không, tôi sợ đến lúc đó anh mặc đồ hoá trang không vừa.”

Trở lại phòng làm việc, Diệp Trưng cũng nhắm mắt theo đuôi, trực tiếp ngồi cái bàn đối diện với cô.

Nguyễn Tương Nam thay áo khoác trắng, xoay người thấy anh gục xuống bàn, nốt ruồi khoé mắt sáng loáng quyến rũ người, sừng sốt một chút hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Trưng chống người lên, nghiêm túc quan sát trên dưới của cô một lần: “Nhìn qua, cô và Trác Diễm vẫn phát triển thuận lợi.”

Nguyễn Tương Nam biết Diệp thiếu gia Diệp Tỷ chính là một người nhiều chuyện chuyển thế, không ngờ Diệp Trưng cũng có loại hứng thú tẻ nhạt này: “.Làm sao vậy?”

“Vậy tôi hơi yên tâm một chút, vốn còn có điểm lo lắng loại phương thức kia có quá lửa không.”

". Làm sao vậy?"

Diệp Trưng lắc đầu một cái, than thở: “Tương Nam, máy móc nói lại cũng không học cô cái khoản này, trừ ba chữ này cô còn có thể nói những lời khác sao?”

“À,” cô nhìn thấy loại ánh mắt không nói được kia, lại bổ sung một câu, “Trước kia tôi sẽ không phát hiện anh nhàm chán, xem ra ngày trước tôi thật là người nhận thức không rõ.”

Sau khi tan tầm, cô lại giải thích với Trác Diễm chuyện Dư Gi, cô cảm thấy cảm xúc Dư Hi không tính là quá ổn, tính toán theo cô ấy mấy ngày, tạm thời không trở về.

Trác Diễm trầm mặc hồi lâu: “Tuỳ em, em cảm thấy nên làm thế nào liền làm thế đó đi.” Sau đó trực tiếp cúp điện thoại, Nguyễn Tương Nam đối với âm thanh bên đầu điện thoại bên kia, chỉ đành phải lắc đầu một cái,

mặc dù biết anh bị lạnh nhạt sẽ mất hứng, nhưng là hẹp hòi đến mức này sao?

Tan việc cô lại đi siêu thị mua món ăn, trở về nhìn thấy Dư Hi cũng không còn nhàn rồi, còn quét nhà lần nữa, cả căn phòng đều sạch sẽ.

Nguyễn Tương Nam trêu chọc nói: “Hi Hi, sau này người nào cưới được cậu thật là có phúc, bộ dáng xinh xắn, lại hiền lành như vậy.”

Dư Hi cười khổ một tiếng: “Người như tớ, ai dám lấy tớ?”

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: “Những lời này, trước kia là câu cửa miệng của tớ.” Cô bỏ thức ăn mua được vào trong bồn rửa rồi rửa sạch sẽ: “Lúc khó khăn nhất, tớ cũng nghĩ tới có phải nghỉ học không, tiền nhập học y quá cao mà tiền sinh ra lại quá ít. Mọi người đều học bảy năm, khi đó tớ cảm thấy được không học ngoại khoa mà học y khoa cũng tốt. Tớ phụ trách trợ lý cho Lạp Câu nhiều năm, cho đến năm ngoái sau nửa năm bắt đầu, tớ mới tự chủ trì giải phẫu đơn giản.”

Lạp Câu chính là bác sĩ chủ đạo nâng vết cắt lên trên, có thể để cho bác sĩ mổ chính nhìn rõ ràng, tầm mắt hiểu rõ hơn. Lúc cô làm sai, vì không ảnh hưởng đến tầm mắt của bác sĩ mổ chính, chính là cô đứng góc độ kia nhưng thật rất khó nhìn hoàn toàn động tác giải phẫu, vừa hao phí thể lực vừa không có chỗ tốt. Nhưng tuy vậy, cô cũng cứ đứng bên cạnh bàn mổ cho đến bây giờ. Cho nên khi cô đứng vị trí bác sĩ mổ chính cô cũng không khẩn trương không kích động, chỉ có chờ lâu một chút sẽ có cảm giác uể oải.

“Cậu cảm thấy tớ còn có cơ hội làm lại từ đầu.”

“Tại sao không? Trừ phi cậu không nghĩ tới.”

Dư Hi cười với cô: “Được, tớ nghe cậu, làm lại từ đầu.”

Trác Diễm nhìn thấy mấy cái rau xào, liền bưng đĩa tìm cái bàn ngồi xuống.

Phía sau nhân viên đi vào ăn cơm tối vừa thấy được anh, lập tức tự động cách xa phạm vi của anh, trong lúc nhất thời bên người anh chỉ còn lại mấy chỗ trống.

Anh cũng thấy nhưng không thể trách, dám lại đây ngồi cùng một chỗ ăn cơm với anh ít nhất cũng phải là cấp bậc quản lí trở lên, mà một nhân viên cơ hồ đều dắt díu con cái, sẽ rất ít ăn cơm tối tại phòng ăn của công ty, liền tối đa là đóng gói mang về nhà.

Anh ăn lung tung vài hớp, cả khẩu vị mặn đậm đều không phải là khẩu vị anh thích, nhưng lại không thể không lấp bụng, quả thật là tiến lùi đều khó.

Anh nhìn chăm chăm màn hình điện thoại vẫn không sáng lên, vợ sắp cưới Nguyễn Tương Nam như vậy, thật là ngàn năm khó tìm, mới vài ngày liền bắt đầu không về nhà ngủ.

Rất nhanh, có người bưng đĩa ngồi xuống chỗ đối diện với anh: “Trác tổng.”

Trác Diễm ngẩng đầu liếc nhìn, là Phương Hàn Vân, liền gật đầu một cái: “Hôm nay cô làm thêm giờ?”

Phương Hàn Vân cầm đĩa lên, hơi cúi đầu: “Đúng vậy, vừa tới bên này, tạm thời còn không thể thích ứng, cũng không thể cầm tiền lương mà không làm việc.”

“Với năng lực của cô, sẽ thích ứng rất nhanh, có một số việc gấp cũng không gấp được.” Anh đứng lên, thu dọn hết đĩa, “Cô từ từ ăn, tôi đi trước.”

Anh đi vào thang máy, màn hình điện thoại di động trên tay sáng lên, là Nguyễn Tương Nam gọi điện thoại đến, anh vốn nghĩ là trực tiếp nhận, nghĩ lại, đợi đến lúc ra thang máy mới nghe: “Chuyện gì?”

Nguyễn Tương Nam cười hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Rồi.” Trác Diễm ho nhẹ một tiếng, “Còn em?”

“Em cũng ăn cơm rồi, Trác Diễm, ngày mai em về nhà, mai anh còn phải làm thêm giờ sao?”

Thật sự cô hiểu anh, không hỏi cũng biết hôm nay anh chuẩn bị làm thêm giờ. Chỉ là cô nói “Về nhà”, làm cho tâm anh rung động. Giọng anh hoà hoãn nói: “Ngày mai em có sắp xếp?”

Nguyễn Tương Nam cười nói: “Đúng vậy, chỉ là có lẽ anh sẽ cảm thấy nhàm chán —— vừa vặn có một bộ phim lớn chiếu, nghe nói nội dung rất tốt, em muốn đi xem.”

Trác Diễm dừng một chút, hỏi ngược lại: “Đây coi như là hẹn hò?”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy không đúng?”

Trác Diễm cười cười: “Được.”

Anh nhận điện thoại xong, để điện thoại trong túi áo, bước đi nhanh vào phòng làm việc, lại bắt đầu mở tài liệu ra xem. Cũng không biết qua bao lâu, cửa phòng làm việc bị người ngoài mở ra mà không gõ cửa, có chút không vui ngẩng đầu lên, chỉ thấy Phương Hàn Vân đứng ở đó, trên mặt còn có vẻ kinh ngạc: “Tôi vừa thấy dưới kê có ánh đèn, còn tưởng rằng anh quên tắt đèn.”

Trác Diễm kiên nhẫn đáp: “Bình thường tôi đều có thói quen làm thêm giờ.”

“Trác tổng, anh vừa mới đính hôn, cũng không trở về, không phải phụ lòng vợ chưa cưới của mình sao?”

“Tóm lại là thói quen, không bằng bắt đầu quen sớm một chút.”
Đương nhiên anh sẽ nói lời xã giao đẹp, cũng không thể trả lời vợ sắp cưới của anh không về nhà ngủ, anh chỉ có thể làm thêm giờ ở công ty.

Phương Hàn Vân lắc đầu một cái, có chút không dám gật bừa: “VẬY tôi đi trước, ngày mai gặp.” Thuận tay đóng cửa lại.

Trác Diễm nghiêng mặt sang bên sofa ba người buôn bán công việc, lại có chút rối rắm, cũng không biết ngày nay ngủ còn bị những cảnh mộng triền miên ngồn ngang kia hay không.

Anh vừa mới thu dọn xong liền ngồi xuống, kéo cái chăn lên, điện thoại di động liền rung một cái, là một tin tức quẹt thẻ, là Nguyễn Tương Nam sử dụng thẻ của anh đặt vé xem phim, còn là hàng của tình nhân ngồi.

Ghế tình nhân.

Anh nhìn ba chữ này một chút, khó khăn lật người trên ghế sofa, nhếch miệng. Anh không thể không thừa nhận, đi với cô thật là đau cũng vui vẻ, có lúc sẽ bị cô nói mấy câu làm cho nổi giận lôi đình, có lúc lại vui vẻ đơn giản mà lại trầm mê không tự kiềm chế được. Nếu có thể mãi mãi như vậy không gì là không tốt.

Ngày mai vừa đến, Trác Diễm tan làm đúng giờ, còn nghiêm chỉnh để lại tây trang và áo sơ mi lại phòng làm việc, thay đồ thường, đi xe hơi về nhà.

Vừa mở cửa ra, anh đã nhìn thấy Nguyễn Tương Nam mặc đồ hoá trang, lỗ tai đút ống nghe, một tay bỏ vào tay áo bước đi, dáng vẻ hết sức buồn cười. Anh nhin không được cười hỏi: “Em đang làm cái gì ở đây?”

Nguyễn Tương Nam lấy một ống nghe xuống, trả lời: “Em đang tập luyện 《 Trát Mỹ Ấn 》 .” Cô giơ giơ ống tay áo hoá trang, xoay người về phía anh: “Anh có thấy đẹp mắt không?”

“Em nói đẹp mắt ở phương diện nào?” Trác Diễm trầm ngâm, “Từ thẩm mỹ của cá nhân anh mà nói, anh tương đối thưởng thức em mặc áo sơ mi trắng của anh, khoản đồ hoá trang nam anh không có cảm giác gì.”

Nguyễn Tương Nam mở to hai mắt nhìn anh một lúc lâu, trách mắng nói: “Thì ra anh thấp kém như vậy.”

“Sao anh lại thấp kém rồi hả?” Trác Diễm nghĩ lại, lúc cùng cô tranh chấp căn bản anh không cãi lại cô, liền thừa nhận, “Được, coi như em nói đúng, anh chính là thấp kém, em thanh cao cho anh nhìn một chút?”

Quả nhiên Nguyễn Tương Nam phá vỡ người cũng không có cách, lại đổi đề tài: “Trác Diễm, trước anh nói.Nhiều năm như vậy cũng chỉ có em.Cái đó, đây là sự thật?”

Trác Diễm có chút quần bách nhìn cô, vành tai và tóc mai (*) chạm vào tình ý mặn nồng, đã nói ra miệng một cách tự nhiên, bây giờ thì tốt rồi, đột nhiên cô hỏi cái này, anh thật có chỗ lúng túng, chỉ có thể dùng sức mạnh cứng rắn trả lời: “Có lúc nào anh lừa em? Hay là trong lòng em lời nói của anh không đáng tin tưởng?”

Nguyễn Tương Nam cởi đồ hoá trang ra treo lên, suy tư chốc lát: “Ừ.Còn giống như thật không có xét xử.”

“Em cho rằng anh là em? Trong lòng nghĩ khác ngoài miệng nói khác hàng động lại khác nữa.” Trác Diễm nhớ ngày trước, quả thật càng nói càng tức, hận không thể kể lại mười tội trạng lớn của cô, “Em còn nói về sau anh sẽ lên giường với một đồng phụ nữ, cuối cùng có thể bị bệnh chết, lúc đó

có phải em cảm thấy anh đặc biệt hèn hạ không, đói khát đến mức thấy phụ nữ liền lên giường?”

“.Đó là nói lầy,” Nguyễn Tương Nam mới giải thích nửa câu, thấy sắc mặt anh trầm xuống, lúc này mới sửa lời nói, “Được, lần đó là em không đúng, em xin lỗi.”

“Khi đó anh với em có một lần mà thôi ——chính xác, lần đó là anh chủ động, anh ép buộc em. Từ đầu đến cuối anh cùng em lên giường có một lần, vậy em liền xem anh thành cái loại cầm – thú – dùng – nửa – người – dưới suy nghĩ sao? Em làm chuyện cực đoan như vậy, sau lại khổ cực như vậy, anh không muốn sau này em có chút tiếc nuối, nhưng là em nghiêm túc nghe lời anh nói sao?”

Nguyễn Tương Nam không phản bác được, giống như cô phạm vào mười tội nặng nhất, anh lại tạm nhân nhượng để vì lợi ích toàn cuộc. Cô đi tới, trực tiếp ôm eo Trác Diễm, đầu tựa vào ngực anh, cọ xát: “Nghe như vậy, giống như em đối với anh thật kém cỏi vậy.”

Lúc đầu Trác Diễm vẫn không nhúc nhích, chỉ mặc cho cô ôm mình, cách một lúc lâu mới đưa tay ôm lấy cô, cơ hồ dùng sức siết chặt cô tách ra hai nửa: “Dĩ nhiên em đối với anh kém cỏi rồi! Một lần đó anh nói anh nghĩ muốn biết thêm nhiều về em, em liền trực tiếp cự tuyệt anh. Từ đầu tới cuối, là em một mực bài xích cự tuyệt anh... anh căn bản không có lựa chọn khác.”

Anh thật lôi chuyện cũ ra nói thật không có đùa giỡn, Nguyễn Tương Nam kéo cổ anh xuống, dùng miệng ngăn chặn môi anh. Trác Diễm sững sờ, sau đó giữ chặt cái gáy của cô, dùng sức hôn cô, ngược lại sức mạnh lại giống như giận dữ. Nguyễn Tương Nam khó thở, nghĩ đẩy anh ra, nhưng đẩy nhiều lần, cuối cùng ngay cả lực đều hết, cũng không có biện pháp nào, cuối cùng chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Trác Diễm kéo cô, ngồi trên thảm len lông cừu trong phòng khách, mặt đất có ấm áp, vốn đã

cầm thạch lạnh lẽo lại một mảnh ấm áp, xuyên thấu qua thắm chậm rãi nóng lên.

Nguyễn Tương Nam ngồi trên đùi anh, lấy cái trán đối nhau, mặt mày rõ ràng khẽ cười: “Sau đó còn có phim, không đi rồi. . . .?”

“Em muốn xem sao?” Trác Diễm hôn môi cô lần nữa, môi vốn là trắng nhợt lại trở nên đỏ tươi ửng ửng, “Rất muốn xem, vậy thìĐi đi.”

Câu nói này nói xong quả thật quá miễn cưỡng.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Nguyễn Tương Nam giả vờ khó xử: "VẬY, anh muốn đi xem hay không đây?" Cô giơ tay lên, chậm rãi vẽ phác thảo ngũ quan của anh, từ trán đến khöhe mắt cùng sống mũi, cuối cùng rơi vào đôi môi. Trác Diễm khẽ cắn chặt đầu ngón tay cô, còn liếm mấy cái, một cảm giác tê dại từ đầu ngón tay vẫn truyền tới trong lòng.

Nguyễn Tương Nam tiếp tục giả vờ rồi rảm: "Anh nói xem nên đi, hay là không đi xem đây? Haizzz, giống như thật rất khó lựa chọn."

Trác Diễm không đáp, lần nữa đặt một nụ hôn lên môi cô, nhẹ nhàng liếm qua môi, lại tiến thẳng vào khoang miệng cô, bắt đầu khuấy đảo mãnh liệt. Lần này dù có giả vờ nũng nịu cũng không có kết quả, anh dùng hành động của mình nói cho cô biết rất rõ ràng, anh không có ý định đi xem phim. Nguyễn Tương Nam thỏa hiệp vươn tay ôm cổ của anh, dùng đầu lưỡi của mình chạm vào anh. Hô hấp của Trác Diễm trở nên hỗn loạn, gia tăng thêm mấy phần lực trên eo cô.

Bởi vì trong phòng có hệ thống sưởi, bọn họ ăn mặc cũng mỏng manh, Nguyễn Tương Nam thậm chí còn có thể cảm thấy nhiệt độ của làn da anh phía dưới áo sơ mi, còn có chút khản trương, cơ bắp rắn chắc do được tập luyện thường xuyên, cô đưa tay kéo cổ áo của anh, cởi cúc áo phía trên cùng, cái động tác nhỏ này dĩ nhiên không có thoát khỏi ánh mắt của anh, anh có chút kinh ngạc nói: "Em muốn chủ động?"

Nguyễn Tương Nam cười nói: "Em mới không muốn chủ động, anh cũng tiết chế đi, giúp thân thể khỏe mạnh."

Cô đang muốn đứng lên khỏi người anh, lại bị anh giữ chặt. Trác Diễm nằm ngang xuống, nhưng tay lại không buông cổ tay cô, nhắm mắt lại bày ra bộ dạng quân vương hưởng thụ: "Lần này anh để em chủ động."

Nguyễn Tương Nam thật đúng là không muốn chủ động, dù thế nào đi nữa anh nhiệt tình như lửa, cô chỉ cần chịu trách nhiệm hưởng thụ là được rồi, ăn xong rồi còn có thể chùi miệng bắt bẻ, cô lười phải phí tâm tốn sức: "Không cần khách khí, em thật sự ——"

Trác Diễm mở mắt ra, trong ánh mắt bắt đầu ánh lên vẻ tức giận: "Bảo em chủ động thì cứ chủ động đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì."

Nguyễn Tương Nam ngồi trở lại trên đùi của anh lần nữa, chăm chú cởi cúc áo của anh, mặc dù nếu như được xé một lần sẽ có cảm giác đạt được thành tựu, nhưng cô lại phải khâu lại mấy cái cúc áo bị đứt, cô không tin bị đại thiếu gia này lại khâu cúc áo. Trác Diễm cong lên cánh tay gối ở dưới cổ, nhìn cô đối phó với mấy cái nút áo, lại lần nữa thấp người tới hôn mình. Anh nhắm mắt lại, cảm thấy chiếc lưỡi mềm mại của cô đặt lên môi mình nhẹ nhàng thăm dò, nhưng lại không hé miệng, cách chốc lát, anh mới cau mày nói: "Bình thường em chính là lúc này bày ra dáng vẻ không phối hợp."

Nguyễn Tương Nam đưa tay vuốt ve cổ của anh, thời điểm anh nói chuyện thanh âm khẽ chấn động: "Vậy hôm nay anh hoàn toàn cũng có thể không phối hợp, chúng ta giống nhau."

Trác Diễm cười cười: "Được, như em muốn."

Bọn họ hôn hít một lát, nhẹ nhàng, không quá kịch liệt, ngược lại hết sức nhẹ nhàng thoải mái. Nguyễn Tương Nam cảm thấy được hôn như vậy hết sức thoải mái, hơi lui ra một chút, nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh: "Ừm, Trác Diễm, em." Hai chữ phía sau cô vẫn để trong im lặng.

Trác Diễm đợi rồi lại đợi, vẫn không nghe được hai chữ quan trọng nhất kia, cũng biết cô là cố ý, hơi thở dồn dập: "Em cái gì? Nếu em còn có chút can đảm, thì nên nói hết lời."

Nụ cười trên mặt cô thập phần diễm lệ, giống như hoa cà độc dược, loài hoa đẹp nhưng độc: "Em chỉ là kẻ nhát gan, bây giờ anh có thể làm gì em —— đột nhiên em nhớ ra, cơm tối còn chưa làm xong."

Trác Diễm ghì chặt hông của cô, kéo cô trở về, lại giống như trở lại mùa hè năm ấy, tại cái đó khách sạn trong thành phố ven biển kia, vội vàng ôm cô, những thứ kia làm cho cảm xúc trở nên hỗn loạn, nói không ra lời yêu nhưng cũng chẳng thể hận, chỉ nhớ rõ trái tim đập điên cuồng, mỗi một lần đập mang theo bao đau đớn buồn bực: "Cơm tối? Chẳng lẽ cơm tối của anh không phải em?"

Nguyễn Tương Nam nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy sức nặng trên người lại thêm một phần khiến lưng cô đè lên nền đá cẩm thạch cứng nhắc, thật sự có chút khó chịu, liền đẩy anh một cái: "Anh nặng quá, mau dậy đi."

Trác Diễm nhắm mắt lại, không thèm nhúc nhích, chỉ thấp giọng đáp lại nói: "Không đứng lên nổi, một ngón tay cũng không nhúc nhích được." Anh vừa mới phát tiết, còn chìm đắm trong trong dư vị, căn bản không muốn nhúc nhích.

"Lưng em rất đau."

Trác Diễm nghe vậy, lập tức nằm nghiêng ở bên cạnh cô: "Là do em quá gầy, sau này anh sẽ nuôi em béo lên, sẽ không bị như vậy nữa."

Nguyễn Tương Nam ngồi dậy mặc quần áo, khẽ mỉm cười liếc anh một cái, dáng người của anh quả thực rất hoàn mỹ, vai rộng eo thon chân dài, cơ thể cân đối, đường cong cơ bắp tuyệt đẹp. Cô cầm áo sơ mi của anh lên, đắp lên trên người anh: "Đừng để bị lạnh."

Cô đứng lên đi vào phòng bếp, thịt bò hầm trong nồi áp suất đã sớm nhừ nhũn, đã trở thành một đông nát bết, cô chỉ có thể vớt hết chúng lên. Bây giờ, muốn làm lại cái gì món ăn phức tạp cũng không kịp, lieqiudoon không thể làm gì khác hơn là lấy nồi cơm điện ra nấu cơm, vừa đánh trứng gà để làm cơm rang trứng, chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, lại bưng bát canh hầm cho Trác Diễm ăn.

Trác Diễm ngược lại một chút cũng không ghét bỏ, trực tiếp ăn hết.

Anh mặc áo sơ mi quần dài, chân trần, lại thêm nút áo cũng không cài, lộ ra làn da rắn chắc, cơ bắp rõ ràng. Nguyễn Tương Nam nhìn chăm chăm suy nghĩ một hồi, lại đập một cái phía trên thắt lưng của anh, bình luận: "Bộ xương của anh siêu cấp tiêu chuẩn, quả thật cũng có thể làm minh họa sách giáo khoa."

Đây là thể loại khen gì vậy? Chẳng lẽ cô nhìn người còn xuyên thấu qua bên ngoại để nhìn bộ xương?

Trác Diễm để thìa xuống: "Anh hi vọng em khen anh có vóc dáng đẹp, màu da nam tính, chứ không phải có bộ xương tiêu chuẩn."

Nguyễn Tương Nam nói: "Bệnh nghề nghiệp sửa không được."

Anh quay đầu, anh với cô cùng nhìn nhau, giơ tay nhẹ nhàng nâng lên cằm của cô, vuốt ve khóe miệng của cô. Anh có chút muốn nói lại thôi, lựa lời một hồi lâu còn ngang nhiên xông tới, nhẹ nhàng dùng miệng chạm vào cô: "Anh giống như nghiện em rồi, em nói phải làm sao."

Nguyễn Tương Nam nhin cười, anh dốc sức muốn bắt cô thổ lộ, nhưng biểu đạt của anh lúc nào cũng vòng vo một hồi, thật không công bằng.

Vừa đúng nồi cơm điện cũng vang lên, cô khe khẽ đẩy anh ra: "Chờ em một chút."

Cơm rang trứng đối với cô chỉ là việc rất nhỏ, làm xong công đoạn chuẩn bị thì chỉ cần không đến 5 phút là hoàn thành. Cô nhanh chóng đặt cơm rang trứng lên bàn, Trác Diễm giúp cô mang bát đến, đặt ở trên bàn ăn.

Hai người đều đói, cộng thêm tay nghề của Nguyễn Tương Nam quả thực là không tệ, rất nhanh đã ăn xong.

Nguyễn Tương Nam còn có chút tiếc nuối: "Vốn em định làm mấy món ăn cầu kì một chút, sau đó ăn xong thì cùng anh đi xem phim, đã lên kế hoạch hết cả rồi."

"Phim thì lúc nào xem mà chẳng được."

Nói cũng đúng.

Nguyễn Tương Nam nghĩ ngợi một lúc, lại quyết định vuốt vuốt tóc của anh —— Trác Diễm có lúc thật rất giống mèo, ze nếu bị đối xử lạnh nhạt sẽ mất hứng thậm chí còn xù lông, nhưng nếu thuận theo thì sẽ không có chuyện gì: "Em quẹt thẻ của anh đặt vé xem phim, có cần báo cáo chi tiết không?"

"Không cần, anh nói rồi, chỉ cần báo danh mục hợp lý, anh sẽ không quản em tiêu tiền."

Dù thế nào đi nữa thời điểm cô quẹt thẻ thì ở điện thoại anh cũng sẽ nhận được nhận được danh sách vô cùng cặn kẽ, anh vừa nhìn đã biết.

Nguyễn Tương Nam không nhịn được lại hỏi: "Nếu như mua quần áo?"

"Tùy ý, anh nhớ gu thường thức của em chưa đến nỗi hồng lúc nhìn thấy mấy bộ quần áo anh mua về còn suýt vứt đi ấy chứ?"

"Nó quá xấu, anh cũng không phải không biết xuất thân của em."

Cô nói nhẹ nhàng như không để tâm, nhưng người nghe lại cảm thấy có chút tư vị. Trác Diễm vươn tay ôm eo của cô, đột nhiên hỏi: "Em hãy nói thật lòng, có phải lúc đầu anh nhất định nghĩ cách đưa em về nhà như vậy, đối với em mà nói đó là ép buộc và gánh nặng hay không?"

Nguyễn Tường Nam nằm dọc theo bên bồn tắm, nhắm mắt lại, khí nóng ngưng kết ở lông mi của cô, lại dần hóa thành giọt nước đọng ở phía trên. Trác Diễm ở một bên cầm vòi hoa sen rửa sạch sẽ thân thể, mới bước vào bồn tắm, nước bên trong lập tức lên cao, không quá sức nặng của cô. Cô giật giật, giọng nói bình thản: "Thật ra thì, bắt đầu cảm thấy rất đáng ghét."

Trác Diễm đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng kịp, cô đang trả lời anh vấn đề trước kia.

"Nhưng mà ở trong lòng em, thật ra thì thừa nhận những gì anh nói đều đúng, nếu như một ngày nào mẹ em xảy ra việc ngoài ý muốn hoặc có một nguyên nhân khác. Người hối hận nhất chính là em." qu; ydo/nn Cô mở mắt, xoay người mặt đối mặt với anh, má của cô bị hơi nóng làm cho đỏ ửng, lại thêm những giọt nước đọng trên lông mi, càng khiến cho đáng vẻ trở nên mê người. Trác Diễm không nhịn được ôm cô vào lòng, ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "Hôm nay em rất thành thực."

"Nghe nói thành thực là một đức tính tốt." Cô gác cằm lên vai anh, như vậy vành tai và tóc mai chạm vào nhau, giống như là được đi đến cùng một nơi, "Sau đó em liền cảm thấy, thật ra thì có lấy lý do là anh ép buộc em, để tỏ rõ là em bất đắc dĩ mới về nhà, mà không phải tự nguyện về nhà. Phải biết thời điểm năm đó em rời nhà ra đi lại còn nói sẽ không bao giờ trở về nữa. Không giữ lời thật mất thể diện."

Trác Diễm hừ lạnh nói: "Anh lại còn cảm thấy em có lúc cũng coi như có chút can đảm đối mặt thực tế, bây giờ nhìn lại, điểm này có miễn cưỡng cũng không thể coi là ưu điểm."

Anh lại đang dùng lời nói châm chọc cô, nhưng mà điều này cũng là sự thật. Cô trực tiếp làm như không nghe thấy: "Coi như đến bây giờ, em cũng không thể hoàn toàn quên được. Em vẫn cảm thấy bị thiệt thòi."

"Lòng dạ hẹp hòi, không có chút nào chịu thua thiệt."

"A, Đúng vậy." Nguyễn Tương Nam ở bên trên cổ của anh mút vào, lưu lại một dấu vết cực kỳ rõ ràng, "Anh không bao giờ hẹp hòi, luôn rộng lượng tha thứ, so với em hoàn toàn khác nhau."

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cửa thang máy mở ra, Trác Diễm sải bước từ bên trong đi ra, quét giác mạc tại hệ thống an ninh, ghi chép thời gian đi làm. Anh đưa tay nhìn đồng hồ, hôm nay không có đến trễ.

Anh đang định vào khu làm việc, chỉ thấy An Nhã vội vội vàng vàng từ trong thang máy lao ra, tay trái cầm bánh bao, tay phải cầm một hộp sữa, cùi chỏ bên trên còn treo cặp tài liệu, lúc nhìn thấy Trác Diễm rõ ràng sửng sốt một chút, đứng thẳng người: "Trác tổng, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Trác Diễm hướng cô gật đầu một cái, thẳng đi vào.

Buổi sáng giá rét luôn giống như chiến tranh loạn lạc, tất cả mọi người hận không thể ở trong chăn ấm áp thêm một lúc nữa. Chỉ có Phương Hàn Vân đã đến trước một canh giờ, sớm bắt đầu công việc.

Dì quét dọn vệ sinh cũng vừa giúp anh lau sạch sẽ ghế sa lon tiếp khách cùng khay trà, vừa cùng anh tán gẫu: "Mỗi ngày Phương tổng đều là đến sớm nhất, tôi còn chưa tới, cô ấy đã ở bên trong ở phòng làm việc."

Trác Diễm cười cười: "Vậy sao."

Phương Hàn Vân lòng dạ vô cùng tham vọng, mới có thể leo lên chức giám đốc ở Tạ thị. Anh mở lịch trình gần đây ra, tối mai có một buổi tiệc rượu từ thiện phải tham gia, anh nhận được thiệp mời không có bắt buộc phải mang theo bạn gái, dieendaan hơn nữa gần đây Nguyễn Tương Nam cũng rất bận, anh cũng không tiện bắt cô xin nghỉ ra ngoài cùng anh tham dự tiệc rượu. Nếu như vậy, tiện thể mang Phương Hàn Vân theo, thuận tiện

để cho cô làm quen với vài công tử thế gia, nói không chừng sẽ có người để mắt .

Anh quyết định, sau đó kết nối với đường dây điện thoại nội bộ của Phương Hàn Vân: "Tối mai có một buổi tiệc rượu từ thiện, đều là mời người có học thức, nếu như cô rảnh, có thể cùng tôi cùng đi."

Phương Hàn Vân ở bên đầu điện thoại kia trầm mặc kỳ lạ trong chốc lát, nói: "Mang tôi đi? Bây giờ Trác tổng đã có vị hôn thê, theo đạo lý mà nói, nên mang vị hôn thê đi."

Trác Diễm nói: "Cô ấy tương đối bận rộn, chưa chắc đã có thời gian trống, lại nói cũng không phải là trường hợp quan trọng gì. Buổi trưa cô có rảnh thì hãy ra cửa hàng chọn trang phục, tiền tính vào sổ của tôi."

Phương Hàn Vân đồng ý.

Cách một lát, An Nhã gõ cửa đi vào: "Trác tổng, hội nghị hội đồng quản trị thường kỳ còn mười lăm phút sẽ bắt đầu."

Trác Diễm ừ một tiếng, sửa sang xong tài liệu rồi đứng dậy: "Được rồi, tôi lên đó đây."

An Nhã do dự một chút, còn nơm nớp lo sợ nói: "Trác tổng, thật ra thì trên cổ anh Có muốn tôi cho anh mượn kem che khuyết điểm một chút hay không?"

Dấu vết bên trên yết hầu, thật là không thể bỏ qua sự tồn tại.

Trác Diễm trên mặt có điểm cứng nhắc: "Được." Anh nhận cái hộp An Nhã đưa, nhìn một hồi, lại hỏi: "Dùng như thế nào? Trực tiếp bôi lên à?"

Hội nghị thường kỳ còn là cũng không khác lắm so với thường ngày, Trác Diễm nói một cách đơn giản làm rõ một vài hạng mục nghiên cứu phát triển gần đây, lại phân tích trọng điểm của từng hạng mục tiến độ một, cuối cùng nói ra một việc quan trọng: "Phía phía Tinh Triển có một vài công ty con, bởi vì tình trạng kinh doanh giống như nhau, nlze.qu;ydo/nn mà Tạ thị có hứng thú đối với công ty này, liền khống chế cổ phần của công ty đó trực tiếp chuyển nhượng cho Tạ thị, trao đổi tuyến đường an toàn của Tạ thị với công ty đó."

Cái con công ty đó vốn chỉ là cái vỏ, Trác Diễm lấy cách điều chế dược liệu làm mồi nhử, trực tiếp đem nó bán đi. Hiện tại em ruột Tạ Duẩn Thiệu vẫn còn ở bệnh viện trong phòng ICU, cha của Tạ Duẩn Thiệu lại vừa phát bệnh, ngày trước anh ta xử lý công việc cũng không có bất cẩn như vậy, cấp dưới đệ trình lên quyết định đó, anh không điều tra cẩn thận mà đã ký hợp đồng.

Mấy năm gần đây, dược phẩm của bọn họ xuất ngoại đều phải qua tuyến đường của Tạ Thị, ngộ nhỡ hai nhà đối đầu, trên tay có cổ phần của tuyến đường đó, tối thiểu còn có quyền tự chủ.

Trác Diễm nhìn các cổ đông đang bàn luận với nhau phía dưới, trực tiếp nói thẳng: "Tạ thị khởi nghiệp từ bất động sản, địa sản vẫn luôn là bị lũng đoạn, sau này không tránh khỏi bị điều tra, trên tay tôi có một bản kế hoạch, là buôn bán địa sản, tôi đã nhắm được một mảnh đất rất có giá trị, nếu như chính sách miễn thuế được thông qua, sẽ tốt hơn."

Nhìn anh thấy cha anh hướng ánh mắt đến, hiển nhiên có chút không quá tán thành, nhưng cũng không có nói gì.

Ngược lại các cổ đông khác lập tức lên tiếng phủ quyết: "Ta đã đoán được những gì trong kế hoạch đó, quá vội vàng mạo hiểm, huống chi Tạ thị đã là một thế lực trong ngành này, chúng ta không cần thiết phải đi theo chân bọn họ giành giật. Ta đã lớn tuổi, cơm cũng ăn không ngon, liền muốn

yên bình mà rúi lui sau vầy năm cuối cùng, chịu không nổi những biến động thất thường."

"Chú Trương," Trác Diễm đổi cách gọi thân mật, giọng nói êm ái, "Thân thể của chú còn cường tráng, nếu quả thật là chịu không được giày vò, cũng sẽ không ngại đi giày vò sổ sách của chú Trương."

Này cổ đông họ Trương lập tức im miệng.

Trác Diễm vừa cười một tiếng: "Các vị không cần vội vã quyết định, trước mắt chỉ là một bản kế hoạch, có thành hay không, quyền quyết định vẫn còn ở trong tay mọi người. Chỉ hy vọng là, các vị có thể suy tính kỹ hơn." Anh rút ra một tập kế hoạch, đẩy tới trước mặt cha mình: "Ngài đã xem qua rồi, tôi đã điều chỉnh một vài chi tiết."

Trác Biểu Bương nhìn con trai mình với ánh mắt phức tạp, anh đã sớm nói với ông, cái ý nghĩ này cuối cùng cũng chỉ có thể là ý tưởng, là tuyệt đối không thể nào trở thành sự thật, thế nhưng anh lại thử dùng thủ đoạn cứng rắn. Anh làm điều này với ông, nên trực tiếp dội anh một chậu nước lạnh, hay là cố chấp bày tỏ quyết định ủng hộ với anh?

Ông suy tư trong chốc lát, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười với con trai mình: "Được, con chuẩn bị tài liệu cần ký, sau đó đưa đến trong phòng làm việc của ta."

Hội nghị thường kỳ giải tán, trong phòng họp chỉ còn lại hai cha con họ.

Trác Biểu Dương đi tới phía sau anh, khi nhẹ nhàng vỗ lên vai anh: "Chỉ nếu mình ta ký tên, chừng đó vẫn không đủ."

Trác Diễm đứng lên, dáng vẻ đã cao lớn hơn cha mình, đúng là có thể một mình đảm đương một vùng: "Theo mức cổ phần mà nói, đích xác là không đủ, con sẽ đi đến tìm từng người thuyết phục."

Trác Biểu Dương cười lắc đầu: "Cái đứa bé này."

Trác Diễm cầm khăn giấy lên, lau kem che khuyết điểm trên cổ, vò khăn giấy thành một cục nắm ở trong tay. Trác Biểu Dương tự nhiên thấy được, trêu anh: "Xem ra con dọn đi ra ngoài ở, thật vui vẻ."

". Tương Nam cô ấy khá là," Trác Diễm dừng lại một chút, có chút khó khăn lựa lời, "Nghịch ngợm, ừ, thích trêu chọc con." Cô chính là cố ý muốn xem anh bị bêu xấu, mới lưu lại dấu vết rõ ràng như vậy ở trên cổ anh, sau đó anh liền mang theo cái "Huy chương" đặc biệt này đi làm.

"Thật sao?" Trác Biểu Dương ý vị sâu xa nói nhìn anh chăm chăm, "Nhưng thế nào ta nhớ, có người tháng này đi giờ giấc rất không tốt? Có ba lần hay là bốn lần đi trễ?"

Trác Diễm vội nói: "Về sau con sẽ chú ý."

Đợi đến khi cha anh ra khỏi phòng họp, anh mới cảm thấy nhiệt độ trên mặt, anh tiện tay kéo một cái ghế ra ngồi xuống, an tĩnh hồi tưởng những thay đổi gần đây của mình, hình như quá nhiều cũng quá nhanh, cũng rất khó nói, đến tột cùng vậy có phải một hiện tượng tốt hay không.

Nguyễn Tương Nam không ngờ cô gặp Dư Hi theo cách này.

Cô từ trong phòng giải phẫu ra ngoài, phải đi tắm thay quần áo, sau đó rửa sạch, đột nhiên không tìm được thẻ tên của mình, suy nghĩ một chút, có lẽ rơi bên ngoài phòng giải phẫu mặt, liền ra ngoài tìm.

Cô nhìn thấy Dư Hi đứng ở nơi đó, dọn dẹp tàn cuộc đầy đất.

Không biết là tay người nào hậu đậu, làm rơi vỡ bình nước biển, cô ngồi xổm xuống, dùng tay đi nhặt mảnh vỡ. Thật sự là bữa bãi đầy đất, cô vẫn ngồi cạnh, lượm thật lâu, không có ai giúp cô một tay. Tay của cô cóng đến sưng đỏ, còn bị nứt da, mu bàn tay cũng có chút sưng vù.

Nguyễn Tương Nam bước nhanh tới, cô cũng ngồi xuống, giúp cô ấy dọn dẹp.

Dư Hi cảm thấy bên cạnh có người, thuận miệng nói "Cám ơn, mình tôi làm được rồi", di@en*dyan quay đầu nhìn thấy cô thì cũng cứng lại ở đó, cách một hồi lâu mới tìm trở về âm thanh của mình: "Đừng nhặt! Cần thận thủy tinh đâm vào tay!"

Tay chính là sinh mệnh thứ hai của bác sĩ khoa ngoại.

Nguyễn Tương Nam không cnghe cô, cùng cô dọn dẹp sạch sẽ tàn cuộc mới nói: "Không đâm được, tôi cũng không phải là trẻ con."

Dư Hi lúng túng cũng không dám nhìn cô, một đôi mắt xéch liếc qua liếc lại.

Ngược lại Nguyễn Tương Nam đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Tại sao cô lại dọn dẹp ở đây? Tôi nhớ cái khu vực này khu vực của người khác."

"Cái đó, tôi thuận tay nên giúp."

Nguyễn Tương Nam để tay vào trong túi áo blue trắng, đang định nói, lại nghe có người sau lưng gọi Dư Hi: "Tiểu Dư, cô ở nơi này vừa đúng lúc, thuận tiện lau sạch sẽ chỗ bẩn ở bên kia đi, người đến người đi khó coi!"

Nguyễn Tương Nam lập tức xoay người, nhìn người đang mặc đồng phục làm việc vừa nói đó, mau lẹ mở miệng: "Khu vực này vốn do cô phụ trách, tại sao phải bắt cô ấy làm?"

Người kia nhìn thấy phản ứng này của cô, sững sốt một chút, cười làm lành nói: "Bác sĩ Nguyễn, Tiểu Dư vừa tới, người trẻ tuổi làm nhiều một chút sợ cái gì? Tiểu Dư cô nói có phải không?"

"Cho nên cô mới có thể tùy tiện bắt nạt? Cô cũng có cô việc phải làm, chuyện của cô cô phải tự làm." Nguyễn Tương Nam không khách khí chút nào đáp trả. Ngược lại Dư Hi không nhịn được, kéo kéo ống tay áo của cô: "Thôi, làm nhiều một chút cũng không sao hết."

"Bác sĩ Nguyễn, cô xem Tiểu Dư cũng nói như vậy, cô lấy tư cách gì để ra mặt?"

Dư Hi cầm dụng cụ làm vệ sinh đi dọn dẹp "chỗ bẩn", đó là một đồng nôn, Nguyễn Tương Nam trực tiếp đoạt lấy cây lau nhà trên tay cô: "Tôi làm, cô đừng động tay, lần này cô làm, về sau muốn từ chối cũng không được."

Cô cúi người lau mặt đất bẩn, chợt thấy trước mặt xuất hiện một đôi giày da bóng loáng, cô hơi sững sờ, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tạ Duẩn Thiệu đang đứng ở trước mặt cô trên cao nhìn xuống. lieqiudoon Anh nhìn thấy ánh mắt của cô vẫn không thay đổi, giống như là nhìn thấy sinh vật nhỏ bé, nhưng lại muốn giữ được tư thái lễ độ nho nhã: "Bác sĩ Nguyễn, cô làm gì ở đây vậy?"

Nguyễn Tương Nam thông thả ung dung lau mặt đất sạch sẽ, sau đó bỏ khăn lau bẩn vào trong thùng nước: "Như Tạ thiếu thấy, tôi đang lau sàn nhà."

"Ừm, cô đúng là lau chùi – tốt." Tạ Duẩn Thiệu vui vẻ đi qua bên người cô.

Dư Hi chọc vào người cô: "Người này liền nhìn qua không dễ chọc, cô đừng trêu chọc anh ta."

Cô cũng biết không nên chọc, chỉ là đã chọc rồi. Nguyễn Tương Nam vỗ vỗ vai của cô: "Không có việc gì, cô đi nghỉ ngơi đi, đừng quá cam chịu, không phải là người khác bắt cô làm cái gì thì cô phải làm cái đó."

Trác Diễm buổi tối có xã giao, gọi điện thoại nói với cô. Nguyễn Tương Nam hớn hở đồng ý, dù sao cô buổi tối cũng muốn trực, sau đó lại bớt thời giờ đi tìm Dư Hi: "Buổi tối có rảnh không? Tôi mời cô đi ăn cơm, sau đó chúng ta đi dạo phố."

"Được, tôi rất lâu rồi không đi dạo phố."

"Tôi cũng thế." tâm tư Nguyễn Tương Nam mới vừa có chút phấn khởi, lại thở dài trong lòng, nhớ tới Trác Diễm lấy thẻ lương của cô, cô cũng chỉ có thể quẹt thẻ của anh, hăng hái lập tức với đi một nửa, cách một lát, lại rất mau chóng được chữa trị, anh nếu đưa thẻ cho cô, cô dĩ nhiên sẽ không phải đau lòng vì anh.

"Bác sĩ Nguyễn?" Có người sau lưng nói chuyện có chút kinh ngạc. Nguyễn Tương Nam nghiêng đầu nhìn, chính là bác sĩ khoa chỉnh hình Cố Tiểu, Cố Tiểu năm ngoái mới từ bệnh viện hàng không trở về, là bác sĩ phó chủ nhiệm, có thể nói trong bệnh viện này trừ Diệp Trưng ra anh chính là Phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất.

Dư Hi đẩy cô một cái: "Cô có chuyện thì đi trước đi. Gặp lại sau."

Nguyễn Tương Nam cùng Cố Tiểu sóng vai đi một đoạn đường, chợt nghe đối phương hỏi "Cô và Tiểu Dư. Biết nhau?"

"Biết," Nguyễn Tương Nam nói xong, như có điều phân vân quay đầu nhìn anh, thật gò má bình tĩnh thanh tú lại dày rộng, "Chúng tôi là nhiều năm bạn tốt, Anh định hỏi cái gì? Cô thích ăn cái gì chơi cái xem cái gì?"

Cố Tiểu mỉm cười, bình tĩnh trả lời cô: "Phụ nữ quá thông minh kén nhon, sẽ cho người ta không chịu nổi —— thuận tiện, cô ấy thích ăn cái gì nhất?"

Nguyễn Tương Nam suy tư chốc lát, trả lời: "Đàn ông quá lười, cũng sẽ làm cho người ta không chịu nổi. Anh nếu muốn biết như vậy, tại sao không tự đi hỏi, hoặc là, tự mình đi mời cô ấy, sau đó không chừng có thể biết được khẩu vị của cô ấy?"

Cố Tiểu nói: "Tôi cũng cảm thấy hỏi cô không bằng tự mình đi tìm đáp án."

Thời điểm Cố Tiểu vừa mới đến đây, di nhiệt tình giới thiệu anh với các cô gái, Nguyễn Tương Nam suy đoán anh quen đến một phần ba con gái độc thân trong bệnh viện, người khác đánh giá anh đều nói "Điều kiện của Cố Tiểu là vô cùng tốt, nhưng là người quá kén chọn, nhưng với điều kiện đó của anh điều này cũng là bình thường." Diennndkdan Mà Diệp Trưng cơ hồ lại có rất ít người muốn giúp anh làm quen, đại khái đều cảm thấy anh đáng dập quá chọc người, hoa đào tràn lan, không tin cậy. Thật ra thì Diệp Trưng mới đúng là tai họa.

Nguyễn Tương Nam quyết định không đứng ở phía sau giúp cho Cố Tiểu, anh muốn theo đuổi Dư Hi, tự nhiên phải bỏ ra thời gian và tinh lực, nếu như tìm được đường tắt chỗ cô, sao có thể thấy được thành ý. Huống chi, cô am hiểu sâu sắc lòng dạ đàn ông, gặp khó khăn trở ngại mới theo đuổi được, sẽ luôn biết quý trọng.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Tan ca Nguyễn Tương Nam cùng Dư Hi đi dạo phố, thuận tiện mua chiếc áo khoác dày đưa cho cô. Cái thành phố này mùa đông vừa ẩm ướt vừa buốt giá, luôn có cảm giác khó chịu.

Họ đi ngang qua trung tâm thương mại, cửa hàng xa xỉ phẩm ở lầu một treo tấm poster khá to nhưng lại tinh tẻ, nữ minh tinh mặc tóc vàng mắt xanh mặc áo sơ mi thêu dáng rộng, lộ ra chiếc cổ cao cùng xương quai xanh gợi cảm, nụ cười tươi tắn sinh động.

Dư Hi cũng dừng bước, có chút hâm mộ nói: "Đẹp quá."

Nguyễn Tương Nam cũng ngẩng đầu nhìn.

Dư Hi bỗng nhiên lấy cùi chỏ huých vào cco, có chút nghi ngờ hỏi: "Người kia, hình như là vị hôn phu của cậu."

Cô quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy An Nhã ở phía sau cùng, ngày như vậy, cô cũng không chịu mặc quần áo dày dặn, cóng đến nổi chóp mũi đỏ lên.

Trác Diễm không biết gu thẩm mỹ của Phương Hàn Vân lại cứng nhắc như vậy, nếu không phải là buổi trưa ngày hôm qua anh cùng cha dùng bữa xong bắt gặp cô giơ túi hàng vừa mua trở lại, căn bản sẽ không để ý cô mua thứ gì.

Anh âm thầm lắc đầu, trực tiếp bảo An Nhã giúp cô tham khảo.

Anh ngồi ở chờ khu ghế sa lon, mới vừa mở ra một phần tờ báo, chỉ thấy An Nhã lặng lẽ đi về tới, nhỏ giọng nói: "Trác tổng, tôi vừa mới nhìn thấy Nguyễn tiểu thư rồi."

Trác Diễm đem tờ báo để xuống, đứng dậy: "Ở đâu?"

"Bên ngoài cửa hàng."

Trác Diễm oán trách: "Sao cô không nói sớm." Sau đó bước nhanh đi ra ngoài.

An Nhã nhìn bóng lưng của anh, cảm thấy sắp long trời lở đất. Cô không chế biểu cảm, đi về bên cạnh Phương Hàn Vân: "Trác tổng đi rồi, tôi cá là anh ấy tuần này phải ngủ trên sofa."

Phương Hàn Vân nhìn cô một cái: "Không có khả năng."

An Nhã nói: "Đánh cược không?"

"Mặc kệ bao nhiêu, cô nhất định thua."

Trác Diễm chạy ra bên ngoài, chỉ thấy Nguyễn Tương Nam vẫn còn đứng trước tấm poster, nhìn thấy dường như bất ngờ, hướng anh khẽ mỉm cười. Anh đến gần cô, hướng Dư Hi gật đầu một cái: "Chào cô." Lại đưa cánh tay nắm vai cô, hỏi: "Hôm nay không phải em bận trực sao?"

"Đúng vậy, lát nữa em phải trở về."

Trác Diễm giải thích: "Anh chỉ là đưa họ tới cửa hàng, không có ý gì khác."

Nguyễn Tương Nam vẫn cười: "Em hiểu mà, còn nữa, làm gì còn phải mang theo An Nhã cùng tài xế?" Cô quay đầu lại nhìn bức poster kia, như

có điều suy nghĩ: "Lần anh nói về thăm mỹ với em, là như này?"

Trác Diễm mới đầu còn không kịp phản ứng, nhưng lập tức nhớ tới hôm đó anh từng nói với cô "Thích em mặc áo sơ mi trắng của anh", ho nhẹ một tiếng: "Trở về. sẽ cùng em thảo luận vấn đề này."

Nguyễn Tương Nam giơ tay lên giúp anh chỉnh cà vạt: "Em về bệnh viện trước, buổi tối uống ít rượu một chút."

Trác Diễm trông theo bóng lưng cô, thật lâu anh đã không bị kích thích muốn chửi thề, nhưng là bây giờ, cô đang quyến rũ anh, nhưng là quyến rũ xong rồi bỏ đi.

Từ trước đến giờ tiệc rượu từ thiện đều là liên miên bất tận không có gì mới, hơn nữa Tạ Duẩn Thiệu đối thủ cạnh tranh lớn nhất của anh không thể tham dự, lại càng trở nên vô vị. Sau màn chào hỏi mở đầu, anh một mình cầm cam-pani đứng ở trên ban công ngắm phong cảnh. Ở dưới kia có hai cô gái đang đi qua vườn hoa, cùng mặc đồ dạ hội của Sonia Rykiel, thanh xuân hoạt bát, thật giống như yêu tinh. Các cô thấy Trác Diễm, liền dừng bước lại, ngửa đầu lên nhìn, cười đùa nói: "Anh chàng đẹp trai, có muốn cùng chúng tôi chơi đùa hay không?"

Trác Diễm tay phải cầm ly rượu, tay trái là vịn ở trên lan can, trên ngón vô danh có ánh sáng chiếc nhẫn nhạt chợt lóe sáng, lạnh nhạt trả lời: "Xin lỗi, tôi không phải người độc thân."

Hai cô gái ôm nhau cười lăn cười lộn, nhỏ giọng bên tai đối phương nói, nhưng âm thanh vẫn truyền ra: "Nghiêm chỉnh như vậy, nhìn qua đã thấy thật nhạt nhẽo." Dù sao đối với các cô mà nói, cùng mấy anh chàng đẹp trai nói chuyện cũng là trò vui, cuối cùng có mời mọc thành công hay không cũng không để tâm, cười cười nói nói rồi đi.

Trác Diễm lắc ly rượu trong tay, nhàm chán cực điểm, cuối cùng cảm thấy điện thoại di động để trong túi khẽ rung, lấy ra nhìn, là tin nhắn của Tương Nam: "Buổi tối ít uống rượu một chút, em trực đêm ở phòng cấp cứu, không muốn gặp anh ở bệnh viện."

Lần trước chẳng qua là anh bị xuất huyết dạ dày thôi mà.

Trác Diễm cúi thấp đầu, tựa vào trên lan can trả lời: "Thật ra thì hôm nay em phải lo lắng anh có niềm vui mới chứ?"

"Ồ."

Anh nhìn một chữ trong tin nhắn trả lời của cô, thật là chút không biết là ý gì: "Ồ... cái gì, nói hết lời đi chứ."

Nguyễn Tương Nam còn chưa trả lời lại, ngược lại Phương Hàn Vân đứng ở bên ngoài ban công gọi anh một tiếng, sau đó đi tới bên cạnh anh: "Bên kia Đồng tổng vẫn còn ở tìm anh khắp nơi."

Trác Diễm để điện thoại vào trong túi áo, xoay người đối mặt với cô: "Tại sao không chơi với mấy người trẻ tuổi?"

"Người trẻ tuổi?" Phương Hàn Vân bật cười, "Trác tổng, anh có phải có chút vấn đề đối với tuổi tác của mình hay không?"

"Con em thế gia cũng có không ít thanh niên có tài, cũng chưa chắc đều là quần áo lụa là. Nếu cô có hứng thú, đừng ngại cùng người đó tiếp xúc nhiều một chút."

Phương Hàn Vân lắc đầu một cái, đứng ở bên cạnh anh: "Tôi đối với bọn họ không có hứng thú."

Cô không muốn, anh đương nhiên cũng không miễn cưỡng, anh cũng không phải là bà mối, còn phải chăm lo cho hôn nhân đại sự của chính

mình.

Phượng Hàn Vân Trường trở nên thanh tú, ngược lại rất thích hợp với bộ đồ dạ hội với họa tiết bông hoa hạnh trên người cô, trước kia không hiểu Tạ Duẩn Thiệu nghĩ như thế nào, để mặc cho thư ký của mình ăn mặc tùy tiện đi dự đủ loại tiệc tùng.

"Thật ra thì lúc này tôi đánh cược cùng An thư ký, cô ấy nói vị hôn thê của anh chắc chắn sẽ tức giận, tôi nói không thể, kết quả là gì?"

Trác Diễm nghe vậy cười hỏi: "Các cô đánh cược cái gì?" Anh dừng một chút lại nói: "Mặc kệ đánh cuộc cái gì, dĩ nhiên cô so với An Nhã nhất định chiếm ưu thế, dù sao cô và Tương Nam đã sớm đã quen biết."

"Đúng vậy" Phượng Hàn Vân nghiêng mặt sang bên, "Cho nên tôi hiểu rõ cô ấy nhất định sẽ không tức giận. Cô ấy căn bản không phải người hay suy nghĩ lung tung rồi giận dỗi vô cớ."

"Nửa câu đầu không sai, nửa câu sau không dám gạt bừa." Trác Diễm quả thật âm thầm trong lòng, nếu bảo cô là không giày vò anh, vậy còn có người như thế nào mới gọi là giày vò.

Phượng Hàn Vân khẽ cười rồi.

Trác Diễm lại lấy điện thoại di động ra, chỉ thấy Nguyễn Tương Nam trả lời tin nhắn thứ hai, thứ nhất là: "Ồ ý chính là không phủ định." Thứ hai: "Bất quá em suy nghĩ lại, coi như có niềm vui mới, nhưng cũng không thể phát triển thành quan hệ thực tế."

Cô nói chuyện vẫn luôn thích nói một nửa giấu một nửa cố làm ra vẻ huyền bí, chờ anh đặt câu hỏi. Đã như vậy, anh không hỏi tới đoạn sau nữa. Trác Diễm để điện thoại vào trong túi áo, xoay người đi vào trong đại sảnh cùng người xã giao.

Trong vườn hoa ngoài cửa sổ, đang tụ lại ở chung một chỗ lớn tiếng cười nói đều là những người trẻ tuổi. Ngăn cách một tấm kính thủy tinh, thế nhưng anh lại ở đây cùng những vị đáng tuổi cha chú kia thương lượng hàn huyên, mặc dù bình thường đối phương cũng sẽ khen anh ông cụ non cẩn thận, làm việc xuất sắc, nhưng những lời như vậy đã nghe quá nhiều, đã sớm không còn cảm giác gì.

Tiệc rượu kết thúc, anh bảo tài xế đưa Phương Hàn Vân về trước, suy nghĩ một chút, lại nói: "Sau đó đưa tôi đến bệnh viện Nguyễn tiểu thư làm việc, sau đó anh có thể đi về, sáng mai trở lại đón tôi."

Nguyễn Tương Nam nằm ở trên bàn ngủ bù, buổi tối phòng cấp cứu không phải tình huống đặc biệt, nên không cần phải vội vã. Chỉ là thường thường sẽ có một hai bệnh nhân, cô chỉ có thể ngủ gục một chút rồi lại tỉnh giấc.

Lần thứ ba miễn cưỡng tỉnh giấc thì cô nhìn thấy Trác Diễm đang ngồi ở bên bàn, đặt đơn đăng ký khám gấp và bệnh án ở trước mặt cô.

Nguyễn Tương Nam đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó tỉnh bơ, bình tĩnh hỏi: "Làm sao vậy?"

Trác Diễm khẽ mỉm cười: "Toàn thân đều không thoải mái, Em nói xem là vấn đề gì?"

Nguyễn Tương Nam mở bệnh án ra, ở trên tờ giấy trắng anh viết ngày tháng và thời gian cụ thể, cô viết lên bệnh án nét chữ vô cùng rõ ràng thanh tú, so với những bác sĩ khác, nhìn một cái là có thể hiểu. Cô viết xong bước thứ nhất, bỗng nhiên nói: "Thật ra thì anh muốn biết nửa tin nhắn nói chưa xong kia của em chứ gì?"

Trác Diễm nhìn cô cười một tiếng: "Phía sau em định nói cái gì?"

Nguyễn Tương Nam để bút xuống, chống cằm mặt đối mặt với anh: "Nói cái gì bởi vì tin tưởng nhân phẩm của anh cho nên biết anh sẽ không ăn vụng linh tinh bên ngoài. lợqidJon Tình huống thực tế chính là một tuần bảy ngày, anh tối thiểu có năm ngày đi cùng với em, anh còn có tinh lực đối phó với người khác sao? Chắc phải kiểm tra mới phát hiện hiện tượng thân thể sinh lý siêu việt cực hạn được?" Cô dừng một chút, lại vẫn chưa thỏa mãn bổ sung một câu: "Phải tin tưởng khoa học."

Trác Diễm bật cười: "Vậy anh thà rằng em tin tưởng nhân phẩm của anh."

Nguyễn Tương Nam đứng lên: "Không phải anh là muốn kiểm tra toàn thân sao?" Cô đi tới kiểm tra giường trong phòng cấp cứu, vén rèm, ý bảo anh nằm trên đó.

Trác Diễm làm theo. Nguyễn Tương Nam tùy tiện bắt mạch bụng cho anh, cuối cùng bày tỏ: "Bệnh nhân thân thể anh cường tráng, đáng khích lệ, tiếp tục giữ vững."

Trác Diễm ngồi dậy, lại đề tay của cô: "Không lo lắng anh lại uống đến xuất huyết dạ dày?"

"Có ai bị xuất huyết dạ dày mà sắc mặt tốt như anh không?"

"Hiện tại anh cũng không dám uống nhiều." Trác Diễm kéo tay của cô, "Không phải sợ em cần nhả, chỉ là cảm thấy. Về sau em còn phải hao tâm tổn sức nhiều ngày như vậy, cũng không thể bắt em chăm sóc anh như vậy."

Cách một lát, Nguyễn Tương Nam khe khẽ đẩy anh ra: "Anh trước nằm nghỉ một lát đi, chờ em kết thúc trực ban." Cô kéo rèm ra, che giường kiểm tra cực kỳ cẩn thận.

Cô biết Trác Diễm có lẽ sẽ không nói với cô ba cái chữ kia, tính tình anh như vậy, trực tiếp thổ lộ quả thật khó khăn như là lấy mạng của anh vậy.

Trực phòng cấp cứu kết thúc, Nguyễn Tương Nam cởi áo blue trắng xuống rồi đi rửa mặt, trở lại đánh thức Trác Diễm. Giường kiểm tra đều tương đối chật hẹp, đối với người đàn ông cao lớn như anh mà nói, dfienddn lie chắc chắn chẳng thể thoải mái, nằm cũng phải co chân co tay, chỉ là đối phó một đêm, cũng là khổ cực. Nhưng thế nhưng anh lại ngủ thiếp đi, cô nhẹ nhàng vén rèm lên, anh còn chưa có tỉnh lại.

Nguyễn Tương Nam nâng rèm lên, vốn là muốn trực tiếp đẩy vai anh một cái, suy nghĩ một chút lại đổi ý, đưa tay vuốt gương mặt của anh, nhẹ giọng nói: "Trác Diễm?"

Trác Diễm mở mắt ra nhìn cô, cách một lát mới hoàn toàn tỉnh táo ngồi dậy.

Nguyễn Tương Nam đưa đồ rửa mặt của mình cho anh: "Dùng tạm của em đi."

Trác Diễm nhận lấy, nửa điểm do dự rồi rầm cũng không có, trực tiếp bóp kem đánh răng lên bàn chải, bắt đầu đánh răng. Nguyễn Tương Nam dọn dẹp mặt bàn xong, cùng đồng nghiệp ban, bác sĩ giao ban cười nhạo báng cô: "Có cần phải ân ái như vậy hay không, trực ban phòng cấp cứu cũng không bỏ qua cho cơ hội?"

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười, không nói gì.

"Bác sĩ Diệp thật rất đáng thương, lần này không có cơ hội rồi."

Cô cùng Diệp Trưng từ trong đại học anh đã là người hướng dẫn của cô, lại trước sau vào cùng một bệnh viện, thường xuyên bị mọi người ghép thành một đôi. Cô nghe đã thành quen, kdan/leeequh cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ là hiện tại biến thành bị nhạo báng ngay trước mặt Trác Diễm, tình hình liền có chút không ổn: "Mọi người hay trêu vậy, quen miệng nói thôi."

Trác Diễm trầm ngâm chốc lát, hỏi: "Bọn em thường cùng nhau thay phiên trực ban?"

"Như em mà nói..., đại khái chia đều mỗi năm ngày đổi phiên trực ban một lần, Diệp trưng muốn bảy ngày." Theo bội số chung nhỏ nhất tính toán, bọn họ phải ba mươi lăm ngày mới có thể đụng nhau.

Trác Diễm rõ ràng tiêu sấu: "Vậy thì tốt."

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Nguyễn Tương Nam vốn cho là kết thúc trực ban có thể đi về nghỉ, kết quả lại bị Trác Diễm bắt đi đến công ty. Mặc dù cô không muốn, nhưng không muốn làm trái ý của anh, liền nhắc nhở: "Nếu là bác Trác thấy được, sợ rằng sẽ không hài lòng đâu?"

Trác Diễm liếc mắt nhìn bên phải coi kính xe, không chút để ý nói: "Ừm, em đừng chọc giận anh là tốt rồi." Anh dừng một chút, lại bổ sung một câu: "Còn nữa, ghế sa lon cho em mượn ngủ."

Nguyễn Tương Nam nói: "Cô nam quả nữ sống chung một phòng nguy hiểm cỡ nào."

Trác Diễm thuận miệng nói tiếp: "Đúng vậy, anh thật sự sợ em đánh lén anh, hại anh khó giữ được trong sạch."

Nguyễn Tương Nam bị anh chọc cười: "Anh sớm đã mất trong sạch rồi."

Hai người ra khỏi gara xe đi thang máy lên lầu, trên đường lên lầu ngày càng nhiều người đến, khiến thang máy chật ních. Đi vào nhìn thấy Trác Diễm, còn phải dùng tư thế vịn vẹo độ khó cao chào hỏi: "Trác tổng chào buổi sáng."

Bọn họ lên đến nơi, Trác Diễm liền cầm cổ tay của cô, dẫn cô trước cửa thủy tinh, quét giác mạc, gác cửa mở ra. Phía ngoài phòng thư ký đã có nhân viên đến nơi rồi, nhìn thấy bọn họ đi đến đều sửng sốt.

Trác Diễm chỉ vào ghế sa lon lớn trong phòng làm việc: "Khăn ở trong ngăn kéo cạnh của phòng tắm, em chắc mệt rồi đi ngủ một lát đi."

Nguyễn Tương Nam cũng không khách khí, cầm cái chăn liền cầm đầu ngã quy ở trên ghế sofa, trời đất bao la, cũng so không được với thiếu ngủ. Cô ngủ được mơ mơ màng màng, dieenndkdan/ cũng nghe thấy có người đi vào phòng làm việc của Trác Diễm, không biết một hay hai người gì đấy, lời của anh nói rất ít, hầu hết là nghe người ta nói, cuối cùng đang lúc quyết định ám hiệu một phương hướng chính. Sau đó, âm thanh kia càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng hỗn loạn, dần dần bao phủ tại ý thức của cô.

Cô dù là nằm mơ cũng là mơ thấy mình đang đứng bên bàn mổ, mỗi lần dùng dung dịch khử trùng rửa tay, lại cẩn thận nghiêm túc đeo găng tay cao su, một tầng không đủ, lại đeo lên tầng thứ hai, quả thật phát huy bệnh nghề nghiệp một cách triệt để, đến lúc cô mở mắt ra, tầm mắt cũng còn có chút mơ hồ.

Tình trạng mơ màng rất nhanh biến mất, cô trừng mắt nhìn, chỉ thấy Trác Diễm ngồi ở bên khay trà, nhìn cô chăm chăm không chớp mắt. Nguyễn Tương Nam chống người lên, cười nói: "Anh làm cái gì vậy ? Đâu phải là lần đầu tiên gặp em."

Trác Diễm chợt nghiêng người, trực tiếp chặn lại môi của cô, tay cũng vòng ra phía sau, giữ chặt gáy của cô. Nguyễn Tương Nam bật cười, vừa cười vừa hàm hàm hồ hồ nói chuyện: "Anh đừng như vậy, ngộ nhờ bị người khác nhìn thấy."

"Ai dám tùy tiện vào phòng làm việc của anh?"

Dĩ nhiên còn có một người có thể tùy tiện ra vào phòng làm việc của anh .

Nguyễn Tương Nam rất nhanh nghe thấy tiếng An Nhã ở ngoài cửa vang lên: "Chủ tịch Trác, ông xuống tìm Trác tổng có chuyện?" Cô ở trong lòng lặng lẽ khen ngợi An Nhã năng lực tùy cơ ứng biến, một câu nói như vậy vừa có thể kéo dài thời gian có thể nhắc nhở.

Trác Diễm không thể không buông tay ra, đứng lên chỉnh sửa quần áo một chút, nghênh đón: "Ba."

Nguyễn Tương Nam cũng từ trên ghế salon rơi xuống đất, đi theo kêu một tiếng: "Bác Trác."

Ánh mắt Trác Biểu Dương quanh đảo một vòng xung quanh bọn họ, khẽ mỉm cười: "Tương Nam, đây là lần đầu tiên cháu tới đây à?"

Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên, nhưng không biết có nên nói thật hay không, chỉ có thể nói mơ hồ: "Bác Trác, cháu ở đây có phải gây thêm phiền toái cho Trác Diễm không ạ?"

Trác Biểu Dương cười nói: "Có phải thêm phiền toái hay không, cháu nên hỏi Trác Diễm, hỏi ta làm gì, ta nên trả lời cháu như nào?" leeequhydonnn Ông xoay người, cầm tài liệu đã ký tên trên tay để lên bàn làm việc: "Con muốn ta ký tên, ta đã ký rồi, phần còn lại phải dựa vào bản lĩnh của con rồi."

Trác Diễm rõ ràng có chút vui mừng: "Cám ơn ba, chuyện về sau con sẽ lo liệu chu đáo."

Trác Biểu Dương đi tới cửa, lại chợt quay đầu lại nói: "Nếu Tương Nam ở đây, không bằng chút nữa cùng đi ăn cơm trưa?"

—

Thật ra thì Nguyễn Tương Nam cũng không chắc ý tứ của ba Trác Diễm. Tuy rằng ông đối với quan hệ giữa bọn họ không có ngăn cấm, tuy

nhiên hạn định đính hôn đến kết hôn ít nhất cần một năm thời gian cọ sát, đây cũng là đang ám chỉ ông không đánh giá cao sự ổn định trong tình cảm của bọn họ .

Suy nghĩ của một người kín đáo như Trác Biểu Dương, thật sự một điểm cô cũng không hiểu rõ.

Cô đi theo Trác Diễm vào phòng, Trác Biểu Dương đã bảo phục vụ chuyển một cái ghế thừa đi, ông chọn vị trí gần cửa nhất. Phục vụ đứng ở bên cạnh Trác Biểu Dương, nhỏ giọng giới thiệu: "Trong phòng bếp có cua để vương tươi nhất, Trác tiên sinh có muốn nếm thử tài nghệ của đầu bếp mới hay không?"

Trác Biểu Dương mỉm cười nghiêng mặt sang bên hỏi: "Tương Nam, cháu thích cách chế biến nào? Măng tây hấp càng cua được không?"

Nguyễn Tương Nam vẫn chưa trả lời, Trác Diễm lại thay cô tiếp nối: "Thịt cua cùng món ăn trước mặt không tồi, ba nghĩ nên uống rượu gì?"

Nguyễn Tương Nam nhìn Trác Diễm một cái, nhớ tới anh mấy ngày trước đây cứng rắn rót rượu bắt cô uống, liền đáp: "Thịt cua mà nói, nên uống cùng rượu vang Kruger."

Trác Biểu Dương nhỏ giọng cười cười, ý bảo nhân viên phục vụ theo ý bọn họ.

Trác Diễm nhận lấy thực đơn, lại chọn vài món ăn, rồi thôi: "Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa cũng không dài, chọn tùy tiện mấy món, có thể điền no bụng là được."

Trác Biểu Dương quay đầu nhìn Nguyễn Tương Nam: "Mặc dù nói như vậy có chút kỳ quái, bây giờ cháu cũng đã ở cùng một chỗ với Trác Diễm, có vài chuyện nhỏ nhất trong cuộc sống hàng ngày, di@en*dyan cháu còn phải nhiều chăm sóc nó một chút. Đứa con này của ta việc lớn

không mấy khi phạm sai lầm, nhưng những lỗi nhỏ đều sẽ có, hai người cùng sống chung, thật ra thì không phải là để chịu đựng nhau, mà là bao dung lẫn nhau."

Nguyễn Tương Nam nghiêm túc đáp: "Cháu hiểu."

"Ta hiểu biết rõ cháu rất thông minh —— nói với cháu xong thì đặc biệt nhẹ nhõm."

"Thật ra thì cháu cũng không thông minh đến vậy," Nguyễn Tương Nam nói: "có lẽ sẽ có thời điểm hiểu nhầm, những thứ gì làm sai, hi vọng bác Trác không để ở trong lòng."

"Được, rất tốt." Trác Biểu Dương gật đầu một cái.

Trác Diễm chen lời vào, trực tiếp cắt đứt cuộc đối thoại bọn họ đang tiến hành: "Về chuyện quyết nghị địa sản đó, con đã xem qua danh sách cổ đông, ngoại trừ Trác gia chúng ta, thật sự còn có những vị đại cổ đông năm đó. Sau khi họ chết, quyền thừa kế cổ phần nằm trong tay con cái."

"Đây chính là một đột phá lớn, nhưng mà ta lại cảm thấy đây chỉ là hạ sách, đã không muốn tham gia vào, con muốn khuyên cũng không khuyên nổi. Còn nữa chuyện cũ đã qua, như vậy mà đi quấy rối con cái đối phương, trên đạo nghĩa mà nói cũng không thể được."

Trác Diễm rũ mắt xuống: "Ừm, vậy con sẽ tìm biện pháp khác."

——

Buổi chiều Trác Diễm đi họp, chỉ còn lại mỗi mình cô nhàm chán cực độ.

Nguyễn Tương Nam đang cầm cái ly đi rót nước, lúc trở lại gặp Phương Hàn Vân, liền cũng cười chào hỏi: "Bây giờ cô có bận không?"

Phương Hàn Vân đẩy đẩy mắt kiếng, cười một tiếng: "Trác tổng mở hội nghị hội đồng quản trị thường kỳ, tôi thấy cô rất buồn bức? Có muốn sang phòng tôi ngồi một chút hay không?"

Nguyễn Tương Nam hớn hở đồng ý, Trác Diễm không có ở đây, phòng thư ký cũng tận dụng thời gian để lười biếng, nhìn thấy họ đi tới vẫn còn đang châu đầu ghé tai. Phương Hàn Vân đóng cửa phòng làm việc, chợt cười nói: "Có muốn biết đánh giá của họ với cô hay không?"

Nguyễn Tương Nam cười giỡn nói: "Tôi nói trước, tôi không chấp nhận bất kỳ đánh giá tiêu cực."

"Yên tâm, không có tiêu cực." Phương Hàn Vân giống như thư xác nhận: "Chính xác là thái tử phi đến thị sát rồi, lee^qu.donnn Trác tổng liền bị giám sát từ đầu đến chân, liền nhìn cũng không thể nhìn người phụ nữ khác lâu một chút; mặc dù chủ tịch Trác có bà hai, coi như gấp gấp sinh thêm một đứa, thậm chí bỏ đi mười tháng mang thai, cũng không thể rung chuyển được vị trí thái tử, chắc chắn thái tử phi thăng chức cũng là rất nhanh —— đại khái chính là như vậy."

Nguyễn Tương Nam cười: "Thực sự là thái tử phi? Từ khi nào tôi có cấp bậc cao như vậy?"

"Trên căn bản mọi người cảm thấy vị trí của cô rất vững chắc, không có gì có khả năng lật đổ."

Nguyễn Tương Nam cúi thấp đầu, lại giương mắt nhìn cô: "Vậy còn cô?"

"Cái gì?"

"Cô nghĩ như thế nào?"

"Trác Diễm không phải người đàn ông tệ, tuy nhiên có lúc tôi cảm thấy được anh chủ nghĩa đàn ông của anh thật sự làm cho người ta không dám nhìn thẳng, " Phương Hàn Vân nói: "Cô đừng phụ anh ấy."

"Tôi là chiếm hết thiên thời, địa lợi, nếu như cạnh tranh công bằng với cô, tôi chưa chắc có thể thắng cô."

"Cô đột nhiên nói như vậy," Phương Hàn Vân giả vờ sợ hãi, "Tôi sẽ hiểu lầm cô biến tôi thành quân địch giả tưởng, trên thực tế, tôi chưa từng có nghĩ tới muốn vì một người mà đi chém giết một người khác, không có ai đáng giá để tôi làm như vậy."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Cô quả nhiên vẫn như cũ."

Thật ra thì Trác Biểu Dương để cho cô chăm sóc cuộc sống thường ngày của Trác Diễm, căn bản đó không phải là việc khó, cô chăm sóc chính mình đã trở thành thói quen, tiện thể chăm sóc anh một chút cũng không có gì to tát. Lại nói Trác Diễm cũng không phải là bị tàn tật, trước kia một mình cũng sống rất tốt.

Nguyễn Tương Nam thương lượng cùng anh: "Chỉ vì nghỉ Tết Nguyên Đán, em gần đây đều phải làm thay ca, thời gian cũng rất không ổn định. Nếu ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi sẽ không tốt, nên em sẽ ngủ riêng nhé?"

Trác Diễm không suy nghĩ liền cự tuyệt: "Không thể."

"Không phải ngày nào em cũng ngủ riêng, chỉ là trực đêm về trễ, sợ quấy rầy đến anh ——"

"Chỉ cần đêm em trở về không đánh lén anh, căn bản sẽ không sao. Về phần phía trước cái loại đó, anh cũng hết sức hoan nghênh."

Nguyễn Tương Nam than thở: "Tùy anh, đến lúc đó bị đánh thức cũng đừng trách em." Điện thoại di động của cô vừa đúng có người gọi đến, liền nhận, là Dư Hi gọi: "Tương Nam. Vị kia Cố Tiểu nói, muốn mời cậu ăn cơm."

Nguyễn Tương Nam sững sờ, ngay sau đó sáng tỏ: "Nói với anh ta, mình chuyển nhà, không có hứng thú." Ban đầu cô cho rằng Cố Tiểu là người thật thà còn có phần cứng nhắc, bây giờ nhìn lại không những không phải, còn là một cao thủ. Anh ta muốn theo đuổi Dư Hi, cũng không trực tiếp xuống tay, mà là đẩy cô khai đao trước.

Dư Hi ồ một tiếng: "Vậy mình trực tiếp truyền đạt lại câu của cậu cho anh ta?"

"Cậu muốn nói gì cũng được." Cô dám cam đoan, Cố Tiểu sẽ không để ý cô nói cái gì, nhiều nhất là giả vờ thật thà tỏ vẻ tiếc nuối, thuận miệng hỏi Dư Hi có rảnh hay không.

Cô cúp điện thoại chỉ nghe thấy Trác Diễm ở bên cạnh lạnh lạnh nói một câu: "Chẳng lẽ đồng nghiệp của em không biết em đã có chủ sao?"

Anh làm một trận hoa tươi lớn như vậy, làm gì có ai không biết được cơ chứ.

Nguyễn Tương Nam nói: "Là có người giở thủ đoạn, rõ ràng muốn đuổi theo Dư Hi, nhưng là vừa phải làm được việc vừa muốn không bắt dây động rừng, liền lôi em vào cuộc."

"Trước kia em không trải qua yêu đương, lại không theo đuổi người khác, làm sao em biết là như vậy?"

Nguyễn Tương Nam không cần soi gương cũng biết nhất định là lộ ra nét mặt rất đặc sắc, thật may là Trác Diễm đang lái xe không để ý tới vẻ

mặt của cô bây giờ. Cô hắng giọng một cái: "Ừm. Lý luận kiến thức của em, tương đối phong phú."

Cô cái gọi là "Lý luận kiến thức" toàn bộ đều dùng thử trên người Trác Diễm.

Nguyễn Tương Nam có chút tò mò hỏi: "Anh rốt cuộc thích em ở điểm gì?" Thật ra thì cái vấn đề này chỉ có mấy cô gái trẻ vừa chìm trong bể tình mới hỏi, cô cũng không phải muốn nghe thấy đáp án sến sẩm gì đó, chỉ là có chút tò mò — tuy nói cô đời này lý luận kiến thức thực tế cũng chỉ ở trên người Trác Diễm, có thành công hay không nhưng không có chắc chắn.

Trác Diễm không khách khí chút nào xùy một tiếng, không có trực tiếp trả lời, cách một lúc lâu mới nói: "Nhìn ai cũng không thấy đặc biệt, chỉ là nhìn em đặc biệt không vừa mắt."

"Thế nào là không vừa mắt?"

"Toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài."

Sau đó không giải thích được, đột nhiên cảm đầu ngã quy ở trong hố, cũng không bò dậy nổi.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 43

iết mục họp hằng năm, ngoại khoa bọn họ xếp vị trí thứ ba. Thứ tự này là do công đoàn và chi bộ sắp xếp, chọn tới lúc gần mở màn, đến lúc đó ngoại khoa cấp cứu giải phẫu, còn có thể tùy lúc chạy về.

Nguyễn Tương Nam thay quần áo xong, thợ trang điểm liền đặt cô trên băng ngồi trang điểm, vẽ tai trắng mắt xanh thoa má hồng. Chu Bàn Tử ở một bên cười nhạo cô: “Mặt trắng, liền biểu thị gian xảo và không trung thành.”

Diệp Trưng điều khiển một bên chân ngồi, một tay bưng li trà, còn đến gần lấy một tờ báo ra nhìn: “Sau đó vẽ cho Hương Liên cô nương trắng một chút, mới không làm Thế Mỹ huynh thất vọng.”

Chu Bàn Tử nói: “Sắc mặt Hương Liên tôi tái nhợt thật tốt, lúc này mới thể hiện ra Nguyễn Thế Mỹ thay lòng đổi dạ. Khốn khổ vì tình, vì lương thiện.”

Nguyễn Tương Nam tìm cơ hội, quay đầu nói: “Các người, chờ, rất nhanh sẽ ——” còn chưa nói hết câu, mặt lại kiên quyết vặn. Thợ trang điểm tiếp tục vẽ mặt cho cô, để cho cô nhìn vào trong gương: “Cô cảm thấy như thế nào? Có phải đẹp không?”

Nguyễn Tương Nam nhìn người trong gương nửa phút, đi tới trước mặt Diệp Trưng: “Anh cảm thấy dọa người không.”

Diệp Trưng không tránh né mà nhìn cô khoảng một phút, mới nói: “Xác thực nhìn có chút không quen. Tôi tương đối thích đáng vẽ yên tĩnh

kia hơn.”

Người bị thợ trang điểm bắt được là Chu Bàn Tử, nghe vậy lập tức nói: “Diệp công chúa, có phải anh còn phải nói, tốt nhất là cái loại dáng cao, gầy, da trắng, dáng dấp không tệ lại có điểm giáo hoạt không nghe lời không?”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, sắc mặt Diệp Trưng lại khẽ biến, sắc mặt vốn ảm áp lại trầm xuống, nhưng lại thay nụ cười nhàn nhạt trong giây lát: “Ừ, tôi thích cái này, cậu có biết ai giới thiệu cho tôi?”

Nguyễn Tương Nam di chuyển cái ghế ngồi, cầm điện thoại di động lên tự chụp, trực tiếp gọi cho Trác Diễm: “Anh muốn chân tướng của cuộc họp hằng năm.”

Bọn họ từ phòng nghỉ ngơi bị lừa gạt ra sau khán đài, vừa đúng lúc tiết mục thứ hai cũng sắp kết thúc. Chu Bàn Tử nói: “Mọi người ai đi nhà vệ sinh thì khẩn trương đi, sau đó sẽ không còn cơ hội.” Kết quả đối lấy một mảnh khinh bỉ.

Đợi đến chủ trì giới thiệu chương trình sau, liền đến phiên bọn họ lên sân khấu.

Nguyễn Tương Nam kéo vạt dưới đồ hoá trang lên, đèn chiều liền chiếu tới, chiếu thẳng vào cô làm cô có chút không thích ứng. Chu Bàn Tử sơ ý, bước nhanh theo, giẫm lên quần áo một cái, vẫn là cô nhanh tay lẹ mắt, trực tiếp kéo lại.

Phía dưới lập tức có người giễu cợt: “Thế Mỹ và Hương Liên còn ân ái chưa đủ sao?”

Nhạc nền bắt đầu, cô cũng đứng ở vị trí lúc luyện tập nhắc đi nhắc lại rất nhanh, trái ngược với Chu Tương Liên. Ở dưới cười một lúc, cô vẫn bình tĩnh diễn hết toàn bộ, đợi đến thời điểm công chúa ra sân khấu, tiếng vỗ tay muốn vỡ nóc nhà.

Diệp Trưng vốn rất có thiên phú văn nghệ, dáng người khí chất ôn nhuần liền xuất hiện.

Chu Bàn Tử vẫn làm động tác xấu hổ dùng tay áo che mặt.

Nguyễn Tương Nam bình tĩnh nhất thời phá vỡ việc lớn, phía sau cũng chống đỡ không đi xuống, chỉ đành diễn qua loa cho xong. Ngược lại Diệp Trưng còn nghiêm túc diễn đến lúc kết thúc.

Nguyễn Tương Nam xuống sân khấu, chạy thẳng tới phòng nghỉ ngơi, Chu Bàn Tử chạy theo cô, trên đường còn gọi phu quân. Nguyễn Tương Nam hung dữ quay đầu lại nói: “Đừng theo tôi, thật mất thể diện.”

Ở phía sau Diệp Trưng bật cười: “Đừng nghiêm túc như vậy, quanh năm suốt tháng cho mọi người cười cũng không tệ.”

Nguyễn Tương Nam vào phòng nghỉ ngơi, trực tiếp cởi đồ hoá trang, Chu Bàn Tử vẫn giả bộ che mắt xoay người: “Phu quân cởi áo, thiếp cũng không có ý nhìn kỹ.”

Nguyễn Tương Nam chợt xoay người, gạt tay anh ta đang giả bộ ỡng ẹo, cười nói: “Có cái gì đâu mà xin lỗi, tôi để cho anh nhìn! Còn phải nhìn kỹ!”

Diệp Trưng tựa bên bàn, nói: “Vậy tôi.Cũng có thể tùy tiện nhìn chứ?”

Chu Bàn Tử u oán nói: “Ô. Gian - phu - dâm - phụ.”

Nguyễn Tương Nam chùi lớp trang điểm đậm trên mặt, chợt nghe tiếng vỗ tay như sấm, tiếng khen không ngừng, ngạc nhiên nói: “Phía dưới là tiết mục gì?”

Chu Bàn Tử cũng cảnh giác nói: “Không được, có địch tình! Đối thủ xuất hiện.”

Vốn là tiết mục này của ngoại khoa bọn họ, cơ hội đoạt giải rất lớn, nhưng nghe động tĩnh bên ngoài, hình như phát sinh chuyện lớn.

Bọn họ rời khỏi phòng nghỉ ngơi, quay về, chỉ thấy giữa sân khấu có một cô gái mặc váy đen, cô cầm micro, giọng hát tươi đẹp, trắng mịn giống như tơ lụa: “Yêu một người, đến già sẽ ra sao, đối mặt thế nào, tất cả tôi không biết.”

Nguyễn Tương Nam đỡ thành ghế, kinh ngạc nhưng biến thành nụ cười. Cô nghe có người bên cạnh hỏi: “Mỹ nữ này là ai? Hình như chưa từng thấy qua.”

Ngay cả Diệp Trưng cũng khen: “Hát thật không tệ.”

Nguyễn Tương Nam an vị bên cạnh anh ta, nghe anh ta nói như vậy, liền hỏi: “Nghĩ muốn biết?”

Diệp Trưng chuyển tầm mắt lại từ trên sân khấu, rơi vào trên mặt cô: “Cô biết?”

“Tất nhiên, bạn của tôi, biết hơn nhiều năm rồi.”

Anh dừng một chút, chợt khẽ mỉm cười: “Thế nào, gần đây cô đổi nghề rồi, muốn làm nghề phụ?”

“Cái người này nói chuyện kiêu căng, về sau đừng hối hận.”

Đầu Diệp Trưng ngửa về phía sau, cả người lười biếng tựa vào thành ghế, nghiêng mặt qua liếc cô một cái, nốt ruồi lệ ngay khoé mắt giống như sáng lấp lánh: “Hiện tại tôi. . . .có chút hối hận.”

Đột nhiên Nguyễn Tương Nam giật mình, vừa đúng lúc đồng nghiệp khác bàn lại mời rượu, cô cũng có thể tự nhiên mà dời đi lực chú ý. Chủ nhiệm tìm đến cô nói một chút, lời nói đơn giản mà thâm thía, “Biểu hiện của cô vẫn luôn rất tốt cũng có ra nước ngoài trao đổi hạng mục kinh nghiệp, về sau cố gắng thật tốt, rất nhanh sẽ có các loại cơ hội. Cô cũng không có ngạc nhiên, liên tục gật đầu nói vâng

Trên sân khấu, Dư Hi nhắm hai mắt, ngân nga hát lên: “.Nhớ lại quá khứ khổ sở tương tư không quên được, vì sao anh còn tới kích thích lòng tôi nhảy lên.”

Nguyễn Tương Nam tự mình trở lại chỗ ngồi, chỉ thấy Diệp Trưng đang uống hai ly rượu trắng, bên cạnh còn có người dâng thuốc lá cho anh, anh cũng không cự tuyệt.

Cô do dự một chút, nói: “Tiết mục của Dư Hi cũng sắp xong rồi, tôi đi ra sau sân khấu đợi cô ấy.”

Diệp Trưng căn bản không biết Dư Hi là ai, phỏng đoán đại khái chính là cái người đang hát trên sân khấu, cũng gật đầu một cái, ý bảo cô tự nhiên.

Cô bước nhanh tới sau sân khấu, lại thấy Dư Hi ôm một bó hoa đi ra, hoa hồng đỏ kiêu ngạo, tôn lên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của cô ấy, mơ hồ đỏ ửng.

Dư Hi thấy cô, cũng cười phất phất bó hoa trên tay, cánh hoa rơi đầy xuống đất.

Nguyễn Tương Nam nhìn bó hoa kia: “Đây sẽ không phải là của Cố Y Sinh đưa chứ?”

Dư Hi có chút ngượng ngùng trả lời: “Đúng vậy, nhưng mà anh ta nói chỉ là khâu mà bệnh viện sắp xếp, như vậy không khí sẽ khá hơn một chút.”

Nguyễn Tương Nam cười nói giỡn: “Tôi còn tưởng rằng Cố Tiểu là người đàn ông hoàng, thì ra là giả bộ, không đơn giản chút nào. Cậu phải cẩn thận một chút, chớ không bị anh ta gặm đến xương cũng không còn.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Ngày đầu năm âm lịch thứ nhất, trời còn chưa sáng, cô liền bị Trác Diễm kéo ra từ trong chăn. Anh mở tủ treo quần áo, chọn mấy bộ quần áo đi chơi, ném trên giường: “Lên đường sớm một chút, đi chậm sợ kẹt xe giờ cao điểm.”

Nguyễn Tương Nam nhớ anh có nói qua muốn dẫn cô đi gặp bà ngoại, còn phải tảo mộ mẹ của anh, liền dứt khoát đứng dậy mặc quần áo.

Tay chân cô lừ loát tắm rửa rồi thay quần áo, lại cầm cái khăn quàng cổ lên, đeo lên giúp anh, sau khi ra khỏi cửa vừa đúng lúc thấy thang máy từ lầu xuống, Trác Diễm trực tiếp nắm lấy cổ tay cô, hai bước vọt tới thang máy, ấn nút, đúng lúc bắt kịp thang máy. Bọn họ xuống nhà xe, Trác Diễm vẫn luôn không buông tay cô ra.

Bọn họ chạy đến chỗ đậu xe, Nguyễn Tương Nam thở có chút hỗn hển, cười nói: “Anh làm gì thế, giống như đang bỏ trốn vậy.”

Khó có được một lần Trác Diễm không mang giày Tây, mặc áo lông rộng rãi, bên trong là một cái áo lông cừu cổ thấp. Anh xoay người lại nhéo mặt cô: “Bỏ trốn cái gì, chẳng lẽ không phải anh cười hỏi em đang hoảng sao?”

Nguyễn Tương Nam đẩy tay anh ra: “Cười hỏi đang hoảng? Lúc nào? Sao em lại không biết?”

Trác Diễm mở cửa xe giúp cô, đợi cô ngồi vào phía sau, mới đi vòng qua ghế lái bên kia, trầm ngâm nói: “Ý của em nói, cảm thấy anh không

cho em tấm hôn thư (*), cho nên không yên lòng, vì vậy nhắc nhở anh nên mời người làm mai lấy ba mươi sáu sính lễ cưới em về nhà?”

(*) hôn thư: giấy đăng kí kết hôn

Nguyễn Tương Nam căn môi quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa xe: “Căn bản không có chuyện này.”

Anh nổ máy xe, lái từ lối đi ra mặt đường, tốc độ rất nhanh, tới chỗ trạm thu phí, qua lối đi ETC.

Radio trong xe đang mở bài 《 mới không dứt tình 》, vẫn là bài Dư Hi hát ở đêm họp hằng năm đó. Nguyễn Tương Nam nghe được câu kia “Nhớ lại quá khứ tương tư khổ sở không quên được, vì sao anh còn tới kích thích lòng tôi nhảy”, đã cảm thấy không thoải mái, giơ tay lên tắt radio, mở CD, là nhạc Ba Hách cổ điển.

Trác Diễm cầm tay lái, liếc cô một cái: “Sao vậy? Anh cảm thấy bài đó không tệ.”

Nguyễn Tương Nam cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, liền nói: “Không có gì, nghe quá nhiều lần, có chút nhàm chán.”

Trác Diễm cũng không hỏi tới.

Trên đường ngừng để nghỉ ngơi, Trác Diễm cởi dây nịt an toàn ra, mở cửa xe đi xuống: “Anh xuống xe một lát, ngồi hoài như vậy có chút mệt.”

Nguyễn Tương Nam cũng đi theo anh xuống xe, hai người đứng bên cạnh xe, bốn mắt nhìn nhau.

Trác Diễm nhìn cô, cười hỏi: “Em làm sao vậy? Giống như có tâm sự?”

Nguyễn Tương Nam nhìn anh một lát, nói: “Mẹ anh có thể yêu thích em không?” Ấn tượng của cô đối với mẹ của Trác Diễm vô cùng nhạt nhẽo, bởi vì thân thể của bà vẫn luôn không tốt, nhưng chính xác là một người phụ nữ rất đẹp, còn là con lai.

Trác Diễm dừng một chút, trả lời: “Bà nhất định sẽ thích em.”

Nguyễn Tương Nam nhìn anh cười: “Sau này em còn phải giúp mẹ anh chăm sóc con trai bà.....”

Thiếu chút nữa Trác Diễm không khống chế được lí trí, trực tiếp ôm cô vào trong ngực hôn một cái, anh lấy tay nắm cửa xe: “Em nghĩ.....chăm sóc như thế nào?”

Nguyễn Tương Nam hỏi ngược lại: “Vậy anh muốn được chăm sóc thế nào?”

“Đặt tất cả chuyện của anh lên vị trí quan trọng nhất, luôn luôn đứng đầu.” Dáng vẻ Trác Diễm cao ngạo, “Mỗi ngày đều càng ngưỡng mộ anh hơn hôm qua —— nét mặt của em là thế nào?”

Nguyễn Tương Nam mở cửa xe ngồi vào trong, nhin cười: “Em biết rồi.”

Trác Diễm bị thái độ và câu trả lời của cô làm cho khó chịu, cũng theo ngồi vào trong xe, cầm tay cô: “Tới bây giờ anh cũng chưa có nghiêm túc nào như vậy. Anh thừa nhận bắt em thật không có cách. Trước kia mỗi lần em nói với anh, chuyện của em không liên quan gì tới anh, anh đều rất giận, nhưng sau lại bớt giận, còn không phải là muốn tiếp tục đưa tới cửa cho em giận anh?”

Nguyễn Tương Nam rũ mắt xuống, vuốt ve ngón tay của anh, cúi đầu ừ một tiếng.

Trác Diễm kéo tay của cô, lại sát gương mặt, nói: “Nhưng anh hi vọng, người có thể nắm tay em chỉ có mình anh.”

Nguyễn Tương Nam nhạy cảm ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt yên tĩnh của anh, cư an tĩnh ngưng mắt nhìn cô như vậy. Cô sâu sắc hơn người, cũng biết nhìn ánh mắt của người khác, mà hiện tại Trác Diễm lại dùng ánh mắt quen thuộc nhìn cô. Cô khẽ mỉm cười, mở miệng nói: “Ừ, em biết rồi.”

Nhà bà ngoại Trác Diễm ở vùng ngoại ô, sát bên còn có công viên hoang. Trác Diễm trực tiếp lái xe đến cửa lớn, vốn là đi muốn ra khỏi nhà mua thức ăn, nhìn thấy anh hạ cửa kính xe xuống, nhất thời cười không khép miệng được: “Cậu chờ một chút, tôi đi nói cho bà cụ.”

Trác Diễm trực tiếp đậu xe trong nhà để xe, tắt máy xuống xe, đi vòng qua ghế trước bên kia mở cửa xe cho Nguyễn Tương Nam: “Đến phiên em biểu hiện.”

Nguyễn Tương Nam xuống xe, vịn cửa xe: “Anh thích em biểu hiện thành cái dạng gì sao?”

“Anh thích em hiền lương thực đức.” Trác Diễm mở cốp sau lấy đồ, xoay người còn thấy cô đứng ở đó, cúi đầu không biết nghĩ gì, “Có anh ở đây, em đừng nghĩ lâm trận lại lùi bước.”

Nguyễn Tương Nam mỉm cười: “Em đây không phải đang suy nghĩ, hiền lương thực đức diễn như thế nào.”

Trác Diễm hừ một tiếng, đưa phân nửa cái hộp trong tay cho cô. Anh không nghi ngờ chút nào, chỉ cần Nguyễn Tương Nam giả bộ ngoan làm cho bà cụ thích, này nhất định không có vấn đề, nhưng muốn giả bộ hiền

lượng thực đức, 100% không làm được. Anh dẫn cô đi đến cầu thang, chỉ thấy bà cụ được dì đỡ, từ trên lầu đi xuống.

Trác Diễm vội vàng tiến lên hai bước, trực tiếp vịn bà cụ: “Bà ngoại, con tới thăm bà, sao có thể để bà đến nhìn con?”

Bà ngoại cười ha hả sờ sờ cánh tay của anh: “Con cũng không hiểu chuyện gì cả, sao lại để cho con gái xách đồ?”

Trác Diễm xoay người, chỉ thấy Nguyễn Tương Nam cầm theo hộp quà, đi tới phía sau anh, vô cùng thực nữ mỉm cười nói: “Bà ngoại, cái này không thể trách Trác Diễm, là con phải làm.”

Quả nhiên bà ngoại vui mừng, cẩn thận kéo tay cô: “Bộ dáng thanh tú, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, bà ngoại thật sợ đứa nhỏ Trác Diễm này sẽ khi dễ con.”

Trác Diễm không nhịn được xoay đầu về bên kia. Chỉ nghe Nguyễn Tương Nam nhẹ giọng nói: “Sao lại như vậy? Hơn nữa, coi như thỉnh thoảng khi dễ, cũng không có quan hệ ạ.”

Nếu là anh khi dễ cô, sợ rằng sẽ bị cô tiếp tục đùa giỡn cho đến chết.

Trác Diễm ho nhẹ một tiếng, ngăn cản cô tiếp tục hăng hái diễn: “Bà ngoại, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào nhà đi.”

Bà ngoại vẫn lôi kéo tay Nguyễn Tương Nam không thả, cùng lắm bầm nói chuyện với cô: “Tương Nam, con làm nghề gì?”

“Con là bác sĩ ngoại khoa.”

“Bác sĩ à, vậy là rất vất vả rồi.....Con xem Trác Diễm sơ ý như vậy, còn để cho con làm công việc khổ cực như thế.”

“Thật ra thì không sao, con rất thích công việc này.”

Trác Diễm đúng lúc cắt đứt đoạn đối thoại của hai người: “Con nhớ ngoại muốn nghỉ trưa, tạm thời chúng con không quấy rầy bà ngoại nghỉ ngơi. Bà ngoại, con dẫn Tương nam ra ngoài một chút.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Editor: Jesse Tran

Trên đường đến cây đa cổ thụ hai người cũng không nói gì nhiều, khi đến nơi thì sắc trời cũng chuyển tối. Ánh nắng chiều xuyên qua tán cây rơi lên người, Nguyễn Tương Nam hướng cây đa cổ thụ cúi đầu ba cái.

Trác Diễm thấy cô nghiêm túc, lại hỏi: "Em không cảm thấy những lời trước anh nói có thể là lừa gạt em?"

Nguyễn Tương Nam quay đầu nhìn anh một hồi lâu, không nhìn được nói: "Rốt cuộc là thiệt hay giả?"

"Thiệt hay là giả. Em đoán xem?"

Nguyễn Tương Nam giận tái mặt, rốt cuộc cũng bị anh chọc giận: "Em không thèm đoán, anh thích thì nói."

Trác Diễm cười ôm cô, cô từ chối mấy lần, vẫn bị anh ôm chặt lấy không cách nào thoát: "Là thật."

"Thật ra thì trước khi mẹ anh qua đời, tình trạng cơ thể đã gần suy kiệt, bà từng nói với anh, hi vọng sau khi qua đời có thể trở lại quê hương, nhất là gốc cây đa này. Nhưng nếu như anh cứ đúng như vậy mà làm, ba anh và bà ngoại cũng sẽ không đồng ý, nào có thể đem tro cốt tùy tiện đặt tại nơi đất hoang. Cho nên cuối cùng chỉ có một nửa." Anh cầm tay Nguyễn Tương Nam, lại nói, "Mẹ anh nhất định sẽ thích em."

Lúc rời đi, Nguyễn Tương Nam không nhìn được quay đầu lại nhìn một cái, cây đa kia áng chừng đã sống một hơn trăm năm, thân cây to lớn, rễ cây đan xem vào với nhau, bị vô số thực vật nhỏ làm chỗ phụ thuộc.

—— Con của bác, cháu nhất định sẽ giúp bác chăm sóc.

Đây là lời hứa của cô.

——

Về đến nhà, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong, dì giúp việc đỡ bà từ trên lầu xuống.

Bà nhìn thấy Trác Diễm, lại có điểm tức giận, trách cứ anh: "Cháu lại chạy đi đâu vậy? Tương Nam vừa mới tới, Jesse-ddleendAnnn cháu liền lôi kéo người ta chạy khắp nơi, cháu xem bộ dạng cháu bây giờ, người đầy mồ hôi thật là bẩn."

Bây giờ Trác Diễm hoàn toàn không mang dáng vẻ áo mũ chỉnh tề như thường ngày, áo khoác của anh cùng áo lót lông cừu bên trong cũng những vật nhọn làm hỏng.

Nguyễn Tương Nam vội bưng chén canh cho bà: "Bà ngoại, bà uống canh trước đi."

Bà cuối cùng chuyển sự chú ý về phía cô, lại bắt đầu kể khổ chuyện trong nhà. Cô cũng hoàn hảo diễn vai "Hiền lương thực đức" đạt chuẩn sơ cấp nhập môn, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Trác Diễm, ánh mắt cũng liên tục hướng về phía anh, cho dù anh nói gì cũng tán thưởng.

Trong lòng Trác Diễm biết rõ, cô đang đóng kịch, nên dốc toàn lực biểu diễn cùng cô, dù biết rõ là cô giả vờ, nhưng nhìn dáng vẻ này của cô, căn bản anh không chịu đựng được, chỉ vì trường bối còn ngồi đây, không thích hợp cho những cử chỉ thân mật.

Vất vả chịu đựng cuối cùng bà ngoại cũng muốn đi ngủ, dì đỡ bà lên lầu, lại nghe bà ngoại nói: "Phòng ngủ của cháu để cho Tương Nam ngủ đi, cháu ngủ phòng khách, mọi thứ đề thu xếp xong cả rồi."

Nguyễn Tương Nam biết bà an bài là có thâm ý, tuy nói cô là khách, nên ngủ phòng khách, nhưng là quan hệ tương đối sâu sắc, nên để cô ngủ trong phòng Trác Diễm, dùng cái này để bày tỏ sự thân thiết. Nhưng là, cô không cảm thấy đây là một tin tức tốt đối với Trác Diễm, quay đầu đi, chỉ thấy anh lẻ loi, khuôn mặt có chút mất mát đứng ở dưới bậc thang.

Nguyễn Tương Nam mỉm cười trấn an anh, cũng đỡ một tay bà đi lên lầu.

Cô vào phòng tắm trước, vừa mới thổi khô tóc, liền nghe thấy tay nắm cửa chuyển động phát ra một tiếng két, đáng tiếc cô khóa trái cửa, không thể bị mở ra. Nguyễn Tương Nam đi tới mở cửa, chỉ thấy Trác Diễm mặc đồ ngủ đơn bạc, còn đi chân trần trên sàn nhà, cô còn chưa lên tiếng, đã bị Trác Diễm một kéo vào trong ngực, trực tiếp quấn lấy môi cô —— anh nhẫn nại lâu như vậy, quả thực đã mau chóng mất đi kiên nhẫn.

Nguyễn Tương Nam cố gắng tạo ra chút khoảng cách với anh, anh lại mau đuổi tới bên cạnh cô, dùng môi lưỡi quyến rũ cô. Cánh cửa sau lưng nhẹ nhàng đóng lại, chìa khóa rơi xuống. Người anh mang theo hơi lạnh, nhưng lại nhiệt tình như lửa, Nguyễn Tương Nam cùng anh dây dưa, lại đang bên lỗ tai anh nhẹ giọng cười nói: "Xem ra có vẻ em rất thích khoản hiền lương thực đức."

Trác Diễm dùng thân thể của mình bao trùm cô, ánh mắt nhiệt liệt ngưng mắt nhìn cô: "Ừ, rất thích."

Màn hình điện thoại đang sặc trên đầu giường đột nhiên sáng lên, nhưng bọn họ không hề đi chú ý.

Anh hôm nay vốn mệt mỏi, cơ hồ mệt lả gục ở trên người cô, không muốn rời đi. Nguyễn Tương Nam cũng cảm thấy buồn ngủ khó cưỡng, vuốt ve lưng của anh, càng về sau ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

Cách một lát, Trác Diễm chống người lên, cầm điện thoại đặt trên tủ đầu giường lên, điện thoại di động của cô có khóa mã, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nội dung của tin nhắn vừa gửi đến: "Nếu như ngày hôm qua hành động của anh làm em thấy khó xử, lần này anh cảm thấy rất có lỗi, nhưng anh sẽ không nói xin lỗi."

Người gửi là Diệp Trưng.

Trác Diễm chậm rãi quay đầu, nhìn Nguyễn Tương Nam đã tiến vào giấc nồng, thấy cô ngủ ngon như vậy như vậy, trên gương mặt còn mang theo nét cười. Anh theo bản năng muốn đưa tay đánh thức cô, vừa để tay lên lưng của cô, lại do dự, cuối cùng vẫn để điện thoại trở lại chỗ cũ, nằm xuống bên cạnh cô.

Thế nhưng anh yên ổn nằm bên cạnh cô rồi, lại không ngủ được, Trác Diễm lăn qua lộn lại mấy lần, rất nhanh nghe thấy giọng cầu nhàu mơ hồ của cô: "Anh không thể đừng lật người à." Cô sờ tới, ôm lấy hông của anh, rất nhanh lại tiến vào giấc ngủ.

Trác Diễm ôm cô nhắm mắt lại, nhưng vẫn không yên lòng ngủ được, lại không ngừng nằm mơ, còn mơ thấy Diệp Trưng thị uy với anh, mà Nguyễn Tương Nam lại trông như như không thấy gì, giống như không quan tâm tới anh, anh đang trong mộng mà tưởng như mất sạch tự tôn. Mà buổi sáng tỉnh lại thấy người con gái trong ngực da thịt trơn bóng, đôi môi mềm mại, vẫn còn chìm trong trạng thái chìm trong ngủ ngon.

Anh định đánh thức cô dậy cũng không đành lòng.

Ngược lại Nguyễn Tương Nam tự thức giấc, đẩy anh một cái: "Anh nên trở về phòng khách đi."

"Tại sao?"

"Cho bà ngoại nhìn thấy, như này thì ra thể thống gì chứ."

Trác Diễm đành phải tức giận mặc quần áo, chột quay đầu lại, thấy cô cầm điện thoại trên tủ đầu giường lên nhìn thời gian, trong mắt hiện lên sự sửng sốt. Nếu như tính khí lúc trước của anh, anh muốn chất vấn đến cùng, Đêm đó Diệp Trưng và cô rồi cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao anh không biết gì cả. Nhưng lần này anh cố nhẫn nhịn, mặc kệ có chuyện gì hay không, một khi anh bóc trần, khó tránh khỏi sẽ làm tổn thương cô, sẽ là cho cuộc sống yên bình ấm áp của bọn họ trở nên sóng gió trắc trở.

Dưới lầu có một chút động tĩnh, hình như là người đưa sữa tươi và báo buổi sáng đã tới.

Anh mở cửa, vội vàng xuống lầu trở về phòng khách.

Nguyễn Tương Nam mở tin nhắn ra, đọc qua một lần tin nhắn của Diệp trưng, chuyện cô không muốn đối mặt nhất cuối cùng cũng xảy ra. Cô trả lời ngắn gọn: "Tôi vẫn cho rằng anh vui mừng khi chúng tôi đến với nhau."

Diệp Trưng trả lời cũng rất đơn giản: "Bởi vì tôi vẫn tin tưởng một đạo lý, không phá không thành."

Nguyễn Tương Nam để điện thoại vào trong túi áo khoác, đi xuống lầu cùng Trác Diễm ăn điểm tâm sáng với bà ngoại.

Bọn họ đã ngồi vào bàn ăn, có lẽ đang chờ cô. Nguyễn Tương Nam có chút áy náy: "Thật xin lỗi, cháu ngủ quên."

Bà chỉ vỗ vỗ tay của cô: "Ngồi xuống đi, không muộn chút nào, người trẻ tuổi ngủ trễ một chút cũng là chuyện bình thường." An Bà bảo dì giúp việc mang thêm thức ăn cho Nguyễn Tương Nam, Nguyễn Tương Nam cảm thấy mình không cần thêm thức ăn, vội khéo léo từ chối. Ngược lại Trác Diễm, trầm mặt cúi đầu ăn cháo, không nói một lời.

Ăn xong điểm tâm bọn họ phải đi đến nghĩa trang nhân dân để tảo mộ mẹ Trác Diễm, tuy bà tuổi tác đã cao, nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh, không chịu ngồi xe lăn, nhờ dì giúp việc đỡ, từ từ đi bậc thang.

Trên đường đi Nguyễn Tương Nam khoác cánh tay Trác Diễm, cách một lúc, anh lặng lẽ rút tay ra. Nguyễn Tương Nam không hiểu nổi, rõ ràng buổi sáng vẫn còn tốt mà, cô lại thử một lần nữa, lúc này anh không có rút tay lại. Nguyễn Tương Nam thừa dịp không ai để ý, lại gần bên tai anh, nhỏ giọng hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Trác Diễm cúi đầu nhìn cô, cách một lát mới buồn buồn đáp: "Không có gì."

Nguyễn Tương Nam hoài nghi nhìn anh: "Thật không?"

"Ừ."

"Vậy cũng không cần nghiêm mặt như vậy."

"Em đừng quá đáng," Trác Diễm bất chợt nắm chặt cổ tay của cô, dè dặt giọng nói: " Anh thế này không được, thế kia cũng không được, rốt cuộc em đối với anh không hài lòng việc gì?"

Phía sau bà ngoại cũng đi tới. Bà thở hển hển vội la lên: "Trác Diễm, cháu đang làm gì vậy? Có phải đang bắt nạt người ta hay không?"

Ba ngày Nguyên Đán rất nhanh qua đi.

Nguyễn Tương Nam không lâu sau đã phải trở lại phòng phẫu thuật, cô gặp Diệp Trưng, mỗi người bọn họ đứng mỗi chính trên hai bàn mổ, hai cuộc phẫu thuật được sắp xếp trong cùng một khoảng thời gian.

Diệp Trưng vẫn còn đang phẫu thuật đội mũ kết tai thỏ phía sau, nữ thực tập sinh đứng phía sau nhìn chăm chăm vào sau ót của anh, đỏ mặt nói nhỏ.

Lần đầu tiên Nguyễn Tương Nam nhìn thấy anh, anh là trợ giảng, mặc áo khoác trắng đứng ở nơi đó, dung mạo thanh thoát, nhìn qua đã biết là người không dễ tiếp cận. Coi như là bọn họ khí thể trái ngược nhau, cô không suy nghĩ nhiều, đối mặt với Diệp Trưng như vậy, căn bản sẽ không liên tưởng tới phương diện mập mờ kia.

Anh nhìn thấy cô, cũng chỉ khẽ gật đầu coi như chào hỏi: "Ngày nghỉ tốt chứ?"

Nguyễn Tương Nam đáp: "Cũng không tệ lắm." Trừ trên đường Trác Diễm không biết uống nhầm thuốc gì, tâm tình trở nên tồi tệ, ngược lại mọi thứ đều tốt đẹp.

Diệp Trưng khẽ mỉm cười: "Anh thì không được tốt cho lắm."

Nguyễn Tương Nam giả vờ nói: "Là gặp phải chuyện phiền lòng sao?" Cô dừng một chút, nói một câu hai nghĩa: "Đau dài không bằng đau ngắn, bắt đầu phiền lòng, dù sao cũng tốt hơn từ trước đến giờ lo lắng."

"Trước kia anh cũng nghe qua một câu nói, thời khắc thành lập vốn liếng tốt nhất, không phải ở thời khắc hủy diệt, mà chính là ở thời điểm xây dựng lại. Không ngờ hành động, còn có chút khác biệt so với tưởng tượng." Anh lắc đầu một cái, lại làm như không để tâm vỗ vỗ vai của cô, "Trước

khi làm phẫu thuật hãy ăn điểm tâm trước đi, đừng tạo cơ hội cho bất kỳ sai sót nào xảy ra."

Sau khi xong việc, Trác Diễm lại tới bệnh viện đón cô tan ca. gần đây anh tới bệnh viện với tần số cực kỳ cao, đến y tá trực bên ngoài phòng khám cũng biết anh, vừa thấy anh liền cười trêu ghẹo: "Lại tới chờ bác sĩ Nguyễn tan ca sao?"

Trác Diễm bước chân hơi ngừng lại, gật đầu một cái: "Đúng vậy, gần đây mọi người rất bận sao?"

"Cuối năm khám cấp cứu những bệnh về đường hô hấp sẽ tăng lên, ngược lại khoa ngoại cũng may, dù sao cũng chẳng ai muốn vừa sau Tết đã nằm viện cả." Y tá cười híp mắt, "Bác sĩ Nguyễn thật hạnh phúc, có một người bạn trai biết quan tâm như anh."

Anh tới ngăn chặn tất cả những người có khả năng tạo mối uy hiếp với anh.

Nguyễn Tương Nam cũng chuẩn bị tan ca rồi, cởi áo khoác trắng ra treo lên giá áo, quay lại hướng về phía anh, hồi đầu còn cảm thấy kinh ngạc đến bây giờ thấy rất bình thường: "Có phải gần đây anh rất rảnh tỗi hay không, tại sao lại thường xuyên đến đón em vậy?"

Trác Diễm nở nụ cười: "Đúng vậy, gần đây anh rất rảnh rồi, không có chuyện gì làm."

Anh nắm cả vai của cô, mới vừa đi ra phòng làm việc, liền nhìn thấy Diệp Trưng vội vã trở về, anh nhìn thấy Trác Diễm sừng sốt một chút, ngay sau đó lịch sự chào hỏi: "Trác thiếu, trùng hợp quá?"

Trác Diễm khẽ mỉm cười: "Cũng không khéo, mấy ngày gần đây ngày nào tôi cũng tới."

Y tá ở một bên phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi cực kỳ ngưỡng mộ bác sĩ Nguyễn."

Diệp Trưng rất bình tĩnh: "Ồ, thì ra là vậy." Sau đó mở cửa phòng làm việc của mình, đi vào.

Đợi đến bãi đậu xe, Trác Diễm nhận một công việc điện thoại, sau khi gọi xong, vừa lúc điện thoại di động cũng hết pin. Anh cầm điện thoại di động, trầm ngâm nói: "Em có mang sạc không?"

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái: "Em để ở trong phòng làm việc rồi, em quay lại lấy cho anh?"

"Không cần," Trác Diễm quay đầu, "Điện thoại di động của em còn pin không? Đưa anh mượn một chút."

Nguyễn Tương Nam cũng không nghi ngờ gì, lấy sim ra, đưa điện thoại di động cho anh. Màn hình điện thoại di động của cô có đặt mật khẩu, liền bỏ mật khẩu rồi đưa cho anh.

Trác Diễm vào trong danh bạ, danh bạ của hai người xen lẫn vào nhau, anh tìm một hồi mới tìm được số điện thoại vừa rồi, gọi lại, hỏi han đơn giản mấy câu rồi cúp máy: "Có muốn bây giờ đổi lại luôn hay không?"

Nguyễn Tương Nam nói: "Anh dừng trước đi, chuyện của anh quan trọng hơn."

Trác Diễm không có để ý thời điểm mở phần ghi chép tin nhắn, toàn bộ ghi chép bên trong đều bị xóa, chỉ còn lại thông báo sắp xếp ca tuần này. di@en*dyan Anh biết anh không có được chứng cứ gì, hướng tích cực, là cô không muốn anh có bất kì hiểu lầm gì, hướng tiêu cực, ngày nào đó cô thật sự muốn bỏ lại anh, anh sợ rằng anh là người cuối cùng biết chuyện.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tính từ khi dọn ra sống riêng, cho đến khi sống cùng Trác Diễm đón Tết Nguyên Đán đầu tiên, Nguyễn Tương Nam chưa từng về nhà ăn tết. Ban đầu cô ôm trong lòng khúc mắc kia, thật sự không muốn trở về nữa, ngay cả Nghiêm Ương đến tìm cô đi chơi, họ cũng lén lén lút lút, vụng trộm tựa như sợ người trong nhà biết.

Năm nay lại có sự khác biệt.

Nguyễn Tương Nam mua quà cho mẹ, dưỡng và em gái, mua cho mẫu thân một chiếc khăn lụa, cho dưỡng dây lưng, Nghiêm Ương một máy chơi game, nhưng cảm thấy còn thiếu rất nhiều. Cô lại hỏi Trác Diễm: "Anh thấy em có nên mua thêm gì nữa không?"

Gần đây Trác Diễm ngày ngày thức đêm làm thêm, sắc mặt tiêu tụy, rồi lại giống như lên cơn nhất định muốn đưa đón cô đi làm, nếu như không kịp tự mình đi, cũng nhờ tài xế thay anh: "Có tâm đến là tốt rồi, không cần số lượng."

Tóc của anh có chút loạn, râu cũng bắt đầu lún phún trên cằm, Nguyễn Tương Nam cũng bắt đầu lo lắng cho anh: "Tối nay anh đi ngủ sớm một chút đi, có chặt có lỏng thì mới tốt."

"Không được, hiện tại anh phải viết nốt bản kế hoạch một lần nữa, việc này rất quan trọng, cũng không thể kéo dài." Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính, đưa tay vỗ vỗ phía lưng của cô, "Ngoan, em đi ngủ trước đi."

Nguyễn Tương Nam biết anh thật sự rất bận rộn, trong miệng lại nói: "Aizzz, em đã hiểu được thế nào là Quân Vương không thiết triều, hại nước hại dân, nhanh như vậy đã thấy khó chịu rồi."

Trác Diễm dừng động tác trên tay lại, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, cười nói: "Đừng nóng vội, chờ thêm mấy ngày nữa sang năm mới rồi, anh sẽ bồi thường toàn bộ cho em."

Nguyễn Tương Nam không phản bác được, cách chốc lát lại cúi đầu hôn cằm của anh một cái: "Vậy em đi ngủ trước?"

Trác Diễm thuận thế hôn môi của cô: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

Cô trở lại phòng ngủ chính, nhìn thấy tin nhắn của Dư Hi gửi cho cô: "Tương Nam, tớ bắt đầu qua lại với Cố Y Sinh rồi." Cô cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu, Dieenndkdan cô hi vọng Dư Hi có thể một bắt đầu lần nữa, nhưng lại lo lắng cô sẽ bị chuyện trong quá khứ buộc chân, chỉ có thể trả lời một câu chung chung: "Chúc mừng cậu."

Nguyễn Tương Nam ngủ thẳng tới nửa đêm, lại có chút tỉnh táo lại, cảm thấy Trác Diễm đẩy cửa đi vào, ngồi ở bên giường, nệm khê hơi lún xuống một chút. Cô mở mắt, đưa tay kéo cánh tay của anh. Trác Diễm thấy cô không ngủ, cũng có chút kinh ngạc: "Sao vậy? Anh đánh thức em sao?"

Nguyễn Tương Nam ngồi dậy, nhẹ nhàng ôm eo của anh, cổ áo anh đã cởi ra, nghiêng sang một bên, trên người còn có mùi thuốc lá: "Bớt hút thuốc một chút có lợi cho sức khỏe." Thật ra thì anh cũng không nghiện thuốc lá, đi cùng với cô cũng chưa bao giờ để cho cô phải hút thuốc thụ động, hơn phân nửa đều là thức đêm để giữ tinh thần tỉnh táo, nhưng thức đêm lại hút thuốc lá dù sao cũng làm tổn thương thân thể rất lớn.

Trác Diễm cười cười: "Được, anh sẽ cai thuốc, về sau sẽ không rút nữa." Anh ôm cô nằm xuống, rồi buông ra: "Anh đi tắm."

Trong khi chờ anh trở về, Nguyễn Tương Nam lại ngủ thiếp đi.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, tựa vào trước ngực mình, chỉ một lát sau, cô chủ động ôm lấy anh. Trước kia cô ngủ đều có thói quen ôm chăn, bây giờ đổi thành anh.

"Em còn cần bao lâu để chuẩn bị tâm lý? Bây giờ đã qua năm phút đồng hồ rồi." Trác Diễm có chút mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ đeo tay, mỗi lần muốn cô về nhà là khó khăn giống như bắt cô đi vào chỗ chết hy sinh thân mình vậy, lâu như vậy rồi vẫn còn thói quen đó, "Anh cho em một phút cuối cùng, lập tức xuống xe vào nhà, đừng để anh phải nắm cổ em lôi vào nhà."

Ngày đầu tiên của năm mới, cô trở về biệt thự của Nghiêm gia. Thế nhưng này khác hẳn so với những lần trước, ngày trước cô luôn ôm tâm lý chống đối diện với mẹ, ý chí chiến đấu vẫn còn rất cao.

Nguyễn Tương Nam ngồi ghế phụ, chột mở cửa xe: "Không cần anh động tay, em sẽ tự đi."

Cô mới vừa đi ra hai bước, lại bị Trác Diễm kéo trở về. Anh mở cốp sau ra: "Mang theo quà đi, em chọn lựa khổ cực như vậy, không đưa tận tay, chẳng lẽ không cảm thấy được đáng tiếc sao?"

Trừ quà cô chọn ra, Trác Diễm cũng mua thêm không ít đồ. Một ngày trước lúc cô hỏi anh, anh bảo có tấm lòng là tốt rồi, không cần quan tâm đến số lượng.

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Thật ra thì anh còn căng thẳng hơn cả em?"

"Sao anh phải căng thẳng?" Trác Diễm liếc cô một cái, dáng vẻ ngạo mạn xách đồ, "Người nhà của em, anh còn thân hơn em, quan hệ tốt hơn, người lo lắng là em mới đúng."

"Đúng vậy, cũng không biết tại sao anh và ‘ người nhà của em ’ thân như vậy," Nguyễn Tương Nam thở dài thật dài, "Chẳng lẽ anh đã biết ‘ người nhà của em ’ sẽ biến thành ‘ người nhà của anh ’?"

Bước chân Trác Diễm ngừng lại một chút, chậm rãi xoay người lại, giọng nói u ám /leeequhydonnn "Hi vọng hôm nay em trước sau như một diễn tốt vai hiền lương thực đức của, nhất là quân tốt miệng của mình."

Nguyễn Tương Nam bĩu môi, ở phương diện này anh đặc biệt hẹp hòi, mỗi khi bị cô vạch trần sẽ thẹn quá hóa giận.

Cô đi tới cửa, chỉ thấy Nghiêm Ương đi đôi dép thỏ xuống lầu, vừa thấy cô, lập tức nhảy một bước ba bậc xuống, kéo tay của cô quay một vòng, sau đó quay đầu lại hét: "Mẹ mẹ mẹ mau tới đây! Chị trở về này!"

Mẹ của cô ở bên trong đáp một tiếng, rất nhanh chạy tới, bà giơ tay lên vén rũ lọn tóc xoắn ra phía sau, cười nói: "Tương Nam, con đã đến rồi, Trác Diễm cũng tới rồi."

Trác Diễm gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Vâng, thưa cô."

Nghiêm Ương lập tức cười nhạo anh: "Anh gọi sai rồi, phải gọi giống như chị em mới đúng nha..., thật không hiểu chuyện."

Nguyễn Tương Nam còn chưa kịp cười, đã bị Trác Diễm ở phía sau đẩy một cái, cô có chút lúng túng mở miệng: "Ừm. Cái đó, con mua chút quà, chỉ là. Không biết mẹ có thích hay không, còn có của chú Nghiêm."

Mẹ thân của cô rõ ràng cũng có chút giật mình, món quà ấn tượng khắc sâu vào tâm trí nhất bà nhận được từ con gái lớn chính là sổ tiết kiệm, còn viết "Tiền mượn đã trả xong", lúc ấy quả thật khiến bà suýt lên cơn đau tim. Bà nhận lấy túi, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Bây giờ ta có thể mở ra xem một chút không?"

Nguyễn Tương Nam gật đầu một cái: "Dĩ nhiên là được."

Trác Diễm và Nghiêm Ương cùng đi chơi game rồi, Nguyễn Tương Nam cùng mẹ ngồi dưới ánh nắng trong phòng. Mùa đông nắng ấm xuyên qua thủy tinh khúc xạ đi vào, tia nắng ấm áp trùm lên người, hết sức thoải mái.

Mẹ của cô gần đây đang học đàn, chỉ là Nguyễn Tương Nam cảm thấy, theo cá tính của bà thì sở thích nhất thời này chỉ là tạm thời, mấy ngày nữa lại không thích.

"Chuyện con và Trác Diễm đính hôn, ban đầu ta có chút giật mình, nhưng sau cẩn thận suy nghĩ lại, bắt đầu từ thời điểm các con đi Đông Nam Á du lịch năm ấy đã có chút gì đó không đúng." Mẹ đứng ở trước giàn hoa, cắt một nhánh hoa hồng xuống, lại cắt bớt gai và cành lá dư, bà ngẩng đầu nhìn cô, cười, "Con đừng trừng mắt với ta, cặp mắt kia của con giống mắt ba con như đúc."

Nguyễn Tương Nam tìm ghế dựa ngồi xuống, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Thật vậy sao?"

"Thật ra thì con giống ba con tương đối nhiều, ông ấy là sinh viên giỏi, đáng dập lại anh tuấn, cho nên ta mới thích ông ấy."

Cô lại không tưởng tượng ra được, cô ở cùng phụ thân, cũng đã chịu đủ tang thương, nhìn rất có dáng vẻ của một người đàn ông hào sảng: "...

... Mẹ hối hận không?"

"Hối hận." Bà đáp chắc nịch như đinh đóng cột, "Mỗi lần gặp lại con, sẽ nhớ tới đoạn ký ức đó, ta lại hối hận gấp bội phần."

Nguyễn Tương Nam không biết sắc mặt mình có trắng bệch ra hay không, chỉ là thật sự của cô cảm thấy mình ngón tay có chút run rẩy: "Con cũng nghĩ vậy."

"Nhưng là, ta không biết nên nói như thế nào —— có thể con cảm thấy ta căn bản không xứng làm mẹ của con, trong cuộc đời của con, rất nhiều sự kiện ta đều không thể tham dự. Ta nhớ con cũng không muốn ta nói xin lỗi, hoặc là dùng cách thức khác để bù đắp, " mẹ cúi thấp xuống, nhẹ nhàng ôm lấy người của cô, mùi nước hoa trên người bà càng trở nên rõ ràng, "Ta cũng không hối hận vì đã sinh ra con, thật đó. Con mạnh mẽ hơn ta nhiều, ta cảm thấy tự hào về con."

Nguyễn Tương Nam lại lên trên lầu, mở căn phòng trước kia của mình ra, tất cả bày biện vẫn là không khác biệt lắm so với lúc ban đầu, tóm lại chính là một căn phòng không nữa tính cho lắm, không có những đồ trang sức nhỏ nhỏ hay búp bê. Chiếc giường mới tinh, họa tiết không khác biệt lắm so với chiếc giường lúc trước, màu sắc rực rỡ làm cô có chút choáng váng đầu óc, dù sao thì cô vẫn không thể hiểu nổi gu thẩm mỹ của mẹ.

Cô đứng ở trước bàn đọc sách, mất hồn từ bao giờ, cũng không biết trải qua bao lâu, liền bị người từ phía sau ôm lấy. Cô không quay đầu lại, thuận miệng hỏi một câu: "Không phải là anh đang chơi game à?"

"Nghiêm Ương level thấp như vậy, " Trác Diễm dừng một chút, lại nói, "Em khóc? Sao vậy?"

Nguyễn Tương Nam không có trả lời.

Trác Diễm xoay người cô đối mặt với anh, có chút lo lắng lau nước mắt cho cô: "Em làm sao vậy? Là ai bắt nạt người?"

Nguyễn Tương Nam rúc đầu vào trong lòng anh: "Không có."

"Em có chuyện gì cứ việc nói thẳng, anh cũng sẽ không làm gì em." Trác Diễm vỗ nhẹ sống lưng của cô, mặc dù là lần thứ hai, nhưng mà thấy cô rơi lệ sẽ rơi vào lúng túng, "Haizzz, anh chưa thử an ủi con gái, em có muốn làm liều mà được hưởng lợi không?"

Năm ấy cô đến sống trong nhà này, vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Trác Diễm đứng ở dưới bậc thang. Bọn họ học cùng trường cấp hai, ban đầu cô chỉ là người mờ nhạt trong trường. Khi đó mỗi ngày cô đều là người tới sớm nhất lớp, đứng ở bên cửa sổ là có thể nhìn thấy Trác Diễm trên sân vận động, hai con mèo bị anh ôm thành một đồng trong lòng, thì ra là anh là một người dịu dàng như vậy, cô chợt cười rộ lên.

Đáng tiếc anh không mỉm cười với cô như vậy.

Nguyễn Tương Nam bị anh chọc cười: "Ừm, em đang suy nghĩ xem để anh an ủi em bằng cách nào." Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Anh biết đánh cờ không?"

"Em muốn chơi cờ nào?"

"Anh biết chơi những loại nào?" Nguyễn Tương Nam nói: "Cờ vây?"

Trác Diễm mượn mấy vi tính của Nghiêm Ương, cùng cô đánh cờ trên mạng, ban đầu Nghiêm Ương vẫn còn chăm chú xem cuộc chiến, chẳng bao lâu sau cảm thấy vô vị nhàm chán, tựa vào đầu gối Nguyễn Tương Nam ngủ gà ngủ gật.

Hai ván liên tiếp, đều là Trác Diễm đại thắng, anh cười nói: "Với kỹ thuật đánh cờ này của em. Lần sau đánh cờ với em, đúng là vừa đánh

vừa được tiền."

Nguyễn Tương Nam nói: "Vậy thì cược tiền nhé?"

"Người thua phải làm theo một yêu cầu của người thắng."

Cô sáng khoái đồng ý: "Được."

Bắt đầu lần nữa, phong cách của Nguyễn Tương Nam biến đổi, đột nhiên thực lực khác hẳn, trận cờ khó phân thắng bại, cuối cùng lợi dụng thế thủ mà toàn thắng.

Trác Diễm cơ hồ cũng mau quên việc cô am hiểu nhất chính là giả vờ vựng về sau đó nhân cơ hội đục nước béo cò, anh chính là bị gương mặt xinh đẹp ngây thơ của cô lừa.

Nguyễn Tương Nam lấy tờ giấy ra, viết lên bốn chữ "Biến thái siêu cấp", dính vào sau lưng của anh: "Không được lấy xuống nha."

Lúc ăn cơm, tất cả mọi người duy trì vẻ mặt muốn cười mà lại không dám cười.

Trác Diễm chỉ nhìn chằm chằm cô, suy tư sau đó đóng lại nghĩ cách xử lý cô. Cô và Nghiêm Ương vẫn ngồi chung một chỗ kề tai thì thầm, còn thỉnh thoảng nhìn anh, sau đó cười.

Anh biết không nên quá cứng chiều cô, một khi vượt qua ranh giới, cô sẽ trèo lên đầu anh.

Buổi tối trở lại phòng của cô, cũng đến coi là đến lúc phải tính sổ. Trác Diễm đang định đưa tay, cô liền chạy qua đầu kia của gian phòng. Nguyễn Tương Nam cười nói: "Anh muốn trả đũa chứ gì, rõ ràng là tự anh nói hể đánh là trúng tiền mà."

Trác Diễm nén giận: "Em nhất định cứ phải nghĩ anh hẹp hòi vậy hay sao? Tới đây, anh đâu thể làm gì em."

Nguyễn Tương Nam hoài nghi nhìn anh: "Thật không?"

Trác Diễm một phát kéo cô lại gần, trực tiếp dán tờ giấy kia lên trán của cô: "Trả lại cho em."

Nguyễn Tương Nam đứng không vững, Trác Diễm lại phòng bị không kịp, nhất thời lảo đảo, nhưng rất nhanh tìm lại thăng bằng, dinendian. bế cô đứng dậy, đè ở phía dưới: "Năm ấy em đi học karate phòng thân, anh đã luyện tập gần mười năm, chút kỹ thuật ít ỏi này của em căn bản cũng không đủ dùng."

Nguyễn Tương Nam lật người giãy giụa một hồi lâu không có kết quả, đổi thành tấn công trực tiếp cổ của anh, Trác Diễm một tay ôm lấy cổ cô, đột nhiên hỏi: "Em và Diệp Trưng. Biết nhau nhiều năm như vậy, lại rất nói chuyện rất là hợp ý, sẽ không tiến thêm một bước chứ?"

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Nguyễn Tương Nam thật sự cảm thấy Diệp Trưng chính là một cái bia ngắm, mọi người khai trận bắn phá phát đầu tiên là hướng về phía anh. Trước kia cô bảy năm học y vừa tốt nghiệp, đến bệnh viện chính thức thực tập, mọi người chỉ thích gán ghép cô cùng với Diệp Trưng, mà bây giờ, Trác Diễm còn muốn đặt bọn họ chung một chỗ nói: "Anh biết em lâu hơn."

Đáp án lúc này không sai biệt lắm.

Trác Diễm lại hỏi: "Em với anh ta có nhiều sở thích chung, rất hay tán gẫu?"

"Có thể nói như——" Nguyễn Tương Nam nói chưa hết câu, liền cảm thấy không ổn, lập tức đổi hướng, "Nào có, em với anh nói chủ đề khác đi, anh xem chúng ta nói loại chủ đề nhàm chán này mà cũng có thể nói lâu như vậy."

"Anh ta thích em?"

Nguyễn Tương Nam sợ hãi: "Sao có thể như vậy được?"

"Đừng giả vờ, anh ta nhìn em với ánh mắt gì, anh là đàn ông chẳng lẽ không biết."

"Diệp Trưng cao ráo đẹp trai như vậy, quả thật so với phụ nữ có khi còn đẹp hơn, phụ nữ như em đây tự biết xấu hổ không cách nào tự kiềm chế, anh ấy mà soi gương chắc chắn không thích em."

"Thật sao?" Trác Diễm chậm rãi đưa tay lên cổ cô, "Anh cảm thấy dung mạo của em cũng rất vừa mắt."

Nguyễn Tương Nam cũng không biết tại sao anh đột nhiên nghĩ đến chuyện này, gần đây thực sự cô và Diệp Trưng đã xuất hiện khoảng cách, nguyên nhân là gì, hay là bởi vì thái độ Diệp Trưng: "Anh cảm thấy dung mạo em thuận mắt là đủ rồi, Diệp Trưng lại cảm thấy dung mạo em không vừa mắt. Thấm mỹ mỗi người không cách nào miễn cưỡng."

Trác Diễm hừ một tiếng: "Miệng đầy lời nói dối."

Nguyễn Tương Nam đưa tay đẩy tay anh đặt trên cổ cô ra: "Nói dối ở đâu, anh nói xem."

Trác Diễm cảnh cáo nhìn cô: "Anh nói rồi, nếu như sau lưng anh em làm chuyện không nên làm, thì dọn dẹp tàn cuộc sạch sẽ cho anh, giấu giếm giọt nước không lọt, không để cho anh phát hiện, nếu không chờ anh tặng cho riêng em một hình phạt cả đời khó quên, những lời này, em còn nhớ chứ?"

Mặc dù Nguyễn Tương Nam không biết từ đâu anh hiểu rõ như vậy, chỉ có điều, lúc trước mỗi ngày anh ép buộc cô để anh đưa đón cô đi làm thì ra nguyên nhân là như vậy. Cô thở dài, dĩ nhiên đây thật là năm hạn bất lợi: "Lời nói lời thật, anh xem em biết anh ấy lâu như vậy, trước kia anh ấy làm bác sĩ mổ chính em mổ phụ, có lần cuộc phẫu thuật kéo dài đến nửa đêm, nhiều năm như vậy muốn cháy thì đã sớm cháy, nào có chờ tới bây giờ mới bắt đầu đốt?"

Cô nhìn nét mặt Trác Diễm, mặc dù anh không có phản ứng gì, nhưng hình như bị cô thuyết phục một nửa, cô lập tức không ngừng cố gắng: "Anh nói em, thật ra thì anh cũng có vấn đề đấy chứ?"

"Anh thì có vấn đề gì?"

Nguyễn Tương Nam đổi khách làm chủ, một phát tóm lấy cổ áo của anh: "Có lần, buổi sáng anh mặc đi làm bộ tây trang màu đen, sau khi trở về trong trong ngoài ngoài đổi hết một lượt. Ban ngày anh rất cuộc đã làm gì mà quần áo phải thay hết một lượt?"

Trác Diễm khẽ mỉm cười: "Cái này thật đúng là không thể trách anh...anh cũng là người ta bị hại, vô duyên vô cớ bị hắt một thân cà phê." Lúc ấy vừa mới tuyển một số lượng lớn thực tập sinh, thực tập sinh bên bộ phận nghiệp vụ quốc tế ba ngày hai bữa chạy tới đưa tài liệu cho anh ký tên, vừa nhìn đã biết bị mấy cán bộ già đời gài bẫy. Năm đó anh vừa mới tiếp quản vị trí này, vẫn còn độc thân, lại có cha mình là chủ tịch, hể một chút là đủ loại nhân viên tới trên danh nghĩa "Đưa tài liệu".

Sau lại anh thật sự phiền không chịu nổi, thông báo với tất cả người phụ trách cấp dưới, tất cả tài liệu muốn anh ký tên đều đều sẽ do chuyên gia đưa tới vào giờ cố định.

Một thực tập sinh mới tới nhưng không biết quy định này, lại vẫn còn ngốc nghếch đến đưa tài liệu, lại còn giúp anh pha cà phê, kết quả đội toàn bộ lên người anh. Trác Diễm ai oán nói: "Thực tập sinh đó thật là quá ngu ngốc, cố gắng pha cà phê cho anh, anh căn bản không uống cái loại cà phê hòa tan đó, có khi bình thường đi đường bằng cũng bị ngã, loại người nào phát triển không được đầy đủ đó mà phòng nhân sự cũng tuyển vào —— quả thật còn đần hơn cả Nghiêm Ương."

". Anh ở trước mặt em nói em gái của em đần," Nguyễn Tương Nam nói: "như vậy sao?"

"Chẳng lẽ anh nói không phải sự thật?"

"Sự thật mà có thể tùy tiện nói ra?" Nguyễn Tương Nam không sợ chết bổ sung một câu, "Vậy em cũng nói một ‘sự thật’ tồn tại khách quan,

anh ở trên giường quả thật giống như một máy đóng thịt người ngang ngược."

Ngày đầu tiên trở về sau ngày nghỉ, Nguyễn Tương Nam có cuộc phẫu thuật — bình thường mùa sau xuân chính là một đợt các ca nhập viện tăng vọt, nlze.qu;ydo/nn các loại bệnh tiềm ẩn cũng sẽ bộc phát ra. Cô vào phòng bệnh của bệnh nhân chuẩn bị phẫu thuật trao đổi trước, nói chuyện xong trở về phòng làm việc, lần đi lần về là hai lần, cũng đều đi qua phòng bệnh khu Vip.

Lần thứ hai cô l đi qua, vẫn là không đúng lúc đụng phải Tạ Duẩn Thiệu. Anh ta đang định đưa em trai đang ngồi trên xe lăn đi ra ngoài tản bộ. Nếu đã bắt gặp cô cũng không thể giả bộ không thấy, nên dừng bước nói: "Tạ tổng, sức khỏe em trai anh đã khá lên chưa?"

Tạ Duẩn Thiệu lịch sự trả lời: "Cũng ổn rồi, ngày mai sẽ làm thủ tục xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng."

"Vậy thì tốt rồi."

Nguyễn Tương Nam đang định rời đi, lại nghe anh nói: "Gần đây, Trác Diễm làm việc thật đúng là thuận buồm xuôi gió."

"Thật sao? Thật ra thì tôi cũng không quá chú ý đến công việc của anh ấy."

"Vậy thì giúp tôi chuyển một câu, chúc anh ta sau này vẫn thuận lợi như vậy."

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Được." Cô trở lại phòng làm việc, cùng bác sĩ Chu tán gẫu vài câu: "Mấy ngày vừa rồi tôi đây cũng đều

đứng bên bàn mổ, còn đều là tiểu phẫu, một chút thử thách cũng không có, toàn bộ đều giống như làm bài tập."

Bộ dạng sau ngày nghỉ của Chu Bàn Tử cũng chưa trở lại bình thường: "Tôi gầy rồi, cô nhìn bụng của tôi xem."

"Rõ ràng bụng vẫn còn ở đó."

Nói không đến hai câu, đã nhận được kết quả chẩn đoán hình ảnh DSA, Nguyễn Tương Nam không tiếp lời nữa, lập tức đuổi Chu Bàn Tử ra ngoài. Người kia vừa bảo cô chuyển lời gì, cô bận rộn như vậy, làm sao nhớ được. Dù sao từ trước đến giờ Trác Diễm và Tạ Duẩn Thiệu cũng không hợp nhau, làm trung gian nói một đôi lời, cũng không tạo được ảnh hưởng gì.

Trong lúc cô đang nghĩ ngợi về Trác Diễm, lúc này anh đang cùng thư ký xem lại biên bản hội nghị vừa rồi, anh nhìn một hàng số liệu ước tính kia, trong đó cái tên Chử Thanh nằm trong danh sách trung gian, không đột xuất cũng không dễ thấy.

Bốn năm trước, phụ thân của anh cùng vị họ đồng sự Chử kia, đều là cổ đông nắm cổ phần nhiều nhất, nhưng sau vụ nổ tại buổi họp thường niên năm đó sau đó lại phát tán ra những lời gièm pha công thức loại thuốc mới chứa thành phần gây ung thư, đã trở thành đòn đánh mạnh đối với công ty, lúc ấy cổ phiếu của Tinh Triển tụt nhanh chóng, bị buộc dừng hoạt động. Tội tệ hơn chính là, cách điều chế mới thuốc men xảy ra vấn đề, hầu như tất cả các nhà cung ứng đều bị đẩy vào đường cùng, vì vậy không ít công ty phải đóng cửa.

Anh không thể không đi tìm sự ủng hộ của Tạ Duẩn Thiệu. Mà trong lòng anh cũng hiểu rõ, dược liệu công ty sử dụng chủ yếu để điều trị bệnh tiểu đường, nhiều ít sẽ có tác dụng phụ gây ung thư, nhưng các kênh truyền thông lớn ùn ùn kéo đến nói dược phẩm của Tinh Triển có thể gây ung thư

trong thời gian ngắn, trước báo cáo không có tính xác thực này, sau lưng hơn phân nửa có sự nhúng tay của Tạ Duẩn Thiệu.

Vị đồng sự họ Chử chết trong vụ nổ tại buổi họp hàng năm năm đó, mà Chử Thanh Hành là của anh con gái một. Có thể nói, kế hoạch buôn bán địa sản lần này có thanh hay không phụ thuộc vào nhân vật mấu chốt này.

Trác Diễm trực tiếp quay số nội bộ cho An Nhã: "Cô hãy gọi điện cho Chử tiểu thư, chọn thời gian phù hợp đặt một buổi hẹn với cô ấy."

—

Trác Diễm chủ trì xong phần của mình trong buổi họp, lặng lẽ rời khỏi hội trường, lúc rời đi còn cẩn thận đóng cửa, đi qua phòng nghỉ bên cạnh, lại gặp được Chử Thanh Hành đang ngồi chờ ở đó. Trước đây anh cùng cha tham gia tiệc rượu gặp qua cô, cô vẫn luôn qua lại thân mật với Tạ gia, lúc ấy thiếu chút nữa kết thân cùng Tạ gia, bởi vì tầng quan hệ này, anh và cô cũng không có giao tình gì.

Anh chỉnh sửa một chút buông ống tay áo xuống, thái độ ấm áp đi lên trước hỏi: "Chử Thanh Hành?"

Chử Thanh Hành nhìn thấy anh, cũng mỉm cười nói: "Anh là —"

"Tôi là Trác Diễm, ngày trước chúng ta cũng đã từng gặp nhau, " anh dùng tay làm dấu mời, "Cô tới tìm cha tôi nói chuyện, hiện tại ông ấy vẫn đang họp, không bằng đi tới phòng làm việc của tôi ngồi một lát?"

Anh mời cô đến phòng làm việc, vừa cười hỏi: "Chử tiểu thư là khách ít đến, không biết tôi có thể giúp gì cho cô?"

Cô cũng không khách khí với anh, nói thẳng vào chuyện chính: "Tôi muốn xem video giám sát vụ nổ năm đó, cả danh sách đội nghiên cứu phát triển lúc ấy."

"Sự kiện kia đã qua lâu rồi, làm người thì phải nhìn về phía trước." Lúc ấy anh trong cái rủi có cái may, bởi vì phải xử lý rất nhiều tài liệu, đợi đến khi cùng phụ thân đến hội trường tổ chức buổi họp thường niên thì so với thời gian dự định chậm hơn một giờ, hơn nữa lại rơi vào giờ cao điểm. Anh mới vừa lái xe qua chỗ rẽ, có thể nhìn thấy sân khấu hội trường hình cầu kia, một tiếng nổ đing tai nhức óc vang lên phía sau, mảnh kiếng bể cùng đất cát vấy ra khắp nơi, cả hội trường bao phủ trong khói dày đặc.

Lúc ấy mẹ của anh cũng bên trong hội trường, bởi vì chờ ở trong đại sảnh nghênh đón bọn họ, chờ đi bệnh viện cấp cứu sau đó lại phải cấp cứu lần nữa, nhưng thân thể đã hoàn toàn suy sụp. Mấy ngày hôm sau, anh ngày ngày theo sát cha mình, ngày hôm sau mẹ anh ra đi đến lần cuối nói chuyện với mẹ cũng không được.

Mà cha mẹ của Chử Thanh Hành, đều mất mạng vào trong vụ nổ lần đó.

Cô nghe vậy, khẽ nói: "Miệng nói thì mọi thứ đều đơn giản, nhưng là phải làm được, nói dễ hơn làm?"

Trác Diễm trầm mặc chốc lát, cầm điện thoại lên gọi cho An Nhã: "Đi chuẩn bị thẻ nhớ của màn hình giám sát cả một năm bốn năm về trước và danh sách nhân viên bộ phận nghiên cứu phát triển."

An Nhã nhanh chóng sửa sang lại số liệu rồi đưa vào.

Chử Thanh Hành kinh ngạc nói: "Hiệu suất làm việc của thư ký anh thật là cao."

Trác Diễm khẽ mỉm cười, lại đưa bản kế hoạch cho cô: "Cô hãy xem qua bản kế hoạch này, cảm thấy thế nào?"

Cô mở ra tờ thứ nhất nhìn hai tờ, trên mặt vừa hiện mà qua một cau mày vẻ mặt, chỉ là trong nháy mắt. Trác Diễm còn là lập tức hiểu, cô cũng

không coi trọng phần này bày ra, muốn cho một bản thân có mang bài xích trong lòng người tán thành hơn nữa tiếp nhận anh lý niệm, độ khó này gia tăng đâu chỉ gấp mười lần.

Chử Thanh Hành rất nhanh đem bày ra sách khép lại, cười giỡn nói: "Có phải nếu tôi không đồng ý với bản kế hoạch này, tôi không thể lấy được những tư liệu mình muốn?"

"Một chuyện đổi một chuyện, tư liệu mà cô muốn đổi với tôi chỉ là cái phất tay mà thôi." Anh đem túi giấy đặt ở trước mặt cô, đứng lên nói, "Nếu không có hứng thú với ý tưởng của tôi, vậy thì dừng ở đây, tôi đưa cô xuống lầu."

Vào trong thang máy, Chử Thanh Hành lại nói: "Nhưng ta hiện tại thiếu cái người này nhân tình, không thể còn lời nói hình như cũng nói không qua."

Trác Diễm nói: "Không cần bận tâm, từ trước đến giờ tôi không thích làm người khác khó chịu."

Anh đưa đối phương xuống bãi đậu xe ở tầng hầm, lại tự mình khom lưng giúp cô mở cửa xe: "Chiếc xe này, năm đó chú Chử mua cho cô, không ngờ cô vẫn không đổi cái khác."

Chử Thanh Hành quay đầu, mỉm cười nói: "Vậy còn anh?" Cô chỉ chỉ chiếc xe đậu ở phía đối diện: "Xe của anh, cũng dùng nhiều năm rồi, tại sao lại không đổi cái mới?"

Trác Diễm nói : "Có lẽ là bởi vì tôi có chút hoài cổ thôi."

Anh trở lại phòng làm việc, đặc biệt dặn dò An Nhã: "Nếu như Chử tiểu thư lại gọi điện thoại tới đây, trực tiếp chuyển qua chỗ tôi."

An Nhã cau mày: "Nhưng Chử tiểu thư cũng đã từ chối đề nghị của Trác tổng rồi." Mặc dù giọng nói uyển chuyển, nhưng là giống như không giữ lại đường sống cho mình vậy. lieqiudoon Cô ôm má nghĩ, đây đại khái là sai lầm đầu tiên của ông chủ nhỏ, đầu tiên là trước thời điểm cuối năm sẽ để cho truyền thông công bố bản thảo báo cáo của vụ nổ năm đó mà nhà hát bị phá hủy phải xây dựng lại, lại nói trước chuẩn bị xong tài liệu đối phương muốn, mặc dù tính toán bỏ sót khả năng Chử tiểu thư tự mình lật lại chuyện xưa, cuối cùng cả kế hoạch cũng không có tác dụng thực tế nữa.

Trác Diễm cười cười: "Cho nên tôi có thể đứng đây làm sếp của cô, là có nguyên nhân."

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Nguyễn Tương Nam đầu óc choáng váng đi xe về đến nhà, vừa mới mở ra cửa, chỉ nghe thấy một bản cổ điển vui tươi của Johann Sebastian Bach* truyền đến từ phòng karaoke. Cô lê dép đi tới, chỉ thấy Trác Diễm nằm trên ghế sa mát xa, xoa bóp cổ, nhìn thấy cô lười biếng nói một câu: "Trong tủ lạnh còn có đồ ăn, hâm nóng là có thể ăn, quần áo anh cũng giặt và phơi rồi."

*Johann Sebastian Bach: một nhà soạn nhạc người Đức thời kỳ Cổ điển, người con thứ 11 và là người con trai út của Johann Sebastian Bach. Ông nổi bật với những ảnh hưởng lên phong cách concerto của Mozart.

Nguyễn Tương Nam đóng cửa lại, lại trở về phòng khách, xuyên thấu qua cửa kính, thật sự có thể thấy quần áo treo trên móc——quả thật là không thể khùng bố hơn.

Trác Diễm không thích trong nhà có người ngoài, không thể nào tìm người ngoài, bình thường đều là hẹn trước với công ty vệ sinh, để ban ngày có người đến quét dọn. Nhưng cho tới bây giờ anh cũng đều không phải là người ở nhà.

Nguyễn Tương Nam kéo cửa ra, đi ra ban công, kiểm tra quần áo đã phơi nắng một lần, anh chẳng những giặt quần áo của mình, thậm chí cũng giặt luôn của cô.

Nguyễn Tương Nam lại quay về phòng karaoke, ngồi ở bên cạnh anh: "Trác Diễm, chúng ta tới đối chiếu mặt mã thôi."

Anh mở mắt ra nhìn cô: "Mặt mã gì?"

"Lần trước chúng ta cùng đi ra nước du lịch, buổi chiều đầu tiên ở khách sạn tên là gì?"

"Anh chỉ giặt quần áo mà thôi, có gì đâu."

Nguyễn Tương Nam nói: "Giặt quần áo mới kỳ quái, lúc trước có bao giờ anh chủ động giặt quần áo đâu?"

"Tiện tay giặt thôi." Vừa đúng lúc điện thoại di động đặt ở trước mặt vang lên, anh ngồi thẳng người lên, nhìn màn hình điện thoại di động lóe lên trước mặt, ước chừng chờ thêm ba mươi giây sau, mới nghe điện thoại, "Chữ tiểu thư."

Chữ Thanh Hành âm thầm lắc đầu, anh chỉ thích cố ý kênh kiệu, lúc trước cô ấy muốn chủ động gửi tin nhắn, gọi điện thoại cho anh, trong vòng nửa giờ đừng mong anh sẽ trả lời, gọi điện thoại lần thứ nhất anh đã nhận nói lên gần đây cô không đặc tội anh, giống như dự báo hướng gió*. Quả nhiên, cú điện thoại này anh nhận cực kì cẩn trọng, gần như đều trầm mặc, chỉ là sau cùng nói một câu giả tạo "Cá nhân tôi vẫn hi vọng cô có thể suy tính nhiều hơn chút, dù sao điều này cũng liên quan đến ích lợi của chính cô."

* Nguyên văn là 晴雨表, có nghĩa là weather-vane.

Điện thoại kết thúc, anh cầm điện thoại di động yên lặng nhìn cô: "Tương Nam, cuối cùng kế hoạch của anh cũng thành công rồi."

Nguyễn Tương Nam hỏi: "Chính là lần trước anh nói buôn bán bất động sản hả? Không phải nói quyết định số lượng chưa đủ sao?"

"Mấy ngày nay anh đây tìm được con gái của Chữ Đồng- cộng sự lâu năm của ba, cô ấy thừa kế toàn bộ cổ phần của chú Chữ năm ấy, như vậy,

anh có thể thông qua biểu quyết trong hội nghị cổ đông." Trác Diễm đứng lên, ôm cổ cô, cái ôm của anh cũng giống như tâm tình hân hoan và vui vẻ giờ phút này của anh.

Cảm xúc mãnh liệt của anh cũng lây cho Nguyễn Tương Nam, cô cũng không nhịn được cười lên: "Tốt quá tốt quá, em biết rõ bây giờ anh vui mừng biết bao nhiêu ——"

Phần còn lại của câu nói, đã bị anh nuốt hết ở trên môi. Anh như lửa nóng, hoặc như là gió lốc, hoàn toàn triệt để phá hoại tất cả, thiêu đốt tất cả lại cuốn lấy tất cả.

Nguyễn Tương Nam chỉ có thể bị động chịu đựng, dù sao lúc này oán trách với anh đều không còn quan trọng: "Ngày mai em còn hai ca phẫu thuật, làm sao anh lại như vậy."

——

Trác Diễm nằm nghiêng, hai người đưa mắt nhìn, trên mặt cô còn hơi đỏ, nhìn qua hết sức mê người. Nguyễn Tương Nam cả giận nói: "Người văn minh và dã thú khác nhau ở chỗ có thể khống chế dục vọng của mình hay không, xem ra càng ngày anh càng cách xa cảnh giới người văn minh."

Trác Diễm cười cười: "Anh vẫn cố gắng muốn cho em cảm giác hại nước hại dân từ khiến quân vương chẳng lâm triều, chẳng lẽ cảm giác còn chưa đủ mãnh liệt?"

Nguyễn Tương Nam giơ chân đá qua, còn chưa có đụng phải đã bị anh bắt được.

"Động tác vừa mới của em không đủ dứt khoát có lực, sợ rằng thực chiến không có ích gì." Trác Diễm ngang nhiên xông qua cùng cô vành tai và tóc mai chạm vào nhau, "Mấy ngày nữa sẽ ra mắt, còn phải chụp tuyên truyền quảng cáo, em có đến không?"

"Xem đã, rảnh rồi sẽ tới, không rảnh thì ——" cô nói một nửa, nhận được ánh mắt cảnh cáo của anh, lập tức sửa lời nói, "Không rảnh cũng phải đi xem, sao em lại bỏ qua cơ hội nhìn thấy tư thế oai hùng của anh được?"

Cô vốn là chỉ thuận miệng nhạo báng một câu, trên thực tế tuyên truyền phim cũng sẽ không phải là Trác Diễm tự mình ra mặt, anh cũng chỉ là ở hiện trường quan sát và tiếp nhận phỏng vấn của cánh nhà báo mà thôi.

Ai ngờ câu nhạo báng này lại có thể trở thành sự thật. Sao nam vốn đã kí hợp đồng đột nhiên bởi vì chuyện ngoài ý muốn không thể nào chụp hình, dù đối phương trả tiền bồi thường hợp đồng cũng vô ích, tất cả tiến độ kế hoạch đều bị liên lụy.

Trác Diễm bày ra sắc mặt ngay tại chỗ, gọi điện thoại cho nhóm tư vấn pháp luật, để cho bọn họ tới xử lý lần tranh chấp này. Đạo diễn cùng quản lý của sao nam cũng là gấp đến mức xoay quanh, còn nhà sản xuất chột nhanh trí bất thường: "Thật ra thì, không có ngôi sao lớn tuyên truyền phim cũng không phải là việc ghê gớm gì."

Diệp Tỷ ngạc nhiên nói: "Vậy còn có cách gì?"

"Diệp thiếu gia, anh và tổng giám đốc Trác, hai vị đều là người đàn ông tài giỏi phong độ đẹp trai, thật ra tự tuyên truyền quảng cáo, còn có hiệu quả hơn dùng người nổi tiếng nhiều; còn nữa, chủ đề buôn bán lần này, vốn chính là nhằm vào tình anh có trình độ học vấn cao, hai vị lại đều kiệt xuất. Cho nên tôi cảm thấy, hai vị đảm nhiệm việc tuyên truyền này, không còn gì thích hợp hơn."

Diệp Tỷ vuốt vuốt mái tóc: "Thật sao? Tôi cũng cảm thấy tôi rất đẹp trai, không quay quảng cáo thật đáng tiếc, Trác Diễm, cậu thấy thế nào?"

Trác Diễm vẫn giữ mặt lạnh như cũ: "Chẳng có gì đặc sắc. Cậu muốn chụp thì tự đi mà chụp, tôi không có hứng thú xuất hiện trước công chúng."

"Vậy là không đúng rồi, cậu suy nghĩ một chút xem, nếu như cậu làm quảng cáo, Tương Tương nhà cậu sẽ thấy, cô ấy nhất định sẽ càng thưởng thức cậu hơn." Diệp Tỷ tự độc thoại lấy điện thoại di động ra gọi cho Nguyễn Tương Nam, còn ỏn à ỏn ẻn, "Tương Tương, cô mau lại đây xem Trác Diễm quay quảng cáo, hôm nay cậu ta rất anh tuấn đó."

Nguyễn Tương Nam chạy tới, không tìm được Trác Diễm, lại gặp Diệp Tỷ trát mặt xanh đậm. Cô lập tức xì một cái bật cười. Diệp Tỷ nhìn cô, đảo tròn mắt, bỗng nhiên nói: "Tới coi đi tới coi đi, đi ngang qua không nên bỏ qua, Trác Diễm giảm giá, mua một tặng một, không trả lại hàng. . . ."

Cô đi đến phòng tiếp theo, chỉ thấy Trác Diễm đang bị thợ trang điểm đeo mặt nạ dưỡng da, còn là mặt nạ dán..., thời gian chín mươi kéo xuống một cái, cô nhìn cũng cảm thấy thương cho anh. Thợ trang điểm vừa giúp anh làm tóc, còn vừa nói: "Sắc mặt anh thật khó nhìn, phải lột hết tất cả mụn đi thì hiệu quả mới tốt, sau đó lại thoa một lớp kem dưỡng ẩm là được."

Sắc mặt anh khó coi chắc là bởi vì nam diễn viên đã thuê nhảy việc rồi.

Nguyễn Tương Nam và Diệp Tỷ không hề đồng tình vậy xem: "Sau đó còn phải trang điểm sao?"

"Chắc vậy."

Thợ trang điểm nói tiếp: "Nam nhân cũng phải cần trang điểm, nếu không dù có vốn liếng cũng không chịu được giày vò mấy hôm."

Giày vò hết Trác Diễm, là đến phiên Diệp Tỷ, chỉ là hai anh em nhà họ Diệp kia đều là người máy có gene di truyền tốt, nhất là Diệp Tỷ, đáng dấp

đặc biệt trơn bóng, thợ trang điểm vốn không tìm được cơ hội hành hạ anh. Trác Diễm thay xong tây trang, là Dolce&Gabbana office line thợ trang điểm giúp anh chọn. Nguyễn Tương Nam nhón chân lên, lại giúp anh đeo cà vạt, ngón tay linh hoạt thắt nút.

Trác Diễm cảm thấy không quá thoải mái, lại buông lỏng một chút cà vạt: "Anh đã mặc quen quần áo may đo riêng, đột nhiên mặc quần áo may sẵn cảm thấy có chút không quen."

Nguyễn Tương Nam cười nói: "Không sao, em cảm thấy anh mặc cái này cũng rất đẹp."

Anh nhìn cao gầy, thật ra thì bắp thịt đường cong rất tuyệt đẹp, quần áo may sẵn đều may theo số đo cố định, còn cổ ý mua nhỏ hơn một số, so với quần áo may sẵn, ít nhiều cũng có chút chật.

Mà thợ trang điểm chọn cho Diệp Tỷ, cũng là áo vét Dior Homme màu đen. Cô cười híp mắt giải thích: "Phong cách của Diệp thiếu gia tương đối linh hoạt sôi nổi, nên không phối với Dior nghiêm túc như vậy, mà Trác tổng chắc chắn thích hợp với phong cách office này."

Cả quá trình quay chụp, Trác Diễm đặc biệt không phối hợp, nghiêm mặt không chịu làm ra vẻ gì khác, ngược lại Diệp Tỷ đặc biệt tích cực, yêu cầu độ khó cao nào anh ta cũng đồng ý, sau đó đạo diễn cũng bỏ qua Trác Diễm rồi, dù sao hai người một tĩnh một động, một hoạt bát một lạnh lùng, mãnh liệt đối lập như vậy, hiệu quả không tồi.

Studio nhiều người tới lui, Nguyễn Tương Nam đứng ở một bên nhìn, đột nhiên bị nhân viên mang đạo cụ va vào một phát, đối phương không ngừng nói xin lỗi cô, đồng đạo cụ trên tay lại lung lay muốn đổ. Cô vội vươn tay ra đỡ, lúc thu tay lại cảm thấy ngón tay có chút đau nhói, nhìn mới biết bị thương, có vết máu chảy ra.

Cô hơi ngất người, lúc này điện thoại di động lại vang lên, là chủ nhiệm đánh tới, bảo cô lập tức trở về bệnh viện, nói là mới vừa nhận được tin tức, đường cao tốc xảy ra vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, nửa giờ sau lập tức sẽ có nhóm người bị thương được đưa đến, ngoại khoa không đủ người, cô phải mau sớm chạy tới.

Cô chỉ kịp để lại lời nhắn cho Trác Diễm đã vội vã rời đi, thuê xe đến bệnh viện lại bị Chu Bàn Tử thúc giục: "Nhanh nhanh nhanh, chạy mau tới đây, tốc độ lên!"

Cô vừa bước nhanh, vừa lấy máy nhắn tin ra xem, máy nhắn tin của cô gần như rung đến phát nổ rồi.

Cô chạy đến hành lang bên ngoài phòng cấp cứu, thấy vết máu màu nâu đen và đồng nôn mửa trộn lại với nhau, bị nghiền thành từng đường. Người của khoa gây mê áo mũ đầy đủ, nhìn thấy cô lập tức kêu: "Cô là người đến trợ giúp đúng không? Còn không mau tới đây!"

Nguyễn Tương Nam còn chưa lên tiếng, chỉ thấy Diệp Trưng đã thay xong đồng phục giải phẫu, vạt áo giặt ở trong quần, bao tay cũng mang đầy đủ rồi, chỉ là chưa buộc cái nơ xinh đẹp ở trên mũ: "Tôi là lực lượng bổ sung."

Người gây mê nhìn anh ta chăm chăm: "Vậy sao, tôi cứ tưởng anh là nhân lực trực tiếp."

Nguyễn Tương Nam đi thay đồng phục giải phẫu, lại cúi đầu, hắt nước lên mặt, lau khô nước đọng xong vẫn có cảm giác lạnh lẽo trên mặt) cũng cực kỳ tỉnh táo. Cô bắt đầu cẩn thận mang bao tay, ngoài lớp thứ nhất lại chụp một lớp gang tay thứ hai nữa, sau đó hoạt động các đốt ngón tay một lần, cảm thấy vết thương nhỏ sẽ không ảnh hưởng đến trình độ giải phẫu của cô.

Thế giới trước mặt cô chính là một thế giới khác thường, bên trong chỉ có máu tươi và sinh mạng ngày càng rời xa, mà cô cần phải đi cứu vớt bọn họ, đây chính là nhiệm vụ duy nhất của cô.

Liên tục giải phẫu, giống như một lối đi tối đen không có một tia sáng. Càng về sau cô cũng tiến vào một loại trạng thái mỗi một không cách nào giảm bớt. Bên bàn giải phẫu, mặc kệ là bác sĩ mổ chính là cô, hay là y tá, trợ lý và thực tập sinh, mỗi người đều sức cùng lực kiệt rồi, nhưng là không người nào dám oán trách hay thư giãn, chỉ cần thể hiện sự tiêu cực, tất cả mọi người sẽ chống đỡ không nổi.

Đợi đến giải phẫu kết thúc, Nguyễn Tương Nam thậm chí đi không nổi, trực tiếp ngồi xuống trong phòng giải phẫu. Đồng phục giải phẫu cũng ướt nhèm nhẹp dính trên người.

Cô ngủ gật một lát, cảm thấy có chút lạnh, mới chậm rãi đứng lên đi tắm. Mà những người khác vẫn ngủ say bất tỉnh như cũ, nằm ngổn ngang một chỗ, giống như một đồng thi thể.

Cô đi qua một đồng người nằm ngang, đi ra khỏi phòng giải phẫu, lại gặp phải Chu Bàn Tử. Lần đầu tiên Nguyễn Tương Nam nhìn thấy sắc mặt anh ta trắng bệch, không có sắc mặt đỏ hồng do ăn uống no đủ. Anh ta thấy cô, lại ghé đầu liếc mắt nhìn bên trong, kinh hãi nói: ". Hùng vĩ."

Đột nhiên Nguyễn Tương Nam có chút cảm giác tìm niềm vui trong đau khổ: "Đây là hậu cung của tôi."

Chu Bàn Tử nói: "Trời ạ, cuộc sống các người thật sự, quả thật khó coi."

Nguyễn Tương Nam nói: "Tôi đi tắm, người toàn mùi mồ hôi."

"Đi đi, mà đừng đi nhầm, Diệp chủ nhiệm cũng đang tắm, nếu là cố tình rình coi cảnh xuân của Diệp chủ nhiệm, vậy thì không được tốt rồi."

Nguyễn Tương Nam cười nói: "Tôi là người nhầm chán như anh chắc? Tôi thấy mặt anh viết ‘muốn đi vào nhầm phòng thay quần áo nữ’ đó."

Cô vào gian thay đồ, cởi ra cái bao tay thứ nhất đầy máu tươi, die,n; da.nlze lại bắt đầu cởi lớp thứ hai. Chợt, động tác của cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn gương, người trong gương, con người đen nhánh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Nguyễn Tương Nam về đến nhà, lập tức ngã xuống giường, ngủ mê mết, không biết trời đất gì. Lúc Trác Diễm xong việc trở về, mở cửa đi vào gọi cô dậy ăn cơm tối, cô vẫn còn chìm sâu trong giấc ngủ, đến phản ứng cũng không có.

Trác Diễm ấn tay lên động mạch cổ của cô, xác nhận mạch vẫn còn đập rồi mới đi ra ngoài.

Nguyễn Tương Nam ngủ thẳng đến sáng sớm hôm sau, mới hồi lại được chút sức lực, rời giường đi rửa mặt. Cô lấy cốc và bàn chải đánh răng đặt cùng một chỗ với Trác Diễm, tuần trước lúc đổi bàn chải đánh răng, mở ra hai cái giống hệt màu nhau, hơn nữa đến kiểu dáng cũng giống nhau như đúc, rất dễ dùng lẫn lộn.

Nguyễn Tương Nam đứng ngẩn ngơ trước bồn rửa tay trong chốc lát, trực tiếp vứt hai cây bàn chải đánh răng này vào thùng rác, thay bàn chải mới, chọn màu sắc khác nhau.

Cách một lát, Trác Diễm đi tới phía sau cô, thấy cô lại thay bàn chải mới, có chút kinh ngạc: "Không phải tuần trước vừa mới đổi sao?"

Nguyễn Tương Nam mặt không chút thay đổi: "Thì hai cái màu sắc giống nhau rất dễ lẫn lộn, bây giờ cái màu hồng đó là của em, anh đừng dùng nhầm."

"Dùng nhầm rồi thì phải làm sao, anh cũng sẽ không ghét bỏ em." Anh đưa tay, muốn lấy cái màu hồng. Nguyễn Tương Nam vượt lên trước một

bước, nghiêng răng kèn kẹt: "Anh dùng cái khác đi, cái này là của em."

Trác Diễm sững sốt một chút, sau đó có chút bất đắc dĩ: "Em đúng thật là trẻ con." Anh soi gương rửa mặt, cách chốc lát lại nói: "Hạng mục buôn bán bất động sản đó đã khởi động, tình hình cũng không tệ, anh nghe nói mảnh đất miễn thuế này thuộc khu chính sách nên phải lập tức công bố. Tối mai vừa hay có buổi họp báo, em sắp xếp thời gian một chút, cùng anh tham dự."

Nguyễn Tương Nam ừ một tiếng: "Được, mai rảnh em sẽ đi cùng anh."

Trác Diễm nhìn qua gương trên bồn rửa tay, nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Em làm sao vậy, sắc mặt trông không được tốt lắm?"

Nguyễn Tương Nam xoay người muốn đi ra: "Hôm trước phải phẫu thuật quá nhiều, mệt muốn chết." Di3 nd da nl Cô cảm thấy Trác Diễm đặt tay lên vai của cô, xoay người cô lại, bờ môi cùng gương mặt của anh còn mang theo hơi mát của nước. Cô vội vã ngăn cản động tác chuẩn bị hôn của anh: "Miệng em có chỗ bị nhiệt, vẫn còn rất đau."

Trác Diễm chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Nguyễn Tương Nam trên đường đi, nghe âm thanh của tiếng dao cạo râu từ trong phòng tắm truyền đến.

Cô, không biết sao lại gặp phải xui xẻo này, sao nhất định bị dính vào chuyện có xác suất thấp tương đương người đang đi đường bị sét đánh vậy chứ.

Ý tưởng của Trác Diễm lần này, rõ ràng là đã phá vỡ sự lũng đoạn thị trường bất động sản của Tạ thị. Trác gia liên thủ cùng cộng sự Chử gia

trước đây, như xuất hiện lực lượng mới, là trước mắt kênh tài chính kinh tế sẽ đưa tin nóng. Hơn nữa lần này làm đủ các mảnh khoe, người kế nghiệp Trác thị lại đích thân phát biểu, làm tăng thêm sức nóng của thương vụ lần này.

Mở màn buổi họp báo, quản lý bộ phận thị trường của tập đoàn phát biểu, thỉnh thoảng Trác Diễm cũng sẽ nói vài câu, ký giả phía dưới hội trường thi nhau bắn đạn về phía họ, đèn flash không một khắc nào ngừng léo sáng, tuy nói quản lý phòng thị trường chiếm nhiều thời gian hơn, nhưng máy ảnh lại hướng về phía Trác Diễm lâu hơn.

Nguyễn Tương Nam đứng ở góc xa nhất trong hội trường, chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm thấy phiền muộn trong lòng. Nhưng trực giác của cô từ trước đến giờ không cho phép, bây giờ một như người vụng trộm nóng nảy, cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Cô cách một tấm thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy Trác Diễm từ trên sân khấu đi xuống, dù vậy, những ký giả kia bắt đầu chuyển sang đi theo anh —— tối nay là chiến trường của anh, anh là vương giả, cũng là tâm điểm rực rỡ chói mắt.

Vận khí của cô từ trước đến giờ đều không được như vậy, nhưng có thể gặp được anh, đã là may mắn lớn nhất trong đời cô.

Cô lấy điện thoại di động từ trong xách ra, thấy có hai cuộc gọi nhỡ, là Diệp Trưng gọi tới. Cô gọi lại, còn chưa lên tiếng, đã bị Diệp Trưng cướp lời: "Tương Nam, em nghe anh nói hết. Chúng ta nói ngắn gọn."

Nguyễn Tương Nam nắm chặt điện thoại di động, tay có chút run rẩy: "Anh nói đi."

"Ngày đó có sự cố xảy ra ở phi trường, phần lớn đều là tạm thời gọi điện thoại cho người nhà, có sự đồng ý của bọn họ sau đó lập tức tiến hành cấp cứu khẩn cấp, vô cùng vội vàng, 3 q u u y d o n cho nên đã bỏ qua những

thủ tục thông thường, hiện tại kết quả xét nghiệm đã có, có có một bệnh nhân họ Thịnh dương tính với HIV, lúc ấy trong điện thoại, vị người nhà bệnh nhân này cũng không báo cho chúng ta chuyện này."

Nguyễn Tương Nam chỉ cảm thấy bên tai vang lên âm thanh sắc nhọn, cô từng không quá kiên định nghĩ rằng, vận khí của cô cũng sẽ không kém đến nỗi như này, nhưng thì ra là, cô đã sớm dùng hết may mắn cả đời này rồi.

Tay cô trở nên vô lực, ly thủy tinh rơi trên mặt đất, lập tức tan thành từng mảnh vụn.

Tiếng thủy tinh vỡ nát khiến cô cứu vãn chút lý trí trấn tĩnh cuối cùng, giọng nói cô phát ra khiến chính cô cũng cảm thấy xa lạ, hỏi: "Vị kia bệnh nhân họ Thịnh kia, lúc ấy bị tổn thương lá lách, có phải hay không?"

Diệp Trưng dừng một chút, giọng điệu trầm thấp: "Đúng, là anh ta. Anh điều tra ghi chép, trên danh sách giải phẫu hôm đó có em. Nếu như trên tay em có vết thương, anh đề nghị em, trong hai tuần tới, phải liên tục đi làm xét nghiệm kiểm tra HIV."

Nguyễn Tương Nam chỉ cảm thấy màn sương trắng trước mắt càng ngày càng nặng, vội vàng đưa tay vịn vào lan can bên cạnh, sau đó hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra, ép buộc mình không được ngắt tại đây. Hôm nay là buổi họp báo do Trác Diễm chủ trì, nếu như hôn thê của anh không thể đứng ở bên cạnh anh, mà là một người ngắt xiu ở phòng ngoài, anh sẽ trở thành trò cười cho người khác.

Cô hết sức trấn tĩnh tinh thần, định trở lại hội trường chính, trở lại bên cạnh Trác Diễm, vừa mới định bước ra một bước, liền bị níu lại.

Cô quay đầu lại, chỉ cảm thấy tầm mắt mơ hồ, cố gắng phân biệt, mới nhận ra là Tạ Duẩn Thiệu. Có thể nói tối nay anh là một người có tâm tình tồi tệ nhất, nhưng vẫn duy trì phong độ cần có, không được có biểu hiện tức

giận. Một tay anh kéo cánh tay của cô, một tay nới lỏng cà vạt, giễu cợt nói: "Nguyễn tiểu thư, cô đi lên trước một bước nữa, sẽ giẫm vào mảnh thủy tinh. Tôi nghĩ lúc này Trác tổng không rảnh để quan tâm tới một Cô bé lọ giẫm lên mảnh thủy tinh."

Nguyễn Tương Nam không chút tức giận, chỉ là gật gật đầu nói: "Cám ơn."

Tạ Duẩn Thiệu nói: "Thế nào? Lần này cô không muốn đổi đầu với tôi sao? Tôi tưởng rằng cô rất muốn đổi đầu với người khác."

Nguyễn Tương Nam đầu đau như nứt, vẫn còn phải đối phó người trước mắt, mà Tạ Duẩn Thiệu vẫn còn không ngừng khiêu khích sự kiên nhẫn của cô: "Tôi cũng không thích đổi đầu với người khác."

Tạ Duẩn Thiệu quan sát cô từ trên xuống dưới, tựa hồ đang suy tính cân nhắc cái gì: "Địa vị của cô đêm nay so với lần gặp trước khác một trời một vực, cuối cùng cũng đã trèo lên được."

Nguyễn Tương Nam máy móc trả lời: "Là Trác Diễm chọn, ý anh nói là địa vị của anh ấy là được rồi."

Anh bỗng nhiên giật bàn tay cô, trông mắt đen nhánh u ám: "Tôi luôn luôn tò mò, rốt cuộc cô lấy cái gì để hấp dẫn được Trác Diễm."

Anh cúi người cuống, mặt đối mặt với cô: "Bởi vì quá hiếu kỳ, nên càng thêm tò mò muốn biết ——"

Nguyễn Tương Nam trả lời: "Anh sẽ không muốn biết."

"Tại sao? Chưa từng có phụ nữ nào cự tuyệt tôi."

Cô đang định trả lời, liền nghe tiếng Trác Diễm xa xa gọi tên cô: "Tương Nam, em ổn chứ chứ, có phải gặp rắc rối gì hay không?"

Tạ Duẩn Thiệu lui về phía sau hai bước, thư thái ưỡn nhả xoay người sang chỗ khác, dieendAan giọng nói nhàn nhả: "Trác tổng, tôi nhìn thấy Nguyễn tiểu thư một mình đứng ở bên ngoài, tôi đến nói chuyện vài câu cho đỡ buồn. Bây giờ anh tới rồi, tôi cũng không phải không biết thức thời."

Trác Diễm bước nhanh tới bên cô, tao nhã lịch sự mở miệng với Tạ Duẩn Thiệu: "Không dám làm phiền Tạ tổng, thời gian còn lại tôi sẽ ở cùng với cô ấy."

Anh xoay người, có chút lo âu nhìn cô: "Sao vậy? Có phải anh ta uy hiếp em hay không? Có anh ở đây, không cần để ý đến anh ta." Ánh mắt của anh rời xuống, chỉ thấy bên chân đầy những mảnh thủy tinh nát vụn, lại hỏi: "Có phải em bị mảnh thủy tinh làm bị thương hay không?"

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái, vén tà váy lên, ngồi xổm nhặt những mảnh thủy tinh lớn. Cô cầm lên một mảnh vụn có góc nhọn lên, chợt có chút mê muội mà nghĩ, mảnh thủy tinh này có độ sắc nhọn vừa đủ, nếu như dùng nó phá vỡ động mạch, cột máu sẽ phun ra, không tới năm phút đồng hồ sẽ mất máu chết.

Cô dùng sức nắm mảnh thủy tinh, vết thương trên ngón tay đã dần khép lại giờ lại toạc ra.

Trác Diễm nhìn thấy động tác nguy hiểm này của cô, lập tức kéo cô đứng dậy, trực tiếp ném mảnh thủy tinh dính máu qua một bên: "Em làm sao vậy? Như vậy có thể bị thương đấy."

Nguyễn Tương Nam hoảng sợ nhìn áo sơ mi của anh bị máu của cô dính vào, vội hất tay của anh ra: "Đừng đụng vào."

Trác Diễm chỉ cảm thấy khó hiểu, tối nay biểu hiện của cô thực sự quá khác thường: "Rốt cuộc em làm sao vậy?"

Nguyễn Tương Nam dùng bàn tay không bị thương, kéo tay anh vừa mới tiếp xúc với tay của cô nhìn kỹ một hồi, mới thở phào một cái: "Không có gì, không có gì cả."

Trác Diễm căn bản không muốn cho cô cơ hội trốn tránh, người như cô, chỉ cần bỏ qua lần này, sau đó sẽ không bao giờ có khả năng nhận được lời giải thích của cô: "Đứng lại, nói rõ ràng ——tối nay em bị làm sao rồi hả?"

Nguyễn Tương Nam căn bản không nghĩ sẽ trả lời anh vấn đề này, cũng không cách nào trả lời: "Em nói rồi không có gì."

"Em cho rằng anh mù sao? Em không có việc gì mà anh không nhìn ra?"

"Nhưng lần này anh nhìn nhầm rồi."

"Nguyễn Tương Nam," anh trực tiếp điểm mặt gọi tên, "Rốt cuộc có chuyện gì, sao anh không thể bên cạnh chia sẻ với em, sao em phải gạt anh như vậy?"

Nguyễn Tương Nam còn trả lời chắc như đinh đóng cột: "Thật không có. Dù anh có hỏi một vạn lần, đáp án cũng giống nhau, không có gì cả."

Trác Diễm gắng gượng kiềm chế lại tức giận trong lòng, bình tĩnh nói: "Được, nếu như em thật sự không muốn nói, anh cũng sẽ không ép em, anh hy vọng đến lúc thích hợp em sẽ nói cho anh biết."

Cô thật không ngờ từ trước đến giờ anh rất thích truy hỏi, khiến cô rơi vào bẫy của anh, sẽ dễ dàng khai ra, leequuydonn nhưng khi nghe được câu nói kia cô cũng thở phào nhẹ nhõm, bây giờ cô còn đang trong thời kỳ cửa

số, không có bất kỳ biện pháp nào có thể áp dụng, chỉ có thể an tĩnh chờ đợi.

Ngồi chờ chết.

Cô chợt nghĩ đến cái từ này, mô tả rất chính xác.

Trác Diễm lại đến gần một bước, nhẹ nhàng kéo đi cô một cái: "Anh biết tính khí của anh không tốt, có lúc nói chuyện nặng lời, em đừng để trong lòng."

Nguyễn Tương Nam vội vàng lắc đầu: "Không phải vậy, anh rất tốt, tính khí. cũng rất tốt."

Trác Diễm bật cười, cảm xúc không vui vừa dâng lên liền tiêu tan, cúi đầu dùng cái trán chạm vào trán của cô: "Vậy em có muốn trang điểm lại hay không, sau đó cùng anh quay lại, nhất định sẽ bị những ký giả kia đuổi theo chụp hình."

"Chụp hình?" Cô cảm thấy tối nay mình đúng là bị đả kích quá nặng, phản ứng cũng trở nên chậm chạp rất nhiều.

"Đúng vậy," Trác Diễm thân mật đưa tay nâng gương mặt của cô lên, "Thoải mái cho truyền thông chụp, em cũng không phải là không thể lộ ra trước công chúng, về sau trường hợp như vậy còn rất nhiều." Anh vuốt ve sống mũi của cô, dọc theo sống mũi, mãi cho đến khi chạm đến đôi môi, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, chuẩn bị hôn.

Nguyễn Tương Nam một cái giật mình, vội giơ tay lên đẩy ngực của anh: "Không được!"

Cô cũng biết mình phản ứng thái quá bây giờ của mình thật sự có chút kỳ quái, vội vàng lại giải thích: "Vết nhiệt ở miệng em vẫn còn chưa khỏi."

"Thật ra thì miệng anh cũng có vết nhiệt rồi," Trác Diễm khẽ mỉm cười, "Để cho anh hôn một cái anh sẽ bỏ qua cho em."

Nguyễn Tương Nam vừa nghe anh nói có vết nhiệt, cũng không để ý mà suy tính xem những lời này là thật hay đùa, càng thêm không thể có cử chỉ thân mật với anh: "Hôm nay không được!" Cô không để ý nặng nhẹ, hết sức lực đẩy anh ra.

Trác Diễm lui về phía sau một bước, giẫm lên đồng thủy tinh kia, chỉ nghe két một tiếng, mấy mảnh kính bể lại bị nghiền nát một lần nữa. Anh tóm vào thành lan can, nhưng cũng mơ hồ thật sự nổi giận: "Hôm nay rốt cuộc là em đã xảy ra chuyện gì? Anh ghét nhất là em cái gì cũng cần răng chết cũng không nói khiến cho anh rất bức bối!"

Nguyễn Tương Nam bình tĩnh mở miệng: "Trác Diễm, em cảm thấy anh nên trở về hội trường trước thì tốt hơn, bây giờ mọi người thấy anh ra ngoài mãi không trở lại, khó tránh khỏi sẽ có chút nghi ngờ."

Trác Diễm nắm chặt cổ tay cô: "Em biết mọi người sẽ sinh nghi, vậy thì tại sao em không nói với anh để tìm cách giải quyết? Anh và em có hôn ước, rốt cuộc còn có chuyện gì không thể nói ra được?"

Nguyễn Tương Nam đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, cô cũng biết, bọn họ muốn nắm tay đến cuối cùng, cái gì cũng đều phải rõ ràng minh bạch. Nhưng chuyện trước mắt cô phải mở miệng như thế nào đây? Chẳng lẽ nói cho Trác Diễm, rằng cô có thể bị lây nhiễm HIV. Cho dù là, anh vô cùng có khả năng không từ bỏ cô, nhưng sao cô có thể làm như vậy?

Cô cân nhắc từng câu chữ mở miệng: "Không phải là em cố ý không nói, mà là hiện tại không thể nói, anh cũng đừng hỏi ——" cô cảm thấy ngón tay của Trác Diễm đang nắm bàn tay cô có chút run rẩy, nhưng cô vẫn hạ quyết tâm, dùng sức định hất tay của anh ra.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Trác Diễm rời cuộc buổi họp báo quá lâu, bắt đầu có người đến tìm anh.

Trác Diễm giận đến mức, trực tiếp quay đầu đi, từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt nhìn cô một cái. Nguyễn Tương Nam tự biết mình đuối lý, anh đi tới đâu liền theo tới đó, thế nhưng anh lại càng không để ý đến cô, chỉ tập trung trả lời đám ký giả. Cô không khỏi than thở trong lòng, thật ra thì cô cũng có cách làm nũng để cho anh hết giận, thế nhưng lúc này, vốn không thể dùng chiêu kia.

Cô thực sự không thể và cũng không dám có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào với anh.

Cô chỉ có thể im lặng đi bên cạnh anh.

Đến lúc tan cuộc, Trác Diễm tự mình tiến mấy vị khách quan trọng, mới dùng khóe mắt liếc cô một cái: "Trước không phải em rất hả hê sao? Hiện tại giả bộ đáng thương này cho ai nhìn?"

Nguyễn Tương Nam cúi đầu, ừ một tiếng: "Em không phải muốn phá hỏng buổi họp báo lần này."

"Em không phải đánh trống lảng, " Trác Diễm giờ phút này miễn cưỡng còn có thể duy trì tỉnh táo, "Anh không để ý buổi họp báo lần này, đó không phải là vấn đề lớn nhất."

"Nhưng nếu như anh bị báo cáo tự tiện rời buổi họp báo, cũng không được hay cho lắm."

Cô thật là một cao thủ đánh trống lảng. Trác Diễm uy hiếp nói: "Việc hôm nay không để ngày mai, em nhất định phải giải thích hợp lý những cử chỉ khác thường của em ngày hôm nay, không thì đừng trách anh bỏ em ở chỗ này. Phương viên này mười dặm em chắc canh không tìm được xe."

Nguyễn Tương Nam giương mắt, nhìn anh một lát, nhỏ giọng nói: "Ừ..... Vậy em tự đi." Cô ấy là kiểu người, chịu uất ức là lại trở nên nhu nhược.

Nhưng là anh biết này tất cả đều là giả bộ. Cô đời này chính là không chừa chuyện xấu, còn để cho anh không thể buông bỏ.

Nguyễn Tương Nam đi một lúc lâu, mới ý thức được Trác Diễm không thềm đuổi theo. Cô nhúu nhúu mày, nên. Anh sẽ không ác như vậy, để cho cô đi bộ trở về chứ? Nhưng cũng không chắc, có lẽ anh thật sự bị chọc tức đến nỗi bỏ cô ở nơi này cũng nên.

Từ hội trường khách sạn đến cửa lớn, mất hơn 10' lái xe, sau đó còn phải lại đi một đoạn đường rất dài mới có thể đi tới được đường lớn, theo lời Trác Diễm trong vòng mười dặm không có xe vẫn còn là nói giảm nói tránh.

Cô là một người lễ mễ, chợt nghe sau lưng có tiếng động cơ xe vang lên, cô quay đầu, thấy xe ngừng lại, Trác Diễm ngồi ở ghế sau, từ chậm rãi hạ cửa xe xuống để lộ nửa gương mặt: "Lên xe."

Nguyễn Tương Nam ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, còn chưa kịp mở miệng nói gì, liền thấy Trác Diễm nghiêng người về phía trước, lấy một miếng băng cá nhân từ vali ở trong xe, kéo tay của cô, xé lớp giấy bọc băng

vết thương trên tay cho cô, sau đó lại bỏ tay của cô ra, giống như là sợ dính vào bệnh nguy hiểm vậy.

Nguyễn Tương Nam nhìn trên tay miệng vết thương dán, nói: "Thật xin lỗi. Thật ra thì em không phải, không phải." Rồi lại chột không thể nói, mang suy nghĩ của mình đè xuống, đối mặt phải vấn đề gì vô cùng khó khăn, nếu như hai người cùng giải quyết, vấn đề khó khăn ấy cũng sẽ biến mất dễ dàng. Nhưng đến phiên cô, thì lại không cách nào nói ra khỏi miệng. Thì ra là không phải chuyện gì cũng có thể làm nũng than thở cùng người yêu, có một số chuyện, nhất định phải một mình chịu đựng.

Trác Diễm nhìn thẳng phía trước, giọng nói cũng cứng rắn: "Không cần xin lỗi, là anh xen vào việc của người khác."

Ngón tay Nguyễn Tương Nam giật giật, mấy ngày rồi vết thương trên tay còn chưa khỏi, khó khăn lắm vết thương mới dần lành lại bây giờ lại bị rách ra. Cô chỉ muốn khéo léo nói cho anh biết, gần đây không thể cùng anh ở cùng một chỗ, cô muốn trở lại nhà của cô vài ngày, nhưng bây giờ, cho dù lời nói có uyển chuyển đến thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ làm hiểu lầm càng ngày càng sâu sắc.

Cô không thể nói, nhưng cô sợ.

Bọn họ cứ lặng lẽ ngồi như vậy, không nói thêm với nhau một câu nào nữa. Lúc chờ đèn đỏ, bác tài xế còn nhìn họ vài lần qua kính chiếu hậu.

Đến khi về đến nhà, Trác Diễm vẫn chưa hết giận, lúc ngủ cũng đưa lưng về phía cô.

Nguyễn Tương Nam nhìn phía sau lưng của anh, nhiều lần muốn ôm anh từ phía sau, cuối cùng vẫn không thể làm được. Cô nhìn bóng lưng của anh, thật ra thì ngày trước, cô cũng hay nhìn bóng lưng của anh như vậy,

thời điểm đó anh vẫn chưa thích cô, thậm chí ngay cả một vài thiện cảm đối với cô cũng không có, nhưng cô lại rất thích anh.

Khi đó, cô nghĩ rằng sẽ mãi chỉ được nhìn bóng lưng của anh như vậy, cho đến bây giờ mọi chuyện khó khăn dường như đã trôi qua. Trước giờ may mắn không ở bên cô, ngay cả mẹ ruột của cô cũng vứt bỏ cô, sao cô có thể có được loại may mắn đó?

Nguyễn Tương Nam nhắm mắt lại, vẫn không đưa tay ra. Trong lúc mê mông, cảm thấy người bên cạnh xoay lại, ôm lấy cô. Nhiệt độ của người anh luôn cao hơn cô, nhiệt độ trên da ấm áp giống như muốn xuyên qua mạch máu, tiến vào sâu trong lòng của cô. Nguyễn Tương Nam tựa sát vào ngực anh, chợt nghĩ, coi như may mắn cả đời này đã dùng hết cũng không sao, dù là nửa đời sau lại quay trở lại những ngày tháng tăm tối cũng không sao.

Ít nhất, cô đã từng may mắn.

Cô lại nhìn thấy mình đứng nơi đó, xung quanh mơ mơ hồ hồ, trên mặt đất có vết máu, từng vệt từng vệt, màu nâu nhạt. Cô tỉ mỉ đeo đeo găng tay cao su, một tầng không đủ, lại thêm một tầng nữa. Cô đeo rất cẩn thận, như là sợ lớp cao su mỏng manh kia bị rách. Sau đó cô cho tay vào ổ bụng của người đang nằm trên bàn mổ.

Cô rất cẩn thận, bởi vì đây là cơ hội lần thứ hai.

Cô đưa tay ra ngoài, lại cẩn thận cẩn thận cởi lớp bao tay dính máu.

Cô chỉ có cơ hội này lần.

Cô lại cởi bỏ tầng thứ hai, nhưng vẫn không còn kịp nữa, tay cô đầy máu tươi, mà trên tay còn có vết thương.

Không kịp rồi.

Nguyễn Tương Nam mở mắt, có chút thất thần nhìn trần nhà. Trác Diễm còn chưa thức giấc, anh đưa lưng về phía cô, hô hấp đều đặn mà yên tĩnh.

Cơ hội thứ hai mà cô hy vọng thực ra chỉ là một giấc mơ.

Nguyễn Tương Nam rón rén xuống giường, đi vào toilet, đánh răng rửa mặt bình thường, lấy bàn chải đánh răng từ trong miệng ra, nhưng là màu đỏ, là xuất huyết lợi.

Nguyễn Tương Nam sững sờ mất mấy giây, đột nhiên hung hăng ném mạnh bàn chải đánh răng vào thùng rác.

Tiếng động có chút lớn, Trác Diễm mơ mơ màng màng đi tới phía sau cô, trong giọng nói vẫn còn ngái ngủ: "Sao em dậy sớm vậy."

Nguyễn Tương Nam nói: "Không ngủ được."

Trác Diễm xem ra cũng tỉnh táo, cuối cùng nhớ rằng tối hôm qua bọn họ vẫn còn đang cãi nhau, vẻ mặt lại hiện lên sự tức giận: "Không ngủ được thì lấy bàn chải đánh răng trút giận?"

Nguyễn Tương Nam chỉ có thể cười khỗ.

Cô đến bệnh viện, đầu tiên là bị gọi vào phòng làm việc của viện trưởng nói chuyện, sau khi trở về đã nhìn thấy Diệp Trưng ngồi ở vị trí của cô, còn đang giúp cô sửa lại bệnh án. Cô và anh nhìn nhau trong chốc lát, lại cảm thấy thật ra thì cho tới bây giờ chuyện cũng không còn gì để nói : "Lần này có thể thật sự phức tạp."

Diệp Trưng lẳng lẳng nhìn cô, âm thanh còn có chút khàn khàn: "Sao vậy?"

"Hàm răng ra máu, sau đó. Em giống như bị cảm, có sốt nhẹ."

"Cũng có thể là cảm cúm, đầu mùa xuân là thời kỳ có tỷ lệ nhiễm bệnh cao nhất."

"Đúng, có thể là cảm cúm." Nguyễn Tương Nam cười khổ nói, "Nhưng em không thể ở cùng một chỗ với Trác Diễm, ít nhất là trước khi có kết quả."

"Tại sao em không nói cho cậu ấy biết chuyện này?"

"Nói thì thế nào? Anh ấy sẽ kiên quyết không rời bỏ em, nhưng thật sự em không muốn như vậy."

Diệp Trưng nhìn cô: "Nhưng em xứng đáng để cậu ấy làm như vậy."

"Em không thể như vậy ích kỷ." Nguyễn Tương Nam cố tỏ ra nhẹ nhõm, "Làm phiền anh giúp em làm thủ tục xét nghiệm, cả xét nghiệm viêm gan B. Về phía bệnh viện, cũng giảm bớt áp lực cho em, một tuần chỉ cần khám bệnh vài lần, lâu rồi không được thoải mái như vậy."

Diệp Trưng không phản bác được, đăng nhập hệ thống, nhập mã số và mật khẩu của mình vào, giúp cô lái đăng ký các hạng mục cần kiểm tra.

Nguyễn Tương Nam cầm hóa đơn đi trả tiền kiểm tra, kết quả kiểm tra không có gì khác thường, cũng giống như cô nghĩ, không có triệu chứng nhiễm trùng tuyến miễn dịch lim-pha, nhưng cảm cúm lại tới trùng hợp như vậy, cô căn bản không chắc chắn.

Trác Diễm trước sau không thể tĩnh tâm làm việc.

Rõ ràng bọn họ vẫn đang rất tốt, tại sao thái độ của Tương Nam lại lên xuống thất thường như vậy, lạnh lùng với anh. Anh không nhận được cắt

đứt An Nhã đang báo cáo: "Tại sao cô với bạn trai lại gâu gồ?"

An Nhã cứng họng nửa ngày, mới nói ra được một câu: "Hả, sao vậy? Gâu gồ. Có ý gì ạ?"

Giọng Trác Diễm bình tĩnh: "Nếu như hai người cãi nhau, nhưng muốn làm hòa, cô muốn đổi phương đồ dành thế nào?"

An Nhã rằng anh và Nguyễn tiểu thư vừa cãi nhau, mới tự dừng hỏi mấy chuyện này, lee^qu.donnn liền mỉm cười nói: "Tặng một bó hoa, cùng ăn một bữa, sau đó chân thành nói xin lỗi, mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Chủ yếu là phải có một bên xuống nước, bên kia mới có thể bước xuống được."

"Thật sao?" Trác Diễm nói: "Vậy phiền cô chút nữa ra tiệm hoa đặt giúp tôi một bó. Được rồi, cô có thể báo cáo tiếp."

An Nhã chỉ dám chế giễu anh ở trong lòng, rõ ràng là anh cắt đứt bài báo cáo của cô, bây giờ sao có thể trở lại cảm giác lúc đó.

Lúc xế chiều, Trác Diễm về sớm hơn một tiếng đồng hồ, đến bệnh viện.

Anh đến phòng làm việc của Nguyễn Tương Nam, cũng chưa nói trước cho cô biết.

Mấy y tá đang xúm lại nói chuyện phiếm trước, chụm đầu vào trò chuyện nên không nghe thấy tiếng bước chân của anh: ". Phẫu thuật khẩn cấp, căn bản không kịp làm những thủ tục kiểm tra thông thường, hỏi người thân cũng nói không bị làm sao, không bị viêm gan B không bị bệnh hiểm nghèo, không có gì cả, nhưng cuối cùng cũng lại dương tính với HIV."

"Đúng là nghiệp chướng, bác sĩ Diệp còn tưởng rằng người nhà của đối phương thật sự không biết, nghĩ cách giải thích như thế nào, chỉ sợ bọn họ không tiếp nhận nổi kết quả này. Kết quả người ta nói, họ đã sớm biết."

"Cô bảo tại sao không nói sớm. Nói cũng sẽ vẫn phải làm phẫu thuật, bác sĩ còn có thời gian chuẩn bị trước, ít nhất là có thể áp dụng các biện pháp bảo hộ, bây giờ không biết tình hình như nào."

Trác Diễm đi tới bên cạnh, trong các cô cuối cùng cũng có người phản ứng kịp, đến nhìn thấy anh, liền cười nói: "Trác tiên sinh, lại tới đón bác sĩ Nguyễn tan việc sao?"

Trác Diễm gật đầu một cái, trả lời ngắn gọn: "Đúng vậy."

"Nhưng tôi mới vừa thấy bác sĩ Nguyễn đi ra ngoài, chắc là sẽ trở về nhanh thôi."

"Không sao, tôi sẽ ngồi trong phòng làm việc đợi cô ấy." Trác Diễm đi vào phòng làm việc của cô, anh đặt hoa xuống, trên bàn có chút lộn xộn, nlze.qu;ydo/nn. Hình như cô đi có chút vội vàng, ngay cả điện thoại cũng không mang theo. Trác Diễm đi tới bên bàn, biết rõ là không nên, nhưng là vẫn cầm điện thoại di động của cô lên, anh còn nhớ rõ ngày trước cô nhập mã trước mặt anh.

Anh nhập vào bốn con số, màn hình lập tức được mở.

Anh mở nhật ký tin nhắn, đều đã xóa sạch sẽ, nhưng có mấy tin nhắn còn chưa kịp xóa.

Là tin nhắn của cô và Diệp Trưng.

"Anh vẫn cảm thấy em nên nói cho cậu ấy biết."

"Không cần thiết."

“Bây giờ em không nói, sớm muộn gì cậu ấy cũng vẫn biết, nói sau không bằng nói trước, đau dài không bằng đau ngắn.”

"Nói sớm anh ấy cũng sẽ đau khổ, nói muộn, ít nhất anh ấy còn có thời gian chuẩn bị tâm lý."

Trác Diễm nắm chặt điện thoại di động, cái gì sớm nói muộn nói, anh còn phải có chuẩn bị tâm lý gì? Anh nghe thấy tiếng có người mở cửa phòn làm việc sau lưng, lúc này, cũng chỉ có một khả năng, Nguyễn Tương Nam trở về.

Anh xoay người nhìn cô chăm chăm: "Em có ý gì?"

Nguyễn Tương Nam hiển nhiên cũng lấy làm kinh hãi: "Anh biết mật mã?"

"Anh hỏi em chuyện gì xảy ra? Có chuyện gì mà anh không biết, muốn anh đau ngắn không bằng đau dài?" Dáng vẻ của anh cực kỳ tức giận, giống như mãnh thú, ngay cả trán cũng có gân xanh nổi lên .

Nguyễn Tương Nam cực kỳ bình tĩnh trả lời: "Chính là. những thứ mà anh nhìn thấy."

Trác Diễm nhìn cô, vẻ mặt dờ dẩn, đột nhiên bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói: "Gặp em sau."

"Chính là những thứ mà anh đọc được ——"

"Đủ rồi!" Anh thô bạo cắt đứt lời của cô..., nện di động lên mặt đất, màn hình điện thoại di động lập tức vỡ nát, anh vẫn còn oán hận, lại đạp thêm một cước, trực tiếp khiến nó hỏng hoàn toàn. Anh lấy ra điện thoại di động của mình, ngón tay run rẩy lấy sim, tốn mấy phút đồng hồ mới rút được ra, sau đó để điện thoại di động trên bàn: "Trả lại cho em."

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Vừa mở cửa ra, liền thấy Diệp Trưng đi dọc theo hành lang dài đang tới gần, anh mặc áo khoác trắng, vóc người cao to, hai tay để trong túi. Đợi đi đến gần, anh khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Trác Diễm, liền chào hỏi: "Trác thiếu, hôm nay lại tới đây à?"

Trác Diễm đột nhiên tiến tới gần một bước, nhanh như chớp kéo cổ áo của anh. Diệp Trưng lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới anh sẽ động thủ, nếu bàn về đánh nhau, anh đúng là chỉ có thể đứng chịu đòn. Nhưng Trác Diễm lại đột nhiên buông tay ra, có chút khinh thường nhìn anh một cái: "Đánh anh, chỉ khiến tay tôi dơ bẩn."

Diệp Trưng quay đầu, khẽ cười khổ nhìn Nguyễn Tương Nam: "Em xem, rõ ràng là em cự tuyệt anh, rồi lại lừa Trác Diễm coi anh là tình địch, anh đúng thật là xui xẻo, hết lần này đến lần khác đụng phải cậu ta."

Trên mặt Nguyễn Tương Nam cũng mang chút cười khổ: "Thật ra thì em không cố ý gạt anh ấy, là anh ấy đọc được tin nhắn của em và anh trong điện thoại."

Diệp Trưng nói: "Cái này thì có gì khác nhau?"

Nguyễn Tương Nam cúi đầu, bắt đầu thu dọn đồ đạc: "Ừ, tạm thời em sẽ ở trong phòng khám. Chủ nhiệm nói rồi, nếu em muốn xin nghỉ đông, có thể cộng tất cả những kỳ nghỉ trước bù lại, ông ấy tốt bụng thật đấy."

Diệp Trưng không muốn tiếp tục đề tài này với cô, nhưng vẫn là không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác:

"Bệnh nhân đó chuyển viện rồi, ở phương diện này bệnh viện kia tiên tiến hơn một chút."

"Vậy sao."

"Thật ra thì anh. Cuối năm ngoái thì anh đã sắp xếp, muốn sang Đức tu nghiệp hai năm."

Nguyễn Tương Nam ngẩng đầu nhìn anh một chút: "Rất tốt."

Diệp Trưng tự giấu cười cười: "Nếu như em muốn, có thể giữ anh lại."

"Cơ hội tốt như thế, nếu đổi lại là em nhất định là cầu cũng không được, nếu em được đổi, em cũng không bởi vì câu nói đầu tiên mà ở lại." Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái, "Em là người thực tế, em biết rõ cái gì là tốt nhất với mình."

Diệp Trưng xoay người, lúc đi tới cửa bỗng dừng lại đưa lưng về phía cô, âm thanh trầm thấp: "Anh cũng là người thực tế, nhưng người thực tế, đời này cũng sẽ phải có một hai lần không thực tế."

Cách đúng giờ tan việc kém năm phút đồng hồ, thư ký bắt đầu thu xếp đồ đạc, chuẩn bị đi vào thang máy. Bốn giờ năm mươi bảy phút, Trác Diễm sải bước từ trong thang máy ra, sắc mặt căng thẳng, mọi người cả kinh lập tức lùi về vị trí, đến thở mạnh cũng không dám. Quá cả giờ tan việc, vẫn không có một người rời đi.

Phương Hàn Vân từ phòng làm việc đi ra, đang chuẩn bị khóa cửa, thấy bên ngoài chưa có một ai ra về, nhất thời ngăn người một chút, cũng lặng lẽ ngồi trở lại trong phòng.

6h tối, Trác Diễm chuẩn bị xuống lầu đến phòng ăn ăn tối, nhìn thấy tất cả mọi người đều ngồi ở vị trí làm việc, ngạc nhiên nói: "Mọi người làm thêm giờ sao? Phải làm tăng ca nhưng không có tiền thêm giờ."

Anh xuống lầu đi tới phòng ăn, gặp quản lý bộ phận thị trường và quản lý bộ phận marketing đã lập gia đình cũng đang tăng ca. Bọn họ ngồi cùng nhau tán gẫu chủ đề kinh doanh, trò chuyện một chút lại đột nhiên nói tới chủ đề con cái. Trác Diễm không có kinh nghiệm về phương diện này, liền im lặng nghe bọn họ nói, chợt quản lý phòng thị trường hỏi: "Trác tổng, anh định bao giờ thì kết hôn?"

Tay Trác Diễm cầm đũa hơi cứng lại một chút, ngay sau đó lấy giọng nói tự nhiên trả lời: "Nhìn đi nhìn lại, dù sao cũng không vội."

"Trác tổng, anh không vội, nhưng vị hôn thê của anh vội."

Trác Diễm nở nụ cười, không trả lời.

"Thật ra thì năm đó trước khi kết hôn, tôi cũng có chút sợ. Nhưng sau khi kết hôn, vợ tôi cũng rất dịu dàng, có người quan tâm chăm sóc thật là thoải mái."

Ở trong lòng Trác Diễm thầm quyết định hạ thành tích của hai vị kia trường bộ kia xuống một bậc.

Anh trở lại phòng làm việc, chỉ thấy Phương Hàn Vân vẫn chưa đi, trên tay lại cầm một cốc giấy. Hình như cô có chút do dự, nhưng vẫn là gọi anh lại: "Trác tổng."

"Có chuyện gì sao?"

"Tôi pha cà phê, cho anh." Cô để cái cốc trước mặt anh, nhưng vẫn nhìn chằm chằm cái cốc trong tay, như thể trên đó có đóa hoa nở vậy, "Irish

Cof-fee, tôi xuống quán cà phê dưới lầu mượn dụng cụ để làm. Lần đầu tiên tôi đến khách sạn tìm anh, là ngồi ở Irish Coffee."

Trác Diễm gọn gàng dứt khoát: "Không cần trích dẫn chuyện cũ, tôi đối với cà phê. có thể xem như hiểu rõ."

Thì ra là anh là biết. Phương Hàn Vân khẽ mỉm cười: "Chuyện cũ, là nói ‘tình yêu đơn phương vô vọng’ sao?" Cô dừng một chút, lại nói: "Tôi chạy tới ăn máng khác, thật ra là có tư lợi. Tôi muốn dựa vào đó mà muốn được ở gần anh, nhưng. Tôi cũng không thể không thừa nhận, có chút lợi lộc, mới là nguyên nhân chính." Cô cuối cùng cũng kết luận: "Trác tổng, anh là người đàn ông tốt, chỉ là tôi không có cơ hội. Vậy, tôi không quấy rầy công việc của anh nữa, tôi đi trước."

Trác Diễm gọi cô lại: "Tôi không phủ nhận sự chuyên nghiệp của cô, cô vẫn sẽ đi làm chứ?"

Phương Hàn Vân cười gật đầu một cái: "Tôi đương nhiên sẽ đi làm, bây giờ tôi không có được người đã thăm rồi, ít ra còn có chút tài mọn, nếu như tùy tiện nghỉ việc, chẳng phải là cả người cả của đều không còn?"

Trác Diễm tự giam mình ở trong phòng làm việc, cả công ty từ trên xuống dưới đều dựa vào anh, nếu anh không quan tâm, về sau ai trả lương cho công nhân?

Anh chỉ có thể tự khiến mình trở nên vội vàng một chút, bận rộn một chút, để không thể nghĩ đến chuyện bị cô phản bội —— có lẽ cũng giống như cô nói, thứ không có được luôn là thứ tốt nhất, một khi có được, cho dù bên ngoài anh hào nhoáng, nhưng cuối cùng cô cũng chẳng thêm ngó tới.

Nhưng tại sao? Anh vuốt chiếc bút bóng loáng, mở ra tài liệu để ký tên nhưng một hồi lâu cũng không đặt bút. Vô lý, không phải cô thay lòng mà chính là cô có bệnh, vô duyên vô cớ thay lòng thật không thể lý giải nổi, hay là. Có bệnh?

Buổi tối Nguyễn Tương Nam tạm thời trở lại chỗ ở của mình. Dư Hi đang hẹn hò với Cố Y Sinh rất suôn sẻ, thường thường phải hơn 10 rưỡi mới về, cực kỳ giống thời đại học ở ký túc xã có người yêu phải căn giờ về.

Nguyễn Tương Nam cảm thấy như vậy cũng rất tốt, như vậy cô ấy sẽ không kịp nhận thấy những cảm xúc không bình thường ở cô, ví dụ như điện đun nước trong ấm điện, cuối cùng lại quên rót vào giữ bình giữ nhiệt, thậm chí còn quên mất rằng mình đã đun nước, cứ đun như vậy hai ba lần mới nhớ. Cô hoàn toàn không yên tâm, ví dụ giống như cô bị truyền nhiễm căn bệnh đó, thật là xác suất thấp như trúng số độc đắc giải thưởng lớn, vậy mà cô cũng dính phải.

Cô vô cùng rảnh rỗi phát chán chỉ có thể dựa vào cắt trái cây để tiêu khiển, cắt quả táo thành hộp vuông lớn nhỏ be bé giống nhau, còn hận không thể tía hình bông hoa lên trên. Đang mài mê tiat tót thì nghe thấy cửa chính két một tiếng bị mở ra, Nguyễn Tương Nam nhìn đồng hồ, vừa vặn hơn bảy giờ, nhưng thời điểm này có thể “Chào buổi sáng” được rồi.

Dư Hi bước chân lảo đảo đi đến bên cạnh cô, tựa vào cửa phòng bếp, cười với cô khó hiểu.

Nguyễn Tương Nam nhìn cô một cái, nhắc nhở cô: "Đừng cười nữa, thật có chút dọa người."

Dư Hi sờ sờ mặt: "Dọa người sao?"

Gương mặt của cô hồng hồng, khóe mắt cũng sáng nước mênh mông, quấy rầy bức người, cô cười một lúc, cười cười lại chột bật khóc, ở đó vừa khóc vừa cười: "Tương Nam, mình không có cách nào bắt đầu lại, đời mình cứ như vậy, đã bị hủy hoại, thối nát rồi."

Nguyễn Tương Nam lúc này phát giác có gì đó không đúng, trước kia cô phát hiện rất nhanh, nhưng bây giờ khó tránh khỏi có cảm giác chậm chạp: "... Sao vậy?" Cô phát hiện trên người cô có mùi rượu, có thể là cô đã uống say.

Dư Hi lập tức nhào tới trên người cô, hô hấp nóng bỏng, giọng nói cũng nóng hầm hập: "Hôm nay đi ra ngoài ăn cơm ở cửa tiệm gặp phải một người, anh ấy nói với mình, đã lâu không gặp, vẫn luôn muốn trở lại chăm sóc việc buôn bán của mình. Mình không nhớ rõ anh là ai, thật không nhớ rõ —— không đúng, có thể là quá nhiều người nên mình không nhớ rõ."

Nguyễn Tương Nam bị cô bổ nhào về phía trước như vậy, trên tay run lên, lại động tới ngón tay. Mấy ngày nay cô thật là ra sức giày vò tay của mình, nếu là trước kia chắc chắn sẽ không lơ là sơ suất như vậy. Cô bê cái đĩa lên, muốn đổ hết những miếng táo dính máu vào thùng rác.

Dư hi lại say đến hồ lý hồ đồ, đưa tay giành lấy: "Làm sao phải vứt đi? Mình thích ăn, mình sẽ ăn hết." Sắc mặt cô ửng hồng, lại bắt đầu cười: "Lấy ra lấy ra, cậu chê nó dơ bẩn, mình không ngại, mình ăn!"

Nguyễn Tương Nam đẩy tay của cô ra, trực tiếp vứt hết táo đi.

Dư Hi ngây ngẩn cả người: "Thì ra là cậu cũng ghét bỏ mình." Cô dừng một chút, lại lộ ra vẻ mặt đau thương: "Cậu ghét bỏ mình như vậy lúc đầu không nên chứa chấp mình...mình, mình đi, dù sao mình sống cũng chẳng có nghĩa gì, con người nhơ nhớp của mình."

Nguyễn Tương Nam biết không nên so đo với người say rượu, nhưng là cô bị nghe những lời lảm nhảm linh tinh một hồi, cũng có chút không nhẫn nhịn được, kéo cô đẩy đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, bên ngoài gió xuân lạnh thốc vào, đập thẳng vào người Dư Hi khiến khuôn mặt cô từ ửng hồng thành xám trắng. Cô khó chịu cau mày: "Cậu tức giận? Mình biết

ngay cậu cũng xem thường mình, nhưng cậu lại không nói, bao nhiêu đối trá như vậy! Cậu biết không? Đối trá!"

Nguyễn Tương Nam đẩy cô ra ngoài cửa sổ, ép cô nhìn xuống phía dưới: "Độ cao này, nhảy xuống khẳng định sẽ chết, không chết cũng sống đời sống thực vật, cậu không muốn sống, sao không nhảy xuống? Không dám, cũng không cần suốt ngày muốn đi tìm cái chết như vậy." Cô buông tay ra, xoay người dọn dẹp đồ bỏ đi: "Còn có một vấn đề nữa, có thể cậu đã nghe được mấy lời đồn đại rồi, mấy ngày trước có một vụ tai nạn xe cộ, có một bệnh nhân cấp cứu dương tính với HIV. Cậu nên chú ý một chút, mình còn ở thời kỳ cửa sổ."

Dư Hi bị lắc qua lắc lại như vậy, cũng tỉnh rượu hơn phân nửa, đột nhiên giơ tay lên che miệng lại: "Cậu nói là cậu ——"

Nguyễn Tương Nam ừ một tiếng, lại lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Trác Diễm: "Em rất xin lỗi, nhưng cho em thêm một chút thời gian, nhất định em sẽ cho anh một lý do."

——

Trong phòng cấp cứu toàn các bệnh nhân đang truyền nước.

Trác Diễm chạy một vòng bên trong, cũng không gặp được y tá nào quen biết, vừa đúng lúc có một y tá đến khám bệnh phát thuốc, anh đã từng gặp y tá đó, chính là y tá phụ trách em trai Tạ Duẫn Thiệu lúc nằm viện. Anh đi tới, khẽ gọi: "Chào dì."

Nữ y tá này quay lại nhìn thấy anh, cũng cười đáp lại: "Ai yu, là Trác tiên sinh. Nhưng Tạ tiên sinh đã sớm làm thủ tục xuất viện về nhà tỉnh dưỡng, cậu đến vô ích rồi."

Trác Diễm giúp bà xách túi vải trên tay, ôn hòa mở miệng: "Thật ra là cháu muốn hỏi sự kiện." Đối phương hình như cũng không ghét anh, gật

đầu nói: "Cậu hỏi đi."

"Mấy ngày trước, nhày mà có rất nhiều ca cấp cứu, có phải có một bệnh nhân." Lúc đó anh nghe y tá trò chuyện, cũng chỉ thoáng qua, nhưng sau nhớ lại, cảm thấy sự khác thường Nguyễn Tương Nam có lẽ cũng có liên quan đến sự kiện đó.

"Trác tiên sinh, sự việc đó thật khiến người ta phải sợ, không biết cậu đã biết chưa, bệnh nhân kia, haizzz, thật sự là người nào đó qua xui xẻo."

"Đó là. Chuyện gì xảy ra?"

"Bệnh AIDS, còn có thể chuyện gì xảy ra?" Y tá lắc đầu một cái, nhìn có chút ưu sầu, "Người trong nhà đều nói không có vấn đề, muốn đợi cho đến khi có kết quả xét nghiệm lại không đồng ý, nghe bác sĩ làm phẫu thuật hôm đó còn bị đứt tay."

Trác Diễm đi theo đối phương cùng ra khỏi bệnh viện, lại nói: "Dì à, dì ở đâu? Cháu lái xe, thuận tiện có thể đưa dì đi một đoạn đường." Anh lái xe đến một nửa, có chút không chút để ý hỏi: "Bác sĩ bị đứt tay kia là ai ạ?"

Hộ công nói: "Cũng không biết rồi, viện trưởng nhất định bảo vệ người kia. Chỉ là bác sĩ phẫu thuật là như vậy, luôn chạy không thoát, không phải cái này thì là cái kia."

Ánh đèn đường lạnh lẽo hắt lên cửa kính xe, Trác Diễm lại cảm thấy mình hôm nay thành ra như vậy thật sự có chút buồn cười. Anh thừa dịp chờ đèn đỏ lấy điện thoại mới ra nhìn một cái, Nguyễn Tương Nam gửi tin nhắn cho anh, nói cần ba tuần, nếu như là ba tuần, vậy thì anh cũng cần thời gian để đổi mặt.

Anh không trả lời, trực tiếp xóa tin nhắn. Cô có thể gạt anh, anh cũng biết rằng lời giải thích không tồn tại.

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Thời điểm đo nhiệt độ buổi sáng, số bệnh nhân sốt nhẹ tự nhiên lui xuống. Nguyễn Tương Nam mở hệ thống nội bộ ra, tra tên theo thứ tự, mở bệnh án của bệnh nhân cùng các loại thuốc đang dùng để điều trị, bận thẳng đến buổi trưa, mới có thời gian rảnh đứng lên thư giãn gân cốt.

Cô cởi áo khoác trắng ra, đang định khóa cửa, lại nghe thấy có người sau lưng đẩy cửa đi vào: “Theo lịch khám bệnh, phải chờ tới buổi chiều ——” quay đầu lại, là Trác Diễm đang đứng trước cửa.

Anh một thân tây trang đen áo sơ mi trắng, tao nhã lịch sự lại có chút cảm giác xa cách: “Thật xin lỗi, anh muốn quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của em một chút, em không phiền chứ.”

Nguyễn Tương Nam giúp anh kéo ghế: “Ngồi đi.”

Trác Diễm không ngồi, chỉ nói: “Không tốn quá nhiều thời gian, nói mấy câu xong anh sẽ đi.”

Nguyễn Tương Nam ừ một tiếng, đứng mặt đối mặt với anh.

“Anh đối với người là nghiêm túc, vẫn luôn như vậy. Trước kia anh không dám nói cho em biết tình cảm của anh, là sợ em cười nhạo anh.” Trác Diễm nhẹ nhàng nói, “Nhưng bây giờ anh nghĩ chắc em cũng không cần nữa. Nếu như vậy, anh cũng sẽ không làm người khác khó xử, giải trừ chuyện hôn ước, vậy thì em hãy tự đề cập, anh là đàn ông, cũng không thể làm những chuyện như vậy.”

Anh nhìn Nguyễn Tương Nam, chỉ thấy nét mặt của cô không có gì thay đổi, nhưng sắc mặt dần trở nên nhợt nhạt. Anh dừng một chút, lại nói: “Không ôm anh một cái sao? Đây có lẽ là lần cuối cùng.”

Nguyễn Tương Nam bước lên trước, vươn tay ôm eo của anh, dán sát gò má ở nơi trái tim anh.

Cô không lên tiếng, có lẽ là nói không thành lời.

Trác Diễm vẫn không nhúc nhích, chỉ là lặng yên đợi đến cô buông tay ra, cười một tiếng: “VẬY anh đi đây, bảo trọng.” Anh xoay người, mới bước được hai bước, cảm thấy ống tay áo bị kéo lại.

Anh cảm thấy rất thú vị, rõ ràng ngày trước đều là cô xoay anh vòng vòng, nhưng bây giờ rốt cuộc đã đảo ngược, d13nNđAn quả thực là xả được cơn giận, nhưng trên mặt lại vẫn mang theo nét mặt bình tĩnh không gợn sóng như cũ, quay đầu hỏi: “Em còn có lời muốn nói?”

“Trác Diễm.....” Cô cách thật lâu, mới nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi.”

“Ừ, anh không trách em.” Anh vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay cô, hòa nhã nói, “Thật đấy.”

Ở trong thế giới của anh, anh vốn cho rằng cô là mưa xuân đầy đặc, cho dù rất nhỏ cũng sẽ khiến quần áo ướt sũng, nhưng bây giờ đã trở thành mưa như trút nước rồi, thật khiến người ta không còn chỗ chốn.

Nếu không tránh được, Trác Diễm thở dài, mặc kệ là dương tính HIV hay là bệnh nan y khác chẳng nữa, anh cũng sẽ không buông tha cô. Chỉ là phải dạy dỗ cô một chút.

Trên chuyến xe dành riêng để đến bệnh viện, chỉ có mấy người ngồi thừa thớt.

Nguyễn Tương Nam là một trong số đó, cô tựa đầu cạnh cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi, giữa chừng mở mắt ra, thấy phía sau đã nhiều người hơn, trong số đó có Tạ Duẩn Thiệu.

Tạ Duẩn Thiệu dùng phương tiện giao thông công cộng, đoán chừng có thể lên trang đầu mấy tờ báo lá cải.

Cô ngồi thẳng, nhìn thẳng phía trước: “Tạ tổng, thế này là sao?”

Tạ Duẩn Thiệu ôm lấy tay, không nhìn cô: “Tôi muốn mời cô ăn cơm.”

“Tôi không ăn cơm ở bên ngoài.”

“Vậy sao, không nhìn ra cô vẫn còn rất đáng giá, tôi biết một đầu bếp nấu rất ngon, không bằng đến đó nếm thử?”

Anh là hướng về phía Trác Diễm tới. Nguyễn Tương Nam mặt không biến sắc: “Không phải tôi, là tôi có bệnh.”

“Hả? Bệnh gì?”

Vừa đúng lúc chiếc xe dừng lại, Nguyễn Tương Nam xuống xe, đi vào bệnh viện, hướng về phía đại sảnh quen thuộc tự mình in tờ kết quả xét nghiệm. Cô quét mã vạch, tờ giấy mỏng từ từ được in ra. Cô cô giơ một mặt của tờ giấy ra để lộ ra cho anh nhìn: “Chính là bệnh này, có lây truyền.”

Ngay lúc đó sắc mặt Tạ Duẩn Thiệu giống như là ăn phải ruồi vậy, hết sức đặc sắc.

Nguyễn Tương Nam nhét báo cáo xét nghiệm vào trong túi xách, ngồi trên xe dành riêng cho bệnh viện đến chỗ tiếp theo, lần này Tạ Duẩn Thiệu không theo cô nữa, anh đối với vị hôn thê danh tiếng của Trác Diễm có chút hứng thú, nhưng hiện tại hứng thú này đã bị thiêu sạch rồi. Đến bệnh viện thứ hai, cô theo thường lệ lấy báo cáo xét nghiệm tương tự, tiếp theo đi đến bệnh viện thứ ba.

Cô cũng làm xét nghiệm HIV ở bệnh viện Tư gia, cô làm xét nghiệm lần thứ nhất, sau đó lập tức xét nghiệm lần thứ hai, cầm kết quả theo thứ tự kiểm tra. Bốn bản kết quả xét nghiệm, giấy trắng mực đen, kết quả đều giống nhau. Cô chăm chú nhìn một lúc lâu, phản ứng chậm mất một nhịp, thì ra vận khí của cô thật sự không tồi tệ đến vậy.

Cô ngồi lắc lư trên chuyến xe riêng của bệnh viện, lấy di động ra, gọi điện thoại cho Trác Diễm, nhưng âm thanh bên kia, từng tiếng tút dài vang lên thật lâu, vẫn không có ai nhắc máy. Cô gọi lại hai lần, cuối cùng đều là tự động ngắt liên lạc.

Nếu là sớm biết hóa nghiệm sẽ cho ra kết quả này, ban đầu cô cũng sẽ không tuyệt tình như vậy, thậm chí phá hỏng tất cả đường lui của mình.

Nguyễn Tương Nam nghĩ ngợi chốc lát, người điện thoại gọi cho An Nhã: “Tôi gọi cho Trác Diễm, nhưng anh ấy không nhận, cô có thể chuyển máy giúp tôi được không?”

An Nhã ở bên đầu điện thoại kia ấp úng một hồi, cuối cùng thở dài: “Em nói thật, Trác tổng đúng là cố ý không nhận điện thoại của chị, mấy ngày nay anh ấy..... Tâm tình không tốt.”

“Nhưng là, tôi thật sự có lời muốn nói với anh ấy..... Nếu không tôi sẽ đến đó.” Dù sao cô vẫn còn trong ngày nghỉ, thừa dịp chủ nhiệm vẫn trong thời kỳ ôn hòa áy náy với cô, một hơi bù đắp lại toàn bộ ngày nghỉ, mặc dù

dáng vẻ dừng dừng nghỉ phép của cô làm cho tất cả đồng nghiệp khoa ngoại ở sau lưng cắn nát răng, chủ nhiệm cũng phải nhin.

Giọng An Nhã chợt trở nên quái dị: “A, chị đừng tới ——”

“Hả?” trực giác Nguyễn Tương Nam cảm thấy có chỗ không đúng. “Không phải, ý của em là là, Trác tổng phải lập tức lên đường tới vùng khác sang tuần mới về, không phải là em không cho chị tới đây, mà là chị tới đây cũng vô ích.”

“Anh ấy chuẩn bị đi đâu?”

“Hình như là ông ngoại, hay là bà ngoại? Em cũng không nghe rõ lắm.”

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: “Được, tôi hiểu rồi.” Jesse-
ddleendAnnn Cô cúp điện thoại, sẽ dùng điện thoại di động bắt đầu đánh khách sạn, không nhìn giá tiền cũng không nhìn khách sạn kích thước, chỉ cần là ở Trác Diễm nhà bà ngoại phụ cận là được. Cô rất nhanh dự định tốt gian phòng, trên đường nhảy xuống bệnh viện đường tàu riêng, lập tức thuê xe về nhà dọn dẹp.

——

An Nhã để điện thoại di động xuống, nói: “Trác tổng, anh cảm thấy biểu hiện vừa rồi của tôi có đáng được thưởng thêm tiền lương hay không?”

Trác Diễm vừa ký tên lên tài liệu, vừa trả lời: “Biểu hiện của cô không bị trừ tiền là tốt lắm rồi.”

An Nhã ồ một tiếng, lúc đi tới cửa lại không nhin được lắm bầm lầu bầu: “Thật là keo kiệt, ghét nhất đàn ông keo kiệt, đáng dập dẹp trai đi nữa cũng không thể chịu đựng được.....”

“Cô có thể phóng đại âm lượng lặp lại một lần nữa.” Mặc dù Trác Diễm nghe không rõ, nhưng cũng biết cô thầm rửa anh, “Chút nữa tôi ký xong tài liệu sẽ gọi nội bộ cho cô, thời gian nghỉ ngơi chủ nhật, cho dù có bất cứ vấn đề gì phải tìm tôi, chờ thứ hai hãy nói.” Nguyễn Tương Nam đột nhiên chủ động liên lạc với anh, vậy cũng chỉ có một khả năng duy nhất, chính là kết quả kiểm tra của cô rất tốt. Nếu không, e rằng cô tiếp tục trốn tránh anh, đồ tiểu quỷ nhất gan này.

An Nhã ở trong lòng lặng lẽ chúc phúc cho anh: cầu cho người đàn ông keo kiệt, thích giở thủ đoạn này bị Nguyễn tiểu thư ép tới trợn đời không thể vươn mình.

Nguyễn Tương Nam chưa bao giờ đánh trận mà không cầm theo vũ khí. Trác Diễm nhìn xuyên qua lớp kính xe, nhìn thấy cô đứng bên ngoài cửa nhà anh, giữa gió xuân se lạnh an tĩnh đứng đó, thỉnh thoảng giơ tay lên, thổi hơi nóng vào lòng bàn tay.

Anh giảm bớt tốc độ xe, chậm rãi chạy qua bên người cô, xe dừng trước cửa lớn. Trong khi chờ đợi người giúp việc mở cửa giúp anh, anh kéo cửa xe xuống, nhìn thoáng qua cô, dè dặt hỏi: “Em tìm anh có việc?”

Nguyễn Tương Nam khẽ gật đầu, nụ cười có chút không kìm nén được: “Ừ..... Em có chuyện muốn nói.”

Trác Diễm nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một hồi, cô mặc áo khoác ngoài màu nâu nhạt, cổ áo viền lông, còn có đồ trang sức trang nhã, trên tay không có hành lý, xem ra đã sớm thu xếp xong ở khách sạn: “Đợi lâu chưa?”

Nguyễn Tương Nam nói: “Vẫn chưa tới hai tiếng.”

“Sao không vào trong nhà?”

Dáng vẻ Nguyễn Tương Nam như kiều vợ bé tủi thân oan ức lại dịu dàng: “Em sợ anh ghét, lại nói..... đợi cũng không lâu lắm.”

Cửa lớn được mở ra, Trác Diễm buông phanh xe, lái xe tiến vào.

Thật sự cô rất hiểu anh, vừa bắt đầu đã khơi gợi tình yêu và sự yếu đuối, từng bước của cô đều chạm đến chỗ mềm yếu trong anh. Trác Diễm dừng xe xong, lên lầu cùng bà ngoại nói chuyện một lúc, l3iiqUUydd000n đứng lên đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống, liền bắt gặp Nguyễn Tương Nam lẻ loi đứng không xa hàng rào sắt bên ngoài, đưa lưng về phía anh, khẽ ngẩng đầu lên nhìn không trung.

Trác Diễm cầm bà ngoại tay, nhẹ giọng nói: “Cháu còn hẹn bạn, không ở nhà ăn cơm ạ.”

Bà ngoại trêu ghẹo anh: “Cháu ở đây mà vẫn có bạn? Khi nào thì giới thiệu bạn đây?”

Trác Diễm cười cười, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Cháu sẽ trở về sớm, bà ngoại không cần chờ cháu.”

Bà ngoại chỉ than thở: “Đứa bé trưởng thành, bắt đầu không quan tâm đến bà ngoại nữa.” Nhưng vẫn bảo dì giúp việc cầm một cái áo khoác ngoài cho Trác Diễm, để anh mang theo. Xung quanh đây đến buổi tối, nhiệt độ đặc biệt thấp.

Trác Diễm giắt áo khoác ngoài trong khuỷu tay, chậm rãi đi xuống cầu thang, trong nhà và bên ngoài quả thực là hai thế giới khác nhau, lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, sắc trời sẽ rất nhanh trở tối. Anh đi tới bên cạnh Nguyễn Tương Nam, hỏi “Đã ăn cơm chưa, nếu không thì ăn chung?”

Nguyễn Tương Nam cười với anh, nụ cười ấy rất là rực rỡ: “Được, em mời anh.”

Trác Diễm nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, xoay người đi về phía trước, không chút để ý hỏi: “Đi đâu?”

Nguyễn Tương Nam nhất thời trả lời không được, đây là địa bàn quen thuộc của Trác Diễm, cô cho là anh sẽ chọn địa điểm, kết quả Trác Diễm đẩy ngược vấn đề này cho cô. Cô lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm quán ăn gần đây. Trác Diễm ôn hoà mở miệng: “Sao vậy, em bảo mời anh ăn cơm mà chưa chọn địa điểm sao?”

Nguyễn Tương Nam đành phải hỏi: “Hải sản thì sao?”

Trác Diễm nói: “Không sao cả, cũng không sai biệt lắm. Lại nói buổi tối trước khi em sang anh mua đồ hải sản nướng cho anh, hôm sau tiêu hóa liền không tốt.”

Lúc đó anh không nói, làm sao cô biết.

Nguyễn Tương Nam tìm quán ăn lân cận một lần nữa, cuối cùng lựa chọn nhà hàng đồ ăn Nhật. Nhưng đột ngột đến, phòng ăn riêng không còn, đành phải lựa chọn góc tương đối an tĩnh trong đại sảnh. Ít người đi lại, ít nhất cũng sẽ không ảnh hưởng đến thời điểm cô thao thao bất tuyệt.

Cô ngồi mặt đối mặt với anh, phục vụ đi đến châm trà, lại đưa thực đơn tới. Bình thường đều là đàn ông nhận thực đơn trước, thế nhưng Nguyễn Tương Nam cầm thực đơn ở trong tay trước tiên, lật lật thực đơn, bắt đầu chọn món.

Trác Diễm yên vị một chỗ, chỉ thấy cô chọn món, dáng vẻ không dứt khoát.

Nguyễn Tương Nam cuối cùng lại gọi thêm bình trà ô long: “Trà Ô Long là ấm dạ dày.”

Anh biết hôm nay cô dồn sức triển khai chiến lược chiếm lấy trái tim của anh, bất luận làm cái gì cũng đặc biệt thân thiết, thực sự là cô có năng lực này. Ban đầu anh bị cô chơi đùa xoay mòng mòng, tâm tình đó giống như cáp treo rơi thẳng xuống đung đưa không ngừng, lee^qu.donnn cho dù biết rõ cô đang dùng chút thủ đoạn, nhưng vẫn không có biện pháp. Anh rất nghi ngờ, nếu như cô thật sự muốn thu phục người đàn ông nào, sợ rằng tỷ lệ không thành công cực kỳ thấp.

Trác Diễm khẽ mỉm cười: “Em nói muốn mời anh ăn cơm, bây giờ trên người em có mang đủ tiền không?”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Nguyễn Tương Nam ngẩn ra, muốn dùng một câu nói giải thích rõ mọi chuyện, rồi lại không thể nào nói được. Cô cau mày, dáng vẻ có chút buồn rầu. Trác Diễm biết cô bắt đầu biểu diễn khả năng tỏ vẻ đau lòng, thì ra là thoải mái như vậy. Nhưng là, hiện tại anh đang đứng ở vị trí người bị hại, có thể mặc sức bắt bẻ cô.

Lúc trước cô vừa thấy Trác Diễm, đã muốn đưa báo cáo xét nghiệm cho anh nhìn, nhưng căn bản anh không cho cô cơ hội này. Bây giờ là thời gian ăn cơm, lại ở phòng ăn công cộng như này, lấy nội dung kết quả kiểm tra xấu hổ ấy ra có vẻ không thích hợp cho lắm. Mà lúc này, phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, bưng lên cái đĩa xinh đẹp.

Nguyễn Tương Nam nói: "Em và Diệp Trưng không có gì cả."

"Vậy sao, nhưng việc đó không còn liên quan đến anh rồi."

"Cho tới bây giờ em cũng chỉ thích anh."

Tốt lắm, viên đường thứ nhất đã thả. Trác Diễm nhìn viên này đường, nhưng chưa có ý nhận.

"Từ mười năm trước đã thích," Nguyễn Tương Nam nói: "chỉ là khi đó em cảm thấy, anh không có cảm giác gì với em, nhiều nhất là quen biết như kiểu người đứng nước lã gặp nhau."

"Đúng, em không phải hình mẫu ưa thích của anh." Thậm chí ngay cả chính mình anh cũng không biết mình thích loại hình gì, căn bản là suy

nghĩ cái vấn đề này không còn kịp nữa.

Nguyễn Tương Nam yên lặng nhìn anh: "Nhưng anh biết đấy lòng tham từ từ lớn lên, vốn là cảm thấy chỉ đứng nhìn là đã tốt rồi, mua không nổi thì cần gì phải khổ não, sau lại. Lại từ từ cảm thấy, mặc dù bây giờ mua không nổi, nhưng nói không chừng sẽ có một ngày sẽ có lúc tiền bạc rớt giá sẽ mua được."

Trong lúc nhất thời Trác Diễm không biết nên nói cái gì cho phải, ví dụ của cô khiến anh có chút dở khóc dở cười.

Khóe mắt cô có chút đỏ lên, nhưng rốt cuộc vẫn không khóc, cô thật sự là người rất kiên cường, cùng là huyết thống tương liên, mẹ ruột có thể dễ dàng làm tổn thương cô, nhưng người khác không có cách nào chạm được vào tầng rào chắn của cô. Anh gấp tôm ngọt vào trong đĩa cô: "Ăn trước đi, anh thấy em cũng đói rồi."

Nguyễn Tương Nam cúi đầu, nhưng vẫn không động đũa.

Trác Diễm thấy dáng vẻ này của cô, trong nháy mắt đã muốn mềm lòng, nhưng chỉ vừa mới nghĩ đến những chuyện lúc trước cô làm với mình, lập tức tâm can liền trở nên sắt đá. Anh cũng không phải là một con chó, kêu thì chạy tới vẫy đuôi, khi không có việc gì thì cùng anh thân mật thăm thiết, xảy ra chút chuyện gì lại vứt bỏ anh.

Nguyễn Tương Nam ăn vài miếng, bỗng nhiên nói: "Sau đó, em cảm thấy dù sao cũng không còn hi vọng, nên tìm cách báo đáp anh, nếu như sau này anh bên cạnh một người khác, cũng sẽ không quên em. Em biết anh lại muốn nói em là tiểu quỷ nhất gan."

"Anh nói em là tiểu quỷ nhất gan, điểm này sai sao?" Trác Diễm hừ lạnh, "Em cũng không phải là anh, làm sao em biết rõ là anh không thích em?"

Nguyễn Tương Nam lại cười, nụ cười xinh đẹp tuyệt trần: "Em biết anh, đã hơn mười năm rồi."

Mười năm này, là tuổi thanh xuân đẹp nhất của họ. Đối với bất kỳ ai mà nói, kỷ ức mười năm không dễ dàng bị phai mờ, dù không có người nữa, vẫn sẽ y như vậy.

"Có lẽ là mười năm và hơn sáu trăm ngày?" Nguyễn Tương Nam sơ sài tính toán một chút, "Thì ra là gần mười hai năm rồi."

—

Ăn cơm xong, Trác Diễm đưa cô về khách sạn.

Nguyễn Tương Nam nói: "Nếu như không gấp gáp trở về, có thể cho em thêm một chút thời gian hay không?"

Trác Diễm dừng bước: "Em nói đi."

Nguyễn Tương Nam lại hỏi: "Có thể lên lầu nói hay không? Trong đại sảnh quá nhiều người, không tiện lắm."

Trác Diễm do dự một chút, nhưng vẫn đi theo cô vào thang máy.

Cô lấy thẻ mở cửa phòng, mở cửa phòng ra, còn cố ý không đóng cửa, chỉ là khép lại. Cô đi vào, kéo ghế cho anh ngồi, quay người ngồi ở bên giường, từ trong túi lấy ra bốn bản báo cáo xét nghiệm, để tới trước mặt anh. Cô cũng là người có kiên nhẫn, vậy mà đến bây giờ mới lấy ra.

Thật ra thì cô dự định khi vừa gặp Trác Diễm sẽ đi thẳng vào vấn đề, khi đó hiệu quả tốt nhất, ai ngờ anh không cho cô cơ hội này, lúc ăn cơm lại nói cái này hiển nhiên có chút không thích hợp, cô đành để vấn đề này đến bây giờ.

Trác Diễm nhận lấy, nhìn tờ giấy viết ngoáy, hạng mục cô kiểm tra là HIV, kết quả kiểm tra toàn bộ đều là âm tính. Anh để báo cáo xét nghiệm xuống, ngược mắt nhìn cô, thật sự có lúc anh không hiểu cô nghĩ gì, người bình thường có nghi ngờ bị lây nhiễm, cũng sẽ không liên tục kiểm tra một hạng mục tới bốn lần: "Tại sao làm nhiều lần như vậy? Chẳng lẽ kiểm tra cái này miễn phí?"

Nguyễn Tương Nam bị anh chọc cười: "Thật ra thì em cũng không biết có làm miễn phí hay không. Đại khái, chỉ là không đi tìm. Khi đó em từ trên bàn mổ xuống, thấy cái bao tay bị rách, đầy tay đều là máu tươi, sau đấy, em có triệu chứng bị lây nhiễm, em thật sự rất hoảng loạn, em ngỡ là lần này nhất định không thoát được."

"Cho nên. Em cảm thấy, nếu như em thật sự bị lây nhiễm, anh sẽ vứt bỏ em?"

"Không, không phải," cô lập tức phủ nhận, "Em không nghĩ anh sẽ vì nguyên nhân này mà bỏ rơi em. Em...Em tin rằng, anh vẫn sẽ ở bên em. Nếu như em thật sự bị nhiễm, chúng ta chú ý một chút, cũng sẽ không lây bệnh. Nhưng nếu như em phát bệnh ——"

Nếu như không phải là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cô cũng sẽ không cảm thấy bị lây nhiễm đáng sợ tới cỡ nào, dù sao này trước, là chỉ là những dòng chữ trên giấy trắng mực đen lạnh lẽo trong sách giáo khoa. Nguyễn Tương Nam tiếp tục nói: "Em cũng không biết thời kỳ ủ bệnh của em trong bao lâu, có thể là mười năm, cũng có thể sẽ ngắn hơn. Em có khuynh hướng là loại thứ hai, chỉ là mấy ngày đó cảm thấy như thế giới đang sụp đổ trước mắt. Em thậm chí muốn tự sát. Em học nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể lên bàn mổ, cuối cùng nhưng ngay cả bác sĩ cũng không thể, thậm chí càng liên lụy đến anh. Em không biết sống như vậy còn có ý nghĩa gì."

Trác Diễm cắt ngang lời cô: "Anh hiểu biết rõ em rất đau khổ, nhưng từ góc độ của anh mà nói, anh ghét nhất là bị giấu giếm. Nếu như chúng ta thử vị trí cho nhau, chẳng lẽ em hi vọng anh dùng cách như vậy để che giấu em? Em cũng biết anh sẽ không từ bỏ em, nhưng em lại từ bỏ anh. Em khiến anh trở thành người ngu ngốc, anh nhất định phải diễn nhân vật ngu ngốc này sao?"

Nguyễn Tương Nam ngậm ngẫn cả người.

Trác Diễm vừa tiếp tục nói: "Bây giờ em giải thích rõ ràng mọi chuyện, anh đương nhiên sẽ tha thứ cho em. Nhưng bình tĩnh mà xem xét, anh rất thất vọng đối với em."

Anh trả báo cáo xét nghiệm lại cho Nguyễn Tương Nam, đứng lên nói: "Có phải cảm thấy rất kỳ lạ hay không, vì sao lúc này em không thể nói lại anh? Đó là bởi vì trước kia anh không nhẫn tâm nặng lời với em, chỉ là lần này em làm anh quá thất vọng."

Nguyễn Tương Nam cũng chậm rãi đứng lên, cô trầm mặc một hồi lâu, lại từ từ mỉm cười: "Được, như anh mong muốn, sau khi trở về em sẽ hủy bỏ hôn ước. Sẽ không để cho anh phải khổ sở."

Lúc này đến lượt Trác Diễm sửng sốt. Anh nói vài câu nặng lời, kết quả cô dễ dàng chấp nhận đến vậy, đến đấu tranh vật lộn cũng không?

Anh cứng đờ người quay đi: "Tùy em, nếu em cảm thấy điều đó là đúng thì cứ làm."

Trác Diễm bước ra khỏi khách sạn, đã bị những cơn gió lạnh đập vào mặt. Anh mặc áo khoác ngoài vào, dftienddn dọc theo tuyến phố từ từ bước theo hướng về nhà bà ngoại. Quán bar vừa mới bắt đầu buôn bán không

lâu, thì đã có người uống say lão đảo từ bên trong bước ra, té nhào trước mặt anh. Trác Diễm ghét bỏ bước qua hai bước, tiếp tục đi.

Một chút chuyện nhỏ đã khiến say mềm thật là ngu xuẩn.

Trác Diễm đi tới cửa nhà bà ngoại, người giúp việc mở cửa cho anh, rồi quay người lại khóa trái cửa.

Từ trước đến giờ bà ngoại ngủ khá sớm, lúc trước khi mẹ anh còn sống, luôn muốn đưa bà ngoại về chăm sóc, nhưng ông ngoại không đồng ý, nói là không ưa giờ giấc sinh hoạt của bọn họ. Bà ngoại lúc còn trẻ rất dũng cảm, bị những lời đồn đại nhảm nhí chĩa vào, vẫn có thể gả cho người nước ngoài. Vì vậy, Trác Diễm quý mến bà và cũng tôn trọng bà.

Anh lần mò trong bóng tối khá lâu, đi vào phòng của mình, rửa mặt xong, thay áo ngủ nằm lên giường.

Ga trải giường cũng đã thay mới, cho nên mùi hương thuộc về cô tuyệt đối không thể lưu lại trên chiếc giường này, thế nhưng trước sau anh vẫn có một loại ảo giác.

Anh nhắm mắt lại, trên cảm giác quen thuộc càng ngày càng rõ ràng, thậm chí anh cũng không dám khẳng định, rốt cuộc là bởi vì quá nhớ nên mới sinh ra ảo giác, hay là anh thật sự không thể tách rời cô?

Cuối cùng anh không chịu nổi nữa bật ngời dậy, bật đèn đầu giường, đi về phía tủ sách, chọn một quyển sách. Nhưng lật vài tờ vẫn không có được chữ nào trong đầu. Anh suy nghĩ, suy nghĩ lại suy nghĩ, cắn răng nghiêng lại mặc quần áo vào đi xuống lầu.

Nơi này không phải trung tâm thành, vừa mới mười hai giờ trên đường không có lấy một bóng người. Đèn đường hình bông hoa ngọc lan rủ xuống, yên lặng dõi theo từng bước của anh trên con đường. Anh đi tới quán bar, đang định vào đại sảnh, chợt thấy năm cửa xoay lại, Nguyễn

Tương Nam cúi đầu từ bên trong vội vã bước ra, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh đứng ở bậc thềm, chợt nở nụ cười, nụ cười kia như hoa nở rộ.

Trác Diễm và cô đứng mặt đối mặt một hồi lâu, có chút mất tự nhiên mở miệng: "Anh không ngủ được, nên ra đây tản bộ."

Nơi này tiếp giáp với nơi ẩm ướt, buổi tối tháng ba nhiệt độ vẫn còn thấp, thường xuyên tụt xuống 0oC. Hiện tại đêm khuya yên tĩnh, nào có ai muốn ra ngoài tản bộ? Anh giấu đầu hở đuôi giải thích cũng là thừa.

Nguyễn Tương Nam cười nói: "Nói như vậy, em cũng không ngủ được nên ra ngoài tản bộ."

Trác Diễm quở trách nói: "Em có biết phụ nữ một thân một mình ra ngoài vào thời điểm này rất nguy hiểm hay không? Nơi này cũng không phải trung tâm thành phố, an ninh không được tốt."

"Em rất đau khổ, thế nào cũng không ngủ được, nên mới ra đây hóng mát một chút." Nguyễn Tương Nam thu toàn bộ ý cười trở về, điều chỉnh vẻ mặt thành đau khổ ai oán, chỉ là nét cười cứng rắn gượng ép lại có tế nhị, "Anh bảo muốn chia tay với em, em rất đau lòng."

Trác Diễm không nghĩ để ý tới lời giải thích hỗn loạn của cô, kéo cô vào đại sảnh, trực tiếp đi thang máy lên lầu. Anh nắm tay của cô, đã trở nên rất lạnh, liền giúp cô sưởi ấm: "Sao lại lạnh như vậy. Thở mở cửa phòng đâu?"

Nguyễn Tương Nam trả lời: "Trong túi áo khoác ngoài."

Trác Diễm thò tay vào túi của cô, lấy thẻ mở cửa phòng rồi mở cửa, làm liền một mạch.

Anh vào phòng, trước hết đi đun nước nóng, vừa chờ nước sôi lại vừa thăm tự lắc đầu, không thể không thừa nhận, lieqiudoon anh thật là bại dưới

tay cô. Kiếp trước anh đã giết người phóng hỏa bao nhiêu lần, làm bao nhiêu chuyện xấu, đời này mới có thể gặp phải cô, gặp cũng được, nhưng còn yêu cô điên cuồng?

Anh rót trà nóng bưng cho cô: "Uống đi."

Nguyễn Tương Nam cầm ly trà trong tay: "Anh không uống?"

"Em uống thôi." Thân thể tổ chất của anh từ trước đến giờ đều rất tốt, cho dù có đứng trong gió lạnh, rất nhanh sẽ trở lại bình thường. Anh tựa vào thành ghế sa lon, ngón trỏ nhịp nhịp gõ lên tay vịn, nhìn cô uống từng ngụm từng ngụm trà, nhưng không nói lời nào, càng không cần phải nhắc tới anh ở đây qua đêm.

Thật là rõ ràng muốn mưu sát người đang dần mất hết kiên nhẫn là anh.

Anh đứng lên, chủ động kết thúc cục diện giằng co này: "Cũng đã muộn, anh cũng không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa."

NGẠO MẠN VÀ BIẾN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Nguyễn Tương Nam vội nói: "Chờ một chút."

Trác Diễm kiên nhẫn dừng bước lại, đợi cô nói. Anh đã thỏa hiệp nhường chỗ cho cô bước xuống rồi, nếu cô không bước tiếp, anh thật sự bó tay hết cách.

"Bây giờ anh quay trở lại, sẽ làm kinh động đến bà ngoại, cho nên." Cô hơi cúi đầu, làm đường cong tuyệt đẹp ở cổ hiện ra, "Không bằng ở đây một đêm?"

"Anh ngủ trên sofa là được."

Nguyễn Tương Nam tiếp nối một cách tự nhiên: "Nhưng trong phòng em chỉ có một cái chăn."

Vừa dứt lời, khuôn mặt hết sức nghiêm túc của Trác Diễm bỗng mỉm cười. Anh hồi tưởng lại trước kia, thời niên thiếu bọn họ đã từng không biết nặng nhẹ lại không thể khống chế được mình đêm năm đó. Anh nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô, cô cũng chăm chú nhìn anh như vậy, anh biết bọn họ vào giờ phút này đều nghĩ tới cùng một chuyện.

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười với anh, ánh mắt như viên ngọc: "Vậy bây giờ em đi ngủ đây, anh thật sự không muốn ngủ cùng?"

Trác Diễm không nhin được trả lời: "Đúng vậy."

Nguyễn Tương Nam tắt đèn đầu giường, kéo chăn nằm xuống, lại hỏi một câu: "Thật sự không ngủ cùng?"

Anh dựa vào cửa sổ, thuận tay cầm một quyển sách của khách sạn lên, dùng cách này trả lời câu hỏi của cô. Lúc trước cô còn nói sẽ tìm cơ hội để nói chuyện hủy bỏ hôn ước, hiện tại lại muốn một câu khiến anh dễ dàng tha thứ, anh không rẻ mặt như vậy?

Nguyễn Tương Nam thấy anh không lên tiếng, liền yên lặng nằm ở nửa bên trên giường, mắt nhắm lại mặt hướng về phía anh. Một lúc sau, Trác Diễm để sách xuống, nhìn về phía cô, chỉ thấy mắt cô vẫn mở, nhất thời có chút bất đắc dĩ: "Em không mệt sao? Bây giờ cũng rạng sáng rồi."

Nguyễn Tương Nam nói: "Không ngủ được. Có lẽ là hôm nay em quá vui?" Những tưởng xuất huyết não và cảm nhẹ là những triệu chứng của lây nhiễm, nhưng kết quả kiểm tra lần cuối đều là âm tính, Di3 nd da nl có cảm giác giống như thoát chết khỏi tai nạn vậy. Trác Diễm cũng không nhịn được cười cười, đứng lên, sai bước tới bên giường, khẽ đẩy cô một cái: "Dịch ra chút, chừa lại cho anh một chỗ."

Cô vội dịch về phía bên cạnh, cảm thấy anh nằm xuống, phần đệm bên cạnh lún xuống, lại rất mau phục hồi lại như cũ. Nhưng anh nằm vô cùng nghiêm chỉnh, cứ bất động như vậy. Nguyễn Tương Nam cảm thấy thật thất bại, cô cảm thấy lần này mình làm vô cùng tốt, rõ ràng đến thân cũng bán, điểm yếu cũng bày ra rồi, ngay cả tuyệt chiêu quyển rũ cũng mang ra dùng, sao vẫn không có tác dụng.

Cô nhìn trần nhà một lát, chợt xoay người sang chỗ khác, muốn cầm tay của anh, ai ngờ Trác Diễm giống như có chuẩn bị trước, đột nhiên đặt tay lên bụng. Nguyễn Tương Nam đột nhiên hiểu ra, căn bản là anh đang trêu đùa cô, nếu bàn về bản lĩnh cự tuyệt lại bày ra tư thế mời mọc, cô còn thâm hậu hơn nhiều so với anh.

Cô nhẹ nhàng tiến tới, dùng miệng như có như không chạm vào vành tai của anh, thổi hơi vào tai anh: "Anh ngủ đi chứ?"

Anh đương nhiên không trả lời cô.

Nguyễn Tương Nam dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ của anh, chậm rãi đi xuống, đầu ngón tay của cô tựa như là có linh hồn, từng chút từng chút dâng tình triền lên. Trác Diễm khó khăn mở mắt ra, nhìn chăm chú cô trong chốc lát: "Em có bản lĩnh thì đừng dùng thủ đoạn này."

Giọng cô vô cùng nhẹ nhàng, uốn lượn trên người anh, quanh co chọc người: "Thì ra là anh không thích, vậy thì. Thôi."

Cô nói như vậy, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút thất vọng kỳ lạ.

Cô có chút can đảm, nhưng không có can đảm nhào lên người anh, cũng không có dũng khí nói chuyện không hủy hôn, vừa dừng đến chuyện đó, cô rút cổ nhanh nhất. Anh còn chưa kịp mở miệng giễu cợt, thì trên môi truyền đến cảm giác mềm mại, thậm chí cô còn khẽ cắn lên môi anh: "Ngủ ngon."

Trác Diễm trở tay giữ chặt hông của cô, ấn cô trên người của mình, chủ động đặt nụ hôn nóng bỏng. Nguyễn Tương Nam nằm trước ngực của anh, phối hợp tiếp nhận nụ hôn gió táp mưa sa của anh. Cũng không biết nụ hôn này kéo dài đến bao lâu, cô có cảm giác như đôi môi của mình có chút tê liệt, mới chậm rãi tách ra.

Trác Diễm thở dồn dập, lại kéo cô trở về, giơ tay lên vuốt ve sợi tóc của cô, lại càng dùng sức hôn. Hơi thở của cô, nụ cười của cô, tất cả mọi thứ thuộc về cô, anh đều không thể chống cự.

Thì ra là vô tri vô giác, bị trúng độc nặng từ lúc nào không hay.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng đi vào, vừa đúng lúc chạm tới ánh mắt của anh. Trác Diễm giơ cánh tay lên che mắt, chợt nhớ tới tối hôm qua, cả kinh, thấy bên giường đã là trống trải.

Cái này thật tốt quá, thật sự quá tốt rồi, Trác Diễm giận quá hóa điên, đang muốn xuống giường nhặt quần áo, lại thấy Nguyễn Tương Nam từ trong phòng tắm đi ra. Hai người nhìn nhau chốc lát, bỗng nhiên nói: "Anh nhìn em hoảng hốt như vậy, chẳng lẽ anh muốn em rời đi sớm một chút?"

Trác Diễm giọng nói cứng ngắt: ". Ai cho em đi."

"A, được." Nguyễn Tương Nam cúi thấp đầu xuống, dáng vẻ như vừa chịu uất ức, thấy cơn giận của anh bốc lên. Cô thật là nghiện diễn vai ngoan hiền mất rồi, cô uất ức, anh còn cảm thấy uất ức hơn, vì 3 ngày qua rõ ràng tối hôm qua thật sự không muốn quan tâm tới cô, cho cô một bài học cả đời khó quên, kết quả vừa thấy cô mất công hơn nửa đêm chạy tới tìm anh, chỉ sợ cô chịu lạnh ngã bệnh đã khiến anh mềm lòng, cuối cùng lại còn bị cô khơi gợi kỷ niệm.

Nguyễn Tương Nam suy nghĩ một chút, lại vẫn chưa thỏa mãn bổ sung một câu: "Anh nói gì, em đều nghe theo."

Trác Diễm có tính khí lại không thể phát, liền cứng rắn giấu ở nơi đó: "Được, không phải diễn, nếu em thực sự nghe lời anh, thì mặt trời mọc ở hướng tây."

Nguyễn Tương Nam ngồi trên giường, như con mèo nhỏ bám lấy anh cọ cọ: "Anh thật hung dữ với em."

Trác Diễm kéo ra cô, chăm chú tự mặc quần áo, cách chốc lát, lại nói: "Không phải anh không thể tha thứ cho em, chỉ là muốn xem biểu hiện của em." Anh rút báo cáo xét nghiệm từ trong túi của cô ra, thêm một nét ở dấu

trừ, biến thành dương tính "(+)" : "Vấn đề của em, không phải em nói thế nào thì là như vậy, mà là do anh định đoạt."

Nguyễn Tương Nam cắn môi, cố nén cười rất khổ cực, đại khái những chuyện ngây thơ nhất Trác Diễm làm trên đời này đều là xảy ra trên người cô, song khi cô ngẩng đầu lên vẻ mặt đã biến thành nhẫn nhục chịu đựng tiêu chuẩn: "Ừm, tất cả nghe theo anh." Cô suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Vậy như thế nào anh mới bằng lòng tha thứ cho em?"

Trác Diễm liếc cô một cái, cô lập tức bổ sung: "Không phải là em muốn đi đường tắt, mà là em muốn biết làm như nào mới khiến anh vui vẻ, em sợ không cẩn thận lại chọc anh giận."

Coi như cô thức thời, Trác Diễm cài nút áo sơ mi, ôn hoà mở miệng: "Đi xuống ăn cơm đi."

—

Ăn qua điểm tâm, Nguyễn Tương Nam lại hỏi anh: "Hôm nay ngày mai anh có sắp xếp gì không?"

"Anh chuẩn bị đi trượt tuyết, nếu có hứng thú, thì đi cùng."

Cô nào dám nói không có hứng thú.

Trác Diễm lái xe tiến vào đường cao tốc, nhưng rất nhanh lại rẽ vào một lối khác, lại đi dọc theo con đường một lúc, đã đến bãi đậu xe ở chân núi.

Nguyễn Tương Nam chủ động đi mua vé, Trác Diễm từ chối cho ý kiến, không hề xấu hổ đứng ở một bên nhìn cô trả tiền, tiền vé vào cửa cộng thêm tiền thuê dụng cụ trượt tuyết, cũng chi ra không ít tiền. Chỉ nhìn thấy người bán vé không ngừng lắc đầu, chờ bọn cô quay người lại, dieendAanl các dì lòng đầy căm phẫn hận không thể xông lên đâm trọng

thương anh: "Người đàn ông này, đút tay túi quần nhìn bạn gái trả tiền, quả thật không phải đàn ông!" "Hừ, nếu là ta, liền quất tiền vào mặt anh ta, xem anh ta còn kiêu ngạo hay không."

Nguyễn Tương Nam ho nhẹ hai tiếng, thu toàn bộ nụ cười trở về, sau đó đặc biệt nghiêm chỉnh đặc biệt dịu dàng nói: "Em chủ động đòi mua vé bằng được, chắc họ hiểu lầm."

Trác Diễm không chút để ý hỏi: "Thẻ anh đưa lần trước vứt rồi?"

Tại sao cô vẫn dùng thẻ của cô, cũng không sử dụng thẻ lần trước anh đưa cho.

Nguyễn Tương Nam buồn cười lại không dám cười, cố gắng duy trì vẻ mặt vô tội: ". Vẫn còn, em được dùng nó à?"

Lúc này Trác Diễm mới nhớ ra vẫn còn đang thảo luận chủ đề tha thứ hay không tha thứ kia: "Nếu cho em, thì em cứ dùng đi, dù sao hạn mức cũng không cao."

Anh nói hạn mức không cao, nhưng tuyệt đối sẽ không thấp.

Nguyễn Tương Nam ừ một tiếng: "Vậy lần sau em sẽ dùng."

"Tình trạng tài sản cá nhân của anh, "Trác Diễm chậm rãi nói, "Em có hứng thú sao?"

Nguyễn Tương Nam thật không nghĩ ra câu trả lời hoàn hảo nhất, nên không thể làm gì khác hơn là chọn một an toàn nhất: "Em không biết những thứ này còn quan hệ gì với em không, bởi vì em không muốn kiểm soát kinh tế của chồng mình."

Trác Diễm không trả lời, nhưng là sắc mặt dễ nhìn đi không ít, xem ra những lời cô nói đánh đúng chỗ rồi. Nguyễn Tương Nam lại nói: "Em

không biết trượt tuyết, anh dạy em nhé?"

Trượt tuyết cần thăng bằng phối hợp với lực vận động, Trác Diễm đỡ cô từ từ trượt một đoạn đường, cô dần dần tìm được cảm giác, động tác bắt đầu trở nên trôi chảy.

Trác Diễm buông tay ra, cùng cô trượt song song một đoạn, thấy cô đã không có vấn đề, liền cười nói: "Em học rất nhanh."

Anh vừa mới khen hết câu, thấy Nguyễn Tương Nam lao đảo một cái, trực tiếp ngã nhào vào đống tuyết. Cả người cô giống như người tuyết, bông bông mềm mại, tựa như bột xà phòng. Trác Diễm nén cười, đưa tay về phía cô: "Không sao chứ?"

Nguyễn Tương Nam cười kéo tay của anh, nhưng không chịu đứng lên: "Không chơi, mệt chết đi được."

Trên gò má cô còn dính bông tuyết, tóc có chút rối loạn, dính vào trên cằm, chút nhếch nhác trông thật đáng yêu. Trác Diễm buông tay ra: "Không đứng lên thì thôi, anh qua khu trượt tốc độ trượt một lúc."

Anh định đến đường trượt, lại quay đầu đi nhìn cô, chỉ thấy cô đã đứng lên, vừa đi được mấy bước lại ngã phịch trong tuyết, nhưng rất nhanh lại bò dậy, ngã lên ngã xuống như vậy hai lần, leequydonn dáng vẻ giống như đang vùng dậy chiến đấu vậy. Anh cũng yên tâm, nửa ngồi – thân hạ xuống tư thế tiêu chuẩn nhanh chóng trượt xuống con dốc trước mặt, bỗng nhiên lại nghe từ phía sau truyền đến tiếng hét thất thanh của cô gái.

Nghe âm thanh, là hướng từ phía Nguyễn Tương Nam truyền đến.

Anh không ngừng chuyển đổi tư thế, hướng chạy tới bên kia, nhưng ván trượt tuyết mắc kẹt với giày nhất thời không gỡ ra được, chỉ có thể

từng bước từng bước chạy.

"Nhanh, gọi điện thoại gọi xe cứu thương! Cô bé từ lên dốc kia té xuống!" Huấn luyện viên sân trượt tuyết đổ mồ hôi lạnh, hoảng loạn xoay vòng vòng.

Trác Diễm chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, cảm giác khó thở, đẩy người vây xem ra chen vào, chỉ thấy Nguyễn Tương Nam ngồi ở trong tuyết, khắp người đều là bông tuyết, đang cau mày muốn cời ván trượt tuyết. Anh xông tới, nhẹ nhàng chạm tới cánh tay của cô, nóng nẩy khác thường: "Thế nào? Có phải tổn thương nơi nào rồi hay không?"

Băng ca rất nhanh được đưa tới, một cô gái khác được mấy người đàn ông đặt lên băng ca.

Nguyễn Tương Nam giơ cánh tay lên ôm cổ của anh, khuôn mặt vùi trên cổ anh, nhẹ giọng nói: "Em không sao, thật sự không có việc gì, chỉ là ván trượt tuyết vỡ rồi."

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Cô là bị cô gái từ trên sườn núi lao xuống đây ngã, còn bị người trên đường đè ép. Chỉ là vận mệnh của cô rất tốt, bị té dài xuống phía dưới, đến ván trượt cũng hỏng, cũng chỉ xay sát một chút, cơ hồ cũng không phát hiện chút hao tổn nào. Mà cô gái đó lao xuống là té gãy xương.

Nguyễn Tương Nam hơi mỉm cười: “Thật là hữu kinh vô hiểm (*).”

(*) có kinh ngạc và hoảng sợ nhưng không có nguy hiểm.

Trác Diễm nâng mặt cô lên, giúp cô lau tuyết dính trên mặt, trực tiếp hôn môi cô. Nụ hôn của anh nóng bỏng, người xung quanh bắt đầu hô lên. Nguyễn Tương Nam thừa dịp lấy hơi, vô ý đẩy anh ra: “Rất nhiều người đang nhìn đó.”

Trác Diễm nhìn cô, hoàn toàn không thèm để ý: “Sợ cái gì? Người khác muốn nhìn liền cho bọn họ nhìn.” Tuy nói như vậy, nhưng anh vẫn buông tay ra, cúi đầu nhìn ván trượt tuyết của cô, sau đó động thủ phá bỏ, hỏi: “Có tẹo chân không?”

Nguyễn Tương Nam lắc đầu một cái: “Không có.”

Lúc này đơn giản là vận khí tốt, đến xem vết rách trên ván trượt, gãy cổ hoặc gãy xương sống cũng có thể xảy ra. Trác Diễm cũng lấy ván trượt tuyết của mình xuống, kéo cô đứng lên: “Không trượt nữa, về khách sạn nghỉ ngơi đi.”

Nguyễn Tương Nam ừ một tiếng, cùng anh đi xuống.

Tuyết trắng xóa, lấy kính an toàn xuống vẫn cảm thấy mắt nhức nhức, không giới hạn. Thỉnh thoảng có mấy thân cây màu nâu xám ở bên ngoài, giống như là sắc thái tiêu điều trong biển tuyết.

Trác Diễm trực tiếp lái xe đến khách sạn gần suối nước nóng, sau khi kiểm tra giấy tờ, cầm thẻ mở cửa phòng. Lúc này Nguyễn Tương Nam mới có chút phát giác tư thế đi của anh không đúng lắm, vào phòng liền hỏi: “Chân trái anh bị sao thế?”

“Vừa rồi đi quá nhanh, có lẽ trật rồi.”

Cô để anh ngồi trên ghế salon, mình thì ngồi xổm xuống – tự mình đến, giúp anh cởi giày ra, động tác vừa nhanh vừa nhẹ. Cô cởi tất xuống, chỉ thấy mắt cá chân của anh có hơi sưng đỏ, thật cũng không giống như tổn thương đến xương, liền yên lòng: “Em đi mua thuốc.”

Nhưng Trác Diễm một phát bắt được tay cô, không để cho cô rời đi.

Nguyễn Tương Nam chỉ đành hỏi: “Sao vậy?”

Trác Diễm kéo cô đến đùi mình, ôm thật chặt eo của cô, nhỏ giọng nói: “Thiếu chút nữa anh đã phải mất em.” Anh đột nhiên cảm thấy, sống chết trước mặt, còn phải rồi rẫm ai thua thiệt, ai chiến thắng, là chuyện không có ý nghĩa cỡ nào. Anh ôm quá chặt, làm cho cô hít thở không thông.

Nguyễn Tương Nam có chút giảo hoạt hỏi: “Đó chính là anh nói, bây giờ anh không còn giận em nữa?”

Trác Diễm cười, vẻ mặt tà mị lại tuần mỹ: “Ai nói, hiện tại anh chỉ có tức giận hơn. Chẳng những tức giận, anh còn hận không nuốt trọn được em.”

Cô chạm ngón tay anh, từ từ ma sát một lần, giọng nói nhu hòa: “Coi như anh không để cho em đi mua thuốc, tốt xấu cũng để em gọi cho khách sạn phục vụ đi, có lẽ bọn họ sẽ mua thuốc giùm không chừng?”

Nguyễn Tương Nam tựa vào trên đầu gối của anh, chán chết mà chuyển kênh truyền hình ba lần, đang định làm lần thứ tư, liền bị Trác Diễm giật mất đồ điều khiển ti vi.

Một bên anh vuốt tóc cô, vừa cúi đầu vừa nhìn cô: “Rốt cuộc em muốn thấy cái gì? Đối qua đối lại như vậy anh cũng mệt.”

“Chính là không tìm được tiết mục đặc sắc.”

Trác Diễm treo mắt cá chân, chính xác là không thể đi đến chỗ nào được, chỉ có thể lạng yên đợi trong khách sạn. Anh dừng một chút, nói: “Nếu cảm thấy thật sự nhàm chán, chờ đợi tắm suối nước nóng đi, dù sao cũng ở trong khách sạn, cũng rất thuận tiện.”

Nguyễn Tương Nam lập tức ngồi dậy, đi lục lọi túi hành lí: “Được, em còn mang theo đồ bơi đấy.”

“Em mang theo đồ bơi làm gì?”

“Phòng trước vô hại,” cô quay người lại, “Sao em biết được anh có thói quen bơi vào mùa đông hay không, nếu như anh có, vậy em cũng đành phải. . . . Cứ như vậy đến rồi.”

Trác Diễm nhìn chăm chăm cô, bật cười: “Sao anh lại cảm thấy hai người chúng ta rất ngốc.”

“Anh là rất ngốc, nhưng đừng kéo em theo cấp độ của anh.”

“Đừng đánh trống lảng, anh cảm thấy, trước kia thế nhưng lại cảm thấy tình cảm của em dành cho anh không đủ sâu, rõ ràng là anh đã sai rồi.”

Nguyễn Tương Nam ôm đầu gối, không chớp mắt nhìn anh: “.
Thì ra em thổ lộ nhiều lần như vậy đều là uống công phí sức.”

“Đó là bởi vì em thường xuyên diễn trò, hơn nữa rất không có thành ý, anh không cảm thấy mức độ tin cậy trong lời nói của em là bao nhiêu.”

“Cho nên bây giờ xem như là anh bớt giận hơn nữa cũng đã tha thứ cho em?”

Trác Diễm liếc cô một cái, nói: “Sao anh có thể tha thứ cho em. . . em biến anh thành cái dạng gì, anh có giá rẻ như vậy sao? Chỉ bằng diện mạo và giá trị con người của anh, người cầu xin lọt vào mắt xanh của anh ở công ty có thể lập mấy đội ngũ, em không phải nên đi tìm hiểu một chút về anh sao?”

Nguyễn Tương Nam dờ khóc dờ cười, lên tiếng phụ họa anh: “Dạ dạ dạ, dung mạo anh đẹp trai như vậy, vóc người lại đẹp, coi như không có gia thế và bối cảnh, khẳng định cũng có rất nhiều người thích anh.”

Lúc xế chiều, nhân viên phục vụ gọi điện thoại lên, nói cho bọn họ biết, suối nước nóng đặt trước đã được chuẩn bị sẵn, để cho bọn họ có thể xuống bất cứ lúc nào.

Trong quán rượu của suối nước nóng đều là kiến trúc xưa, làm nước nóng chảy vào, các hòn đá lồi lõm xếp chung một chỗ, trên cây Tiểu Tùng còn có tuyết, tạo nên một loại cảm giác tự nhiên.

Bởi vì dự định là suối nước nóng tư nhân, tiếng người thưa thớt, ngược lại có thể nghe thấy tiếng cười đùa ồn ào truyền tới từ khu công

cộng. Nguyễn Tương Nam cởi áo choàng tắm trên người ra, ngồi trên bờ, trước tiên bỏ hai chân xuống nước, da ửng hồng rất nhanh. Cô nhìn Trác Diễm cởi áo choàng tắm, mặc quần bơi ngồi trong ao, nhắm mắt lại hô hấp đều đặn.

Cô hắt một bụm nước qua, ngạc nhiên nói “Anh không đánh giá áo tắm của em như thế nào.”

Trác Diễm không biến sắc trả lời: “Có khác nhau sao? Anh ngay cả lúc em không mặc quần áo cũng đã nhìn qua.”

Nguyễn Tương Nam đánh một cái vào trong nước, ngồi bên cạnh anh: “Muốn anh nói câu dễ nghe, thật là khó. . . .”

“Giá trị tồn tại không ở mấy lời ngon ngọt của anh, còn nữa, anh vẫn cảm thấy không thể quá cưng chiều anh, dễ dàng cưng em thành ra tính xấu.” Trác Diễm dừng một chút, lại bổ sung một câu, “Bây giờ tính tình của em đã rất kỳ quái rồi.”

Nguyễn Tương Nam vẫn không nhin được tát nước qua chỗ anh, dù thế nào đi nữa thì hiện tại mắt cá chân của anh cũng đang bị thương, chẳng thuận tiện để hành động, tùy tiện cô giày vò thế nào cũng được.

Như vậy mất một giờ ở suối nước nóng, cô vừa mệt vừa đói, nói phải lên về phòng trước. Trác Diễm tùy tiện khoác vai cô, để cô dìu trở về, trong thang máy gặp người tới suối nước nóng, tất cả mọi người mặc áo choàng tắm, trên người còn nhỏ nước.

Trác Diễm nhìn áo choàng tắm của Nguyễn Tương Nam, vạt áo hơi ngắn, xẻ tà lại quá cao, lộ ra đường cong đẹp đẽ của chân, còn có người len lén ngấm trên chân cô. Anh phải che cô ở phía sai. Đợi trở về trong phòng, anh gọi điện thoại cho phục vụ mua thức ăn, Nguyễn Tương Nam ôm quần áo vào phòng tắm tắm, tường trong phòng tắm là tường thủy tinh mờ, bên ngoài căn bản nhìn thấu.

Anh ngồi trên ghế, đợi cô tắm xong ra ngoài mới bảo cô xem tường.

Nguyễn Tương Nam kinh ngạc mở to mắt, cách một lúc lâu mới đỡ dẫn nói: “À, không có việc gì, dù sao anh cũng nhìn rồi.”

Trác Diễm lại nói: “Về sau không cần mặc váy quá ngắn, chiều dài váy ít nhất phải đến giữa bắp chân.”

“Phong kiến.” Nguyễn Tương Nam đổi lại quần áo rồi mang quần áo sắp xếp vào trong túi, lại thả lại túi du lịch, “Về sau có cần em phải che mặt ra đường không?”

Trác Diễm trầm ngâm nói: “Giữa việc em hỏi anh có tha thứ cho tất cả khuyết điểm của em hay không, đây phải căn cứ vào tình huống thực tế để quyết định.”

“Được được được.” Cô không chút nghĩ ngợi trực tiếp đáp ứng luôn, dù sao cuối cùng coi như cô không làm được, anh cũng không thể làm gì cô, nhiều nhất chỉ là ngồi tự hờn dỗi một mình.

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Editor: Jesse Tran

Buổi chiều Trác Diễm còn phải tham dự hội nghị kinh doanh, buổi trưa tùy tiện chớp mắt một chút trên ghế sa lon, anh đặt tài liệu cần dùng vào buổi chiều lên bàn trà, một phần dùng bút ký tên viết chi chút, phần kia lại hoàn toàn sạch sẽ. Anh ngủ rất sâu, cô nhìn thời gian không chênh lệch liền lăm lay anh tỉnh dậy.

Cô đang định đỡ Trác Diễm lên lầu, thì bị anh cự tuyệt: “Để người khác thấy có chút khó coi, anh tự đi lên là được rồi, dù sao hội nghị cũng không kéo dài quá lâu.”

Lúc đi bộ còn có thể dùng gậy chống, nhưng đến lúc phát biểu vẫn phải đứng, hết sức vất vả. Nguyễn Tương Nam ngồi nhàm chán, liền nghịch điện thoại di động giết thời gian, đột nhiên nhận được tin nhắn của Diệp Trưng: “Cuối tuần này anh sang Đức.”

Cô có chút kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

“Cũng không nhanh, tính từ lúc anh nói chuyện này với em, cũng gần được một tháng rồi. Sao không chúc anh lên đường thuận buồm xuôi gió?”

“Chúc anh lên đường thuận buồm xuôi gió.”

“Vậy anh muốn được voi đòi tiên có được hay không, ra sân bay tiễn anh?”

Cô quen biết Diệp Trưng cũng gần mười năm rồi, bọn họ vẫn luôn là cộng sự tốt của nhau, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Chỉ vì có một người, những người khác có tốt hơn nữa giỏi hơn nữa, cũng chỉ là bạn bè: “Đương nhiên có thể, hề gọi là tới.”

Diệp Trưng chưa nhẫn lại.

Cô lại đợi nửa tiếng, Trác Diễm trở lại phòng làm việc, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Cô đứng lên đỡ anh, anh chuyển hướng đến cổ tay cô, nắm lấy tay của cô, ngồi xuống ghế dựa, cười giỡn nói: “May mà gần đây không cantham dự sự kiện quan trọng gì, nếu không thì thật là mất mặt.”

Nguyễn Tương Nam cười nói: “VẬY sao, em còn tưởng anh sẽ nói rằng dù chống gậy thìđộng tác nhanh nhẹn.” Côngậ ngừng một chút, rồi mới nói: “Ngày mai Diệp Trưng sẽ ra nước ngoài, em muốn tới sân bay tiễn anh ấy.”

Trác Diễm ừ một tiếng: “Chân anh bị thương, lái xe cũng bất tiện, sẽ không đưa em đến sân bay được. Đến lúc đó thì bảo anh đưa chìa khóa xe cho.”

Nguyễn Tương Nam kinh ngạc nhìn anh, phản ứng này của anh hoàn toàn khácso với dự liệu của cô, quả thật cũng khiến cô cảm thấy hôm nay anhnhư thay đổilinh hồnvới ai đó.

Trác Diễm thấy nét mặt này của cô cảm thấy rất thú vị, giơ tay lên nhéo má cô: “Anh phát hiện, thỉnh thoảng em cũng rất đáng yêu.”

Sâu trong nội tâm Nguyễn Tương Nam cảm thấy chuyện Trác Diễm cho cô đến sân bay một mình thật là quá không thực tế, đợi đến Chủ nhật thì cô vừa mới nói với anh một lần, anh liền vứt chìa khóa xe cho cô, sau đó quay người lại tiếp tục đi chăm sóc hai chậu hoa lan.

Tuy nói làm vườn vô cùng tốt cho việc tu thân dưỡng tính, nhưng anh còn trẻ cũng đã bắt đầu có loại sở thích này, có phải đang già đi rồi hay không?

Nguyễn Tương Nam lái xe chạy tới sân bay, mau chóng tìm đến cổng sân bay của chuyến bay quốc tế, tập trung tìm kiếm trong dòng người hối hả, liền thấy Diệp Trưng. Anh ngồi trên hàng ghế trong khu chờ, hai tai đeo tai nghe, đang cúi đầu đọc sách.

Cô đi tới, hỏi “Không có ai đến tiễn anh sao?”

Diệp Trưng ngẩng đầu lên, tháo một bên tai nghe xuống xuống, khẽ mỉm cười: “Không muốn phiền toái, tiễn đi tiễn lại cũng rất nhàm chán.”

“Vậy sao anh còn bảo em tới?”

“Em tới, không phải là có người tiễn anh rồi sao?” Diệp Trưng cười nói, “Chúng ta là quan hệ gì, ngay cả tiễn lên máy bay cũng không tới, em không cảm thấy thật sự quá bạc tình phụ nghĩa sao?”

Đột nhiên Nguyễn Tương Nam cảm thấy đối mặt anh cũng không có mất tự nhiên nhiều, cái kia sao hàm súc, rốt cuộc vẫn không có trực tiếp đâm thủng tầng giấy cuối cùng: “Anh đang nghe bài gì vậy?”

“You took my heart away.”

Nguyễn Tương Nam cứng họng một chút, mới vừa rồi còn cảm thấy may mắn anh không có ý định đâm thủng tầng lá chắn cuối cùng, kết quả là lúc này cho cô một đòn phủ đầu. Cô nhú nhú mày, vừa cười: “Thật chua.”

“Lời ca rất hay.” Diệp Trưng đứng lên, “Đã đến lúc, anh phải qua cửa an ninh rồi.”

Cô đi cùng với anh tới cửa kiểm tra an ninh, liền dừng bước lại: “Hẹn gặp lại.”

Diệp Trưng nhìn cô, hơi mỉm cười nói: “Hẹn gặp lại.”

Anh nói lời bài hát rất hay, là nói câu “love will nev-er lie” sao?

Thật ra, tình yêu của bọn họ cũng không có lời nói dối.

Cô ra cửa không bao lâu, Trác Diễm nhận được điện thoại của Diệp Tỷ. đầu tiên Diệp Tỷ lòi một câu chuyện rất vô bổ ra nói nhảm, đợi đến lúc Trác Diễm không còn nhẫn nại mới thần thần bí bí nói: “Cậu có biết, hôm nay anh hai của tôi đi nước Đức tu nghiệp, tại sao tôi lại có thời gian rảnh rồi gọi cho cậu?”

Cậu ta đúng là không có việc gì làm nên rảnh rồi quá rồi.

Cậu ta học kinh doanh bốn năm, quả thật giống như là tốt nghiệp quan hệ xã hội, trừ cái này ra, những cái khác không biết gì cả.

Trác Diễm mở máy vi tính ra, tìm tòi bí quyết chăm sóc hoa lan, thuận miệng hờ hững nói: “Tại sao?”

“Bởi vì anh hai tôi không để chúng tôi tiến lên máy bay!” Diệp Tỷ đề cao âm lượng, “Vợ cậu lúc này có ở bên cậu không?”

“Cô ấy không có ở đây, đi ra sân bay rồi.”

Diệp Tỷ lập tức hả hê cười nhạo anh: “Tôi biết ngay mà, anh không nhanh đi sân bay giữ người lại, anh không sợ anh hai nhà tôi lừa Tương Tương nhà anh chạy trốn sao?”

Trác Diễm không hề để ý nói: “Lừa chạy? Chạy thế nào? Ra khỏi nước là phải có hộ chiếu, kể cả cô có hộ chiếu cũng phải xin được visa, coi như bây giờ cho cô ấy đến Lãnh Sự Quán xin, cũng chưa chắc xin được.”

“Nếu như đột nhiên, tình cảm ngày xưa tro tàn lại cháy, chắc chắn chắc, nghĩ như thế nào đều rất rung động lòng người.” Từ nhỏ Diệp Tỷ đã đi nước ngoài du học, mãi cho đến thời đại học mới trở về nước định cư, thành ngữ cậu ta sử dụng luôn khiến người ta không thể chịu nổi, “Cậu thử tính thời gian họ quen nhau xem, đó mới là thiên trường địa cửu.”

“Theo như ý cậu, thời gian tôi quen cô sớm hơn, vậy là tuyên cổ bất biến rồi sao? Huống chi, trước kia anh hai cậu có nhiều cơ hội như vậy cũng đâu có thành?” Ngay khi anh đang nói chuyện, liền nghe thấy tiếng mở khóa, anh tùy tiện nói vài câu rồi ngắt điện thoại.

Cửa mở ra, Nguyễn Tương Nam cúi người xuống cởi giày.

Cô thay dép, ngẩng đầu hướng tới anh mỉm cười: “Trên đường có chút chuyện, cho nên hơi trễ một chút.”

Trác Diễm khép máy vi tính lại, lại chống gậy đi tới giàn hoa bên cạnh phòng khách, cúi đầu nhìn hai bồn hoa lan: “Nghe nói hai chậu lan này rất khó nuôi dưỡng, cũng không biết có thể nở hoa hay không.”

Nguyễn Tương Nam đi tới bên cạnh anh, chủ động ôm eo của anh, sau đó cảm giác anh dùng bàn tay của mình bao trùm hai tay của cô. Cô có chút không hiểu: “Anh gần đây đột nhiên trở nên rất kỳ lạ.”

Trác Diễm nói: “Bây giờ anh sinh hoạt hơi bất tiện, không thể đi làm chuyện khác? Dĩ nhiên cũng chỉ có thể làm vườn chơi, cũng khá thú vị.”

“Thú vị ở chỗ nào?”

“..... Không thể nói.”

Nguyễn Tương Nam có nhiều nhất chính là tính nhẩn nại, thiếu thốn nhất chính là tính hiếu kỳ, nghe anh nói như vậy, cô cũng chẳng muốn hỏi. Không nói thì không nói, cô cũng không muốn biết.

Nguyễn Tương Nam lại trở về đến cuộc sống bình thường, ám ảnh từ chuyện ngoài ý muốn trên bàn mổ trước đó, cũng dần dần phai đi. Cô sửa sang lại bệnh án cho tới trưa, liền nghe có người bên ngoài gõ cửa, cũng không ngần ngại lên trả lời: “Mời vào.” Bởi vì thường xuyên có người nhà bệnh nhân hoặc là bác sĩ khác đến nhờ vả, đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Kết quả lần này bước vào là Dư Hi.

Cô giơ hộp cơm lên, đặt hộp cơm trước mặt cô, cười hì hì nói: “Mời dùng.”

Nguyễn Tương Nam nhìn một chút hộp cơm trước mắt, có chút nhìn không ra ý của cô: “Đều là cho mình ăn?”

“Đó là đương nhiên, mình phát hiện dạo này cậu gầy đi nhiều quá, đương nhiên là muốn bồi bổ một chút.”

“Bổ thân thể cũng không phải là dựa vào ăn điểm tâm mà bổ chứ?”

Dư Hi bị trực tiếp vạch trần, cũng không giận, cười nói: “Vậy thì ăn rồi sau đó cho một ý kiến.”

Điểm tâm cô làm hình thức rất đẹp, bánh đu đủ lá nếp cũng làm được tinh xảo, hình dáng bánh đậu đỏ nhìn qua cũng khá đẹp, các loại màu sắc đặt ở cùng nhau như vậy, thật đúng là làm cho người ta thèm ăn. Nguyễn Tương Nam cầm lên một miếng điểm tâm, cắn một cái, bình luận: “So với y tá trưởng làm thì tốt lắm.”

Cô cũng từng ăn rất nhiều điểm tâm y tá trường làm, lúc này nói như vậy, thật là có chút không phải.

Dư Hi nói: “Mấy hôm trước mình vừa đăng ký một khóa học làm bánh, hơn nữa mình vốn có cơ sở tốt, rất nhanh sẽ đạt được thành quả.”

Nguyễn Tương Nam chỉ cười: “Nhìn cậu đặc ý chưa kìa.” Cô nghĩ cô cũng không cần hỏi, cô ấy chắc chắn không thể thờ ơ mãi với Cố Y Sinh, suốt một đời, mặc dù tình yêu chiếm tỉ trọng rất lớn, nhưng không phải là không thể thiếu. Tình yêu hoàn mỹ là thêu hoa lên gấm, mà cuộc sống phải dựa vào chính mình để tiếp tục.

Cô mang điểm tâm còn lại về cho Trác Diễm ăn.

Anh đang bận xem báo, cô đưa tới thứ gì liền trực tiếp ăn trên tay của cô, máy móc nhấm nuốt hai lần, bỗng nhiên nói: “Em làm à? Coi như là khá lắm rồi, hơi ngọt một chút.”

Từ trước đến giờ khẩu vị Trác Diễm rất khó chiều, khiến anh nói một câu không tòi, đã là khá lắm rồi.

Nguyễn Tương Nam nói: “Không phải em làm, là Dư Hi làm đó.”

Trác Diễm nhìn cô một cái: “Có chuyện gì muốn nhờ anh à?”

Cô giận dỗi nói: “Không có.”

“Chớ dùng mấy thủ đoạn nhỏ với anh, anh có thể dễ dàng vạch trần em.”

Nguyễn Tương Nam lại gần bên lỗ tai anh, nhẹ giọng nói: “Như là em nghĩ cái gì, anh lại không thể biết tất cả, tại sao có thể vạch trần em?”

Thừa dịp Chủ nhật nghỉ ngơi, cô đưa Trác Diễm đi tái khám, xác định đầu khớp xương phục hồi tốt, cuối cùng tháo thạch cao ra. Kế tiếp chỉ cần tĩnh dưỡng là tốt rồi.

Ra khỏi bệnh viện, Trác Diễm bỗng nhiên nói: “Thứ bảy cục dân chính chắc vẫn có người trực chứ?”

“Chắc là có.”

Anh giọng nói bình tĩnh: “Vậy thì thuận tiện đi làm giấy kết hôn đi?”

Nguyễn Tương Nam dừng một chút, trả lời anh: “..... Hả, được.”

Trác Diễm đang lái xe về phía trước, trực tiếp quay đầu trở về, lần này cô quyết định phải nhanh gọn, đỡ tốn thời gian đấu võ mồm với anh. Lúc đỗ xe, anh lại xác nhận lần nữa: “ Bây giờ em có một cơ hội cuối cùng, sau khi đi vào thì không thể đổi ý.”

Nguyễn Tương Nam lại ừ một tiếng.

“Ngoài câu này anh không nói khác sao?”

Nguyễn Tương Nam cười chế nhạo anh: “Anh không phải là chỉ thích người hàm súc lại dịu dàng hiền thực sao. Em làm theo ý anh còn chưa đủ.”

Kết quả ngày nghỉ người tới làm chứng nhận cũng không phải là ít, tất cả quá trình cũng làm luôn trong một lần. Jesse-ddIeendAnnn Ngay cả chụp hình cũng chỉ là ngồi xuống lập tức nhìn thấy đèn flash thoáng qua, cũng không quan tâm hình chụp ra sao, liền đến phiên người kế tiếp.

Nguyễn Tương Nam nhìn hình vừa in ra, thở dài nói: “Trác Diễm, anh vẫn còn rất ăn ảnh.”

Cô lấy ví da từ trong túi của anh ra, định cho giấy chứng nhận kết hôn vào bên trong, thấy chỗ để hình kia lại đã có ảnh. Cô ngẩn người, bỗng

nhiên nói: “Tấm hình này không phải là ——”

Trác Diễm nhanh chóng lấy lại ví da trong tay cô, nhét giấy kết hôn vào trong ví.

Thì ra là bọn họ cũng không phải không có chụp chung. Năm ấy vừa mới tốt nghiệp, bọn họ đứng dưới cây đại thụ trong trường cãi nhau bị máy ảnh chụp được. Anh đặt tấm hình lớn, cũng chỉ có hai người bọn họ. Cô cười má lúm đồng tiền như hoa, nhưng anh lại âm trầm nghiêm mặt, làm giảm độ anh tuấn xuống.

“Trăng mặt đi du lịch xa đi, như vậy thì có thể chụp rất nhiều hình.”

“Chờ anh xếp được ngày nghỉ rồi hãy nói.”

“Em cũng cảm thấy hình của chúng ta quá ít, nói thế nào cũng nên chụp nhiều một chút, nhưng em lại không thích chụp ảnh cưới, cái loại hình đó tất cả mọi người đáng vẻ không khác biệt lắm, đoán chừng ngay cả mẹ em cũng không nhận ra em.”

“Chờ anh.....”

“Anh thích đến đâu chơi? Nếu như anh không chọn được địa điểm thì để em chọn?”

“..... xếp được.”

“Thật ra thì em mới mua mấy bộ áo ngủ, muốn em mặc cho anh xem không?”

“Ngày nghỉ —— được rồi.”

NGẠO MẠN VÀ BIỂN ĐEN

Tô Mịch

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Có lẽ làm phiền công việc của cháu một chút, nếu có chút thời gian rảnh rỗi, chút nữa đến nói chuyện với ta một chút —— đây là lời của cha Trác Diễm lúc nghỉ trưa gọi điện thoại cho cô.

Đúng lúc hiện tại cô cũng không có việc gì, cởi áo blouse trắng, lấy chìa khóa phòng làm việc cùng phiếu ăn cơm bỏ vào túi, đi đến nhà ăn của bệnh viện.

Trác Biểu Dương ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ, nhìn thấy cô liền đứng lên gọi: "Tương Nam, ngồi đi."

Nguyễn Tương Nam biết ông chọn vị trí này để nói chuyện cũng là vì để cô cảm thấy thoải mái, nhưng nhà ăn của bệnh viện nào có thức ăn gì có thể khiến ông để mắt, đành phải hỏi: "Bác Trác, bác ăn cơm chưa? Cháu đi gọi một chút đồ ăn nhé?"

Trác Biểu Dương khoát khoát tay: "Một ly hồng trà là được."

Nguyễn Tương Nam bưng ly trà tới, đặt ở trước mặt ông. Trác Biểu Dương nói: "Hôm nay ta tới là để kiểm tra sức khỏe tổng quát, cho nên thuận tiện ghé thăm cháu một chút."

Bệnh viện nhiều như vậy, cũng chưa chắc nhất định phải làm ở đây. Nói như vậy, "Tới xem cháu một chút" mới đúng là mục đích chính.

Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười: "Bao giờ có kết quả kiểm tra, cháu sẽ trực tiếp đưa cho Trác Diễm, như vậy có thể bớt một công đi."

"Cái kế hoạch buôn bán bất động sản đó của Trác Diễm tương lai cũng không tệ lắm, chỉ là mấy cái tòa nhà bồng bềnh bán mà không có kế hoạch gì, mấy ngày nay cảm thấy có chút không đúng, ta mới bắt đầu thăm dò, phát hiện là do Trác Diễm mua, tất cả đều cùng đứng tên với cháu." Trác Biểu Dương cười nói, "Ta liền cảm thấy rất kỳ quái, rồi mới phát hiện hai đứa đã đăng ký kết hôn."

Nguyễn Tương Nam lấy làm kinh hãi: "Cháu cũng không biết chuyện này."

"Hiện tại thì không biết, mấy ngày nữa rồi cũng sẽ biết." Trác Biểu Dương cầm ly trà lên uống một ngụm, Jessel33Quud00nnN "Lúc ban đầu ta có chút giật mình, có thể là ta đã lớn tuổi, không hiểu nổi cách nghĩ của người trẻ các cháu. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, điều này thực ra cũng không có gì, nó thích thì nó làm thôi."

Nguyễn Tương Nam vội nói: "Cháu cũng không muốn như vậy —— bây giờ cho dù nói thế nào đi nữa, cũng không còn ý nghĩa, nghe còn có vẻ như già mồm ngụ ý biện."

Trác Biểu Dương đan hai bàn tay chống cằm, chợt cười: "Ta không phải tới khiển trách cháu, vừa vặn ngược lại, ta lại cảm thấy lần này Trác Diễm lén gạt ta đi đăng ký kết hôn rất tốt, chuyện đã rồi, chẳng thà hào phóng một chút, cháu nói có phải hay không?"

Nguyễn Tương Nam rất坦然 nói: "Thật ra thì cháu cảm thấy anh ấy chắc cũng rất băn khoăn không biết dùng cách nào để bác tiếp nhận cháu."

Lần này cô không cảm thấy có cái gì khó mở lời, gia thế của Trác Diễm, cùng thân phận của cô dù sao cũng không xứng đôi, đây là sự thật. Nếu là sự thật, thì không có khả năng phủ nhận. Cô có thể vì Trác Diễm làm những chuyện như vậy, dù sao chỉ là chuyện nhỏ. Cô đã từng không

thể nào tiếp nhận được thân phận con gái riêng của mình, luôn để ý đánh giá của người khác đối với thân phận của cô, nhưng vật đổi sao dời, cô muốn như thế nào, cũng không phải do cô lựa chọn. Cô chỉ có thể tiếp nhận, hơn nữa bây giờ cô cũng chẳng quan tâm người khác nghĩ gì.

"Tương Nam, ta thật sự không hiểu rõ cháu lắm," ông trầm ngâm chốc lát, chậm rãi nói, "Mà em gái của cháu, có thể nói là ta nhìn con bé lớn lên từ nhỏ, ta hiểu về con bé. Nhưng là cháu phải biết một chuyện, thân phận của ta, xếp vị thứ nhất vĩnh viễn là con cái, ta là cha của Trác Diễm. Chỉ cần là thằng bé thích, ta cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi, làm cha, ta sẽ không đi phản đối bất cứ thứ gì mà nói kiên trì theo đuổi."

Nguyễn Tương Nam thật lòng cảm thấy, ông chính là nói chuyện cũng thật là uyển chuyển rất có tiêu chuẩn, không thân thiện quá đáng, đồng thời giải thích nghi ngờ của cô: "Bác Trác, cảm ơn bác."

"Bây giờ cháu còn nói ta là bác sao?"

Nguyễn Tương Nam đột nhiên có chút ngượng ngùng, không kìm được nở một nụ cười.

"Nói với cháu nhiều như vậy, cũng là cảm thấy cháu rất thông minh, nói một chút cũng đã hiểu." Trác Biểu Dương đứng lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của cô, "Cháu không ngại thì nói với Trác Diễm, nói ta đã biết rồi, cứ trốn trốn tránh tránh như vậy làm gì."

Nguyễn Tương Nam về đến nhà, thấy Trác Diễm lấy một văn bản hợp đồng ra lật phần cuối ký tên lên, rồi đặt trước mặt cô: "Ký tên đi."

Cô có Trác Biểu Dương làm chỗ dựa, cũng biết hợp đồng này có nghĩa gì: "Em cảm thấy. Cái này có thể không ký sao?"

"Em sợ?" Trác Diễm trực tiếp lấy bút máy ra, ký tên của mình, "Như vậy có thể ký chứ? Anh cũng sẽ không bán em đi, hơn nữa, nếu muốn buôn bán người, rõ ràng anh đáng giá hơn em nhiều."

Nguyễn Tương Nam bật cười: "Em cảm thấy quà tặng này quá quý giá."

Cô nói như vậy, Trác Diễm lập tức sáng tỏ: "Là cha anh đến tìm em? Cũng không phải là quá lớn, mặc dù tòa nhà này gần hồ, dDII11eendA4n điều kiện không tệ, nhưng khu vực cũng rất chếch, là thuộc về khu mới giải phóng, về sau giá đất cũng không chắc sẽ bùng nổ, hơn nữa, khu vực xung quanh tòa nhà không tệ, về sau mở quán cà phê cũng rất tốt."

Nguyễn Tương Nam lại hỏi: "Ý anh là, anh định để cửa hàng ở lâu một cho Dư Hi?"

"Anh là người làm ăn, không phải là làm từ thiện, đương nhiên phải trả tiền thuê. Nếu cô ấy không trả tiền thuê nhà, thì sẽ khấu trừ vào thẻ của em, dù sao em lại cũng không chạy thoát."

"Đột nhiên em không biết nên nói cái gì."

"Vậy thì cái gì cũng không cần nói, ký đi, nếu như em không ký, dù sao đây cũng là tài sản sau hôn nhân."

Nguyễn Tương Nam cầm bút lên, ký tên mình, bỗng nhiên nói: "Em thật sự rất hâm mộ anh, kiểm chế rất tốt, nói chuyện lại rất có chuẩn mực giống hệt cha anh vậy."

Trác Diễm thu lại bản hợp đồng: "Nếu hâm mộ như vậy, sau này con gái em cũng có người cha như vậy."

Kế hoạch kinh doanh bất động sản của Trác Diễm, đạt thành công như kỳ vọng, còn áp chế hạng mục của Tạ thị. Anh mở tiệc rượu chúc mừng, thậm chí còn mời Tạ Duẩn Thiệu.

Trên thương trường không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, những lời này được chứng minh rõ nhất qua bọn họ, mặc dù trong lòng hận không thể đâm chết đối phương ngay lập tức, nhưng lại phải giả bộ quan hệ tốt, trước mặt truyền thông không lên tiếng vạch mặt nhau, mà là giả mù sa mưa khen tặng trong khi trong lòng không ngừng nghĩ kế cho đối phương sập bẫy.

Trung tâm Lễ Chúc Mừng, Trác Diễm tự mình mở sâm banh, khi ký giả tập trung toàn bộ sự chú ý lên anh thì anh lại vô cùng khéo léo hướng đến vị trí của Tạ Duẩn Thiệu: "Mặc dù tối nay tôi là chủ tọa của bữa tiệc này, nhưng Tạ tổng cũng đã thu xếp công việc bớt chút thời gian để đến, mọi người cũng nên hướng sự chú ý về phía Tạ tổng."

Nguyễn Tương Nam thầm lắc đầu trong lòng, thật là rắc tâm không tốt, khiến truyền thông chú ý Tạ Duẩn Thiệu, phải chăng là chú ý đến chuyện gần đây anh ta thua Trác Diễm, hay là chú ý đến việc anh ta ly hôn?

Cô không có việc gì làm, nên đi dạo xung quanh, đi đến bên hồ bơi trong hoa viên, dừng bước. Vầng trăng khuyết cuối chân trời ngược trong nước, dập dềnh theo từng sóng nước, từng vòng từng vòng vầng sáng bạc.

Cô nhìn trăng sáng một lát, chợt nghe có người sau lưng hỏi "Có phải cảm thấy tiệc tùng kiểu này rất nhàm chán hay không?"

Người hỏi là Tạ Duẩn Thiệu.

Cô chợt thấy một màn này có chút quen thuộc, đúng rồi, tiệc rượu lần trước anh ta cũng tới tìm cô nói chuyện. Tran-Lee3##quuyiidO0n Anh đương nhiên không phải thích cô hay là có bất kỳ mập mờ tình cảm nào với

cô, anh ta xuất hiện bên cạnh cô, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là thân phận vị hôn thê của Trác Diễm.

Nguyễn Tương Nam xoay người, mỉm cười nói: "Tạ tổng."

"Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn cảm thấy rất nhàm chán," Tạ Duẫn Thiệu đi lên trước, lại nói, "Thật ra thì ước mơ của tôi không phải là doanh nhân."

"Hả? Vậy ước mơ của anh là gì?"

"Nhà văn chuyên viết về du lịch," anh hỏi, "Cô thì sao? Vẫn luôn muốn làm bác sĩ?"

"Đúng vậy."

"Thật là may mắn ——"

Anh còn định nói tiếp, lại bị Nguyễn Tương Nam trực tiếp cắt đứt, cô uyển chuyển nói: "Tôi nghĩ ước mơ của tôi không phải là trọng điểm, ngược lại, phải là thân phận vợ chưa cưới của Trác Diễm mới đúng, ngoại trừ là vị hôn thê của Trác Diễm ra, cũng không có gì nổi bật. Mặc dù tôi không dám nói, nhưng tôi rất trung thành với anh ấy, nhiều năm qua Tạ tổng anh cũng chưa từng gây ra bê bối nào, có thể thấy anh là người rất trọng danh dự."

Tạ Duẫn Thiệu ngược lại cười cười: "Ưu điểm của cô là rất thông minh."

"Cám ơn."

"Cô đã thông minh như vậy, cũng nên hiểu, tình yêu không thể che mờ tầm mắt cả đời."

"Đương nhiên tôi biết, từ góc độ khoa học mà nói, tình yêu cũng chỉ là kết quả của việc hormone tiết ra mà thôi," bọn họ còn phải nắm tay nhau đi một chặng đường dài trước mắt, không thể nào chỉ dựa vào tình yêu để chống đỡ cả đời, cả đời đều yêu qua yêu lại chắc là do tiết tố phân bố khác thường rồi, Nguyễn Tương Nam khẽ mỉm cười, "Nhưng từ một cái góc độ khác mà nói, có tình yêu dù sao cũng hơn không có tình yêu, Tạ tổng anh nói có đúng không?"

Cô giễu cợt anh không có tình yêu. Tạ Duẩn Thiệu cũng không tức giận, mà là nâng ly về phía cô: "Không thể không nói, cô lĩnh hội rất tốt, chúc phúc cô trước."

Tạ Duẩn Thiệu vừa đi, Trác Diễm tới ngay sau đó.

Anh nhìn bóng lưng Tạ Duẩn Thiệu, có chút giẫm chua: "Anh ta đến cùng muốn làm cái gì? Đàn ông ly hôn rồi cũng đâu được đến phá đôi uyên ương chứ."

Nguyễn Tương Nam cười nói: "Mặc dù hai người là đối thủ cạnh tranh, nhưng nói như vậy cũng không tránh khỏi có chút bất công." Cô chỉ biết, từ nhiều năm trước cho đến giờ Tạ Duẩn Thiệu mình áp chế con em thế gia, ddi33nn*dD@nN coi như lần này thua một lần, cũng là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, căn bản không như kết quả dự tính.

"Anh ta học đại học chuyên ngành văn học, sau đó mới học MBA, hai lĩnh vực không liên quan gì đến nhau."

Nói cách khác, anh ta nói ước mơ của anh ta là trở thành nhà văn du ký là sự thật.

Nguyễn Tương Nam nói: "Vậy cũng không tệ, nghe nói anh ta còn có thể nói bốn ngoại ngữ."

"Anh cũng nói được bốn ngoại ngữ —— được rồi, dù chưa tinh thông cho lắm." Trác Diễm uất ức nói, "Sao giống như em đang nói giúp anh ta vậy?"

"Mặc dù anh và anh ta không hợp nhau, nhưng là cũng không thể mặt sát ưu điểm người khác." Nguyễn Tương Nam đẩy cánh tay của anh đang định kéo cô ra, "Làm người phải khách quan."

Trác Diễm cười, nhìn dáng vẻ cũng không còn tức giận: "Ở trước mặt anh còn ra vẻ khách quan, em thật đúng là." Bọn họ vốn là cũng chỉ là đẩy tới đẩy lui đùa giỡn, ngày trước bọn họ cũng hay đùa giỡn như vậy, tuy nhiên lại xảy ra một việc ngoài ý muốn không ngờ nổi—— Trác Diễm đang đi đôi giày da được đóng thủ công, vốn cũng không gia tăng độ ma sát, nhưng bởi vì trời vừa mới mưa, hồ bơi lại lát gạch men sứ vẫn còn đọng nước, anh vừa dẫm vào trực tiếp trượt chân lùi về phía sau, ngã ùm xuống bể bơi

Nguyễn Tương Nam phản xạ có điều kiện định đưa tay đi kéo anh, bỗng nhiên cô chợt suy nghĩ cô có kéo cũng không kéo nổi, còn có khi lại bị anh kéo rơi xuống nước cùng, liền do dự một chút.

Bọt nước văng tung tóe khắp nơi, cô trơ mắt nhìn anh rơi xuống nước.

Lập tức có người chạy tới, thi nhau hỏi: "Sao vậy sao vậy? Không phải là cô đẩy anh ấy xuống đấy chứ?"

Nguyễn Tương Nam còn chưa hoàn hồn: "Không có." Tội của cô chỉ là không kéo kịp anh thôi mà, mặc dù có kéo cũng không kéo được.

Chỉ nghe sau lưng tiếng nước chảy nhẹ vang lên, Trác Diễm vịn vào thành hồ bơi, sắc mặt của anh, quả thật có thể sánh ngang với quỹ nước. JT-lee3Quuuy11ddo0n Tuy nói cô rất giỏi nguy hiểm, nhưng là gặp phải tình huống như thế, thật là một câu không thể nói hết, lúc nhìn Diệp Tỷ mang y phục dự phòng tới, cô cười sặc sụa thiếu chút lăn ra đất.

Cô giúp Trác Diễm thay đồ, bỗng nhiên nói: "Thật xin lỗi, lần sau. . . .
. . em sẽ cố gắng ——"

Chưa nói hết câu, liền nghe Trác Diễm bình thản trả lời: "Không sao."
Anh vừa hướng về phía gương to chỉnh sửa lại tây trang trên người, vừa
dùng âm thanh thấp cô nghe không rõ nói thầm: ". Tức giận với em
cũng là tức giận với chính bản thân mình, chẳng thà không giận từ đầu. . .
. . Đúng, không tức giận."

Nguyễn Tương Nam trầm mặc, khóe miệng nở nụ cười .

——

Hoa lan Trác Diễm chăm sóc đã bắt đầu nở hoa, cả phòng đều có mùi
hương thoang thoảng. Sáng sớm Nguyễn Tương Nam thức dậy, nhìn thấy
chúng nó trước tiên, cứ lẳng lặng nở những bông hoa vàng nhạt.

Không hề có điềm báo trước, nhưng lại tràn đầy vui mừng.

Trác Diễm nói, hai giống hoa lan này rất khó nuôi cho đến lúc nở hoa.

Cô cho rằng không hẳn vậy, giống như bọn họ.

Cô thiên vị anh, anh chờ đợi sự dựa dẫm của cô.

Thì ra là tình yêu của bọn họ chưa từng giả dối.

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 2](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 3.2](#)

[Chương 4](#)

[Chương 4.2](#)

[Chương 5](#)

[Chương 5.2](#)

[Chương 6](#)

[Chương 6.2](#)

[Chương 7](#)

[Chương 7.2](#)

[Chương 8](#)

[Chương 8.2](#)

[Chương 9](#)

[Chương 9.2](#)

[Chương 10](#)

[Chương 10.2](#)

[Chương 11](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)